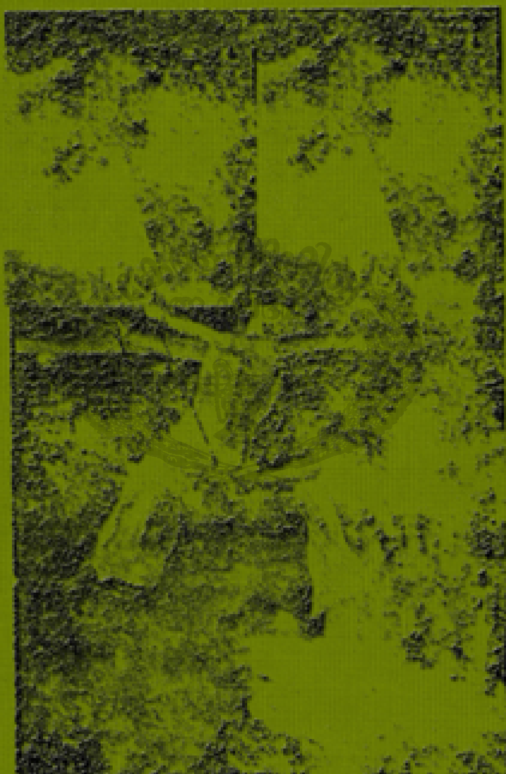
പാട്ടുകൾ

ഒന്നാം പാഠ്യം

THE MANGALODAYAM PRESS, TRICHUR.

പാട്ടുകൾ

I

1. തിരുവാതിരപ്പാട്ട്
2. കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്
3. ഉഴിഞ്ഞാൽ പാട്ട്
4. കുറത്തിപ്പാട്ട

പ്രസാധകന്മാർ

യോഗക്ഷേമം കമ്പനി ക്ലിപ്തം

ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചത്

1103—1927

Printed at
The Mangalodayam Press
Trichur.

Price 1—8—0 വില 1—8—0

പാട്ടുകൾ—ഒന്നാം വാല്യം.

അനുക്രമണിക.

പ്രസ്താവന.

ഞങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ പെട്ടു കിടക്കുന്നതും പണ്ഡിതപാമരന്മാർക്ക് ഒരുപോലെ വിശേഷാവസരങ്ങളിൽ പാടികളിപ്പാനും വായിച്ചുരസിപ്പാനുമായി പ്രസിദ്ധന്മാരും സരസന്മാരുമായ പല കവികളും നിർമ്മിച്ചിട്ടും ഉള്ള പഴയ പാട്ടുകളാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്. കേരളത്തിൽ പണ്ടുകാലം മുതല്ക്കു പ്രചാരത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള പാട്ടുകൾ പല മട്ടിലും ഒട്ടധികമുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ പാടുന്ന പാട്ടുകളെന്നും പുരുഷന്മാർ പാടുന്ന പാട്ടുകളെന്നും പാട്ടുകളെ രണ്ടു തരമാക്കി തിരിച്ചു ഒന്നാംവാള്യത്തിൽ സ്ത്രീകൾ പാടുന്ന പാട്ടുകളും രണ്ടാംവാള്യത്തിൽ പുരുഷന്മാർ പാടുന്ന പാട്ടുകളുമാണു ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ തള്ളിച്ചകൊണ്ട് ഇത്തരം പാട്ടുകളുംഅതിനു യോജിച്ച വിനോദങ്ങളും നാമാവശേഷമായിപ്പോകുന്നുണ്ടെന്നു അനുഭവപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഓണക്കാലത്തെ കൈകൊട്ടിക്കളിയും തിരുവാതിരക്കാലത്തെ ഉഴിഞ്ഞാൽപ്പാട്ടും വെള്ളം തുടിയും മറ്റും സാധാരണയായിരുന്നതു ഇപ്പോൾ ദുർല്ലഭമായിപ്പോയിട്ടുള്ളതുതന്നെ ഇതിനൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. കുറച്ചു കാലം കഴിഞ്ഞാൽ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ചിത്രങ്ങൾ നോക്കിയാൽ മാത്രമെ ഇങ്ങിനെ ചില വിനോദങ്ങൾ കേരളത്തിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറവാൻ സാധിക്കയുള്ളു. ഇതാണു പ്രത്യേകം ചിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിച്ച് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർക്കാൻ കാരണമായതു.

ഞങ്ങളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം ഈ പുസ്തകത്തിന്നാവശ്യമായ ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുതന്ന ആർട്ടിസ്റ്റ് മിസ്റ്റർ ജി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ മനോധൎമ്മത്തെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ചിത്രമെഴുത്തിൽ പ്രസിദ്ധി നേടിയ മിസ്റ്റർ വാരിയർ പുസ്തകങ്ങൾ "ഇല്ലസ്റ്ററേറ്റ്" ചെയ്‌വാൻ പ്രാപ്തനാണെന്നും മലയാളഅച്ചുകൂടങ്ങളിൽ ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നതു് ഒന്നാമത്തെ പ്രാവശ്യമാണെന്നും പുസ്തകം വായിക്കുന്നവരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതില്ലെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

മംഗളോദയം പ്രസ്സുകാർ തുടങ്ങിവെച്ച പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ നാലാമത്തെ വാല്യമാണ് ഇതു്. ഈ പാട്ടുപുസ്തകത്തിന്റെ രണ്ടാംഭാഗം പുരുഷന്മാൎക്കുള്ളതു് അച്ചടി കഴിയാറായിട്ടുണ്ടു്. പൊതുജനങ്ങളുടെ സഹകരണത്തിന്നു യോജിച്ചവിധം ഈ ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ പല പുസ്തകങ്ങളും ചേൎത്തുവാൻ ഞങ്ങൾ ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്തുവരുന്നുമുണ്ടു്.

തൃശ്ശിവപേരൂർ } മംഗളോദയം പ്രവൎത്തകന്മാർ
1—4—'03 }

തിരുവാതിരപ്പാട്ട് — ജലക്രീഡ.

ഗുരുവായൂരപ്പൻ.

പത്രവൃത്തം.

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്.

"മധുരമൊഴി" എന്നപോലെ.

ഒരുദിവസം നാരിമാരൊത്തുകൂടി
പ്പുകഴും ഗുരുവായൂരപ്പൻ തന്റെ
ചരിതമതു നന്നായിപ്പാടിക്കേൾപ്പാൻ
ഒരു കിളിയെ മെല്ലെ വിളിച്ചിരുത്തി.
"പരമരസം തത്തേ! വരികരികിൽ
പൊരിയവിലും തേനും തെളിഞ്ഞ പഴം
ഒരുപടി നീ തിന്നു സുഖിച്ചശേഷം
പരിചിനൊടു പാട്ടൊന്നു പാടിടേണം.
മുരമഥനൻ, കൃഷ്ണൻ, ജഗന്നിവാസൻ,
അറിക ഗുരുവായൂർ വാണിടും ദേവൻ
കരളുതെളിഞ്ഞിവളും നൽകനമട്ടായ്
വരണമതു ഞങ്ങൾക്കു കേൾക്കാൻ മോഹം."
അതുപൊഴുതു മെല്ലവെ ചൊല്ലി തത്ത
മതിയിലിതു നിങ്ങൾക്കു തോന്നിയല്ലോ.
ഇതു സുകൃതം ഭാഗ്യമാകിയാൽ നാരിമാരേ!

കഥ പറയാം നിങ്ങളോടിപ്പും പോലെ.
നരസുഖം പാലാഴിമദ്ധ്യത്തിങ്ക-
ലിങ്ങമഹർഷിമാരൊത്തു പാമ്പിൻമീതെ
പരമതളും മാധവൻ നിങ്ങൾക്കെല്ലാം
വരമരുളിക്കാതെയൊത്തു രക്ഷിച്ചീടും.
വിരവിനൊടു നിങ്ങൾ മനസ്സിലത്തി-
പ്പുറയുമൊരു സാരം ഗ്രഹിച്ചുകൊൾവിൻ
'ഒരു ചെറിയ പാട്ടാണിതെന്നുസാരം'
കരുതരുതേ! ലേശവുമിപ്രകാരം.
നാടുവധമാദേവനാം പുത്രനാഗ്നൻ
പടുമതിമാർ തീർത്തതാം പത്തുവൃത്തം
വടിവിനൊടു നിങ്ങൾക്കു ചൊല്ലിത്തരാം;
ഝടിതിയിതു കേട്ടു പഠിച്ചുകൊൾവിൻ.
അതിരസമാണിപ്പാട്ടു കേട്ടുവെന്നാൽ.
മതി കളിതം മങ്കമാർ നിങ്ങൾക്കെല്ലാം
അതിരസികൻ വിദ്വാനാദ്ദേഹത്തിന്റെ
കൃതിയതു നന്നാകാതെയാകാ നൂനം
ശ്രുതപവനാഗാരേശൻ കൃഷ്ണനേയും
ശ്രുതവിനെയും വന്ദിച്ചു തത്ത മെല്ലെ
പരിചിനൊടു താളം കണക്കിക്കൊണ്ടു
കരകവിയും ഭക്തിയാൽ പാടിയേവം.

വൃത്തം ൨.

"വൃശ്ചികമാസം" എന്ന മട്ടു.

തിരുമുടികെട്ടിച്ചുറ്റും പീലികൾ
തിരുകിബ്ബംഗിയൊടതിലിടയിൽ
പരിമളമിളകും പൂക്കളണിഞ്ഞഴ-
കരുതേ വാഴ്ത്താൻ ഗോവിന്ദ!
പഞ്ചമിനാളിലുദിച്ച മൃഗാങ്കന
റൊഞ്ചകമെരിയും ഫാലത്തിൽ
കിഞ്ചിൽ കുറുനിര കുന്തളമായിളകി-
ത്തഞ്ചിന വടിവിനു കൂപ്പുന്നേൻ.
തണ്ടലരമ്പനൊടൊത്തു കളിക്കും
രണ്ടുശരാസനമെന്നോണം
കണ്ടുവരും തവ ചില്ലിലതയുൽ-
കൊണ്ടായൊടടിയൻ കൂപ്പുന്നേൻ.
മരുമാവാസം തന്നിൽ വിളങ്ങും
സ്മരതരു സന്നിഭ! ഗോവിന്ദ!
പരിചിൽ തൊട്ടൊരു ഗോപിക്കുറിയും,
പരചിന്മൂർത്തേ! കൂപ്പുന്നേൻ.
ഭക്തിവിശുദ്ധത, പരചിന്തതയും
മുക്തിവിശുദ്ധത, വൈരാഗ്യം,
തക്കമൊടീവകയൊക്കെയുമുതകും
തൃക്കണ്ണടിയനിലൊഴിയേണം.
തൃക്കൺകോണിൻ മഹിമകളോർമ്മ-

ശക്യം മാധവ! വർണ്ണിപ്പാൻ.
ഭക്തജനപ്രിയ! സകലജനത്തിന
നിക്കക്കളിയിതൊന്നത്രേ.
മൂക്കും നല്ലൊരു തിലസുമമെപ്പൊഴു-
മുക്കശമിച്ചു നമിച്ചീടും
മൂക്കിന താണു വണങ്ങുന്നടിയരൊ-
യോർക്കണമിടനെപ്പൊഴും.
മകരമഹാമണികുണ്ഡലകാന്തികൾ
സുകരമിണങ്ങും സുകപോലം
ആകമതിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്ന ഹരേ! കരളു-
നാഗതിക്കവിടന്നാലെന്നും
തൊണ്ടിപ്പഴവും പവിഴവുമതിനെ
കണ്ടു തിരണ്ടു മയങ്ങീടും.
ചുണ്ടിനു താണു വണങ്ങുന്നിവരിൽ
കൊണ്ടു പുലമ്പുക കാരുണ്യം.
പിച്ചകമൊട്ടിനു പിച്ച പിടിക്കും
നൽച്ചെറുപല്ലുകൾ മല്ലാരേ!-
നിച്ചലുമടിയനു കാണന്നതിനി-
ച്ചച്യുത! സംഗതിയാക്കേണം.
ആരുമൊരൊമ്പതുമുലകങ്ങളഖിലം
തരളത്തിൽ പരിപാലിക്കും
പുഞ്ചിരിയൊരുചെറി കാണ്മാനടിയനു-
വാഞ്ഛിതമരുളുക മല്ലാരേ!

—*—

വൃത്തം ൨.

'ശോകക്കുന്ന്' എന്നരീതി

ഭക്താനസാധ്യനാകിയ തിരു-
വാനാനാം സച്ചിദാനന്ദം
കാണിനേരമെന്നാകിലും കൃഷ്ണ!
കാണുവാൻ കഴിവാകേണം.
ശംഖു കമ്പം തല തല്ലീടും ഗള-
ത്തിങ്കൽ ചാർത്തീടും കൌസ്തുഭം
പങ്കജേക്ഷണ! കാണണം മമ
സങ്കടങ്ങളൊഴിച്ചീടണം
വാസനാമടിയന്തിരം, നൽശ്രീ-
വത്സവാമനൊരുമാറിടം
മത്സലാഞ്ഛിതനുകളാം ഭാവം
മത്സ്യവിഗ്രഹ! കാണണം
മായയെപ്പൂവിപോലിക്കും നല്ലോ-
രായതമായ കൈകളാൽ
ആയസ്സേകിയനുഗ്രഹം ഗുരു-
വായൂരപ്പ! നീ നൽകേണം
കാലി മേയ്ക്കുന്ന പൈതലേ! താര-
യാലിലപോലെ ശോഭിക്കും
ചേലൊത്താ വയറെന്നുടെ ദുഃഖ-
ജാലമൊക്കെയും പോക്കേണം
കൃഷ്ണസർപ്പത്തെക്കാട്ടിലും അഴ-
കുള്ളവണ്ണമാം രാജികം

കൃഷ്ണ! നിൻ്റെ രോമരാജിയും നിത്യം
കൃഷ്ണസാരമേ! കൂപ്പുന്നേൻ.

കട്ടിയാം കടിദേശവും, ചട-
ച്ചൊട്ടിയ മദ്ധ്യഭാഗവും

പുഷ്ടിയാം നാഭിപത്മവും പച്ച-
ക്കട്ടിയാമെന്നെക്കാക്കേണം

നഷ്ടമായുള്ളിത്താർമകൾ നിത്യം
തൊട്ടു തലോടും തൃപ്പാദം

മുട്ടിടും പടി ചാർത്തിയ മഞ്ഞ-
പ്പട്ടിനും കൃഷ്ണ! കൂപ്പുന്നേൻ.

മെല്ലവേ മതിബിംബമെടുത്തു
തല്ലിപ്പൊട്ടിച്ചു വച്ചതാം

ചൊല്ലെഴും നഖപങ്ക്തികളുള്ളി-
ലെല്ലാനേരവുമോർക്കുന്നേൻ

മുക്തരാം മുനിമുഖ്യരും, ദേവ-
സിദ്ധഗന്ധർവ്വസാദ്ധ്യരും,

ഉത്തമാംഗത്തിൽ ചൂടിടും പാദ-
ത്തളിർപാംസുക്കളാലണാം

മാറേണമെൻ്റെ ദീനങ്ങളു, ഴ-
ലാറേണം, തൃക്കൺപാർക്കേണം,

ഉദാരമാർക്കലാലയം വാഴും
മുരാരി! നിന്നെക്കൂപ്പാറേണം

വൃത്തം — ൩.

പാന.

പണ്ടു വേദത്തെക്കട്ടോരു ദൈത്യനാം
തണ്ടുതപ്പിയെക്കൊല്ലുവാനായിട്ടു,
ഇണ്ടലെന്നിയെ മത്സ്യവടിവാണ്ടു-
കൊണ്ടതും മധുസൂദന! നീയല്ലോ.
മന്ദരംകടകോലാക്കിപ്പാൽക്കടൽ,
മുന്നം ദേവകൾ നിന്നു കടയുമ്പോൾ,
അന്നു താണൊരു മന്ദരം കൂർമ്മമാ-
യ്യുന്നപൊക്കിക്കൊടുത്തതും നീയല്ലോ.
ഭൂതലം പണ്ടു പന്നിത്തടിയനാ-
ല്പാതാളം പുക്ക തേററയിൽ താങ്ങുമ്പോൾ
ജാതരോഷമെതിർത്ത ഹിരണ്യാക്ഷ-
യാതുധാനനെക്കൊന്നതും നീയല്ലോ.
നാരസിംഹവടിവാണ്ടു പണ്ടതി-
ക്രൂരനായ ഹിരണ്യകശിപുവേ,
മാറിടത്തെപ്പിളൎന്നു വധിച്ചതും,
നീരജേക്ഷണ ദേവ! ഭവാനല്ലോ.
പണ്ടു വാമനമൂൎത്തിയായ് മൂന്നടി-
കൊണ്ടളന്നു പിടിച്ചു ജഗത്ത്രയം,
അണ്ടർകോനിൽ കനിവാണ്ടു മാബലി-
ക്കിണ്ടൽ ചേൎത്തതും ദേവ! ഭവാനല്ലോ.
മുന്നം ഭാൎഗ്ഗവരാമനായ്, ഭൂപ്പകൽ
ദുൎന്നയത്താൽ തിളച്ചും മഹീശരെ
കൊന്നുകൊന്നു ചൃതോതിരിപത്തി-

യോനവട്ടം മുടിച്ചതും നീയല്ലോ.

ദുഷ്ടനാകിയ രാവണരാക്ഷസ-
നിട്ടുമുപ്പതു നാട്ടും തിരിച്ചവേ,
ശിഷ്ടരക്ഷണം ചെയ്യുവാൻ രാമനാ-
യിട്ടു വന്നു പിറന്നതും നീയല്ലോ.

ധീരനായ ബലഭദ്രരാമനായ്
ഭൂരിനാശ ജഗത്തിന്നു ചേർത്തോൽ
വീരനാം കാമപാലകനെന്നുള്ളോരീ-
പ്പേരിനാസ്പദമായതും നീയല്ലോ.

വിക്രമത്തിനാൽ കംസനാമരിയെ-
ച്ചക്രശോഭം വലിപ്പിച്ചിഴച്ചവേ,
അക്രമം തീർത്തു കാക്കുവാൻ കൃഷ്ണനാ-
യ് ചക്രപാണേ! പിറന്നതും നീയല്ലോ.

ക്രൂരകൊണ്ടു ജനങ്ങളിനിപ്പര-
ചക്രംകൊണ്ടു തിരിഞ്ഞു വലയുമ്പോൾ
കല്ക്കിയായിപ്പിറപ്പാനിരിപ്പതും
ഭക്തവത്സല! കൃഷ്ണ! ഭവാനല്ലോ.

പിന്നെ വേണ്ട ചരാചരമൊക്കെയും
നിന്നിലല്ലോ ലയിപ്പതും മാധവ!
വന്നു നിത്യവും നിൻകഴൽ കുമ്പിട്ടു-
ന്നെന്നെയെന്തിനു കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു?

വൃത്തം—൧.

"സുന്ദരീമാർമണി" എന്ന പാട്ടു.

മായാമനോഹര ദേവ! മഹി-
മായങ്ങളുള്ള മുകുന്ദ!
ആയുരാരോഗ്യം തരണം ഗുരു-
വായൂരമരുന്ന കൃഷ്ണാ!
ലോകങ്ങൾക്കൊക്കെയും നിത്യ ശക്തി-
ശോകമൊഴിഞ്ഞു സുഖിപ്പാൻ
ആകയാലെപ്പോഴും കൃഷ്ണാ! ചിത്ത-
ശോകിലും വന്നു തുണക്ക.

മായകൊണ്ടിട്ടുമിരുട്ടും പെരു-
തായൊരീസ്സംസാരം നീങ്ങാൻ
ന്യായമൊടല്പം തുണപ്പാൻ മന-
സ്സായെങ്കിൽ കാര്യം ജയിച്ചു.

ഇന്നു നാം കാണും പദാർത്ഥം നാളെ-
യ്ക്കൊന്നുമേയില്ലാതെയാകും
എന്നല്ല മററൊന്നാം കാട്ടും കളി
വന്നു പരന്നന്റെ മുരാരേ!

മാളികകേറിയിരിക്കും ചിലർ-
പ്പാളയെടുത്തു നടക്കും
ആളുകളിങ്ങിനെ പാരം നിന്റെ
കേളികളെന്തു പറവൂ.

ഭൂപന്മാർ തമ്മിൽ വലിതാം പോ-
രടിച്ചുമാറ്റുന്നു ലോകം

പൊട്ടുന്നു വീണു മരിയ്ക്കും കളി-
മട്ടൊട്ടു കൊള്ളാം മുകുന്ദ!
ലോകങ്ങൾ നീ താൻ ചമയ്ക്കും നല്ല
പാകത്തിലൊക്കെയും കാക്കും;
ആകവേ, പിന്നെ മുടിയ്ക്കും പേടി-
യാകാത്തതാക്കി പ്രഭാവം.

താമരപ്പൂമകൾ പുൽകും തവ
കോമളമായൊരു രൂപം
കാണുമാറാവിയ്ക്കു നിഭാനാം തര-
മാമോ മുകുന്ദ! മുരാരേ!

ശുദ്ധമാം ചിത്തിന്റെ സത്തേ! ലോക-
വൃദ്ധിക്കു വാച്ചൊരു വിത്തേ!
നിത്യവുമാനന്ദമുത്തേ! കനി-
വൊത്തു വിളങ്ങുക ചിത്തേ.

ഒന്നിനമൊല്ല കൃഷ്ണ! മന-
സ്സിന്നിലവിടെക്കില്ലെന്നാൽ,
എന്നും ഇന്നൊന്നു നമിയ്ക്കാം മുചു-
കുന്ദനെപ്പോററിയ പോററി!

വൃത്തം—൬.

“കേളുതേകം മനാവന്മർ” എന്നപോലെ

ശിഷ്ടനായ നാരായണഭട്ടപാദപ്രിയ! ദേവ!
കഷ്ടകാലമൊഴിച്ചെന്നെ കടാക്ഷിക്കേണം.

ജനമേജയനെന്നുള്ള ജനനാഥപ്രിയ കൃഷ്ണ!
ജനിമൃതിയൊഴിച്ചെന്നെജ്ജയിപ്പിക്കേണം.
ബലത്താലേ 'കൂരമ്മ' കലത്തിലിട്ടടച്ചോനേ!
അലമെന്നിൽ ഇന്നേക്കണമലിവിനോടേ.
ഭൂസുരനാം 'പൂന്താന'ത്തിൻ ദാസനായ ദാമോദര!
വാസുദേവ! മറക്കൊല്ലേ മനസ്സു വേണം.
സത്തനായ കുചേലന്റെ ഭൃത്യനായ ജഗന്നാഥ!
നിത്യമെന്നെത്തുണക്കേണം നിഗമവിത്തേ!
അജനായ കൃഷ്ണ! സാക്ഷാലജാമിളപ്രിയ! ദേവ!
ഭജിച്ചീടുമടിയനെ ത്യജിച്ചിടൊല്ലേ.
നന്ദഗോപക്കിടാവായ് നിന്നിടുന്ന മുകിൽവർണ്ണ!
എന്നെയിട്ടു വലയ്ക്കൊല്ലേ ഭുവനനാഥ!
ക്ഷിതിപാലനർജ്ജുനന്റെ സതിമക്കാരനാം കൃഷ്ണ!
ചിത്തമോടിങ്ങെനിക്കും സൽഗതി തരേണം.
പുകഴാർന്ന ദേവകിക്കു മകനായിപ്പിറന്നോനേ!
അഗതിയാമടിയനെപ്പകപ്പിക്കൊല്ലേ.
വില്വമംഗലത്തെ സ്വാമിയാൾക്കു പുഷ്പാഞ്ജലി ചെയ്യാൻ
നല്ല പുഷ്പമരുളോനേ! നമിച്ചിടുന്നേൻ.
ദനുജനാം പ്രഹ്ലാദന്റെ മനസ്സിനൊത്തിയ തോഴ!
കനിവേറും കടൽവർണ്ണ! കടാക്ഷിക്കേണം.
ദിനംതോറും ഗോപനാരീജനമിട്ടുകൊട്ടിയാട്ടും
മനുജവിഗ്രഹ! ദേവ! മറന്നിടൊല്ലേ.
മതിയതിൽ ഭീഷ്മഭക്തിഹിതനായ മുകിൽവർണ്ണ!
ചേതമുണ്ടോ കൃപയെന്നിൽ ചെലുത്തിയെന്നാൽ.

കിളിമൊഴി! പാരമപാരിതൻ വിളിപ്പുറത്താണയോ ഞാൻ!
വളരെ നാൾ വലഞ്ഞുതല്ലേ നളിനനാഭ!
ഉരത്തുവന്നാമ മന്നാഴിലിന്മേൽ തളച്ചോരോ!
ദുരിതം തീർത്താശു സുഖം തരണം നാഥ!
നിരന്തരം ഭവാനെ വന്ദനം തവ ചെയ്യുമെന്നിൽ
താം തെളിഞ്ഞെന്തേ കൃഷ്ണ! വരം തരാത്തൂ?

—o—

വൃത്തം—൧.

‘‘കല്യാണിമൃദുവാണി’’ എന്നപോലെ

പൊന്നിൻ പൂമാതിനുള്ള പുണ്യമേ! തിരുമുടി-
തന്നിലെപ്പുഷ്പം ചൂടാൻ കൃപവേണം.
ഇന്ദിരാരമണപാള! ധന്യമാം പാദപാംസു
എന്നുമെൻ നിടിലത്തിൽ ചേർന്നിടേണം.
നേത്രങ്ങൾ രണ്ടും തവ ഗാത്രത്തെക്കണ്ടുകൊണ്ടു
മാത്രമിരിപ്പാൻ കൃപ ചെയ്തിടേണം.
മൂക്കിനും മുഖഗന്ധമേല്ക്കുവാൻ വഴിയാക്കി-
ത്തീർക്കേണം ഉത്തമപൂരുഷ! ശൌരേ!
നാവിനു നാമജപമാവട്ടെ ജോലി കർണ്ണം
കേവലം ‘‘കൃഷ്ണഗാഥ’’ കേട്ടിടട്ടെ.
കയ്യുകൾ തവ പൂജ ചെയ്യട്ടെ, കണ്ഠത്തിങ്കൽ
മെയ്യണിത്തിരുമാലയണിഞ്ഞിടട്ടെ.
നീരിൽത്താർമകൾ പൂണ്ടും മാറത്തെപ്പാദപ്പൂവാർ
ചേരട്ടെ നിത്യമെന്റെ മാറിടത്തിൽ.

വൃത്തിയോടെന്റെയഹോവൃത്തിസ്സു നിവേദിച്ച
സന്താപം പാൽപ്പായസമൊത്തിടട്ടെ.
കാലത്തുമുതൽക്കെന്റെ കാലുകളമ്പലത്തിൽ
മാലാറാൻ പ്രദക്ഷിണം വെച്ചിടട്ടെ.
ചൊല്ലുവാൻകൂടിയും പാടില്ലാത്ത വിഷയങ്ങൾ
ചൊല്ലിപ്പാഞ്ഞലയുന്ന മാനസത്തെ
മല്ലന്മാർക്കിടിത്തീയാം മല്ലരോചന! കൃഷ്ണ!
നല്ലമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടികൊണ്ടുപോക.
കേളുള്ളീ പ്രപഞ്ചം, ഞാനാളല്ലേ ഭഗവാനേ!
നാളെയെന്നോർക്കാതെന്നെപ്പാലിക്കേണം
ചെപ്പടിവിദ്യകൊണ്ടീ മുപ്പാരും പകിട്ടുന്ന
കോപ്പെന്നിൽ പയറൊല്ലേ പത്മനാഭ!
പിന്നാലെ പേടിപ്പിച്ചു തിന്നാനായ് കൃതാന്തന്റെ
സന്നാഹം വരും നേരം സാരസാക്ഷ!
വന്നാലും,മട്ടത്തിങ്കൽ നിന്നാലും, കൃപ വാരി-
ത്തന്നാലും തള്ളിയെന്നെക്കൊല്ലിയ്ക്കല്ലേ.
ഒന്നിച്ചു കൊണ്ടുപോയിട്ടെന്നെയും വൈകുണ്ഠത്തിൽ
ധന്യനായ്പ്പാർപ്പിക്കേണം വാസുദേവ!
കാൽത്തളിർതന്നിൽ വന്നു കാത്തുകാത്തനാളിന്നും
പാർത്തിടും ദാസനല്ലേ ഞാനും? കൃഷ്ണാ!
മൂർത്തികൾ മൂവരിലും കീർത്തിമാനായ ദേവ!
ആർത്തിതീർത്തടിയനെക്കാത്തിടേണം.

—:*:—

വൃത്തം—വൃ.

“മാരം മൃഗങ്ങളെ—എന്നപോലെ”

കാലത്തുണൎന്നു ഞാൻ കാലും മുഖമതും
കാലേ കഴുകി നിവൎന്നിരുന്നു്,
കാലുഷ്യം തീൎക്കും നാമം ജപിച്ചു തൃ-
ക്കാലിണയോൎത്തു വസിച്ചുകൊള്ളാം.
മൂന്നുമണിയ്ക്കുതാൻ മുങ്ങിക്കുളിച്ചുടൻ
വന്നു നിൻ വാകച്ചാൎത്തേറുകൊള്ളാം.
പൊന്നിൻപൂമാതിന്റെ പുണ്യത്തിടമ്പിന്നേ-
ലുന്നാട്ടമെണ്ണയും സേവിച്ചീടാം.
നിന്തിരുമുൻപിലെട്ടീപത്തിൽ കേറുന്ന
ചന്തമാം മഷിയാൽ കണ്ണെഴുതാം.
സന്തതം നിൎമ്മാല്യം സോപാനത്തുള്ളതു-
മെൻ തലമുടിയിൽ ചൂടിക്കൊള്ളാം.
ഭവ്യമാം നിൻ മെയ്യിലാട്ടുന്ന നൽപ്പഞ്ച-
ഗവ്യവും നിത്യവും സേവിച്ചീടാം.
ദിവ്യനവകത്തെയാടുമ്പോളോവിങ്ക-
ലവ്യാജം ഞാൻ തല കാട്ടിക്കൊള്ളാം.
എല്ലാദിവസവും പൂജയടയ്ക്കുമ്പോൾ
ചൊല്ലേറും നിൻ തിരുനാമം പാടി
മല്ലാരേ! ഇടയ്ക്ക കൊട്ടുന്ന ഘോഷവും
സോല്ലാസം നിന്നു ഞാൻ കേട്ടുകൊള്ളാം.
അന്തരം ഭക്തിയാലാൎദ്രമിളകുന്ന
ചന്തമേറും ദീപാരാധനയും

സന്തോഷത്തോടേ ഞാൻ സന്തതം സേവിക്കാം
ചെന്താമരക്കണ്ണ! പത്മനാഭ!
മദ്ദളം, ചേങ്ങല, ചെണ്ട, യിലത്താളം,
നൃത്യം കുറുങ്കുഴൽ, പാണിവാദ്യം,
ഇത്തരം വാദ്യങ്ങളുത്തമം ഘോഷിക്കും
നിത്യശ്ശീവേലിയും സേവിച്ചീടാം.
പിന്നെ പ്രദക്ഷിണം വെച്ചിടാം നിത്യം ഞാൻ
ധന്യമാം നാമം ജപിച്ചുകൊണ്ട്.
എന്നും നിവേദ്യത്തെ ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിടാ-
മിന്ദിരതന്നുടെ ജീവനാഥ!
ഇത്തരം നിത്യവും പ്രത്യേകം സേവിക്കും
ഭൃത്യനിൽ കാരുണ്യം കണ്ണുനാഥ!
ഇത്തിരിയെങ്കിലും ചിത്തത്തിലില്ലെങ്കിൽ
സത്യമിക്കാര്യം കടപ്പുതന്നെ.
അങ്ങിനെ വന്നിടാൻ കാരണം നോക്കിയാ-
ലെങ്ങിനെ കാണുന്നു? ഭക്തദാസ!
തിങ്ങിന സന്താപം തീർത്തു നാം രക്ഷിക്കു-
കെന്നെന്നിക്കാലം ഞാനാചന്ദ്രാർക്കം.

—:*:—

വൃത്തം—൯.

കാപി.

അട്ട, തേൾ, തേരട്ട, തൊട്ടാരട്ടി, നക്രം, വ്യാഘ്രം
തൊട്ടജന്മമൊക്കെത്തീർന്നിമട്ടിലായി ഞാനരം.

മൎത്ത്യനായിപ്പിറന്നീടാനെത്ര പുണ്യം വേണം!
വ്യൎത്ഥമാക്കീടൊലാ ജന്മം, ചത്തിടുന്നതെന്നോ?
ചിത്തമേ! നീ 'ഗുരുവായൂ'രെത്തിടേണം വേഗം;
അത്ര വാഴുന്നുണ്ടു സാക്ഷാൽ ചിത്തിനുള്ള തത്വം.
വിശ്വമൂൎത്തി, ചിദാനന്ദൻ, വിശ്വസിപ്പാൻ യോഗ്യൻ
വശ്യനായാലതവൎക്കാശ്വസിക്കാമല്ലോ.
ദാഹമുണ്ടോ, വിശപ്പുണ്ടോ, മോഹമുണ്ടോ പാൎത്താൽ
ദേഹമുണ്ടോ, ദേഹിയുണ്ടോ, സ്നേഹമുണ്ടോ പിന്നെ?
ഭാൎയ്യയെന്നും, മക്കളെന്നും, വീരരെന്നും മററും
പാരമോൎത്തു കത്തിടുന്നാൽ കാൎയ്യമൊക്കെത്താറും.
ആരിവനാ,രുടെ,യേതു പാരിൽനിന്നു വന്നു,
കാൎയ്യമെന്താണെ,ന്നുപോകമാരറിഞ്ഞു സൂക്ഷ്മം?
നീരിലെപ്പോളപോലെ നിസ്സാരമായ ദേഹം
കാൎയ്യമെന്നു കരുതാത്തോൻ ധീരധീരൻ തന്നെ.
വീടുവിട്ടു 'കൊല്ലം,' 'കോഴിക്കോടു' 'പാലക്കാട്ട്,'
നാടുതോറും നടന്നോരെപ്പാടുപെട്ടു നമ്മൾ.
ഭാൎയ്യയെന്നും, ധനമെന്നും, പാരിതെന്നും മററും
പാരമോൎത്തു ചുററുംപോലെ, സാരമോൎത്താൽ ജീവൻ
കൎമ്മമെന്നും, കാലമെന്നും, തൻമനസ്സിലോൎത്തു
ബ്രഹ്മമായ വീട്ടിൽനിന്നു സഞ്ചരിച്ചു പോന്നു,
പട്ടി, പൂച്ച, മൎത്ത്യനാ,നക്കുട്ടി, കട്ടുറുമ്പു
തൊട്ടുദേഹം പുക്കു പാടുപെട്ടുഴന്നു ചുററും.
കണ്ടറിഞ്ഞു തത്വമോൎത്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ പിന്നെ
ഇണ്ടലുണ്ടോ? സത്യം കണ്ണുകണ്ട വിദ്യയല്ലോ.

ക കളി.

മായകൊണ്ടിപ്പരമാത്മമായ തത്വമുള്ളിൽ
ആയിടുന്നില്ലയ്യോ! ഗുരുവായൂരപ്പ! തോററു.
എന്നിലുള്ള മായാബന്ധം നാഥസ്വരൂപാ! വേഗം
കണ്ണൊഴിച്ചു വെച്ചീടാഞ്ഞാൽ നന്നോ പുരാരിപ്രിയം.
ചിത്തിൽനിന്നു വേർപിരിഞ്ഞതിനെത്തിയന്നൊരാതൃ
സത്യമീ ഞാൻ ചെയ്തതായ കൃത്യമെല്ലാമിപ്പോഴും
ഉൾതെട്ടുന്നു ചിദാനന്ദമൂർത്തിയായ നിങ്കൽ
ചേർത്തിടുന്നോരടിയനെക്കാത്തുകൊൾക നിത്യം.

വൃത്തം—൧൦

കാപി

കല്ലോടിപ്പാട്ടുകളുററു ഗ്രാമിണരുകൊ-
ണ്ടെപ്പോഴെന്നാകിലും പാടുന്നോരു
അപ്പൊഴേ സന്താപമൊക്കെ നീങ്ങിപ്പോം,
ചിൽപുമാനൊത്ത സുഖിപ്പൂനാവും.
അമ്പിളിമുട്ടിൽപ്പാട്ടുകൾ പാടിക്കൈ-
കൊട്ടിക്കളിക്കുന്ന കൂട്ടക്കാരും.
കുട്ടികളുണ്ടാവും, വീട്ടിലും നല്ലോരു
പുഷ്ടിയാപ്പുണ്ടാം, കേളി പൊങ്ങും.
ഉന്നതവംശത്തിൽ ജാതരായ് വിദ്യരാ-
യ്യെന്നതാൻ പോന്നുള്ള യോഗ്യരായിൽ
ധന്യനായുള്ളവൻ തീർന്നാവാപ്പുന്നിട,-
മെന്നല്ലതിന്നേറമായിത്തീരും.
വാതം, ഉദരം, കുഷ്ഠം, പനി, നേത്ര-
ജാതകം തൊട്ടുള്ള ദീനമൊന്നും,

ചേതസ്സിലോൎത്താലുമുണ്ടാകയില്ലാക്ഷം;
ക്ഷേമമാമുണ്ടെങ്കിലപ്പോൾതന്നെ.
ജാതരസം ധനുമാസത്തിലെത്തിരു-
വാതിരനാളിലിപ്പാട്ടുപാടി
പ്രീതിയോടൊത്തു കളിക്കുകിൽ കാവ്യുന്നൻ
മോദിച്ചു നൽകീടും ഭർത്തൃസൌഖ്യം.
അഷ്ടമത്തിൽ ചൊവ്വയുള്ള നതാംഗിമാ-
രൊട്ടൊഴിയാതെയിപ്പാട്ടു പാടി
വട്ടത്തിൽ നിന്നു കളിക്കുകിൽ കാന്തരൊ-
ത്തിഷ്ടമായ്വാഴിക്കുമേറെക്കാലം.
ഇത്തരം ചൊല്ലിഗ്ഗുരുവായൂരപ്പനെ-
ച്ചിത്തത്തിലോൎത്തു പറന്നു തത്ത;
ഉത്തമം പാട്ടിതു പാടിയാപ്പെണ്ണുങ്ങൾ
പത്തനം തോറും സുഖിച്ചു വാണാർ.

സമാപ്തം.

ശുഭം.

ശകുന്തളാവാക്യം

എട്ടുവൃത്തം പാട്ട്.

ഒന്നാം വൃത്തം.

മധുരമൊഴിശാരികേ വന്നാലും നീ
മധുഗുളവും പാലും പഴവും നൽകാം
മനുജപതി ദുഷ്യന്തനായ വീരൻ
മുനിസുതയായീടും ശകുന്തളയെ
കുതുകമൊടെ ഗാന്ധൎവ്വമായി വേട്ട
കഥ പറകവേണം നീയെന്നൊടിപ്പോൾ
വിരവൊടതു കേട്ടു കിളിമകളും
ഗുരുചരണം ചിന്തിച്ചു ഭക്തിയോടെ
കരുണ കലൎന്നീടുന്ന വെല്ലുവായിൽ
കരിമുകിൽവൎണ്ണൻതന്നെ കൈവണങ്ങി
കരിവദനൻഭാരതീകൃഷ്ണന്മാരെ
കരളിലുറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞാളേവം
പുകൾപെരിയ സോമകുലത്തിൽ പണ്ടു
പ്രകൃതിഗുണ ശീലാചാരങ്ങളോടും
പുരുഷമണി ദുഷ്യന്തനെന്നപേരാ-
മൊരു ധരണീനായകനാണ്ടിരുന്നു
അഴകൊടവൻ പാരിൽ പ്രജകൾക്കെല്ലാം

അഴലൊഴിയുമാറു പരിപാലിച്ചു
സചിവപരിചാരകവൃന്ദത്തോടും
അചിരതരകീർത്ത്യാ വസിക്കുംകാലം
ഒരുദിവസം നായാട്ടിന്നായിക്കൊണ്ടു
പെരിയ രഥത്തിന്നിൽക്കരേറി ഭൂപൻ
കരമതിലമ്പും നല്ല വില്ലുമായി
കരിതുരഗകാലാൾ പടകളോടും
ബലകളോടും വേടന്മാർ നായ്ക്കളോടും
മലയിലകംപുക്കുടൻ കാടിളക്കി
കരടി പുലി പന്നികൾ സിംഹങ്ങളും
കരി കടമാനും നല്ല കാട്ടുപോത്തും
അടവികളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ
ഝടിതി കൊലചെയ്തു ശരങ്ങളാലെ.

രണ്ടാം വൃത്തം.

കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ തേടി നരപതി
കാടകംപുക്കൊരു നേരത്തിങ്കൽ
പേടിച്ചൊരുമൃഗം ചാടിക്കുതിച്ചോടി
കൂടെ നൃപതിയുംകൂടി പിമ്പേ
ഒന്നെന്നു മാനിനെ കണ്ടുകണ്ടന്തികേ
പൊന്നമ്പുകൈവിട്ടുടൻ നേരെ
തേരതിവേഗത്തിൽ പാരാതെയോടിച്ചു
ദൂരത്തൊരുദിക്കിൽ ചെന്നുപാടി
സേനയുംകൂടാതെ താനേ ഹിമവാന്റെ
സാനുപ്രദേശം പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ

ദാഹം മൃഗയയാൽ തണ്ണീർ തിരഞ്ഞതി-
മോഹനമാമാറു മുന്നിൽ കണ്ടു
കണ്വമുനിയുടെ പുണ്യാശ്രമസ്ഥലം
കണ്ണിനു കൌതുകമുണ്ടാം കണ്ടാൽ
മാലിനിയാം നദീകൂലേ മനോഹരേ
മൂലഫലം കന്ദമാദിപൂർണ്ണം
നാലുവേദങ്ങളുമാറുശാസ്ത്രങ്ങളും
നാലുപായങ്ങളുപവേദങ്ങൾ
എല്ലാം ഗ്രഹിച്ചോരു നല്ല മുനിജനം
കല്യാണമോടു വസിക്കും ദേശേ
ഹോമധൂമങ്ങളും സാമഗാനങ്ങളും
നാമസങ്കീർത്തനഭേദങ്ങളും
ശീലഗുണമതിശാലികളാകുമി-
ബാലകന്മാരുടെ ലീലകളും
കണ്ടുകണ്ടാനന്ദം പൂണ്ടു മഹീപതി
കൊണ്ടാടിയാശ്രമം തന്നിൽ പുക്കു
പർണ്ണശാലയ്ക്കുള്ളിൽ ചെന്നു കടന്നവൻ
നിന്നപ്പോളാരെയും കാണാഞ്ഞയാ-
ലാരുള്ളതിപ്പർണ്ണശാലയിലെന്നതി-
ഗൌരവത്തോടവൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ
ലക്ഷണയുക്തമാം വാക്കുകൾ കേട്ടുടൻ
ലക്ഷ്മീസമാനമാം രൂപത്തോടെ
മിന്നൽക്കൊടിപോലെ മിന്നുന്ന കന്യക
തന്വംഗി താനുമവിടെച്ചെന്നു
മന്നവനെക്കണ്ടു മന്ദാക്ഷമുൾക്കൊണ്ടു

മന്ദേതരമവളം സല്ക്കരിച്ചു
ആത്മവാനൊന്നു ചോദിച്ചു രോരത്തു
നാരിമണിയോടു നൃപൻ ചൊന്നാൻ.

മൂന്നാം വൃത്തം

സോമവംശത്തിലുള്ള നൃപതി ഞാൻ
നാമം ദുഷ്യന്തനെന്നല്ലോ
കാമിനിമണേ കാനനംതന്നിൽ ഞാൻ!
സാമോദം നായാട്ടിന്നായി
കണ്വമാമുനിതൻ പാദപങ്കജം
കാണ്മാനിവിടെക്ക വന്നു
താപസോത്തമനെങ്ങാട്ടെഴുന്നള്ളി!
താപമകന്നരുൾചെയ്യു
ഇത്ഥം നൃപതി ചൊന്നതു കേട്ടവ-
ളുത്തരമായുരചെയ്തു
കാട്ടുനികളുപ്പാറാട്ടായിതു
കാശ്യപനൊന്നിതന്നാലും
ചെറുപാത്താലിവിടെക്കെഴുന്നള്ളും
കാമമറിഞ്ഞിടും മുനീന്ദ്രൻ
രണ്ടുനാഴിക താമസിച്ചീടുക
കണ്ടുപോകേണമെന്നാകിൽ
ഇങ്ങിനെ ചൊല്ലി നില്ക്കുമവളുടെ
അംഗസൗന്ദര്യങ്ങളെ കണ്ടു
മൂത്തനായുന്നൻ മാനങ്ങളുള്ളൊരുയാൽ

ചേതസി ചിന്തിച്ചാനേവം
ഇത്രനല്ലൊരു സുന്ദരിയില്ലല്ലൊ
ഇത്രിഭുവനത്തിലെങ്ങും
ആഭരണങ്ങളില്ലിവൾക്കെങ്കിലും
ശോഭയ്ക്കൊരു കുറവില്ല
ഉത്തരീയവുമമ്പോടുടുത്തതും
സത്യം മരവുരിയല്ലൊ
ഭംഗിയുണ്ടിതുകൊണ്ടിന്നിവൾക്കൊരു
ഭംഗം പ്രകാശത്തിനില്ല
വപുസ്സുണ്ടു വപുസ്സിലെന്നാകിലും
ചേച്ചയില്ലാതെയില്ലൊന്നും
തിങ്കൾക്കൊത്തോരലങ്കാരമല്ലയോ
തങ്കലുള്ളോരു സൌന്ദര്യം
ചാരുസുന്ദരിയാമിവളെക്കണ്ടു
പാരം വളരുന്നു മോഹം
ചെല്ലരുതാത്ത മൈക്കണ്ണിമാർകളിൽ
ചെല്ലുമാറില്ലെന്റെ ചിത്തം
കന്നൽനേർമിഴിയാകുമിവൾമുനി
കന്യകയല്ലെന്നു നൂനം
വല്ലതെന്നാകിലും വൃത്താന്തം ചോദിച്ചാ-
ലെല്ലാമറിഞ്ഞീടാമല്ലൊ
എന്നുരച്ചുടനിന്ദുകുലാധിപൻ
സുന്ദരിയോടരുൾചെയ്തു.

—:*:—

നാലാം വൃത്തം.

കല്യാണി കളവാണി ചൊല്ലുനീയാരെന്നും
കല്യേ നീയ്യാരുടെ പുത്രിയെന്നും
നിൻമൂലമിനിക്കുള്ളിൽ മന്മഥവിവശത
മേന്മേൽവന്നീടുന്നു നിർമ്മലാംഗി
കന്യകയതുകേട്ടു മന്ദമധുരംചൊല്ലി
കണ്വമാമുനിയുടെ സുതയല്ലോ ഞാൻ
മന്നവ ശകുന്തളയെന്നു പേരിനിക്കെടോ
എന്നിലാഗ്രഹം തവ നന്നല്ലേതും
താപസതരുണിയെ ഭൂപൻ കൈക്കൊള്ളാമോ?
പാപമുണ്ടതിനെന്നോർത്തറിയുന്നില്ലേ?
ഇത്തരമുരചെയ്യോരുത്തമസ്ത്രീരത്നത്തോ-
ട്ടുത്തരം നരവരനേവം ചൊന്നാൻ
നിത്യബ്രഹ്മചാരിയാമുത്തമതാപസന്റെ
പുത്രി നീയെന്നു ചൊന്നതസത്യമല്ലോ
നാരിമാർ തിലകമേ! നേരു നീ പറയേണം
സാരസാക്ഷിയുമതു കേട്ടു ചൊന്നാൾ
മാമുനി ചൊല്ലിക്കേട്ടു മാമകവൃത്താന്തം ഞാൻ
സാരസാകൃതേ സത്യം ചൊല്ലീടുന്നേൻ
വിശ്വവിശ്രുതനായ വിശ്വാമിത്രനും പണ്ടു
നിശ്ചലമാനസ്സോടും തപസ്സുചെയ്തു
ഇന്ദ്രനും ഭയംപൂണ്ടു കമ്രാംഗികളോടും
സുന്ദരി മേനകയെ പറഞ്ഞയച്ചു
മേനകരൂപംകണ്ടു മാനിയാം വിശ്വാമിത്രൻ
മാനസമഴിഞ്ഞവളോടുംകൂടി

ഒട്ടനാൾ രമിച്ചപ്പോൾ മട്ടോലുംമൊഴിയെ കൈ-
വിട്ടുപോയിതു തപസ്സിന്നായി
ഗർഭമുണ്ടായ്‌വന്നിതപ്സരസ്ത്രീയാമവൾ
ഇദ്ദേശേ വരുന്നോരമെന്നെപ്പെറ്റു
താപസബീജത്തിനു നാശമില്ലെന്നു കണ്ടു
പേശലാംഗിയുമെന്നെ വെടിഞ്ഞുപോയി
അമ്മയും പിരിഞ്ഞു ഞാനിമ്മഹീതലംതന്നിൽ
നന്മുല കുടിയാതെ കിടക്കുന്നേരം
പക്ഷികളെടുത്തെന്നെ തൽക്ഷണം കൃപയോടെ
രക്ഷിപ്പാൻ മുനിയുടെ കയ്യിൽ നല്കി
ശകുന്തങ്ങളെടുത്തെന്നെ വളപ്പാനായ്ക്കൊടുക്കയാൽ
ശകുന്തളയെന്നു മുനി പേരുമിട്ടു
പരിചോടെ വളർത്തിതു പരമാർത്ഥമിതെന്നവൾ
പറഞ്ഞപ്പോൾ തെളിഞ്ഞു ഭൂപതിയും ചൊന്നാൻ
അനഘമേനകതന്റെ തനയയായെന്നതും ചേരും
മനുജനാരിമാർക്കേറം പ്രഭയുണ്ടാമോ?
എനിക്ക നീ രമണിയായിരിക്ക നീ മടികൊല്ല
മുനിക്കുമതിനുവാദമൊട്ടതും കേൾ
വിവാഹങ്ങൾ പലവിധം വിധിച്ചിട്ടുണ്ടവറ്റിൽവെ-
ച്ചവനീശന്മാർക്കു മുഖ്യമതു ഗാന്ധർവ്വം
അതു നീ സമ്മതിക്കേണം മതിമുഖി മടികൊല്ല
മതിമാനാം നൃപനേവം പറഞ്ഞനേരം
മുഴുത്ത ലജ്ജയാലവൾ മുഖം താഴ്ത്തിയുരചെയ്തു
വിചാരമുണ്ടതിനു ചൊറ്റു ചൊല്ലീടാം

എനിക്കു നന്ദനനായി ജനിക്കും ബാലകനെ
മേലിനിക്കു നായകനായി വാഴിക്കേണം-
മെന്നു ഞാൻ ചെയ്തീടുവനെന്നവളോടു സമയം ചെയ്ത-
തുലവിക്രമൻ പാണിഗ്രഹണംചെയ്തു.

അഞ്ചാം വൃത്തം.

ദുഷ്യന്തൻ ശകുന്തളയാം കാന്തയോടും കൂടി
ദോഷമെന്നിയെ രമിച്ചു മോദത്തോടെ
ഗർവ്വുമുളവായ്വന്നതിപ്പോൾതന്നെ
പിന്നെ സുഭ്രൂവാമവളോടു പറഞ്ഞു ഭൂപൻ
സേനയോടുംകൂടി നിന്നെക്കൊണ്ടുപോവാനായി
മാനിനി ഞാൻ വന്നീടുവൻ വൈകീടാതെ
താപസേന്ദ്രനാകും നിന്റെ താതനെയും കണ്ടു
താമസം കൂടാതെ കൊണ്ടുപോകുന്നുണ്ട്.
ഇത്ഥമവളോടു യാത്രയും പറഞ്ഞു തന്റെ
പത്തനത്തിൽ പുക്കിതന്നു പാർത്ഥിവനും
രാജീവനയനയാം ശകുന്തളയും ചിത്തേ
രാജാവിനെ ചിന്തിച്ചാശ്രമത്തിൽ പുക്കു
കണ്വനാം മുനീന്ദ്രൻതാനും പൊന്നുവന്നപ്പോൾ
തത്ര കണ്ടു ഭീതിപൂണ്ടു നിന്നാളല്ലോ
ദിവ്യലോചനംകൊണ്ടു വിശേഷമെല്ലാം കണ്ടു
ദിവ്യനാം മുനിവരനരുളിച്ചെയ്തു
പൈതലേ, നീ പേടിക്കേണ്ട ചാരുശീലേ ബാലേ
ചെയ്തതെല്ലാം നല്ലതെന്നറികപക്ഷം

ശാന്തനാം ദുഷ്യന്തൻ നിന്റെ കാന്തനൊന്നു മുന്നെ
ചിന്തിച്ചിരുന്നതു ദൈവം സാധിപ്പിച്ചു
ഇത്രിഭുവനത്തിങ്കൽ പ്രസിദ്ധനായിട്ടൊരു
പുത്രനുമുണ്ടായ്വരും നിനക്കു ബാലെ
താതന്റെ വചനം കേട്ടു മോദത്തോടെ വാണു
ചേതോമോഹനാംഗിയാം ശകുന്തളയും
ഗർഭവും തികഞ്ഞവൾ പ്രസവിച്ചപ്പോൾ
നല്ലൊരർഭകനുണ്ടായ്വന്നു മെല്ലെ മെല്ലെ
ഭൂപതിയും ഭാര്യയെ മറന്നുപോയി
പിന്നെ മാതാപവും മറച്ചു വാണാളപ്പോൾ.

ആറാം വൃത്തം.

മതിമാനാകിയ കാശ്യപനൊരുനാൾ
മതിമുഖിയാമവളോടുരചെയ്തു
മല്ലവിലോചനമാർന്നിഹ ബാലെ
വല്ലഭനീശ്വരനെന്നറിയേണം
കണവനെ വേർവിട്ടിവിടെയിരുന്നാൽ
പ്രണയമവന്നു കുറഞ്ഞിടുമല്ലൊ
എന്നതുകൊണ്ടിനി നീ തവ രമണൻ-
തന്നുടെ സവിധേ നന്ദനനോടും
പോക മടിക്കരുതെന്നുടെ ശിഷ്യക-
ളാകിലമെന്യെ തുണയായ്പ്പോരും
ജനകൻതന്നുടെ വചനമിതിങ്ങിനെ
പ്രണയമിയന്നു ശകുന്തള കേട്ടു

പതിയാം നാരകലപതിയെക്കാണ്മാൻ
കൊതി പെരുത്തുണ്ടെന്നാകിലുമിപ്പോൾ
കനിവേറുന്നൊരു താതനെയുംമുനി-
കന്യകളാം സഖികളെയുമശേഷം
വിരവൊടു വേർപിരിയുന്നതു ചിത്തേ
കരുതുകയാലതിഖിന്നതയോടും
പോവതിനായവൾ മാമുനിതന്നുടെ
ഭാവമറിഞ്ഞു വണങ്ങിയനേരം
കണ്ണീരവിരതമൊഴുകിയവൾക്കും
കണ്വനുമധികം കരുണ കലൻറു
മധുമൊഴിയാളെയുമുണ്ണിയെയും നിജ-
മടിയിലിരുത്തിയനുഗ്രഹമേകി
അനന്തരമവാക്കുകൾ ചൊല്ലി മുനിന്ദ്രൻ
അനുസരണം ചെയ്തുമ്പൊടയച്ചു
സുതനോടും നിജശിഷ്യകളോടും
സുതനു ശകുന്തള യാത്രതുടങ്ങി
പല പല നാടും മലയൊടു തോടും
ചില പുഴയും പുനരാശു കടന്നു
ഭൂപതിതിലകൻ തൻ പുരിതന്നുടെ
ഗോപുരസീമനി ചെന്നൊരു നേരം
മാമുനിശിഷ്യകളവളൊടു ചൊന്നാർ
സോമകലാധിപപുരമിതു കാൺക
സഭയിലിതല്ലോ നിന്നുടെ രമണൻ
സുഭഗശരീരൻ വാണീടുന്നു

പുത്രനുമായിട്ടവിടെച്ചെന്നിനി
ഭർത്തൃസമീപേ സുഖമൊടു വാഴ്ക
ഞങ്ങളുമിനി പോകുന്നിതു ഭദ്രേ!
മംഗലമസ്തു നിനക്കു സുശീലേ!
ഇത്തരമുരചെയ്താശു കടന്നവർ
സത്വരമാശ്രമമഴകൊടു പുക്കാർ

ഏഴാം വൃത്തം.

ബാലിക ശകുന്തളതാൻ ബാലനോടും കൂടിച്ചെന്നു
ഭൂലോകപതിസമീപേ നീലവേണി നിന്നനേരം
ശ്രീപതിസമാനനായ ഭൂപതി ദുഷ്യന്തൻ ചൊന്നാൻ
തന്വംഗി നീയെവിടുന്നു വന്നീടുന്നതുരചെയ്ക
മന്നവന്റെ വാക്കു കേട്ടു തന്വംഗിയും ചൊന്നാളേവം
എന്നെപ്പണ്ടു കണ്ടിട്ടുള്ള ഭാവമിന്നു മറന്നിതോ
നിന്നെപ്പണ്ടു കണ്ടവാറിന്നൊന്നുമുള്ളത്തിൽ തോന്നുന്നില്ല
വന്നതിന്റെ കാരണവുമെന്തെന്നു ചൊല്ലുനീയിപ്പോൾ
എന്നുടെ കുമാരനിവൻ നിന്നുടെ തനയനല്ലോ
ഇന്ദുവംശമൌലേ! ഭവാനിനിയിവനെ കൈക്കൊണ്ടാലും
എങ്ങുമേ നാംതമ്മിൽ പണ്ടു സുന്ദരാംഗി! കണ്ടിട്ടില്ല
നന്ദനനുണ്ടായതോർത്താലെത്രയും വിചിത്രമല്ലോ
നാരിമാർകളോടിവണ്ണം നേരംപോക്കു ചൊല്ലാമല്ലോ
നാകഭയം കൂടാതെ നേരുകേടു ചൊല്ലീടുന്നു
നേരത്രെ ഞാൻ ചൊന്നതിപ്പോൾ ഇന്ദുവംശഭൂപ! കേ

(ൾക്ക

മാരതാപംകൊണ്ടു ബുദ്ധി നേരല്ല നിനക്കു ചൊറും
നിരജേക്ഷണേ പോയാലും കാലമേതും വൈകീടാതെ
കണ്വമാമുനീന്ദ്രൻ തന്റെ പൎണ്ണശാലയിങ്കന്നെന്നൊ
കണ്ടു കൈ പിടിച്ചതെന്തുകൊണ്ടെന്നു നിനച്ചു കൊൾ
(ക

പണ്ഡിതനാം കാശ്യപൻ നിന്നച്ഛനെന്നു ചൊൽകയാൽ
വൎണ്ണിച്ചതുമിന്നസത്യം നിൎണ്ണയം വിചാരമില്ല
മാനിയാകും വിശ്വാമിത്രൻ മേനകയിലുല്പാദിച്ചു
ഞാനുണ്ടായിതെന്നൊപ്പിന്നെ മാനിയാം മുനി വളൎത്തു
മേനകാത്മജയെങ്കിൽ മാനിനി നീ വേശ്യയല്ലൊ
മാനിയെന്നതോൎത്തീടേണ്ട കന്യക കുലസ്ത്രീയല്ലൊ
സ്വൎവ്വേശ്യാസുതന്മാരായി ദിവ്യന്മാർ പലരുണ്ടായി
ഉൎവ്വശി തനയനല്ലൊ സൎവ്വജ്ഞൻ വസിഷ്ഠൻ താനും
പൂൎവ്വന്മാരെക്കൊണ്ടിവണ്ണം ദുൎവ്വചനം ചൊല്ലീടേണ്ട
സൎവ്വം ഞാനറിഞ്ഞു നിന്റെ ധാൎഷ്ട്യമുള്ളവയെല്ലാം
പുത്രനെക്കൊണ്ടേ പിതൃക്കൾക്കൂൎദ്ധ്വലോകപ്രാപ്തിയുള്ളു
സന്താനം തനയൻ തവ ഭൎത്താവേ! പരിഗ്രഹിക്ക
അത്രമാത്രംപോലും നാണം ചിത്തതാരിൽ കൂടാതെ നീ
ശാസ്ത്രങ്ങൾ പറയുന്നതു ചിത്രമെത്രയുമോൎത്താലും
വല്ലതും പറഞ്ഞിട്ടെന്നെ വല്ലഭാ നീ വെടിയൊല്ല
ചൊല്ലേറുമെൻ താതൻതന്നെ നല്ലവണ്ണം ചിന്തിക്കേ
(ണം

വല്ലാതെ സഭയിൽനിന്നു വമ്പുകൾ പറയുന്നാകിൽ
തല്ലു കൊള്ളുമെന്നറിക പോക വൈകീടാതെ നീയും

ഇത്തരം പലതും തമ്മിൽ വിസ്തരിച്ചു നില്ക്കുന്നേരം
സത്യമാമശരീരി വാക്കത്താൽതീരുമാറുണ്ടായി
പുത്രനെ ഭരിച്ചുകൊൾക ഭൂപതേ നീ പത്നിയോടും
ഉത്തമനിവനെന്നുള്ളിലോൎത്തുകൊൾക മന്നവ നീ
അതു കേട്ടു ഭൂപതിയും പരമാനന്ദം വളൎന്നു
പാരാതെ പരിഗ്രഹിച്ചു ഭാൎയ്യതന്നെ പുത്രനോടും
രാമനോടു തുല്യനാം കുമാരനു ഭരതനെന്നു പേരുമിട്ടു
കാന്തനോടും സ്വൈരമായ് രമിച്ചു വാണു.

എട്ടാം വൃത്തം.

അരികേ മരുവിന സരസിജമുഖിയോടു
സരസം നരവരനുരചെയ്തു
അരുണാധരി ശൃണു മാമകവചനം
അരുതേ നീരസമകതളിരിൽ
പരമാൎത്ഥം തവ പരിചയമൊടുമേ
പരിചോടുള്ളിലുദിക്കരുതേ
ദയയില്ലാതൊരു ശഠനിവനെന്നു
ദയിതേ നിൻ ഹൃദി കരുതരുതേ
കൃപയാ കേവലമപരാധം മമ
സപദി സഹിക്ക സമസ്തമിദം
സുതനും നിന്നുടെ ഹിതമതു നൽകുവൻ
അതിമോദേന വസിച്ചീടു നീ
ഭരതൻ നമ്മുടെ തനയൻ മേദിനി
ഭരണം ചെയ്യുതിനെന്നറിക

പെരുകുന്നു മമ മന്മഥവേദന
തരികധരാമൃതമാശു മുദാ
വിരവൊടു നൃപഗിരമിതി കേട്ടവളും
ഉരചെയ്താളതിരസതരം
കലനാരീജനമതിലൊരുവൾക്കിഹ
കലഹം കാന്തനൊടുളവാമോ
പ്രിയമെന്നാകിലുമപ്രിയമാകിലും
അയി നിൻ വചനം മമ മധുരം
ഹൃദയം ചേർന്നവരനുദിനമിങ്ങിനെ
മദനരസേന വസിപ്പു സുഖം.

ദേവയാനീപരിണയം.

പത്തുവൃത്തം.

പ്രഥമവൃത്തം.

ആരഭി—ചെമ്പട

(മധുരമൊഴി എന്നപോലെ.)

കളവചനേ വന്നാലും കിളിബാലേ
കളിതമാം പാലും പഴവും നൽകാം
കവിതിലകനായ യയാതിഭൂപൻ
കവിസുതയാം ദേവയാനിയെ വേട്ടാൻ
കഥ ചുരുക്കമെന്നോടു ചൊല്കിടാതെ
കഥിതതരം ചൊല്ലണം ശാരികേ നീ
കനിവിനോടേ കേട്ടു കിളിമകളും
കാന്തരമായാചാര്യപാദം കൂപ്പി!
കരുണകലർന്നീടുന്ന തായകാവിൽ
കരണീയനാം ശാസ്താവിനെക്കവണങ്ങി
കമലഭവൻ വാണീഗിരീശന്മാരെ
കരണതരം ചിന്തേ ചേർത്തവം ചൊന്നാൾ
കലഹമതാൽ ദേവാസുരന്മാർ പണ്ടു
കലശലായി തീർന്നു ജയിപ്പാനായി
കരുതിയവർ ജീവനോ ദേവകളും

കരുതരമായാക്കി ശുക്രവിരോധം
കവിയെ ഗുരുവാക്കിനാർ ദൈത്യന്മാരും
കവിശരണർ ദേവകളോടു പോരിന്നു
കരണനേരം വന്നിടിലപ്പോഴുതന്നെ
കരുണവശാൽ ജീവിപ്പിച്ചീടും കാവ്യൻ
കലഹമതിൽ നാശം ദേവന്മാർക്കാകിൽ
കലുഷവിനാ നാശം ജീവന തീർക്കാ
കരുതിയവരിക്കാലം ചൊല്ലിപ്പാനായ്
കളിലുടൻ ദേവകൾക്കൊന്നു തോന്നി
കചനവനോടുമൊഴിച്ചിട്ടു
കചനെ വിളിച്ചുവരുത്തിച്ചൊല്ലി
കവിയെ വണങ്ങി മൃതസഞ്ജീവനി
കവിതനമാം വിദ്യയെപ്പാഠംചെയ്ക
കമലമുഖിയായ കവിസുതയെ
കമലശരോത്സവമാഴി മോദിച്ചെന്നാൽ
കരകൌതുകമോടെ ഗ്രഹിച്ചാമെന്നു
കരളുദയമായമരന്മാരുടെ
കനിയസുധാവാക്യത്തെക്കേട്ടു കചൻ
കനിയെ വൃഷപർവ്വാവിന്റെ രാജ്യം പുക്കാൻ

—:0:—

ദ്വിതീയവൃത്തം.

കാനക്കുറിഞ്ഞി — ചെമ്പട

([illegible])

വിക്രമിയാം കചൻതാനും നിർഗ്ഗമിച്ചു വിരവോടെ
ശുക്രൻതന്റെ പാദത്തെ സമ്പൂജിച്ചപ്പോൾ

കൈകൊണ്ടസുരാചാൎയ്യനും
ചൊൽകൊണ്ടൊരുവിദ്യയെല്ലാം
ഉൽകണ്ഠയോടെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു കാലത്തിങ്കൽ
ദേവയാനീ കന്യകയ്ക്കുമാവോളം സുഖകമാകി-
ക്കേവലം പരികൎമ്മങ്ങളവൻ ചെയ്യും
അത്യുല്ലാസമവളന്നുമുതൽ സ്തോത്രഗാനങ്ങൾ
സുഫലം വരിച്ചവർ മദിച്ചുവാണോർ
കണ്ട കാനനങ്ങൾ തോറും മണ്ടിമണ്ടി നടന്നവർ
കണ്ട പുഷ്പമാലികളെക്കൊണ്ടുപോന്നിടും
ബ്രഹ്മചാരി കചൻതാനും നിശ്ചലമായതിനേരം
പെണ്മണിയെ ഗാനപ്രീതി സന്തോഷിപ്പിച്ചീടും
ആടുന്നവനിലും പിന്നെപ്പാടുന്നവനിലുമേറ്റം
ഗൂഢമായി വഴുവാത്ത കൂട്ടരൊന്നിലും
ഇഷ്ടമുള്ള വസ്തുക്കളെക്കിട്ടീടുന്നോരിലുമേവ-
മിഷ്ടമേകുന്നവനിലും തുഷ്ടിയോടൊന്നും
കണ്ണാഭരണങ്ങളെല്ലാം കൊണ്ടൊടീടുന്നവനിലും
കണ്ടാലേറെ നല്ലോരിലുമൊട്ടാകം പതി
ഉള്ളലോകമിതാക്കീട്ടു സൽപ്രസാദമെന്നിവ
ചൊൽപ്പൊങ്ങുമീ ഗുണം കചനൊപ്പോളുണ്ടല്ലോ
അഞ്ചാറു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞു കചനൊടുകൂടി
മഞ്ജുളാംഗിയാൾക്കുമിതറിഞ്ഞു ദൈത്യന്മാർ
കചൻതന്റെ പരമാൎത്ഥം കേചിൽ കേട്ട കോപ
(ത്തോടെ
കചൻ പശുക്കളെ കാട്ടിൽ മേച്ചീടുന്നേരം
കൊന്നവനെടുത്തെല്ലാമന്നൊരാൾക്കൊന്നിലൊരു..

മൊന്നായ് നോക്കിയവൾ ചൊന്നാളെത്തിരാ!
സന്ധ്യാകാലേ പശുവൃന്ദം പരമോടെ പോന്നുവന്നു
കിന്തു കചം കാണാഞ്ഞയാൽ ചിന്തിച്ചുടനെ
ചെന്നു ദേവയാനി കാതരനോടും താതനോടോതി
വന്നിലല്ലോ ഗുരുസുതൻ ഖിന്നമാകുന്നു
ഗോകുലം ഗോശാലതന്നിലൊക്കവേ വന്നിതെല്ലാംകൂടി
പാർക്കേണ്ടും നേരമല്ലിപ്പോളുമാന്ത്യമായി
അഗ്നിഹോത്രവും ചെയ്യേണ്ട വിപ്രനായി കചനെ
(ങ്കിൽ
വിപ്രമൈത്ര്യയമാഭയ ലഭനമാകം ഞാൻ
എന്നു സുത ചൊന്നതുകേട്ടു ഖിന്നമെന്നുമതിയന്നാ
ദിനാവരാക്ഷിവിട്ടിപ്പ്രകാരമിതിനാലും
വിളിച്ചു കാവ്യൻ കചനെ വിളിത്തുചൊന്നാളുടൽ
വെളിച്ചത്തു വന്നു കചൻ കളിച്ചാൻ ചിത്രം.

—:o:—

തൃതീയവൃത്തം.

ഏരിക്കുലകാമ്മോദരി—ചെമ്പട

(ശ്രീമന്നൻ ശേഷനാഥമായെന്ന മട്ട.)

സുന്ദരിയാം ദേവയാനി ചൊന്നാൾ കചനോട്
വന്നീടുവാൻ താമസമെന്തെന്നു ചൊൽക നീ
പുഞ്ചിരി പൂണ്ടവളോടതുമിളിച്ചു കചൻ
വഞ്ചിച്ചു ദാനവർ ചെയ്ത ചെയ്തിതന്നെ
പിന്നെയുമൊരിക്കൽ പൂവിനു പോയ പൂകാ-
നന്നവരുടൽ പൊടിച്ചിട്ടെല്ലാം ചേർത്താർ
ഇന്ദുമുഖി ദേവയാനി താതനോടു ചൊന്നാ-

ളുന്നു മുനി വിളിച്ചു വരുത്തീടിനാൻ
അങ്ങിനെ മൂന്നാമതുമന്യായമാം ദുഷ്ട-
രിങ്ങിനിവൻ വന്നീടായ്കയാലൊന്നൊത്തുടൻ
കൊന്നവനുടൽ വറുത്തു പൂഴിയാക്കിക്കൊണ്ടു
നന്നായ് ഉഴുന്നു കൊടുത്താർ മദ്യേ ചേർത്തു
ദേവയാനി കചൻതന്നെ കാണായ്കയാൽ പരി-
ദേവനം തുടങ്ങീടിനാളുൾക്കാമ്പിൽ
നിഷ്കളങ്കനവൻ താനെന്നറിഞ്ഞിട്ടുടൻ
നിഷ്ഠുരാരികളുടെ ദൂഷണമല്ലോ
ജീവിപ്പിക്ക താത കചനെന്നു കേട്ടു മൃത-
ജ്ജീവനികൊണ്ടു വിളിച്ചു ഭാഗ്യവശാൽ
അന്നേരം മുനീന്ദ്രൻ തന്റെയുള്ളിൽനിന്നു കച-
നന്നതമായുള്ള വിളി കേട്ടീടിനാൻ
എന്തൊരു കാരണമെന്റെയുള്ളിലാവാനെന്നു
ചിന്തിച്ചു നീയുരചെയ്ക ജീവനുള്ളോനോ!
എന്നെക്കൊന്നു ദൈത്യന്മാർ വറുത്തു പൊടിച്ചുടൻ
തന്നിതു മദ്യത്തിലാക്കിസ്സേവിപ്പാനായ്
ഇങ്ങിനെ കചന്റെ വാക്കു കേട്ടനേരം മുനി
തിങ്ങീടുന്ന കോപത്തോടരുളിച്ചെയ്തു
ദാനവന്മാരെശ്ശപിച്ചു നാശമാക്കിയിന്നു
ഞാനും സുഖമോടുകൂടി വാണീടുവൻ
എന്നാലും കേട്ടാലും കചനേ നിങ്ങളിനി-
നന്യായനാശമായതും ചെയ്തീടൊല്ല
കോപാദികളെല്ലാം ക്ഷമകൊണ്ടു ജയിപ്പവൻ

താപസസൂനുവൊന്നു പറ്റ്യർ ചൊല്ലീടുന്നു
എന്നു കചൻതന്റെ വാക്കു കേട്ടനേരം മുനി-
നന്ദിനിയാം ദേവയാനിയോടു ചൊന്നാൻ
ജീവിക്കേണം കചനെങ്കിൽ ഞാൻ മരിച്ചീടേണം
ജീവിച്ചീടുകില്ലവൻ ഞാൻ ചാകാതെന്നും
അപ്പുറം കചനുംകൂടി ജീവിക്കേണമെന്നാ-
ലിപ്പൂയാകാമല്ലോട്ടിൽ ഞാൻ ചാകും നൂനം
പങ്കജാക്ഷിതന്റെ വാക്യമേവം കേട്ടുടനെ
തിങ്കൾമൌലിസമനാനാം ഭാർഗ്ഗവനും
കെല്പോടുപദേശിപ്പിച്ചു മൃതസഞ്ജീവനി
സൽപ്പുമാനാം കചനു മടികൂടാതെ
ദക്ഷിണഭാഗം ഭേദിച്ചു പോന്നിടിനാനവൻ
ദക്ഷിണയായ് ജീവിപ്പിച്ചു ശുക്രനേയും.

—:*:—

ചതുർത്ഥവൃത്തം.

മഞ്ജുഭാഷിണി—ചെമ്പട.

(കല്യാണികളവാണി എന്നപോലെ)

ദക്ഷനാം കചൻതാനും തൽക്ഷണം ഗുരുവിനെ
രക്ഷ നൽകുമൂലം പരീക്ഷയായി
ദുഷ്ടരാം ദൈത്യരുടെ കഷ്ടത ഫലിച്ചില്ല
പുഷ്ടിയായുള്ള ഗുണം തട്ടുകയാൽ
അന്നേരം സ്വവിദ്യയെ നന്നായ് ഗ്രഹിച്ചു കചൻ
വന്ദിച്ചു യാത്രയായി നിന്നനേരം
സുന്ദരിയവനോടു ഖിന്നമായുരചെയ്തു
ഇന്നിപ്പോളെന്നു ബന്ധം തോന്നിതെടോ

ഇണങ്ങൽക്കൂടാതായിരത്താണ്ടു വസിച്ചു നമ്മൾ
കണ്ടില്ലിഭാവമിപ്പോളുണ്ടാവാനായ്
കാരണമതാംചെയ്തു വാരിജാക്ഷനെ ഭവാൻ
മാരശരമിനിക്ക പാരിക്കുന്നു
നില്ല നീ കല്യാണാംഗി ചൊല്ലീടുന്നൊന്നിനിത്തരം
ചൊല്ലുകിൽ ഗുരുസുതയല്ലോ നീയും
സോദരിയതിനാലും മോദമായെന്നെ രക്ഷാൽ
സാദരം മാതാവല്ലോ വേദവിധി
ഭൂഷണമതുള്ളിലും ദോഷമേറി ചൊല്ലീടേണ്ട
തോഷമായ്ത്താതനെ ശുശ്രൂഷിച്ചാലും
പണ്ഡിതനായ കചൻ ഖണ്ഡിച്ചുപറഞ്ഞ തി-
ക്ഷണ്ഡത്തിലാശ്ശും പിന്നെയന്നമവൾ
കുണ്ഡലമണ്ഡിതമാം ഗണ്ഡമണ്ഡലലസൽ-
തുണ്ഡവും കചങ്ങളാൽ മണ്ഡനാങ്ങൾ
കണ്ണുനീരൊലിപ്പിച്ചു കണ്ണുകൾ ശോണമാക്കി
ചണ്ഡിക മഹിഷനെക്കണ്ടപോലെ
ഉൾപ്പരിതാപമോടെ ചൊല്ലൊണ്ടും വിദ്യയെല്ലാം
നിഷ്ഫലമാം നിനക്കെന്നപ്പോളോതി
ദുർമ്മതിയായ നിന്റെ ദുർമ്മാർഗ്ഗശാപമിതു
ധർമ്മതല്ലനായോരെന്നേലല്ലോ
എന്നെ നീ ശപിച്ചതാലിന്നു ഞാൻ വിരവോടു
നിന്നെയും ശാപമിപ്പോളേകുന്നുണ്ട്
നിന്നുടെ മനോരഥമിന്നതൊട്ടൊന്നാകും
വന്നിടുകില്ലയെങ്ങിനൊന്നു കേൾ നീ
ബ്രാഹ്മണനായും മുനിമാരായുള്ളോരും നിടന്നാ

യായമേ കൈക്കൊള്ളുവാൻ ചോദിതനായാം
എന്നാലെ ചൊല്ലുടനേ വിണ്ണവർപുരം പുക്കു
വന്ദിതാനന്ദത്തോടിരുന്നു കചൻ.

—:*:—

ശർമ്മിഷ്ഠാവൃത്തം.

പുന്നാഗവരാളി—മുറിയടന്ത

(കുറിഞ്ഞിയാട്ടമെന്ന പാട്ടിന്റെ [illegible])

ഇന്ദ്രാദികളാം വൃന്ദാരകന്മാർ
മന്ദേതരമാനന്ദമോടന്നം
വിദ്യകളെല്ലാം സദ്യോ ഗ്രഹിച്ചുട-
നുദ്യോഗം പൂണ്ടു യഥോചിതം ദേവകൾ
ഗർവ്വിയാം വൃഷപർവ്വാവിൻ രാജ്യത്തിൽ
സർവ്വരും ചെന്നിരുന്നു മഹാരണ്യേ
കണ്ടിതെല്ലാരും കൊണ്ടൽവേണികളെ
കണ്ടൊരുള്ളം രതിയുണ്ടായിതെല്ലാർക്കും
അപ്പുരസ്ത്രീകളെക്കാളിപ്പിതം ജ-
ലപ്രായങ്ങളിലാസ്പദം തോന്നുന്നു
തണ്ണീർപ്പൊയ്ക കണ്ടു കളിപ്പാനായ്
കണ്ടിവാർകുഴലികളന്നേരം
വസ്ത്രങ്ങളും തീരത്തഴിച്ചുവെച്ചു
നിസ്ത്രപമോടൊത്തു കളിച്ചീടുമ്പോൾ
വൃത്താന്തമേറ്റം ശക്രനതു കണ്ടു
ചിത്തേലും മാരുതനിൽ കുതുകമായി
കാമിനിമാരുടെ വസ്ത്രങ്ങളും

നാണിച്ചുമല്ലോ നാമതു ചെന്നാകിൽ
വായുവേഷമായ് ചെന്നു കരസ്സുവൻ
മായയാൽ പുടവകളെടുത്തൊക്കെ
ധൂളിച്ചതുകണ്ടു കുമാരിക-
ളോളത്തോടൊരുമിച്ചവർ കേറിനാർ
ആരുമില്ലടുത്തെന്നു കല്പിച്ചവർ
ളരെപ്പോലെയൊരു വസ്ത്രമെടുക്കുമ്പോൾ
വണ്ടാർകുഴലിമാരെ കണ്ടാഗ്രഹ-
മുണ്ടർനായകനിലുണ്ടായനേരം
പുണ്ഡരീകേഷുപാരവശ്യത്തോടാ-
ഖണ്ഡലൻ പരിഖണ്ഡിതധൈര്യമായ്
ഇന്നു യുദ്ധത്തിനാവ്വായെന്നോർത്തുക-
ണ്ടിന്ദ്രാദികളുമാത്മാലയം പുക്കാർ.

നാട്യവൃത്തം.

മോഹനം—ചെമ്പട.

(സമരസംരംഭത്തിലെന്നപോലെ)

കാമിനീകുലമൌലിമാലികമാർ
സാമോദം വസ്ത്രമുടുത്താർ
വാമാക്ഷിയായ ദേവയാനിയുടെ
കോമളമായുള്ള വസ്ത്രം
സംഭ്രമംകൊണ്ടറിയാതെ ശർമ്മിഷ്ഠ
സാമ്പ്രതമോടെയുടുത്തു
അന്നേരമതിൽചെപ്പു ദേവയാനി

അന്നീടുകയെന്നുടെ വസ്ത്രം
നിന്നുടെ പുടവയിതാ വാങ്ങുക
എന്നോതിപ്പിന്നാലെ ചൊന്നാൾ
നിങ്ങടെ വസ്ത്രം ഞങ്ങൾക്കുടുക്കേ-
ന്തിങ്ങു തരികെന്നു കേട്ടു
ശർമ്മിഷ്ഠതാനും ചൊല്ലിനാളന്നേരം
നിന്നഛനാമാമുനിയും
എന്നുടെ താതസ്നേഹമുണ്ടാകയാ-
ലിന്നഹങ്കാരിയായ് നീയും
വേണമെന്നാലുടുത്തുകൊണ്ടാലും നീ
ഞാനിതു വീഴ്കയില്ല
ഇത്തരമധിക്ഷേപിച്ചുരൈത്തു
ചിത്തമിവൾക്കും ചീറി
അന്നേരം മുനിതന്നുടെ പുത്രിയാം
സുന്ദരി ദേവയാനിയെ
ശർമ്മിഷ്ഠയും സഖികളുമായ് കൂപേ
ദുർമ്മാർഗ്ഗം തള്ളിവീഴ്ത്തിനാർ
പുത്രിയെക്കാണാഞ്ഞതാൽ മുനിക്കുണ്ടായ്
ധാത്രിയെ വിട്ടു തിരവാൻ
അന്നാളല്ലോ യയാതി നായാട്ടിന്നായ്
സന്നാഹമോടങ്ങു ചെന്നാൻ
ഉന്നതമായ ദാഹമുണ്ടാകയാൽ
ഉണ്ണാനംബു നോക്കുമ്പോൾ
കൂപം നിർജ്ജലം ചാരത്തു കണ്ടതിൽ

കൂപതിക്കാമ്മാറു കാണായി
മിന്നൽപോലൊരു കന്യകാരത്നത്തെ
മന്ദേതരം കരേറ്റിനാൻ
മന്ദാക്ഷവും പ്രലാപവുമെല്ലാരു
തന്വംഗിയോടന്നും ചെയ്തു
നിന്നുടെ താതമാതാക്കളാരെന്നും
ഖിന്നമായ് കൂപേ വീഴ്വാനും
കാരണമതു ചൊൽക വിരവോടു
നാരീശിരോമണിമാലേ
പൃത്ഥ്വീശനിത്ഥം ചോദിച്ചനേരത്ത-
ദുത്തരം കന്യക ചൊന്നാൾ.

സപ്തമവൃത്തം.

ആനന്ദഭൈരവി—ചെമ്പട.

(കൂരവൈരിമവന്റെ എന്നപോലെ)

ധാത്രീശ കേട്ടുകൊൾക
ദൈത്യാചാര്യാത്മജാ ഞാൻ
സത്യമായ്യജ്ഞസ്വാതി പുത്രിയല്ലോ
ദേവയാനിയെന്നല്ലോ
കേവലമെന്റെ നാമമേവം
കൂപത്തിൽ വീണഹേതും ചൊന്നാൽ
പുഞ്ചിരിപ്പൂണ്ടരുളി സഞ്ചയതാപം തീർത്താ-
രഞ്ചിതനായ ഭവാൻ ചൊൽകാരെന്ന്
എന്നതുകേട്ടവനൊ മന്ദഹാസവും ചെയ്തു

സുന്ദരിയോടാനന്ദം ചൊന്നാനേവം
സാരസരിപുകലാധിപനായീടുന്ന ഞാൻ
സാരമാം യയാതിയെന്നെന്റെ നാമം
എന്നുകേട്ടരചെയ്താളിന്നെന്റെ കൈപിടിച്ചി-
തിന്നു നീയൊഴിഞ്ഞാരും വന്നുകൂടാ
ആയതുകൊണ്ടിപ്പോഴേ നീയെന്നെ
വേട്ടുകൊൾക ന്യായമാം വിധിയുണ്ടോ പോയീടുന്നു
എന്നതു കേട്ടവനും കന്യകയോടരുളി
മന്നവർക്കു ചിതോ നീ ചൊന്നതേവം
അന്യോന്യമനുരാഗമിന്നുവന്നാലും പിന്നെ
നിന്നുടെ ജനകനോടപ്പടിയില്ലെന്നും
പോയാലും മുനികുലനായകനായ ശുക്ര
മായമൊഴിഞ്ഞു വന്നുകൂടുംമുമ്പെ
എന്നെല്ലാമരുൾചെയ്തു മന്നവൻ പോയനേരം
കന്യക തന്നുള്ളിൽ നിന്നു താപാൽ.

ശാപവൃത്താം.

മലഹരി—മുറിയടന്ത.

(കൊണ്ടൽവേണിയാളെ എന്നപോലെ)

വണ്ടാർകേശിയാൾക്കുണ്ടായ താപാ-
ലിണ്ടലേറ്റം പൂണ്ടവളും
മുന്നം തിരവാൻ ചെന്നവൾ കണ്ടു
പോന്നീടുവാൻ പറഞ്ഞനേരം
ദേവയാനിയുമന്നേരം ചൊല്ലി

കേവലം ദനുജാധിപന്റെ
രാജധാനിയ്ക്കു പോരികില്ല ഞാ-
നോജസ്സിനിയ്ക്കു പോരായല്ലോ
ശർമ്മിഷ്ഠ ചെയ്ത ദുഷ്കർമ്മങ്ങളെ
ധർമ്മിഷ്ഠ ദേവയാനി ചൊന്നാൾ
അക്കഥ ചെന്നു ശുക്രനോടവ-
ളൊക്കവേ ബോധിപ്പിച്ചുടനെ
ശുക്രനപ്പോൾ ദുഃഖിച്ചുകൊണ്ടു
വിക്രമത്തോടേ വന്നുടൻ താൻ
എന്മകളേ! നിനക്കിതെന്തഹോ
കന്മഷാദികൾ തോന്നീടുവാൻ
ബന്ധുക്കളോടു വിദ്വേഷം നീക്കി
സന്തോഷത്തോടേ പോന്നുകൊൾക
പന്തൊക്കുമുലയാളുത്തമം
സന്താപം താതനോടു ചൊന്നാൾ
ബന്ധുശത്രുസമാനഭേദങ്ങൾ
ചിന്തയോടുള്ളം ഞാനറിവൻ
കാമാദിദോഷമുള്ളവരുടെ
ധാമേ ചെന്നങ്ങു വാഴുന്നതിൽ
താമരബന്ധുസ്സുതവാലയേ
പ്രേമത്തോടങ്ങു വാഴ്ക നല്ലൂ
പാപികളോടുകൂടി വാഴ്കിൽ
പാപമല്ലാതെ വന്നുകൂടാ
ഉത്തമം ദേവയാനിതന്നുടെ

വൎത്തമാനത്തെക്കേട്ടു ശേഷം
പുത്രികളോടുകൂടി ഞാനൊന്നാ-
ങ്ങമ്മുനിവൃഷപൎവ്വാവോടു
യാത്ര ചൊല്കയാൽ വാൎത്തകേട്ടവൻ
ശീഘ്രം ചെന്നു ദേവയാനിതൻ
കാല്ക്കൽ വീണുടനിന്ദ്രാരി ചൊന്നാൻ
തീൎക്ക നിൻ ശാപം ചാരുശീലേ
നിന്നുടെ കാംക്ഷ ചൊൽക നീയെന്നാ
ലിന്നു ഞാനതും സാധിപ്പിച്ചീടാം
എങ്കിൽ നിൻസുത ശൎമ്മിഷ്ഠയോടു
മങ്കമാരായിരവുമായി
ഇന്നുതൊട്ടെന്റെ ദാസികളായി
വന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ പോന്നുകൊള്ളാം
അങ്ങിനെയവൻ സമ്മതിച്ചപ്പോൾ
മംഗലാംഗിയും സന്തോഷിച്ചാൾ
ശുക്രാത്മജേന്ദ്രാരികളുംകൂടി-
ട്ടുൾക്കനിവോടു രാജ്യം പുക്കാർ.

——

ന വ മ വൃ ത്തം.

കുമ്മി.

ഉശാനി—ചെമ്പട.

(പാൎത്ഥന്റെ വാക്കുകളെന്നപോലെ)

മംഗലാപാംഗിയാം ദേവയാനി
തുംഗമാം ദാസികളോടുകൂടി

തിങ്ങിന മോദേന വാഴ്കമൊരുകാല-
മിംഗിതമായുള്ളൊരാരാമേ പോയ്
കോമളമായ പൂന്തേൻ കുടിച്ചും
കാമമാല്യകമറങ്ങവിച്ചും
പ്രേമമോടങ്ങു നടന്നു ചില ഗീത
സാമോദമോടാടി വാഴും കാലം
മോഹം പെരുത്തൊരു നായാട്ടിനായ്
ദേഹബലമോടുടൻ പോയ നേരം
ദാഹം മുഴുത്താശു തണ്ണീർ തിരഞ്ഞങ്ങു
നാഹുഷിയായ നൃപതി ചെന്നു
കണ്ടു കുമാരി ജനത്തിലതി-
പ്പൂണ്ടു പ്രധാനിയായൊരുത്തി തന്നെ
കണ്ടാൽ മണിദീപംപോലെ വിളങ്ങുക-
കൊണ്ടുടനിങ്ങനെ മോദമുണ്ടായ്
കേശാദിപാദാന്തമീക്ഷണത്താ-
ലാശ മുഴുത്തു ചമഞ്ഞുകൊണ്ടു
പേശലഗാത്രിയോടേവമരുൾചെയ്തു
കൂസാതെ വാരിധിമേഖലേശൻ
അംബുജവൈരിസമാനമുഖി
കന്നഹശാലിനി ചാരുശീലേ
നന്ദയാലെന്നോടു ചൊൽക നീയാരെന്നു
നിർമ്മലഭാഷിണി പത്മനേത്രേ
എന്നതു കേട്ടോരു നേരമവ-
ളുന്നത മോദേന ചൊല്ലീടിനാ-

ന്ദ്രാദികൾക്കു ഗുരുവാം മുനിയുടെ
നന്ദിതയായുള്ള നന്ദനാ ഞാൻ
ദേവയാനിയെന്നു നാമമെന്റെ
ചൊവ്വോടിങ്ങാണിന്നിതെൻ ദാസിവൎഗ്ഗം
കേവലം ഞങ്ങൾ കളിപ്പതിന്നായിന്നു
പൂവാടികയിൽ മനോഹരമായ്
ആരു ഭവാനെന്നറിവതിന്നായ്
പാരമുണ്ടാഗ്രഹിച്ചീടുന്നു ഞാൻ
നേരോടതൊക്കെച്ചൊല്ലവേണമെന്നോടുള്ളു
കാരുണ്യവാരിധേ ചാരുഗാത്രാ!
എന്നതു കേട്ടുടൻ ചൊല്ലിനാൻ–
നിന്ദുകുലേശനാം ഭൂപതി ഞാ–
നന്നതമെന്നുടെ നാമം യയാതിയാ–
മെന്നു ധരിക്കുക ലോലവേണി!
എങ്കിലിന്നൊന്നു നീ കേട്ടുകൊൾക
സങ്കടമുണ്ടാകയില്ല മേലിൽ
പങ്കജാക്ഷിതന്റെ വാക്കു കേട്ടനേരം
പങ്കജബാണമേറേവച്ചേ.

ദോമവൃത്തം.

സൌരാഷ്ട്ര—മുറിയടന്ത.

(ദാരുകമരതകമെന്നപോലെ)

ദേവയാനി നിന്റെ വാക്യം കേവലമിന്നില്ല മതം
എങ്കിൽ നിന്റെ താതനോടും ശങ്കതീരം വരുത്തുക

എന്നു നൃപൻ ചൊന്നനേരം മന്ദഭാവം തീൎത്തു തന്റെ
അപ്പനെ വരുത്തീടിനാളുല്പലാംഗിയാം ദേവയാനി
കാവ്യനാം മുനിയെക്കണ്ടു ദിവ്യനാം യയാതി നൃപൻ
സാദരഭാവത്തോടെ വന്ദിച്ചാമോദമായ് നിന്നനേരം
നിശ്ശേഷവിശേഷങ്ങളെയപ്പനോടറിയിച്ചവൾ
തച്ചരിതം കേട്ടു മുനി സന്തുഷ്ടഭാവത്തോടങ്ങു
കന്യകാജനങ്ങളുമായന്യോന്യം മോദിച്ചു കൊണ്ടാൻ
ബ്രാഹ്മണനും ക്ഷത്രിയനും തമ്മിൽ ചേൎന്നു കൊള്ളാതെ
(ന

തന്റെ മകളിൽ പ്രേമമുന്നതമായുണ്ടാകയാൽ
നല്ലോരു ഘോഷത്തോടപ്പോൾ കല്യാണമുറ്റിത്തക്കാലേ
പൃഥ്വീശനാം യയാതിക്കു പുത്രിയെക്കൊടുത്തു മുനി
ആജീവനാന്തകാലം നിങ്ങൾ യോജിച്ചു സുഖിച്ചുവാഴ്ക
എന്നെല്ലാമനുഗ്രഹത്തെ അന്നേരമേകി മുനീന്ദ്രൻ
അന്നേരം ദേവയാനിയാം സുന്ദരാംഗിയോടുകൂടി
ആയിരം ദാസികളോടും ന്യായമാം ശൎമ്മിഷ്ഠയോടും
രാജേന്ദ്രനാം യയാതിതൻ രാജധാനിതന്നിൽ പുക്കു
കാതരന്യം കളഞ്ഞുകൊണ്ടു സ്വൈരമായ് സുഖിച്ചുവാണു.

ആ ര തി പ്പാ ട്ടു.

ഇക്ഷിതി ജനങ്ങൾക്കെല്ലാം രക്ഷചെയ്തീടുവാ
ദക്ഷനാം ദക്ഷാരിസൂനോ രക്ഷ മാം ദയാലോ
അക്ഷരങ്ങളെന്നിയെ വിചക്ഷണ പരാത്മ
ലക്ഷ്യമോടന്തകനുതൻ ശിക്ഷ ചെയ്യുന്നോരം

ദക്ഷമാം നിൻ ദൃഷ്ടികളാൽ വീക്ഷണമിയേ തോമാം
സ്വക്ഷണനാം ലേശിച്ച് ഏതിനെ രക്ഷചെയ്ക നാഥ!
പക്ഷമനാമം താമരാവിൽ പക്ഷചന്ദ്രപ്രഭാ
പക്ഷതകളെന്നു മേവും ത്ര്യക്ഷപുത്രസ്വാമിൻ
കാൽക്ഷണനാം നിന്നുടെ കൃപാവീക്ഷണമുണ്ടാവാൻ
സാക്ഷിയോടെ നിൻ പാദത്ത ശിക്ഷയിൽ വന്ദനം.

സോമവാരം.

തിരുവാതിരപ്പാട്ടു്.

ചെമ്പകപ്പൂങ്കാവാം തന്നിലെങ്ങു
ചെമ്മെ സുഖിച്ചു തൻ കാന്തനോടും
ഒന്നിച്ചു തന്നെ മേവീടുന്ന
സുന്ദരി പൈങ്കിളിപ്പെൺകിടാവേ
തേനും കദളി പഴവും പാലും
വേണ്ടുന്നതെല്ലാം തരുന്നുണ്ടു്
ഒന്നിതു നിന്നോടു ചോദിക്കുന്നു
നന്നായിട്ടെന്നോടു ചൊല്ലീടേണം
സോമവാരത്തിന്റെ നന്മയെല്ലാം
സാമോദമെന്നോടു ചൊല്ലീടേണം
ആരെല്ലാം പണ്ടിതു സേവിച്ചിട്ടു
ആർക്കെല്ലാം നന്മകളുണ്ടായ്‌വന്നു
മംഗലം നൽകുന്ന സോമവാരം
എങ്ങിനെ സേവിച്ചു വേണ്ടുവെന്നും
വിസ്തരിച്ചെന്നോടു ചൊല്ലീടേണം
സത്യമായുള്ളതു സ്വന്തമാം നീ
എങ്കിലോ കേൾപ്പിൻ മനസ്സിലുള്ള
ശങ്കകൾ പോവാൻ പറയുന്നു ഞാൻ

ശ്രീഗണനാഥനും വാണിമാതും
ശ്രീകൃഷ്ണൻതാനും ഹരികനാഥം
തുണയായിരിക്കേണമെപ്പൊഴും
കനിവിനോടെന്നെയനുഗ്രഹിക്ക
സോമകുലത്തിൽ പിറന്നു പണ്ടു
കോമളനായൊരു ഭൂമിപാലൻ
ചിത്രവർമ്മാവെന്ന നാമത്തോടും
ശക്തനായുള്ളന്ന ഭൂപനാതിങ്കൽ
കീർത്തി വളർത്തി മരുവുംകാലം
ഇണ്ടലകറ്റുവാൻ തക്കവണ്ണം
ഉണ്ടായി വന്നൊരു കന്യകയും
സീമന്തഭേദം ധരിച്ചുകൊണ്ടു
സീമന്തിനിയെന്നു പേരുമിട്ടു
ചിത്രവർമ്മാവുമന്നേരത്തിങ്കൽ
ഉത്തമന്മാരാകുമന്തണരെ
ഒക്കെ വരുത്തി നിമിഷംകൊണ്ടു
സല്ക്കരിച്ചമ്പോടിരുത്തി നന്നാ-
യ്പൂജിച്ചു ഭൂപാലവീരനന്നു
ചോദിച്ചു ഭൂദേവന്മാരോടേവം
പുത്രി പിറന്നൊരു നേരത്തിങ്കൽ
ലക്ഷണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും
ഒക്കെത്തിരിച്ചു പറഞ്ഞീടേണം
ഒക്കെയറിഞ്ഞവരല്ലോ നിങ്ങൾ
എന്നു നരപതി ചോദിച്ചപ്പോൾ

മന്നവൻ തന്നോടു ചൊന്നാനല്ലോ
പുത്രി പിറന്നോരു നേരമിപ്പോൾ
ഏത്രയും നന്ന നിനക്കുമതാവും
ഉത്തമനായൊരു രാജപുത്രൻ
ഭർത്താവായ്വന്നിങ്ങുമിന്നു നൂനം
നിന്മകൾതന്റെ ചരിത്രമോർത്താൽ
നന്മകൾ തന്നെ പറവാനുള്ളു
ഭർത്താവിനോടു സുഖിച്ചുകൊണ്ടു
പത്തായിരത്താണ്ടിരിക്കുമല്ലോ
ആനന്ദസുഖങ്ങളോടൊത്തു തന്നെ
എട്ടു സുതന്മാരുമുണ്ടായ്വരും
എന്നതു കേട്ടപ്പോൾ മറ്റൊരുത്തൻ
മന്നവൻതന്നോടു ചൊന്നാനല്ലോ
നാഴികക്കിന്നുതുടങ്ങി മേലിൽ
കാലം പതിനാലു ചെല്ലുന്നേരം
ഭർത്താവില്ലാതെ ചമഞ്ഞു പോകും
സത്യമിതെന്നുറച്ചാലും നീ
എന്നവൻ ചൊന്നതു കേട്ടനേരം
മന്നവൻ താനും പറയുന്നൊ-
ച്ചിന്തമുഴുത്തു മനസ്സിൽ പാരം
സന്താപം പൂണ്ടു പറഞ്ഞാനല്ലോ
ദൈവം വരുത്തുന്ന ദുഃഖത്തിനാ
ആവതില്ലല്ലോ നിനച്ചു കണ്ടാൽ
എന്നു മനസ്സിൽ നിനച്ചുടങ്ങി

മന്നവൻ തന്നുടെ ധൈൎയ്യംകൊണ്ടു
സുന്ദരിയായൊരു കന്യകയും
മന്ദം വളൎന്നു തുടങ്ങീതല്ലോ
ആളിജനത്തോടൊരുമിച്ചിട്ടു
കേളിയുമാടി നടക്കും കാലം
അന്നവർ തമ്മിൽ പറയുന്നതു
കന്യകാ കേട്ടു വിശേഷമെല്ലാം
തന്നുടെ വൈധവ്യകാരണത്താൽ
ഖിന്നത പൂണ്ടു ചമഞ്ഞാളേറ്റം
അന്നൊരു താപസി തന്നെക്കണ്ടു
തന്നുടെ സങ്കടമുള്ളതെല്ലാം
കേൾപ്പിച്ചനേരമത്താപസിയും
താല്പൎയ്യമോടെ പറഞ്ഞാളപ്പോൾ
ഖേദിക്കവേണ്ട നീയൊന്നുകൊണ്ടും
ബോധിച്ചുകൊൾക നീ സുന്ദരാംഗി
നല്ലതു മേലിൽ വരുവതിന്നായ്
ചൊല്ലുവൻ നല്ലൊരുപായമിപ്പോൾ
സോമവാരത്തിൻനാളീശനേയും
വാമാംഗിമാമലർമാതിനേയും
പൂജിച്ചു തന്നുടെ മാനസത്തിൽ
യോജിപ്പിച്ചീടുക ഭക്തിയോടെ
കാലേ കുളിചെയ്തു നിൎമ്മലമാം
ചേലയും പൂണ്ടഥ മൌനമായി
പാൎവ്വതിതന്നോടും കൂടി മേവും
ദേവദേവൻ തന്നെ സേവചെയ്തു

പൂജിതന്മാരാകുമന്തണൎക്കു
ഭോജനദാനവും ചെയ്തുകൊണ്ടു
അന്നപ്രദാനവും ചെയ്തീടേണം
പന്നഗഭൂഷണപാദത്തെയും
നാഗേശി പാൎവ്വതിപാദത്തെയും
നന്നായ്ത്തൊഴുതു നമസ്കരിച്ചു
ശാശ്വതനായുള്ളോരീശ്വരനെ
വിശ്വസിച്ചീടുന്നോൎക്കിന്നു നാശ
മുദ്ധാരമില്ലാതെയില്ല നിശ്ചയം
മാതാപിതാക്കന്മാരാലന്നുദാനം
ചെയ്യിച്ചുകൊള്ളണമെന്നിതു നീ
ഇവണ്ണം ചൊല്ലി സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു
പാൎവ്വതീശങ്കരന്മാരെ നിത്യം
എന്നാൽ നിങ്ങൾ നിനച്ചവണ്ണം
വന്നീടുമെന്നാശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു
താപസിതാനിവണ്ണം ചൊല്ലി
താപമകറ്റിയനുഗ്രഹിച്ചു
അന്നുതൊട്ടീശനെ സ്സേവചെയ്തു
സുന്ദരി കന്യക ഭക്തിയോടെ
വന്നിതു യൌവനം മെല്ലെമെല്ലെ
മന്നവൻ താനതറിഞ്ഞനേരം
പണ്ടു നളന്റെ തനയനായി-
ട്ടുണ്ടായി വന്നിതു ചന്ദ്രസേനൻ
ചന്ദ്രസേനന്റെ തനയനായി

ചന്ദ്രാംഗദനെന്ന നാമത്തോടും
ഉണ്ടായിവന്നിതൊരു നരേന്ദ്രൻ
കണ്ടാൽ മനോഹരമെന്നേ വേണ്ടു
തണ്ടാർശരനാമവനെക്കണ്ടാൽ
കൊണ്ടാടിക്കൊണ്ടു തല കുലുക്കും
ഇങ്ങിനെയുള്ളൊരു മന്നവന്നു
മംഗലഗാത്രിയാം കന്യകയെ
ചിത്രവർമ്മാവു കൊടുത്താനല്ലോ
എത്രയും നല്ലൊരു നേരംകൊണ്ടു
ചന്ദ്രാംഗദനായ രാജപുത്രൻ
സുന്ദരി തന്നുടെ കൈപിടിച്ചു
പുത്രി തൻ കാന്തനായുള്ളവനെ
ചിത്രവർമ്മാവിൻ ഭവനത്തിങ്കൽ
ബന്ധുക്കളായവരൊക്കെക്കൂടി
ബന്ധം വരുത്തി ചമച്ചുകൊണ്ടു
ചന്ദ്രനും ചന്ദ്രികയെന്നപോലെ
ചന്ദ്രാംഗദനുമക്കന്യകയും
ഒന്നിച്ചുകൊണ്ടനു ദിവസം
നന്നായ് സുഖിച്ചു വസിക്കുംകാലം
കാലം പതിന്നാലു ചെന്നാശേഷം
ബാലകൻ താനെന്നൊരുദിവസം
കാളിന്ദിതന്നിൽ കളിപ്പതിന്നായ്
ബാലന്മാർ മറ്റും പലരും കൂടി
തോണി കരേറി തിരിച്ചശേഷം

താണിതു തോണി നിമിഷംകൊണ്ടു
വട്ടം ചുഴലും കൊട്ടകയത്തിൽ
വട്ടത്തിൽ നിന്നു തിരിഞ്ഞു തോണി
പെട്ടന്നവിടെ മറിഞ്ഞുപോയി
കഷ്ടമതിലുള്ള ബാലന്മാൎക്ക-
പ്പെട്ടു മരണമവിടെത്തന്നെ
ഒട്ടു മുതലകൾ കൊണ്ടുപോയി
കണ്ടവരൊക്കെ നിലവിളിച്ചു
മണ്ടിവരുന്നോരം ബാലകരെ
കണ്ടിലൊരേടത്തുമയ്യോ പാപം
കഷ്ടത കൈക്കൊണ്ടവരും ചെന്നു
മന്നവൻ തന്നോടു ചൊന്നാരപ്പോൾ
കാളിന്ദിതന്നിൽ കളിപ്പതിന്നായ്
ബാലന്മാർ മറ്റും ചിലരുമായി
തോണി കരേറി തിരിച്ചശേഷം
താണിതു തോണി നിമിഷംകൊണ്ടു
വട്ടം ചുഴലും കൊട്ടകയത്തി-
ലപ്പെട്ടന്നവിടെ മറിഞ്ഞുപോയി
ചന്ദ്രാംഗദൻതാനും മറ്റുള്ളോരും
ഒന്നിച്ചു താഴുന്ന നേരത്തിങ്കൽ
തീരത്തു നില്ക്കുന്ന ഞങ്ങളെല്ലാം
ആരെയും പൊങ്ങീട്ടുകണ്ടതില്ല
ഇത്തരമുണ്ടായ വാൎത്തയെല്ലാം
പിതൃവരന്മാരോടു കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ

രാജകുമാരൻ മരിച്ചുവെന്നു
രാജാവുമുള്ളിലുറച്ചുവല്ലോ
ധീരനെന്നാകിലുമന്നേരത്തു
പാരം പരവശനായി വന്നു
എന്തെനിക്കീവണ്ണം വന്നിതെന്നു
ചിന്തിച്ചു പാരം വിഷാദം പൂണ്ടു
മാതാപിതാക്കന്മാരെല്ലാവർക്കും
ആധി മുഴുത്തുടൻ ദുഃഖം പൂണ്ടു
സീമന്തിനിതാനുമന്നേരത്തു
ഭൂമിയിൽ മോഹിച്ചു വീണാളല്ലോ
മാറത്തടിച്ചും തലയ്ക്കടിച്ചും
മാറാതെ ദുഃഖം കലർന്നുകൊണ്ടു
രോദനം ചെയ്തവളീയവണ്ണം
ഖേദം കലർന്നു പറഞ്ഞാളോരോ
വൃദ്ധന്മാർ മറ്റുള്ള ബ്രാഹ്മണരും
ബുദ്ധി തെളിഞ്ഞങ്ങരികിൽ വന്നു
ദുഃഖങ്ങൾ തീരുവാൻ തക്കവണ്ണം
ഒക്കെപ്പറഞ്ഞുടനാശ്വസിച്ചു
ഖേദം കലർന്നവരൊക്കെക്കൂടി
ശേഷക്രിയകൾ കഴിച്ചു പിന്നെ
ഭർത്താവു തന്റെ വിരഹംകൊണ്ടു
ചിത്തത്തിലത്തൽ പെരുതായീടും
സീമന്തിനീതാനുമൊന്നുകൊണ്ടും
സോമവാരവ്രതം മുട്ടിച്ചീല।

ദുഃഖങ്ങളൊക്കെ മനസ്സിൽ വെച്ചു
ദീനം വരുത്താതെ ചെയ്യാളല്ലോ
വെള്ളത്തിൽ വീണൊരു രാജപുത്രൻ
മെല്ലവേ കീഴ്പട്ടു ചെല്ലുന്നേരം
സുന്ദരിയായൊരു നാഗപുത്രി
ചന്ദ്രാംഗദൻതന്നെക്കണ്ടനേരം
കൂട്ടിക്കൊണ്ടങ്ങോട്ടു പോയശേഷം
പെട്ടെന്നു പാതാളലോകത്തിങ്കൽ
തക്ഷകൻതന്റെ ഭവനത്തിങ്കൽ
തൽക്ഷണം ബാലനെക്കൊണ്ടുചെന്നു
മോദേന പന്നഗരാജനപ്പോൾ
ചോദിച്ചു രാജകുമാരനോടു
ആരെന്നറിഞ്ഞീല നിന്നെ ഞാനും
നേരു പറക ഭയപ്പെടാതെ
എന്നതു കേട്ടപ്പോൾ മോദത്തോടേ
ചന്ദ്രാംഗദൻതാൻ പറഞ്ഞാനല്ലോ
മൂന്നാം നളന്റെ തനയനായി
വന്നുപിറന്നിതു ചന്ദ്രസേനൻ
ചന്ദ്രസേനന്റെ തനയൻ ഞാനോ
ചന്ദ്രാംഗദനെന്നു പേരെനിക്കു
ചിത്രവർമ്മാവെന്ന രാജാവിന്റെ
പുത്രിയായുള്ളൊരു കന്യകയെ
വേട്ടു സുഖിച്ചങ്ങവിടെത്തന്നെ
വാട്ടംകൂടാതെ വസിക്കും കാലം

കാളിന്ദിതന്നിൽ കളിപ്പതിന്നായ്
ബാലന്മാർ മററും ചിലരുംകൂടി
തോണി കരേറി തിരിച്ചനേരം
താണിതു കാളിന്ദിതന്നിൽ തോണി
മററുള്ളവരും മരിച്ചുപോയി
പെട്ടന്നു കീഴ്പെട്ടു പോന്നു ഞാനും
ദൈവവിധിയാലിവിടെ വന്നു
കേവലം ബന്ധുവായുള്ള നിന്നെ
കാണ്മാനവകാശം വന്നിതല്ലൊ
ജന്മമൊടുങ്ങീലയെന്നൊ വേണ്ടു
അച്ഛനമ്മയും ബന്ധുക്കളും
എൻമൂലം ദുഃഖിച്ചിരിക്കുമല്ലോ
വൈധവ്യത്തോടെന്റെ ഭാര്യതാനും
ആധി മുഴുത്തു വസിക്കുമല്ലോ
എന്നു പറഞ്ഞൊരു ബാലനോട്
പന്നഗരാജൻ പറഞ്ഞാനല്ലോ
ഖേദിക്കവേണ്ടാ നീയൊന്നുകൊണ്ടും
ഖേദം കളഞ്ഞതെയക്കന്നെന്നു
ആടൽ കൂടാതെ വഴിയറിവാൻ
കൂടപ്പോന്നീടുവാനിങ്ങറിന്നു
കല്പിച്ചയക്കാം ചിലരെക്കൂടെ
അല്പമിവിടെ വസിച്ചാലും നീ
സർപ്പേന്ദ്രൻതന്നുടെ വാക്കു കേട്ടു
തൽപ്പുരംതന്നിൽ വസിച്ചാനല്ലോ

ബാലകൻതാനും സുഖിച്ചുകൊണ്ടു
കാലവും മൂന്നു കഴിഞ്ഞശേഷം
തെററന്നൊരു നാഗബാലനേയും
മററൊരു രാക്ഷസബാലനേയും
നാഴികക്കായിരം കാതമോടും
വായുവേഗംപൂണ്ട വാജിയേയും
പാർത്ഥിവരാജനെ യാത്രയാക്കി
തീർത്തുകല്പിച്ചു ഭുജംഗരാജൻ
ദിവ്യരത്നങ്ങൾ പലതരത്തിൽ
ദ്രവ്യങ്ങളുമററമില്ലാതവണ്ണം
നല്കിക്കനിവോടു ബാലനേയും
പുല്കിപ്പറഞ്ഞു നീ പോകയെന്നും
ചന്ദ്രാംഗദനൊത്തു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു
വന്ദിച്ചു യാത്രയും ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു
നാഗകുമാരനും രാക്ഷസനും
ഒന്നിച്ചുതന്നെ കുതിരയേറി
മന്ദേതരം ചെന്നു കാളിന്ദിയിൽ
അത്തലകന്നവർ മൂവരുമാ-
യ്യല്ലേ കളിച്ചു നടക്കുന്നേരം
സുന്ദരി കന്യക ഭക്തിയോടെ
വന്നു കുളിപ്പതിനായിക്കൊണ്ടു
തോഴിജനങ്ങളുമൊന്നിച്ചിട്ടു
കാളിന്ദിതന്നിലിറങ്ങിയപ്പോൾ
ചന്ദ്രാംഗദനായ രാജപുത്രൻ

മംഗല്യസൂത്രം കളഞ്ഞുകൊണ്ടു
ദുഃഖമുണ്ടായൊരു ഭാവത്തോടും
നില്ക്കുന്ന കന്യകയോടു മോദാൽ
ചാരത്തുതന്നെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു
സാന്ത്വവാക്ക പറഞ്ഞാനേവം
ആരുനീയായതു ബാലേ നിന്റെ
പേരും കുലവും ചരിതങ്ങളും
ഉത്തമയാകിയ നിന്നുടെയ
ഭർത്താവായുള്ളവനേവനെന്നും
ദുഃഖം കളഞ്ഞു പറക നീയും
ദുഃഖമുണ്ടായൊരു ഭാവത്തോടും
നില്ക്കുന്നതു കണ്ടെനിക്കുമെന്റെ
ഉൾക്കാമ്പിൽ ഖേദം വളരെയുണ്ടു
ആദികാലത്തു നിനക്കിവണ്ണം
വൈധവ്യദുഃഖം ഭവിച്ചതെന്തേ
ദേഹം മെലിഞ്ഞു കറുത്തുകൊണ്ടു
മോഹം വെടിഞ്ഞു വസിച്ചതെന്തേ
എന്നതു കേട്ടൊരു കന്യകയും
ഒന്നും പറഞ്ഞുകൂടാതെ നിന്നു
നാണവും ഖേദവും പൂണ്ടുകൊണ്ടു
ആനനം കുമ്പിട്ടു നിന്നാളപ്പോൾ
കന്യകതന്റെ സഖികളായ
കന്യകമാരും പറഞ്ഞാരല്ലോ
ചിത്രവർമ്മാവെന്ന രാജാവിന്റെ
പുത്രിയിവളെന്നറിഞ്ഞുകൊൾക

സീമന്തിനിയെന്നു പേരിവൾക്കു
കോമളരൂപം ധരിച്ചുകൊൾക
ചന്ദ്രസേനൻെറ തനയനായ
ചന്ദ്രാംഗദൻ തൻെറ ഭാൎയ്യയിവൾ
ഇപ്പോളിവളുടെ കാന്തൻതന്നെ
ഇപ്പുഴതന്നിൽ മരിച്ചുപോയി
ഇങ്ങിനെ വൈധവ്യം വന്നമൂലം
മംഗലഗാത്രിയാം കന്യകയ്ക്കു
സോമവാരാച്ചാരം പണ്ടെയുണ്ടു
വാമാംഗിക്കന്നുതൊട്ടിന്നേയോളം
വന്നു കുളിപ്പതിന്നായിക്കൊണ്ടു
വന്നിതു ഞങ്ങളിവണ്ണമായ്
എന്നു സഖിയും പറഞ്ഞനേരം
കന്യകതാനും പറഞ്ഞാളല്ലോ
എന്നുടെ വൃത്താന്തം ചോദിപ്പാനായ്
നിന്നുള്ളിൽ തോന്നുവാനെന്തുമൂലം
ഇത്ര കൃപയുള്ള നിന്നുടയ
വൃത്താന്തം കേൾക്കേണമിന്നെനിക്കു
എന്നു പറഞ്ഞവൾ മന്നവനെ
നന്നായി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നേരം
രൂപഗുണംകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും
ഭൎത്താവെന്നുള്ളൊരു ശങ്ക തൻെറ
ചിത്തത്തിലുണ്ടായി കന്യകയ്ക്കു

രാജകുമാരനുമന്നേരത്തു

വ്യാജമോടേവം പറഞ്ഞതാനല്ലോ
ഭർത്താവുതന്റെ സഖികളായ
സിദ്ധന്മാരായുള്ള ഞങ്ങളല്ലോ
മൃത്യു ഭവിക്കാതെ വാണുകൊണ്ടു
സ്വസ്ഥരായ്വാഴുന്നു കാന്തനിപ്പോൾ
സുന്ദരി നിന്നോടിവണ്ണം ചൊൽവാൻ
ചന്ദ്രാംഗദൻതാൻ പറഞ്ഞയച്ചു
ഞാൻ മരിച്ചീടുകകൊണ്ടു ഖേദം
തന്മൊഴിക്കേതുമേയുണ്ടാകേണ്ട
നാഗലോകത്തു സുഖിച്ചുകൊണ്ടു
വാണീടുന്നുണ്ടു ഞാനിന്നേയോളം
സോമവാരത്തിന്റെ നിഷ്ഠയോടെ
വാമാംഗിതാനിങ്ങിരിക്കുമെന്നും
കേട്ടു ഞാനിങ്ങു വസിച്ചീടുന്നു
മട്ടോലുംവാണിയെ കാണ്മതിനാ-
യൊട്ടും വൈകാതെ വരുന്നുണ്ടു
ഇങ്ങിനെ നിന്നോടു ചൊൽവതിനായ്
ഞങ്ങളെച്ചൊല്ലിയയച്ചതിപ്പോൾ
മുമ്പിൽ നടന്നിതു ഞങ്ങളെല്ലാം
പിമ്പേ വരുന്നുണ്ടു രാജപുത്രൻ
നീ കളിച്ചങ്ങോട്ടു ചെല്ലുംമുമ്പേ
നിന്നുടെ കാന്തൻ വരുമിവിടെ.
വ്യാകുലമേതുമേയുണ്ടാകേണ്ട
എന്നു പറഞ്ഞവർ ഹൃഷ്ടരുമായ്-

കന്യകതന്നോട് യാത്രചൊല്ലി
ചിത്രവൎമ്മാവിൻ ഭവനത്തിങ്കൽ
സത്വരം ചെന്നു നമസ്കരിച്ചു
വന്ദിച്ചുനിന്നൊരു ബാലരോട്
നന്നായിച്ചോദിച്ചു ഭൂമിപാലൻ
ആരെന്നറിഞ്ഞീല നിങ്ങളെ ഞാൻ
നേരു പറഞ്ഞാലുമെന്നോടിപ്പോൾ
ചന്ദ്രാംഗദൻ താനുമന്നേരത്തു
നന്നായികേൾപ്പിച്ചാനുള്ളവണ്ണം
നന്മകലർന്നോ വിവാഹംചെയ്തു
നന്മകലർന്നു വസിക്കുംകാലം
കാളിന്ദിതന്നിൽ കളിപ്പതിന്നായ്
തോണി കരേറി തിരിച്ചനേരം
തോണി മറിഞ്ഞു മുഴുകിപ്പോയി
മെല്ലവേ താണങ്ങു ചെല്ലുന്നേരം
നല്ലൊരു നാഗസ്ത്രീതന്നെക്കണ്ടു
കല്യാണത്തോടങ്ങു നാഗനാരി
എന്നെയുംകൊണ്ടങ്ങു പാതാളത്തിൽ
പന്നഗരാജനാം തക്ഷകന്റെ
മുമ്പിലാമ്മാറങ്ങു കൊണ്ടുചെന്നു
പന്നഗരാജനുമെന്നെക്കണ്ടു
വൃത്താന്തമെന്നോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ
നേരായിട്ടൊക്കെ പറഞ്ഞു ഞാനും
കെല്പോടെനിക്കു സഹായമായി
ഇക്കുമാരന്മാരിരുവരെയും

വേഗേന പോവതിനായികൊണ്ടു
തന്നാ കതിരയിതെന്നറിക
മാമകവാക്യമതെല്ലാം സത്യം
ആമോദമോടെ ധരിച്ചീടേണം
അപ്പനമ്മമാരും ബന്ധുകാൎക്കും
സമ്മതന്മാരായ മറ്റുള്ളോൎക്കും
ചിത്തസന്തോഷമിതെന്തു ചൊൽവാൻ
നിൎദ്ധനന്മാർ നിധി കണ്ടപോലെ
മിത്രനെക്കണ്ടൊരു പത്മംപോലെ
വെള്ളത്തിനാൎത്തി മുഴുത്തുകൊണ്ടു
അല്ലൽകലൎന്നുള്ള പശുക്കളെല്ലാം
പാരം തളൎന്നു നടക്കുന്നേരം
നേരെ ജലാശയം കണ്ടപോലെ
വേഴാമ്പൽ മേഘത്തെക്കണ്ടപോലെ
കൊണ്ടാടി മേവുന്നു ലോകരെല്ലാം
നന്നായ് സുഖിച്ചങ്ങു വാണവരും.
ഇങ്ങിനെ ചൊല്ലിക്കിളിമകളും
സന്തോഷമോടു പറന്നുപോയി.

സോമവാരം തിരുവാതിരപ്പാട്ടു
സമാപ്തം.

മോഹിനീമഹേശ്വരം

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്

വന്ദനാശ്ലോകം

നീലക്കാർമുകിൽ വേണിമാരൊടു രസിച്ചാനന്ദപൂരത്തൊടും
ലീലക്കൂത്തനസുഖം കളിന്ദസുതതൻ തീരേ നിശായാം മുദാ
ബാലാർക്കപ്രഭതോററിടുംപടി പരം ശോഭിക്കുമാ ബാലകൻ
മാലൊക്കെ പ്രതിസംഹരിച്ചു സതതം മേലോടു പാലിക്കണം.

വൃത്തം—൧.

മധുരമൊഴി എന്നപോലെ.

കിളിമകളെ വനാലയമെന്നരികിൽ
തെളിവിനൊടു പാലും പഴവും നൽകാം
ഭുജഗവരപർയ്യങ്കേ വാണരുളും
അജനാമലനാംബുജനാഭൻ മുന്നം
ഭുജഗധരനീശ്വരൻ കാംക്ഷികയാൽ
നിജകപടാൽ മോഹിനിവേഷം പൂണ്ട
ചരിതമിതുനേരം നീ ചൊല്ലീടേണം
കരുണയെഴും പെൺകിളിത്തങ്കമാലേ
ശ്രുതിമൊഴികൾ കേട്ടു കിളിമകളും
മതിതെളിയുമാറു പറഞ്ഞാളേവം
കരിവദനനാകും ഗണപതിയും
സരസിജപത്രാക്ഷിയാം ഭാരതിയും
മുരഹരനാം വൃഷ്ണികുലേശ്വരനും

പുരമെരിചെയ്തൊരു പരമീശനും
ഗിരിസുതയായിടും ശ്രീപാൎവ്വതിയും
പെരികെ ഗുണമാൎന്നോരെന്നാചാൎയ്യനും
ധരണിതലവാസികൾ മററുള്ളോരും
വരമരുളീടേണം മേ വേണ്ടപോലെ
തരുണിമണിമാർ രസിക്കുവാനായ്
ഒരു കഥയെത്തന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തു
മധുരിപുതാൻ മോഹിനീവേഷം പൂണ്ടു
കഥയതു ഞാൻ ചൊല്ലുന്നോരല്ലലെന്ന്യേ

വൃത്തം—൯.

കാമോദരി—ചെമ്പട.

ഗോപീപതേ ഗോപപതേ പാഹി മാമിഹ
ഗോപീപതേ ഗോപപതേ
കാരുണ്യപൂരമേ വാരിജഭൂജനകാ (ഗോപീ)
താപസസേവിത താപത്രിതയശമനാ (ഗോപീ)
യാദവവംശജ പീതരുചിരവസനാ (ഗോപീ)
മാധവ ഞാൻ തവ പാദങ്ങളിൽ പണിയുന്നേൻ
ഗോപീപതേ ഗോപപതേ പാഹി മാമിഹ.

വൃത്തം—൨൦.

കരിമുഖി എന്ന മട്ടിൽ.

സാരസാക്ഷിമാരായിടുമപ്സരസ്ത്രീവൃന്ദം പണ്ടു
ഭാരതഖണ്ഡത്തെക്കണ്ടു സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ
ദുൎവ്വാസാവാം മുനീന്ദ്രനെക്കണ്ടു മാൎഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ

നിൎവ്യാജകാമിനിമാരും വന്ദനം ചെയ്തു
ദിവ്യമായിട്ടൊരു മാല കാഴ്ചവെച്ചു നേരം മുനി
ഭവ്യവും ഭവിക്കയെന്നനുഗ്രഹിച്ചു
മാലയും കൊടുത്തു നാരിമാർ മറഞ്ഞ നേരത്തിങ്കൽ
ആലോചിച്ചു മുനിവരൻ മാനസത്താരിൽ
യോഗവും ധരിച്ചു ജടാവല്ക്കലവും പൂണ്ടിരിക്കും
യോഗിയാമെനിക്കു മാലയെന്തിനു പാൎത്താൽ
സൎവ്വലോകത്തിനുമൊരു കാരണോത്തമാവായീടുന്ന
നിൎവ്വികാരനല്ലോ നമുക്കാശ്രയമിപ്പോൾ
ആയതുകൊണ്ടായതവിലോചനനു നൾകീടേണം
മായാഹീനനെന്നാല്പം ചിന്തിച്ചാൽ
കാമശീലൻ കാമദൻ കാമിനീമാൎക്കു ദാസനാവൻ
ഭൂമിയും രമയും രണ്ടു ജായമാരുണ്ടു
രണ്ടുപേൎക്കുമൊരുപോലെ പകുത്തു നൾകിടും വേഗം
ഉണ്ടാകയില്ലിതിനൊരു വികല്പമല്പം
ധന്യനായിരിപ്പൊരു പുരുഷനാവനൊന്നാകിലും
ഇന്നിതോൎക്കിൽ കൊടുപ്പതു ശരിയല്ലല്ലോ.

വൃത്തം ൪.

കാകളി.

ചന്ദ്രശേഖരനു നൾകീടുന്നതാകിലെന്നു
സാന്ദ്രമോദമെടുത്തീശൻ ചൂടുവാൻ ഭാവിച്ചാൽ
ഉല്ലാസാക്ഷിയായൊരു ഗിരിസുതയാം ദേവി
അപ്പോഴേ പകുത്തുവാങ്ങുമപ്പുകതിമാല

കാമദാഹത്തിന്റെ പ്രതിഹാരമായിപ്പണ്ടു
സോമചൂഡനായീടുന്ന തന്നുടെ കാന്തന്റെ
പാതിദേഹം പകുത്തു കൈക്കൊണ്ടുള്ള നിനക്കിൽ
പാതിമാല കിട്ടീടാതെയെന്നും മടങ്ങില്ലാ
എന്നതോക്കിൽ കൃത്തിവാസസ്സിന്നു നല്കീടൊല്ലാ
പിന്നെയാൎക്കായിന്നീമാല നല്കീടേണ്ടതിപ്പോൾ
നാന്മുഖന്ന കൊടുത്തീടിലേറമുണ്ടനൎത്ഥം
നാന്മുഖത്തിലും പകുത്തണിഞ്ഞീടും വിരിഞ്ചൻ
യാതൊരു കേടും വരാതീ മാലയെ ധരിപ്പാൻ
എതൊരു പുരുഷനെന്നു ചിന്തചെയ്തു പിന്നെ
വിക്രമജലധിയാകും ശക്രനിന്നീമാല
തൽക്രമംപോൽ ചൂടീടുവാനുത്തമൻ നിനസ്സിൽ
എന്നുറച്ചു വാസവനെ ചിത്തതാരിലോൎത്തു
നിന്നൊരൈരാവതം തന്മുകളിലേറി
വന്നിറങ്ങീ പുരുഹൂതൻ മാമുനീന്ദ്രം കണ്ടു
വന്ദനവും ചെയ്തു ദൂരെ മാറി നിന്നശേഷം
സാദരം കൊടുത്തു മലർമാല മാമുനീന്ദ്രൻ
മോദപൂൎവ്വം പുരന്ദരൻ കൈത്തലേ ഗ്രഹിച്ചു.

വൃത്തം—൭.

മാതംഗഗണങ്ങൾ എന്നപോലെ.

മാലയും കൈക്കൊണ്ടു ദേവരാജാധിപൻ
ചേലോടെ ഹസ്തിഗളത്തിൽ കേറി
ചിത്തേ വളൎന്ന കുതൂഹലത്തോടുട-
നിത്തിരിനേരമിരുന്നശേഷം

സപ്തൂന്ദമാലയെ മൌലിയിൽ ചേൎക്ക്വാൻ
ഇച്ഛവളൎന്ന ദിവസ്പതിയും
ഹസ്തിവീരൻ തന്റെ മസ്തകമദ്ധ്യത്തിൽ
അത്ത്യരാമാലയും വെച്ചു പിന്നെ
കുന്തളം കൈകൊണ്ടഴിച്ചു പാൎക്കവേ
സന്തോഷമോടെ വിട്ടുന്നേരം
ഭംഗി കലൎന്നോരു മാലതൻ സൌരഭ്യം
ഏറ്റം നിറഞ്ഞു ചമഞ്ഞതല്ലം
കല്പകത്തേനുണ്ണും ഷൾപ്പദവ്രാതങ്ങൾ
അപ്പോഴെ വന്നു നിറഞ്ഞു തത്ര
ഹസ്തീന്ദ്രൻ തന്നുടെ മസ്തകസീമനി
മത്തളംഗങ്ങൾ നിറകയാലേ
പാരമുപദ്രവമെന്നോൎത്തു കരി-
വീരനാമാലയെടുത്തുടനെ
പാരിലിട്ടാശു ചവിട്ടിക്കളഞ്ഞു-
ന്നേരം വിറച്ചു മഹേന്ദ്രൻതാനും
വൃത്താന്തമാഹന്ത കണ്ടു ദുൎവ്വാസാവും
ക്രുദ്ധനായിട്ടു ശപിച്ചു ശക്രം
വൃത്രാരേ നിന്നുടെ ചേഷ്ടിതമെത്രയും
ഉത്തമമല്ലൊ നിനച്ചുകണ്ടാൽ
നിന്ദപെരുത്ത നിനക്കും നിൻ രാജ്യത്തും
പിന്നെ ദിവത്തിലുള്ളെല്ലാവൎക്കും
ഇന്നുതുടങ്ങി ജരാനരയും വന്നു
ഖിന്നതയോടെ വസിപ്പിൻ നിങ്ങൾ.

വൃത്തം—൩.

ഇണ്ടിനെയുള്ള മംഗലങ്ങൾ എന്ന മട്ടിൽ.

ഇത്തരം മുനിതന്റെ ശാപത്തെ
സത്വരമിന്ദ്രൻ കേട്ടുടൻ
ചിത്തതാപം കലൎന്നു പാരമാ-
യത്യുരം വിവശപ്പെട്ടു മന്ദം
മാമുനിതൻ നികടത്തിൽ
ചെന്നു വന്ദിച്ചു ചൊല്ലിനാൻ
മാമുനിശ്രേഷ്ഠാ തപോധനപതേ
സാമോദം നമിക്കുന്നു ഞാൻ
ഘോരമിതെല്ലാം ചെയ്തെന്നാകിലും
മറ്റാരുണ്ടെന്നെ രക്ഷിപ്പാൻ
ആധാരമില്ലാത്തവൎക്കു പാൎക്കിൽ
നാഥാ നീയൊഴിഞ്ഞാരഹോ
ആമയം തീൎത്തു രക്ഷിച്ചീടേണം
മാമുനീന്ദ്രാ നമസ്കാരം
വൃത്രാരിതന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു
ചിത്തേ സന്തോഷം വഹിച്ചു
ഉത്തരമുരചെയ്തു മാമുനി-
സത്തമൻ താനുമപ്പൊഴേ
ക്ഷീരവാരിധിയെക്കടയുകിൽ
സാരമാമമൃതുണ്ടാകും
പാരാതെയതു സേവിക്കിലുടൻ
തീരും ശാപവുമപ്പൊഴേ

എന്നതു കേട്ടു മാമുനീന്ദ്രനെ
വന്ദിച്ചു ചൊന്നാർ പിന്നെയും
പീയൂഷമെന്നു ചിന്തിക്കാ-
തിച്ഛുള്ളോരെന്തു ചെയ്യുന്നു
ഖേദിക്കേണ്ടാ നിയ്യൊന്നുകൊണ്ടും
സാധിച്ചിടുമുദ്യോഗിച്ചാൽ
എല്ലാംകൊണ്ടും ഭവിക്കും സൌഖ്യവും
സ്വർല്ലോകേശാ പോയാലും
ഇത്തരം മുനിതാനരുൾചെയ്തു
സത്വരമെഴുന്നെള്ളി താൻ.

വൃത്തം—൧.

ചൊടക്കാർത്തികിൽവാഴുന്ന് എന്ന മട്ട്.

ദേവരാജനാം ശക്രനന്നേരം
ദേവലോകമകം ചെന്നപ്പൊൾ
വൃത്താന്തങ്ങളശേഷം സുരന്മാ-
ർക്കന്താപത്തോടറിയിച്ചുരച്ചു
കഷ്ടം നമ്മുടെ കർമ്മദോഷത്താൽ
കഷ്ടപ്പാടുകളേറെയുണ്ടായി
പീയൂഷത്തെയെടുപ്പതിനായി-
ട്ടിച്ഛുള്ളോരെന്തു ചെയ്യുന്നതിപ്പോൾ
എന്തായാലും നാം വൈകാതെ തന്നെ
വേധാവിൻ നികടത്തിൽ ഗമിക്കാം
എന്നാൽ വേണ്ടുന്ന കാര്യമെല്ലാം

നന്നായിട്ടരുൾചെയ്യും സ്വയംഭു
പോകാമെന്നു പുറപ്പെട്ടു വേഗം
പാകശാസനാദിദേവകളോടും
ചെന്നു ചേൎന്നുടൻ സത്യലോകത്തിൽ
മന്ദം കണ്ടു വണങ്ങി വിധിയെയും
സുത്രാമാവിനെ കണ്ടു സരസി-
പത്രസംഭവൻ താനരുൾചെയ്തു
വൃത്രാരേ വിചിത്രാകൃതിയിത്ഥം
കുത്രനിന്നു ലഭിച്ചു കഥിക്ക
ശീഘ്രമെന്നരുൾചെയ്തിതപ്പോൾ
ദുൎവ്വാസാമുനിതന്നുടെ ശാപാൽ
ഈവിധത്തിലെല്ലാമകപ്പെട്ടു
കേവലം ബന്ധു നീയൊഴിഞ്ഞില്ല
ക്ഷീരസാഗരത്തെക്കടഞ്ഞിപ്പോൾ
സാരമായമൃതെടുത്തെന്നാൽ
ശാപമോക്ഷം ഭവിക്കുമതിനാൽ
താപശാന്തിയും നേടുമല്ലൊ
അബ്ജജാസനാ നീയൊഴിഞ്ഞിന്നി
ഖേദം തീൎപ്പതിനാരുവാനിപ്പോൾ
ദേവരാജന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു
ദേവം നാന്മുഖൻ താനരുൾചെയ്തു.

—*—

വൃത്തം ൭.

മതിമാനാകിയ കാശ്യപൻ എന്ന മട്ടിൽ

സുരനായക പുരുഹൂതപാലരേ
ശിവമിന്നൊന്നുടെ കേൾക്ക ഭവത്തിൽ

ഇതിനൊന്നാലൊരു കഴിവുമതില്ലാ
കളിയല്ലിഹ ഞാൻ ചൊല്ലീടുന്നു
മതികലധരനൊക്കണെന്നാകിൽ
പൊതുവെ താപനിവൃത്തി വരുത്തും
കാലാരാതിയെ വന്ദിപ്പാനായ്
കാലം വൈകീടാതെ പോകാം
എന്നരുൾചെയ്തു തിരിച്ചു മരാളം-
തന്നുടെ മുകളിൽ കേറി വിരിഞ്ചൻ
നിർജ്ജരരോടു സമേതം ചെന്നു
ധൂർജ്ജടിതന്നൊടു വണങ്ങി
ചരിതമതെല്ലാമറിയിച്ചപ്പോ-
ളുരചെയ്താൻ ഗിരിജാപതി മന്ദം
നമ്മാലേതൊരു സാദ്ധ്യമിതിന്നൊ
ചെമ്മെ പാൽക്കടൽതീരം പുക്ക
ലക്ഷ്മീകാന്തനൊടൊക്കെപ്പറവാൻ
തൽക്ഷണമൊക്കെ ലഭിക്കും കാര്യം
സരസിജനേത്രൻ കരുണയുദിച്ചാൽ
പരമെന്തൊന്നു ലഭിച്ചീടേണ്ടു
വന്നീടാം ഞാനെന്നരുൾചെയ്തു
മന്ദം ഗിരിസുതതന്നോടുംകൂടി
നന്ദിഗളത്തിൽ കേറി ഗിരീശൻ
ചിന്തയെന്യേ യാത്രയുമായി
അമരന്മാരൊടുമൊരുമിച്ചപ്പോൾ
കമലദളാക്ഷനിരുന്നരുളീടും

അണ്ണവതീരേ ചെന്നു മുരാരിം
തിണ്ണം കണ്ടഥ വീണു വണങ്ങി.

വൃത്തം—൯.

പുന്നാഗവരാളി—ചെമ്പട

ശരണം ശരണം പത്മനാഭാ മേ ശരണം ശരണം
അരുണപങ്കജനാഭാ പരിപാഹി വിഭോ—ശരണം
ഭുജഗശയ്യയിൽ വാസമതുളം ശ്രീപതേ വിഷ്ണോ
ഭുജഗഭൂഷണവന്ദ്യ ഭുവനനായകാ പോററി—ശരണം
അമരന്മാർ ഭവല്പദകമലവന്ദനം ചെയ്വാൻ
സമുദിതമതികളായി കമനീയാകൃതേ വന്നു—ശരണം
ഉരുതരകുപിതനായൊരു മുനിവരൻ തന്റെ
പെരുതാകിയൊരു ശാപം അരുതരുതോ വഹിപ്പാനായി—
(ശരണം
സരസിജദളനേത്ര കരുണാപീയൂഷപാത്ര
അരുണശോണാധരവക്ത്ര പരിപാഹി വിധിമിത്ര
അരുണശോണാധരവക്ത്ര പരിപാഹി പാഹി വിധിമിത്ര
ശരണം ശരണം പത്മനാഭാ ശരണം.

വൃത്തം—൧൦.

ഹിന്ദുസ്ഥാനി കാപ്പി

താപംപോക്കുക ദേവഗണങ്ങളെ താപം
ഖേദശമനത്തിനു രീതികളാമെ—താപം
കോപമുൾക്കൊണ്ടു മുനിശാപമതുള്ളിയതും
ആകവെയറിഞ്ഞിതു മാനസതാരിൽ മുന്നം—താപം

മായമെന്നിയെ സുധാപാനം ചെയ്യുതിനായി ന്യായമോ
(തിടാം
ദേവനായകർക്കിടാമല്ലോ_താപം
ദാനവരൊടു നിങ്ങൾ ധീരതകളഞ്ഞിനി
മാനമുൾക്കൊണ്ടു യോജിക്കേണമീസമയത്തിൽ_താപം
മന്ദരപർവ്വതത്തെ ഇന്നിഹ വരുത്തേണം
പന്നഗവാസുകിയും വന്നീടണമിപ്പോഴെ—താപം
കാരിയമിതിനെല്ലാം നേരിനൊടൊരുങ്ങുവാൻ
ധീരതകലർന്നീടും മാരരിപുവുണ്ടല്ലോ_താപം.

വൃത്തം—[illegible].

[illegible] എന്ന [illegible].

മാധവൻതന്റെ വാക്യമീദൃശം കേട്ടനേരം
സാദരം പുരന്ദരാദിദേവരോടെ
തങ്ങളിൽ [illegible] തിങ്ങിന രസംകൊണ്ടു
മംഗലശീലന്മാരം നാകികളെല്ലാ
അസുരജാതികളെ കൊണ്ടുവന്നീടുവാനായ്
ആസുരമാനസ്സോടെ പോകുന്നതാർ
നമ്മുടെ ഭടന്മാരും ചെന്നു വൈകാതെ
കൊണ്ടുവന്നീടവേണമിപ്പോൾ ദാനവരെ
എന്നരുൾചെയ്തു നാഥനിന്ദിരാദേവിയോടും
മന്ദമിതന്നതങ്ങിരോദം
വിണ്ണുള്ളതന്മാരെല്ലാം ഉണ്ണുകൈക്കൊണ്ടുവേഗം
ഉണ്ണുമകന്ന ഭവനാലയത്തിൽ പുക്കു വൃത്താന്തമൊക്കെ
തങ്ങളെപ്പോലറിയിച്ചാരാക്കാലമസുരന്മാരോടു ചൊന്നാർ

ദുർവ്വിധമിയന്നോരു ഗീർവ്വാണന്മാർമേലിൽ
ഗർവ്വമകന്നുകൊണ്ടു വാണുകൊള്ളാം
ഉള്ളിലുള്ളഹമ്മതിതള്ളലിനുടെ നല്ല
തുള്ളലുകൊണ്ടിവിധമായിത്തീൎന്നു
ഞങ്ങളോ പണ്ടേതന്നെ നിന്ദ്യന്മാരല്ലോ
പിന്നെ ഞങ്ങളെ വിളിക്കുവാൻ കാൎയ്യമുണ്ടോ
വേണ്ടാതെയുപേക്ഷിച്ചു ഞങ്ങളിന്നിവിടത്തിൽ
കണ്ടാലാൎക്കുമൊന്നും യോഗ്യമല്ലാ
ശത്രുക്കളോടുകൂടെ മിത്രത ചേരുന്നതിൽ
മൃത്യു ഭവിക്ക നല്ലതോൎത്തുകണ്ടാൽ
പോകുവിൻ നിങ്ങൾ ചെന്നാലാകവേ വൎത്തമാനം
പാകശാസനസഖിയോടു ചൊൽവിൻ
എന്നതു കേട്ടു ഭൂതവൃന്ദവും പുറപ്പെട്ടു
ചെന്നു പാലാഴിതന്നിൽ വേഗമോടെ
ദാനവാരാതിയോടു ദാനവന്മാർ പറഞ്ഞ
ദീനവാൎത്തകളോതിയനന്തരത്താൽ.

—*—

വൃത്തം—൨൨.

മാറുള്ള ഗോപിമാർ എന്നപോലെ

നന്നെന്നു ഭൂതേശൻ തന്നുടെ ഭൂത-
വൃന്ദത്തിൽ മുമ്പനോടാശു പറഞ്ഞു
ചെന്നു വരുത്തുക ദാനവരെ നീ
എന്നതു കേട്ടൊരു ഭൂതമുഖ്യനപ്പോൾ
നന്നായ്ക്കൂപ്പീട്ടു പോയാശരവംശം
വാഴും സുതലൻ നാടുവിലമന്നം

കോഴ കളഞ്ഞു തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങി
കാലാരി താനതും ചെയ്തൊരനന്തരം
കാലേ പറഞ്ഞറിയിച്ചോരു ശേഷം
കോലാഹലത്തോടു കൌണപവൃന്ദം
ഹീലകളോരൊ പണ്ണുവതിന്നായ്
ആർത്തുകളിച്ചു പുളച്ചു മദത്താൽ
ചീർത്ത സന്തോഷമോടൊത്തവരെല്ലാം
പാൽക്കടൽതീരത്തിൽ ചെന്നതിവേഗം
മുക്കണ്ണനെക്കണ്ടു താണു വണങ്ങി
ദേവകൾ ദേവനാമംബുജനാഭൻ
ദേവാരികൾക്ക പിറന്നൊരു കാലൻ
തന്നെയശേഷവുമാരറിയാതെ
വൃന്ദാരകന്മാരെക്കണ്ടു ഹസിച്ചു
കാര്യലാഭത്തെ വരുത്തുവതിന്നായ്
സ്വൈരമാസ്വാണ്ണീതു ദാനവരെല്ലാം
അന്നേരം തന്നുടെ ഭൂതഗണത്തോ-
ടൊന്നുര ചെയ്തിതു കന്ദശരാരി
മന്ദരമായ പർവ്വതമിപ്പോൾ
മന്ദേതരം പാഞ്ഞീടുക നിങ്ങൾ
ഏവം മൊഴി കേട്ടു ദേവഗണങ്ങൾ
ദേവനെ വന്ദിച്ചു ചെന്നു വലത്തെ
കൊണ്ടുവന്നൊട്ടു വഴിക്കടന്നിട്ടു
മണ്ടിയാർ ഭൂതേശൻ തൻ തിരുമുമ്പിൽ
തിങ്ങിന ഗർവ്വമകന്നവരെല്ലാം

ഞങ്ങളാൽ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു് പറഞ്ഞു
ആദിപൂരുഷനാം താമരസാക്ഷൻ
ആദിശേഷൻ തന്നെ ചൊല്ലിയയച്ചു
മറുത കൂടാതെ ചെന്നതിവേഗം
മന്ദരപർവ്വതം തന്റെ ഫണത്തിൽ
കന്ദിന്നേലാക്കിക്ഷണത്തിലനന്തൻ
നാട്ടിച്ചുകൊണ്ടന്നു വെച്ചു വണങ്ങി
തൽക്ഷണം വാസുകി തന്നെ വരുത്താൻ
താർക്ഷ്യനോടായരുൾ ചെയ്തു മുകുന്ദൻ

വൃത്തം—ഹംസ.
കാന്തിമട്ടി.

അമർത്ത്യനാഥനാം പെരുത്ത മോദമോ-
ടുരത്ത വാക്കിനെക്കേട്ടു
കരുത്തനുത്തമൻ പവിത്രനായകൻ
ധരിത്രി തന്നിലെക്കപ്പോൾ
അലക്ഷ്യപക്ഷനായുന്നടൻ ചക്ഷുഃ-
ശ്രവണവര്യനെക്കണ്ടു
അരക്ഷണം സാക്ഷാൽ മുകുന്ദപക്ഷങ്ങൾ
പറഞ്ഞു ശിക്ഷയോടെല്ലാം
സ്മരഹരൻ തന്റെ തിരുമെയ്യിലൊരാ-
ഭരണമായി വിളങ്ങീടും
അനർഘവരനാഗോത്തമനുമാ
ഗരുഡനോടിങ്ങുചൊ
കരുണാവാരിധേ മുരരിപുതിരുവടി-

തന്നാഥനെപ്പോലിപ്പോൾ
വരുവതിനൊരുകാര്യമില്ലിനി
കരുണ സോദര കേൾക്ക
നടപ്പതിനരുതെനിക്കതുകൊണ്ടു
കിടക്കമാറായി ഞാനും
പടുതരമോടെന്നെ എടുത്തുകൊണ്ടു നീ
നിനക്കിലില്ല വൈഷമ്യം
വിനതാനന്ദനനതു കേട്ടതി-
കുതുകമുൾക്കൊണ്ടു ചൊന്നാൻ
അനഘപാദം ചെറുതുടനെ കിട്ടുകിൽ
ഇതിനാളായീടും ഞാനും
ഒരുങ്ങിക്കൊൾകെന്നു പറഞ്ഞു പന്നഗ-
വരനിരുന്നൊരു ശേഷം
ഉരഗവീരനെ നടുവേ കൊത്തിയ-
ങ്ങുയർത്തിതംബരമാർഗ്ഗേ
ഗഗനേ പൊങ്ങിയ ഖഗപതി കീഴോ-
ട്ടുടനെ നോക്കും ദശയാം
കൊടിയ വീരനാമവൻ ധരണിയിൽ
നെടുതായ്ക്കണ്ടൊരു ശേഷം
മടക്കി രണ്ടായി പിടിച്ചു കൊത്തിയ-
ങ്ങെടുത്തുയർന്നിതാകാശേ
പറന്നുപോകാമെന്നുറച്ചുകൊണ്ടവൻ
ധരിത്രിതന്നിൽ നോക്കുമ്പോൾ
അറിവതുകൂടാതെ നെടുതായി കിടപ്പതു

കണ്ടാലേറ്റം അടുത്തു പിന്നെയും
മടക്കി അരചെട്ടായ് താത്തിൽ കൊത്തിയെ-
ടുത്തു് അവനി തന്നിലൊരവനന്നം
നറിയാറിവരെ പിന്നെയും
മൂന്നു ശർപ്പുമന്ന മന്നില-
ങ്ങിഴിഞ്ഞു പറന്നാനാതി
ഗിരിശ്ശു താപവും മോന്നു രോഷവും
തങ്ങൾക്കുണ്ടായിനത്ത പ്പൂണ്ടു
ഇവരെ വിട്ടിരി ശമിപ്പതിന്നായി
കഴിവു കണ്ടില്ല ഞാനും
ശിരസ്സി ലെങ്കൽ ഇന്ന് എഴുന്ന ചെയ്യുവാൻ-
വിടെ ഞാനിപ്പോൾ ഒന്നു
മതിയിൽ ചിന്തിച്ചു പലവഴിയായി-
ട്ടുഴന്നു വാഴുന്ന നേരം
അറിവരൻ പറ ഞ്ഞതുപോലെ
പറഞ്ഞു നേരം താർക്ഷ്യൻ
ക്രൈവിധത്തിലങ്ങെഴുന്നൊരു വേഗം
പറന്നു ചെന്നെത്തപ്പൂണ്ടു
മുരരിപു തന്റെ സവിധേ ചെന്നുടൻ
പരമാർത്ഥങ്ങളെല്ലാമോതി
ഉടനതു കേട്ടുടൻ മധുരമൊഴിയാൾ
കരതാർ നീട്ടിയ നേരം
അറിവരാൽക്കടകമായിട്ടു
വല്ലഭ്യം ഉള്ളവനിന്നാൾ

പുരഹര ശിവ ശ്രീതാരാശനാ
ഗിരിശ ശങ്കര ശരണാ
ഗിരിജാവല്ലഭ പരമപൂരുഷനാ
ത്രിപുരാരാതേ ജയ നാഥം
ചരണതാരിണ വണങ്ങിനിന്നിത-
ങ്ങമരവൃന്ദമശേഷം.

വൃത്തം — ൧൪

പങ്കജാക്ഷൻ കടൽവർണ്ണൻ എന്ന മട്ട്

ഇപ്രകാരമബ്ധി മഥിപ്പതിന്നു കോപ്പുകളെ
ക്ഷിപ്രമങ്ങു കണ്ടനേരം ഭഗവാനുമേവ
ഏറ്റുമേ മടിച്ചീടാതെ വാസുകിയെക്കൊണ്ടു ശൈലം
സാദരം ബന്ധിച്ചുടനെ കടലിലിട്ടാൻ
അദിതിതനയന്മാരും ദനുജന്മാരുമൊരുമിച്ചു
മോദമോടെ മഥിക്കുവിൻ തരസാ നിങ്ങളെ
പങ്കജാക്ഷൻ തന്റെ വാക്യമീദൃശം ശ്രവിച്ചനേരം
ശങ്കകൈവിട്ടസുരന്മാർ സുരന്മാരൊത്തു
വാസുകിയെക്കൊണ്ടു ശൈലം ഭാസുരമായ് ബന്ധിച്ചിട്ടു
വാസവൻ തന്റെയാജ്ഞയനുസരിച്ചു
ചന്ദ്രചൂഡനാമിന്ദ്രാദികളേയും കൂട്ടി
സാന്ദ്രമോദം ഭുജഗത്തിൻ തലക്കൽക്കൂടി
ദാനവാരികളൊക്കെയും ദീനത കൈവിട്ടുടനെ
ദാനവന്മാരൊരുമിച്ചു വാലത്താരാവം
നന്നാ നന്നാ നിലമിട്ടു ചെയ്യുന്നതാഴിലെത്ര ചിത്രം

ഇന്നു ഞായമുറിതൻ പോൽ തൊടുകയില്ലാ
എന്നതു കേട്ടമരാരി ചെന്നു വാളും പിടിച്ചിട്ടു
മന്ദത വിട്ടസുരൻ തല പിടിച്ചു
ഒരു ഭാഗമായും കുടിയെക്കൊണ്ടു മോദചിത്തരായി
വേണ്ടപോലെ മഹാരവം തുടങ്ങി വേഗം
പാരിടയിൽനിന്നു ബ്രഹ്മലോകമായി ഗമിക്കുന്നോ.
ദാരുണങ്ങൾകൊണ്ടു പാരം വിറച്ചു ലോകം
ധൈര്യമെവിട്ടു ചതുരാനനൻ വിസ്മിതനായിരുന്നാലും
ഹന്ത കീഴ്പോട്ടു നോക്കിത്തുടങ്ങി മെല്ലെ
വാസവാദി മുനിമാരും നാനാലോകങ്ങളെല്ലാം
ക്ഷീരാബ്ധിയിൽ മാധവനെ സ്തുതി തുടങ്ങി
പാഹി പാഹി മുകുന്ദ പാഹി പാഹി ജഗന്നാഥാ!
പാഹി പാഹി ദാമോദര പാഹി ഗോവിന്ദാ!
സർവ്വലോകങ്ങളും കാത്തു നിൽക്കയും വാണീടുന്ന
മുക്തികാന്ത ഹരേ ഹരി പാഹി ഞങ്ങളെ
നിന്തിരുവടിയല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്കൊരു ശരണം നാഥ
അന്യവുമില്ലേ ഞങ്ങൾക്ക ഹന്ത കൈതൊഴുന്നേ
ദേവകൾ തങ്ങടെ വാക്യമീവിധം കേട്ടു ശൗരി!
ദേവദേവനരുളിനാൻ കരുണയാൽ
അർണ്ണവത്തിൽ മുഴുകിയ മന്ദരഗിരിവരത്തെ
തിണ്ണമങ്ങുയർത്തി നാഥനായൊരു ഞാൻ ചിത്രം
ദശരഥനന്ദനനായുദിച്ചുകൊണ്ടു നാഥൻ
മന്നിതന്നെ പുത്രിയായിട്ടിവിടെ സീത
അംബുജദളനയനൻ തൻ കളികളെന്നാലും
നിർണ്ണയിച്ചുരുചൊല്ലാവതല്ലാതവോളം.

വൃത്തം—കേക.

ഭൂതാദികൾക്കമൃതു കൊടുക്കാതെ.

മുന്നമിതെന്നതുപോലെ മല
വന്നു ഭവിച്ചൊരു നേരം
ഉന്നതമോദം സുരാസുരന്മാർ
നിന്നു മഥിച്ചു തുടങ്ങി.
പന്നഗവീരനുമൊന്നു തള
ർന്നന്ത ഗർവ്വവും വിട്ടു
വാരിധിമാനമായുള്ള വിഷം
താനേ വമിച്ചു തുടങ്ങി
ദൈതേയന്മാരെല്ലാം ഭീതരായി
ദ്രുതമവർ തൽക്ഷണം കൂപ്പി
എന്തു കോലാഹലമെന്നിവർ
ചെന്താമരക്കണ്ണനപ്പോൾ
ചിന്തിച്ചുഴന്നൊളിച്ചോടും കണ്ടു
ചൊന്നതകം വിഷമൊരുക
മാരാരേ എന്നു കല്പിച്ചിതപ്പോൾ
പാരെല്ലാം ഭസ്മമാമല്ലോ
എന്നതും ചൊല്ലുക കേട്ടു നാഥ-
നൊന്നുകൊണ്ടും പേടിക്കേണ്ട
ഇവിടെ ശരി കാൺക ഞാനീ വിഷം
തിന്നൊടുക്കീടുവനിപ്പോൾ
എന്നു പറഞ്ഞുടൻ തൃക്കൈകൊണ്ടു
ചെന്നെടുത്തു വിഷമെല്ലാം

ഈശ്വരൻ കാലകാലനും ഭക്തിപ്പാനായ്
വിശ്രമിച്ചിരിപ്പാന്ത സമയം
ദുശ്ശാസനാദികളെല്ലാം നിന്നു
വിശ്വാസമാനസരായി
ഹാ ഹാ പുരാരാതേയെന്നലച-
ദാനവകുലം മുച്ചൂം ഒരായം
കാലാഗ്നിയാം ബ്രഹ്മതേജോമൂർത്തി!
ഹാലാഹലം വായിലിട്ടോൻ
മാമലമകളാളുമാം ദേവി
ഖേദവും പാരമങ്ങായി
പ്രാണനായകൻ തൻ സവിധേ ചെന്നു
താനുമേ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

വൃത്തം — (ന).

കണ്ണലെത്രയും എന്ന മട്ടിൽ.

അയ്യയ്യോ മൽ കാന്തനെയെന്തോ വഞ്ചിക്കയോ താപ-
ത്തിയ്യതിങ്കൽ ചാടിക്കയോ പ്രാണനാഥാ
മാരമാരണത്തിന്റെ പ്രതികാരമായിട്ടിന്നു
മാരാരിയെയെന്നോടിന്നാർ വേർപെടുന്നോ
വൈധവ്യം വരിയപ്പെട്ടു പാർവ്വതിക്കും വന്നു
ബാധിക്കണമെന്നാർക്കു കോപ്പിട്ടതെന്നോ
എന്തു ബാധയെന്നോടിതും ചെയ്തീടുവാൻ നാഥാ
ചെയ്തിക്കുന്നോ പാപി പാപി സന്തതം മമ
ഇത്തരം തപിച്ചു കൃത്തിവാസസ്സിന്റെ കണ്ഠേ
ഹസ്തതലമൊത്തു ചേർത്തു ദുഃഖമകം

എന്തൊരു വിസ്മയം വിപിനം തിന്നുപോയി.
തത്ര ബന്ധുകാംഗി തന്റെ മന്ത്രവൈഭവത്താൽ
അങ്ങോട്ടു ജ്വലിച്ചവിപിനമിതുവീഴാതെന്നു
തിങ്ങും മോദാൽ വാപിടിച്ചു പങ്കജാക്ഷൻ
എങ്ങുമേ ഗമിപ്പാൻ വഴി കണ്ടിടാതെ വിപിനം
അംഗജാരി തന്റെ കണ്ണു ഭംഗിയോടേ
ഗ്രാമങ്ങളോടു കൂടി പ്രിയായി നിന്നിതാകയും
പറഞ്ഞു ദേവദേവനാം നീലകണ്ഠനെന്ന നാമമല്ലോ (64

വിളിച്ചുകൊണ്ടുകൊണ്ടവർ സ്തുതിച്ചിതങ്ങനെ

— —

ദ്വിജാവന്തി—ചെമ്പട

ത്ര്യംബകാരി ചെയ്ത കൗശലമിതാകം
നന്മയേ കാമരിപോ
നിന്മഹിമയെന്തെന്നു കണ്ടറിവതെങ്ങനെ
ധർമ്മനിലയമെന്നു സാദരം കരുതിടാം
ത്ര്യംബകാരി ചെയ്ത കൗശലമിതാകം
സർവ്വസൃഷ്ടത്തിലുമാത്ര നിന്റെ ലീലതന്നാലും
സർവ്വലോകൈകകർത്താ നിന്റെതല്ലോ
ഇപ്പോൾ വിപിനത്തിലേ ഹരി സന്താപം
തീരാതെ നമുക്കു
തൊഴിയാലിതൊന്നാകയും രക്ഷയല്ലോ
ത്ര്യംബകാരി ചെയ്ത കൗശലമിതാകം
നന്മയേ കാമരിപോ.

. . .

വൃത്തം ൧൮.

പാന പോലെ.

പാർവ്വതീശനെ വാഴ്ത്തി സ്തുതിച്ചുടൻ
ഗീർവ്വാണനാദികളെല്ലാമൊരുമിച്ചു
പാരമായി വളർന്ന സന്തോഷമോ-
ടാരംഭിച്ചു മഥനം വഴിപോലെ
അക്കാലം ക്ഷീരവാരിധിയിൽനിന്നു
ചൊൽക്കൊള്ളുന്ന സുരഭിയുമുണ്ടായി
ഹസ്തിവീരനും വാജിയും ചന്ദ്രനും
കൌസ്തുഭംമണി പാരിജാതദ്രുമം
അപ്സരസ്ത്രീകളും പിന്നെ ലക്ഷ്മിയും
ക്ഷിപ്രമങ്ങു ജനിച്ചിതബ്ധിയിൽ
എന്നതിൽ താപസന്മാർ സുരഭിയെ
വന്നാമോദം പരിഗ്രഹിച്ചീടിനാർ
ഇന്ദ്രനും വാജിയേയും ഗജത്തെയും
സാന്ദ്രമോദമെടുത്താനതുകാലം
ദുഷ്പ്രരാരാളിദർപ്പകവൈരിതാ-
നപ്പോഴേ മൌലൌ ചന്ദ്രകല ചൂടി
ചിൽപൂരുഷൻ പരൻ പുമാൻ കൌസ്തുഭം
സുപ്രസന്നമണിഞ്ഞു വഴിപോലെ
പാരിജാതവുമപ്സരസ്സും പിന്നെ
ഭൂരിമോദം സുരന്മാരെടുത്തിതു
അങ്ങുമേതും സഹായവുമില്ലാതെ
പാരമാസ്ഥിലാലപിക്കുന്ന ലക്ഷ്മിയെ

നാരദാദിമുനിവൃന്ദവന്ദിതൻ
കാരണപ്പൂരുഷൻ പരമാച്യുതൻ
സാരസാക്ഷൻ സനാതനനീശ്വരൻ
സാരസനാഭൻ കണ്ടരുളിച്ചെയ്തു
ഇന്നു നിന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിന്നായി-
ട്ടൊന്നു ഞാനൊന്നു ചൊല്ലുന്നു കേൾക്ക നീ
പ്രത്യൂഷസ്സിലടിതെളിയില്ലാത്ത
ദിക്കിലും മദ്യപാനരതകളും
രജസ്വലകളായിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകളിലും
ഘോരവനത്തിലും ചൂതുകളിയിങ്കലും
സന്തതം കലഹം ചെയ്യുന്നവങ്കലും
ചിന്തയില്ലാതെ കോപിപ്പവങ്കലും
ഇത്ഥമോരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു നീ
യത്രം വസിക്കുന്നു തൊട്ടിന്നിമേൽ
ദേവദേവന്റെ യാജ്ഞയും കൈക്കൊണ്ടി-
ട്ടേവം ചെന്നു വസിച്ചിതു ജ്യേഷ്ഠയും
പാരാവാരമതിൽനിന്നു പിന്നെയും
വാരുണിയും വിധുന്നുദനോടുമുണ്ടായി
കൈക്കൊണ്ടോരു ദേവപീരതം
ഉൾക്കൊണ്ടു മോദത്തോടെയന്നേരം.

—:*:—

വൃത്തം ൧ൻ.

ചെഞ്ചൊടിയാൾ എന്ന രീതി.

ഇന്ദിരാ ക്ഷീരസാഗരത്തിന്നു

മങ്ങാതെകണ്ടുണ്ടായതെല്ലാം
തിങ്ങിനമോദംകൊണ്ടവരവർ
ഭംഗിയോടെ പരിഗ്രഹിച്ചാർ
അന്നേരത്തതിശോഭപ്പൂണ്ടൊരു
പൊൻനിറമായ താമരയിൽ
കല്പകവാടിമദ്ധ്യദേശത്തിൽ
ശില്പമാം മിന്നലെന്നപോലെ
ദിക്കുകളൊക്കെയുജ്ജ്വലിക്കുന്നൊ-
രർക്കസന്നിഭകാന്തിയോടെ
ദിവ്യസുന്ദരിമാർ ചുഴലവേ
ദിവ്യദീപമെടുപ്പിച്ചപ്പോൾ
വെണ്ണവർണ്ണമലങ്കാരികൾ ചേർന്നി-
ട്ടങ്ങുവിട്ടു ജനിച്ചതായ
യോഗ്യമോഹനാകാരത്തോടെ സൌ-
ഭാഗ്യലക്ഷ്മിയവതരിച്ചു
സർവ്വലോകേശൻ നിർവ്വികാരാത്മാ
സർവ്വദേവനിഷേവ്യൻ ദേവൻ
സർവ്വമോഹനിതന്നെക്കണ്ടഥ
നിർവ്യാജം വിഭ്രമിച്ചുപോയി
സർവ്വലോകർക്കാനന്ദമായി
സർവ്വലോകജനനിതന്നെ
ഗർവ്വും വിട്ടു വാഴ്ത്തി നിന്നിതു
ഗീർവ്വാണമുനിവൃന്ദമെല്ലാം
പിൽപ്പുമാൻതന്നെ മാലയിട്ടിതു

അപ്പോഴെ ലക്ഷ്മി മന്ദമന്ദം
ചെന്താമരാക്ഷനാൾത്തള്ളിരികൽ
സന്തോഷം സരസം വളൎന്നു
ആയുൎവ്വേദമുപദേശിക്കുവാൻ
ആയതനേത്രൻ കൈടഭാരി
പീയൂഷാകരാൽ ധന്വന്തരിയായി
മായം വിട്ടവതീൎണ്ണനായി
ആദിതേയന്മാരും മുനിമാരും
മോദമോടെ വസിക്കുന്നോരം
കണ്ടമൃതെടുത്തു ദാനവർ
കൊണ്ടുമണ്ടിനാർ തൽക്ഷണത്തിൽ
കണ്ടുനിന്നീടും നിൎജ്ജരാദികൾ
കൊണ്ടൽവൎണ്ണനൊപ്പത്തു മന്ദം
കുണ്ഠതയോടെ നിന്നു ചൊല്ലിനാർ
മിണ്ടരുതാത ലജ്ജയോടും
ബുദ്ധിമുട്ടെല്ലാമിങ്ങകപ്പെട്ടു
സിദ്ധിച്ചു ലാഭം ദാനവൎക്കും
എന്തു ചെയ്തീടാം നമ്മുടെ കൎമ്മം
ഹന്ത ചിന്തിച്ചിട്ടെന്തു കാൎയ്യം
ഇത്തരം വിബുധന്മാർ ചൊല്ലുമ്പോ-
ളുത്തരമൂചേ ദാമോദരൻ
ഖേദിക്കേണ്ട ഞാനിന്നു പീയൂഷം
സാധിച്ചുകൊണ്ടു പോരാമല്ലോ
മോദിച്ചെല്ലാരുമിന്നുപോകേ

ചൊന്നാലിതയ്യരെ വാണുകൊൾവിൻ
എന്നു ചൊല്ലി പുറപ്പെട്ടു നാഥൻ
ഖിന്നത തീർന്നു ദേവകൾക്കും
ദൈത്യരമ്പോടു പിയ്യുന്നകൊണ്ടു
സന്താപം സഹ പൂകടവാ
ആനന്ദയോടെ മെഴുകി ദേക.
ളിട്ടുമുത്തുമെട്ടുത്തുവെച്ചു
തൽക്ഷണമവരെല്ലാരുംകൂടി
ശിക്ഷയായി കളിച്ചുവന്നു
ഇന്നുമുള്ള വിളമ്പുന്നതാരെ...
ന്നാങ്ങിനെയവർ വാഴുമായി.

—:*:—

വൃത്തം ൨൦.

ശാരദശശിമുഖനാരമാളെ.

പങ്കജശരരിപുകുതുകമോടടിമലർ വന്ദിച്ചീടും ദേവൻ
പങ്കജമുഖികലമഴകൊടു തൊഴുമൊരു കാമിനിയായ്
പങ്കജശരനുടെ തഴകളിലഴലുടയോനാകിടും കാർകുന്തൽ
തങ്കിന രസമൊടു ശങ്ക വെടിഞ്ഞഥ ചാലുകെട്ടി
സുരഭിലവികസിതമുചിതമുപചിതകിസലയപുഷ്പങ്ങളും നന്നായ്
തരമൊടു തിരുകിയ കേശികത കണ്ടാലെത്ര ചിത്രം
ഫാലപ്പലകയുടെ ഭംഗിമതങ്ങളകണ്ടാലും ചന്ദ്രൻ
അതുലതമാസ്ഥിലസുന്ദരമാം വസിതലലാടദേശം
അംബുധിതന്നിലെത്തുത്തുതകത്തുതിരക്കും കല്ലോലങ്ങൾ...
ക്ഷണമകലിലവുമഹിതിവതമന്നോരു ചില്ലികളും

നളിനദളത്തിനോടടർപൊരുതു ജയമേകും നേത്രങ്ങളും
തെളുതെളെ വിലസിന നാസികയതിൽ നാസാമണിയും
കുറുമൊഴിതന്നുടെ കള്ളത്വത്തിപ്പൂണ്ടൊരു ദന്തങ്ങളും ചന്തം
വിരവൊടു ചിതറിന മൃദുലാധരവും പുഞ്ചിരിയും
ശാരദശശധരസദൃശമതായ്വിലസീടും വക്ത്രപത്മം
മാരരസം സാരസം വളരുന്ന വികാരങ്ങളും
കാഞ്ചനമണിമയമണിയുമൊരണിയായ് കണ്ഠദേശം കോമ
നഞ്ചിതതരമൊരു വിലയനമാകിന മാറിടവും
കങ്കണനികരമണിഞ്ഞൊരു കരകമലങ്ങൾ രണ്ടും തിങ്ങി
പൊൻകലശത്തൊടെതിരുത്തുതുളുമ്പിന കൊങ്കകളും
ആരയാലിലകളൊടെതിരിട്ട മണിവയർ രോമാവലികളും
തരളിതകാമവികാരമെഴും ലസിതനിതംബം
കരിയുടെ കരമതിനൊടെതിരിടുമൊരു തുടരണ്ടും ഭംഗിചേതം
തളിതളയതിനുടെ നിനദമതിളകിയ പാദങ്ങളും
കനൽനിറമിളകിയ കനകമണിത്തുകിലും ഞെറിവും നല്ല
മനസിജനതിനുടെ വിവിധവിലാസവുമെത്ര ചിത്രം
തിങ്ങിനഭംഗികലർന്നടനിങ്ങിനെ മംഗലാംഗി ദൈത്യ-
രങ്ങമതന്നൊരു രംഗമതിൽ താനെത്തു ചെന്നാൾ.

വൃത്തം ൨൬.

ശുകപതി എന്നപോലെ.

സരസിജനയനനാമസുരാരി മായയാലെ
സരസിജമുഖിവേഷംധരിച്ചു ചെന്നൊരു നേരം
സരസയാമവളുടെ സരസവിലാസങ്ങളും
അരുണപങ്കജംപോലെ ലളിതമുഖാംബുജവും
കനകമാമലയൊത്ത ഘനകുചഭാരയുഗ്മളും

ഘനസിജനിളകുന്ന ചടുലകടാക്ഷങ്ങളും
ആയനത്തോടൊത്ത വരവിൻഭംഗിയുമിത്ഥം
പരിതോഷത്തോടെ ദൈത്യവരരെല്ലാം
കണ്ടുടനെ നളിനവിശിഖൻ
തന്റെ കണകളേറ്റുഴന്നോരാരം
ഇളകുന്ന കാമാൎത്തിയാൽ
നളിനാക്ഷിയോടു ചൊന്നാർ
മധുവാണി കേൾക്ക നിങ്ങളൊവിടുന്നുവരുന്നതും
മധുരകോമളഗാത്രി പരമാൎത്ഥം പറഞ്ഞാലും
അതുകേട്ടു കമലാക്ഷി കൃപയോടുമേവം ചൊന്നാൾ
മതിയിൽ സംശയംവേണ്ട
കുതുകാൽ കേട്ടുകൊണ്ടാലും
മഹിത പാൽക്കടലിൽനി-
ന്നഹമിപ്പോളുളവായി
മഹിമപെരുത്ത ധന്വന്തരി
തന്റെ നിയോഗത്താൽ
ഒരു പുരുഷനെ കണ്ടെൻ വരനായി വരിക്കുവാൻ
ഒരുവഴി ലഭിയാതെയുഴന്നു ഞാനിഹ വന്നേൻ
ഗുണവാന്മാരായ നിങ്ങളൊരുവഴി പറഞ്ഞാകിൽ
ഗുണമുണ്ടാസ്സുരം മേലിൽ അതിനിന്നില്ലൊരുവാദം
ചതുരതകലരുന്ന വചനങ്ങളിതി കേട്ടു
മതിതെളിവോടെ ദനുതനയന്മാർ ചൊന്നാരിത്ഥം.

—:*:—

വൃത്തം ൨൨.

കുമ്മികളിനൊന്നാം പാദം.

മതിമുഖിയാളെ നിൻ മതിയതിലേതുമിന്നിതിന

പരിതപിക്കേണ്ട പുരമതിലിപ്പോഴെ
പുരശാസനിന്നിദമരുളുന്നതെന്തിന ബാലേ
പരിതോഷമോടു നീയരമകത്തേക്കിപ്പോൾ
വരിക സരസിജനേത്രേ വിധുരതപോക്കി നീ
സുധയിതു ഞങ്ങൾക്കിന്നധുനാ വിളമ്പിത്തരേണം
അപരം നിന്നിഷ്ടംപോൽ വരനായൊരുത്തനെ
വിരവിൽ വരിക്ക സുശീലേ ഇത്ഥമൊഴികേട്ടൊരു
മധുമൊഴിതാനതിമതിതളിരിൽത്തെളിവോടെ
പെരികെ വളർന്നൊരു ലജ്ജയുമവളഥ
കരുതിനിതേവമുരച്ചാൾ
ബാഹുജരാംഗത്തിലമേമാരവൾ തനി-
ച്ചുരുതു വിളമ്പുന്നതാത്താൽ
സഹിയാത നാണമാമതുകൊണ്ടു നിങ്ങളും
സപദി നേത്രങ്ങളടപ്പിൻ
വിരവോടെ ഞാനന്നാലൊരുപോലെ
യെല്ലാർക്കും സുധയതു നൽകുവനിപ്പോൾ
അരയന്നഗാമിനി വചനങ്ങളിതിനെ
സരസമായി കേട്ടൊരു നേരം
കുസുമശരാന്ധ്യത്താലസുരന്മാ-
രന്നേരമഴലോടനന്തരം
തന്നെ മാനസി വളർന്നൊരു കുതുകവും
കൈകൊണ്ടു നയനമടച്ചു വസിച്ചാർ
അമരാരിഘാതകനമരന്മാർക്കി-
ഷ്ടമോടമൃതമെടുത്തു വേഗം

സുരരുടെ വാസമാം സുരലോകംതന്നിലു-
മൊരിമിഷംകൊണ്ടുചെന്നു
സുമനസരെന്നോരം സുമനസരായിട്ടു
കമലാക്ഷൻതന്നെ സ്തുതിച്ചു
സുധയുമെടുത്തു വിളമ്പുവാനായിട്ടു
മധുകൈടഭാരി തുനിഞ്ഞു
ദിതിജൎക്ക് പാറിയ ജളതകളൊ-
ക്കയും പറയാം ഞാൻ കേൾപ്പിൻ
വഴിയെ ബ്രാഹ്മണനായ്ത്തന്നോരിൽ രാഹുവർ
നിൎണ്ണയം കണ്ടുകൊൾക ദേവകളും
ക്രൂരമാം രാഹുവും ചക്രപാണിയതു
ഘോരമേറവും കോപിച്ചു
ചക്രമെറിഞ്ഞവൻ തന്റെ കണ്ഠവും മുറിച്ചു
വെപ്പിട്ടിടാതെയതു സൎപ്പരൂപമായി
വായിൽനിന്നമൃതതു താണതില്ലാകയാൽ
വേറുപെട്ടുപോയി പാതിയപ്പൊഴുതുള്ളതും
സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാരോടുള്ള വൈരകാരണത്താൽ
വാവറുതിക്കവരെ നോക്കിനിന്നതികോപാൽ
ഭൂമിയിൽ ഗ്രഹണമെന്നു ചൊൽവതുതന്നെ
ആമയമുണ്ടാക്കരുതു മാനുഷൎക്കു നൂനം.

വൃത്തം ൨൩.

കാന്തി

അരതാരണി! തന്നെക്കാത്ത ദൈത്യസംഘമെല്ലാം
[illegible] അത്ര കാണാസ്സുരാൽ

തങ്ങളിൽ തങ്ങളിലവർ മന്ദമന്ദം ചൊന്നാർ
എന്തുകൊണ്ടമൃതുവിളമ്പീടുവാൻവൈകീടുന്നു
പന്തണിമുലയാളെങ്ങു കാണ്മതുമില്ലല്ലൊ
എന്നതു കേട്ടസുരരെചൊല്ലുടനെയപ്പോൾ
മന്ദമായടങ്ങിപ്പാർപ്പിൻ മിണ്ടരുതെയാരും
മിണ്ടിയാലവൾ വരികയില്ല നമ്മെ നൂനം
അപ്പൊഴൊരുത്തൻ പറഞ്ഞാനിപ്രകാരം നമ്മൾ
എത്രനേരമിരുന്നീടുമത്തരുണിപാർത്തു
കണ്ണുമാത്രമുറക്കേണ്ടാ തപ്പിനോക്കാമിപ്പോൾ
എന്നവരെല്ലാരുംകൂടി തപ്പി നോക്കുന്നേരം
എങ്ങുമേ കാണാനുമില്ല കന്നൽനേർമിഴിയെ
നേത്രവും തുറന്നവർ നോക്കീട്ടപ്പോഴുള്ള
വാർത്ത എന്തു പറയുന്നു ചിത്രമെത്ര ചിത്രം
കാമിനിയെ കണ്ടതില്ല വല്ലതുമാകട്ടെ
ജീവനായൊരമൃതമോ കണ്ടതില്ല കഷ്ടം
ദേവദേവൻ തന്റെ മായാവൈഭവമിതെന്നു
ആകവേ ചിന്തിച്ചു ബഹുലജ്ജയോടുംകൂടി
ചിന്താശോകത്തോടെ പാർത്തിരിപ്പോരു സമയം
സത്വരം വിധുന്തുദനുത്തരം പറഞ്ഞാൻ
നിങ്ങളിങ്ങു വാണീടുവിനങ്ങു പോയി ഞാനും
മന്ദതകൂടാതമൃതുകൊണ്ടു പോരാമിപ്പോൾ
എന്നുരചെയ്തവൻ ദേവമന്ദിരത്തിലേക്കായ്
വൃദ്ധനായൊരു ഭൂദേവസത്തമന്റെ വേഷം
ബദ്ധമോദാൽ കൈക്കൊണ്ടവൻ പുക്കു സുരലോകം
ഞാനൊരനാഥ ഗതിയില്ലാത്ത വൃദ്ധനായ വിപ്രൻ

വാനവരെ നിങ്ങൾ പാനം ചെയ്യുതിതും മുമ്പെ
അല്പമെന്നാലുമമൃതീവിപ്രന്നു തരുവിൻ
തൽക്ഷണമൊരു ഭാഗവുമക്ഷിതിദേവനു
ഭക്ഷണത്തിനായി ദേവന്മാർ കൊടുത്തനേരം
കോരിയങ്ങു കുടിക്കുമ്പോൾ കാവലായി വാഴും
ചന്ദ്രസൂര്യന്മാരും കണ്ടു സാന്ദ്രകോപത്തോടെ
ഇന്ദിരാരമണൻതന്നോടങ്ങറിയിച്ചിതു
ബ്രാഹ്മണനായുള്ളൊരിവൻ ദാനവൻ നിർണ്ണയം
കണ്ടുകൊൾക ദംഷ്ട്രങ്ങളും ക്രൂരമാം ഭാവവും
ചക്രപാണിയതുനേരമേററവും കോപിച്ചു
ചക്രമെറിഞ്ഞവൻതന്റെ കണ്ഠവും മുറിച്ചു
വേറുപെട്ടീടാതെയതു സർപ്പരൂപമായി
വായിൽ നിന്നമൃതുദരെ താണതില്ലായ്കയാൽ
വേറുപെട്ടുപോയി പാതിയപ്പോഴതുമുതൽ
സൂര്യചന്ദ്രന്മാരോടുള്ള വൈരകാരണത്താൽ
വാവുതികളവരെ നോക്കിനിന്നതികോപാൽ
ഭൂമിയിൽ ഗ്രഹണമെന്നു ചൊൽവതതുതന്നെ
ആമയമുണ്ടാക്കുമതു മാനുഷർക്കെന്നുനാം.

—:*:—

വൃത്തം—൨൪.

സാവേരി—മുറിയടന്ത

മാധവാ മധുസൂദനാ
താവകകൃപകൊണ്ടു സകലം ശുഭമായി—
മാധവാ മധു സൂദനാ—

ജലനിധിമഥിപ്പാനായ വഴിയെല്ലാം പറഞ്ഞു
അതിനൊരവശമില്ലാ പാരം നീ തുനിഞ്ഞു
അടിയങ്ങൾക്കതിനൊന്നും
തുണചെയ്യാനരുതാഞ്ഞു
അകമേമോദം കലൎന്നു
തവചരണം പണിഞ്ഞു — മാധവാ —
ദിതിജന്മാരൊടു ചെന്നി-
ട്ടമൃതു നീ കവൎന്നു സുധയിന്നിങ്ങതിവേഗം
രസമായിനുകൎന്നു അതുകൊണ്ടു ജരപോയി
ബതബാല്യം കലൎന്നു ഇന്നതിരേകമൊരു
ഭക്തി തവപദേ പടൎന്നു — മാധവമധു —

വൃത്തം — ൫.

ദനുജകുലനാശനാ മനുകുലേശനാ
ദേവദീനം കലൎന്നു ഞാനൊ —
സാരസ വിലോചന ദീനം ദീനം —
ദൈത്യരെ മോഹിപ്പിച്ച
ശ്രേഷ്ഠമായൊരു രൂപം കാട്ടേണമിനിക്കിന്നു —
സാരസവിലോചനാ കാട്ടെ കാട്ടെ —
കരളിൽ പെരുതായിട്ടു
പെരുകുന്നാഗ്രഹം നിന്റെ
കാമിനിവേഷത്തിങ്കൽ — സാരസവിലോചനാ
കാമി കാമി — കരുണചെയ്തീടേണമേ
കമലാകാമുക നാഥാ കള്ളം പറകയല്ലാ —
സാരസവിലോചനാ കള്ളം കള്ളം —

വൃത്തം—൧൮.

ആസാരി തനിയെയമ്പാടിക്കണ്ണൻ എന്നപോലെ.

പീയൂഷവും നുകർന്നത്തമോദം
മായവും കൈവിട്ടമരലോകേ
ഗോവിന്ദനെത്തന്നെ ചിന്തചെയ്തു
ദേവകൾ വാഴുന്നു് കാലമപ്പോൾ
ദൈത്യാധിരാജൻ പടയുമായി
പാർത്തു വന്നാൻ സുരലോകത്തിങ്കൽ
യുദ്ധംചെയ്യുതിനായ് വിളിച്ചു ശേഷം
വൃദ്ധശ്രവാദികളെല്ലാവരും
ആർത്തു വിളിച്ചു പുറപ്പെട്ടിതു-
കൂർത്തുമൂർത്തുള്ള ശരങ്ങളോടും
ചെന്നസുരന്മാരൊടെതിർത്തുകൊണ്ടു
നന്നായി പോർചെയ്തോരായവണ്ണം
ദൈത്യന്മാർ മായയെടുത്തുടനെ
ദൈത്യാരികളെ വിമോഹിപ്പിച്ചു
പ്രത്യക്ഷനായി മധുമഥനൻ
സത്വരം മായയെ സംഹരിച്ചു
താമസനേയും സുമാലിയേയും
നേമിയെയുമുടൻ കൊന്നൊടുക്കി
വിക്രമിയാകും നമുചി തന്നെ
ശക്രനുടനാശരീരിവാക്യം
കൈക്കൊണ്ടു കൊന്നിതു പിന്നെയുള്ള
ദൈത്യന്മാരെയും വധിച്ചനേകം

അന്നേരം ധാതാവിന്നാജ്ഞയാലെ
വന്നോരു നാരദൻ ദുഃഖമെല്ലാം
തീർത്തീടണമെന്നു ചൊന്നശേഷം
അത്ത്രസുരന്മാരും വിട്ടകന്നു
ശുക്രശിഷ്യന്മാരെയെല്ലാരെയും
ശുക്രനടൻതന്നെ ജീവിപ്പിച്ചു
തങ്ങളുടെ പുരി പുക്കു വാണാർ
മംഗലമുൾക്കൊണ്ടു ദേവകളും.

—:*:—

വൃത്തം—൫.

ശങ്കരാഭരണം—ചെമ്പട.

കാമദ്വിപുണ്ണൻവേഷം—
എത്രയും ബാലകാമദമംഗിവിശേഷം
സോമചൂഡനാമകാന്തൻ
നീലകണ്ഠൻ മനതാരിൽ
ആമയം തീർപ്പതിനായി
താമസമെന്നിയെടുത്ത—
കാമദനിപുണൻ അഞ്ചിതമാസ്യവദനം
വിധുമംഗം കാമ്പുടി തന്റെ സഞ്ചയമതു
സുമതതിയോടെഴും—സംഗം
സൌന്ദര്യംകൊണ്ടു പഞ്ചശരനു പരം തളരുന്നംഗം
കാമിനിയുടെ നല്ല സരസമംഗി
ആമയമകന്നുടനധികം പൊങ്ങി
കാമുകജനങ്ങളുമഴൽ തുടങ്ങി

സോമശേഖരൻതാനും പാരംമയങ്ങി
പങ്കജബാണനൊരങ്കിതശരീര–
ശങ്കവെടിഞ്ഞു പൊഴിഞ്ഞു തുടങ്ങി
കാമഭേദിപുണൻ–
പാടിയതിങ്കലിണങ്ങിയ പന്താടി—
സംഗീതത്താലെപാടി
വിയത്തമയക്കവുമതി
മൊടിയാടികലന്നി
സുന്ദരിയഥ തേടി—
ശൃംഗാരഭാവം കൂടി വളർന്നൊരു
നിത്യവുമവളാടി
മാരുതൻ വസനവും ഹരിച്ചങ്ങോടി
മാരമന്ദിരം കണ്ടു ശിവനും ചാടി
മാരാരിദയിതക്കു മുഖവും വാടി
തിങ്ങിന മോദമൊടംഗജശരരിപു–
വംഗനതന്നൊടു ചെന്നിടകൂടി–കാമഭേദിപുണൻ–
മന്മഥനാശനനാതിനാലൊരുദോഷം
ഇല്ലെന്നാൽ തന്നകതളിരിലുയർന്നിതുപരിതോഷം–
ധർമ്മമതെന്നൊരു മതിയിൽ
ബാഹുരോഷം ഹന്ത നിറച്ചു
ചിന്മയനൊത്തു ലഭിച്ചന്തമഭിലാഷം
അമരന്മാർ ഗണനൊ വന്നുടൻ നിറഞ്ഞു
സമുചിതം കുസുമങ്ങളവർപൊഴിഞ്ഞു–
കമനീയൻ സുരവൃന്ദം പരം കനിഞ്ഞു

പ്രമഥാധിപനാമേററം മതിതെളിഞ്ഞു
ശങ്കരമോഹമതൊക്കയുമതുളിന
പങ്കജനാഭനാമവിടെമറഞ്ഞു
കാമരിപുണ്ണൻ വേഷം-

—:*:—

വൃത്തം—വൃ.

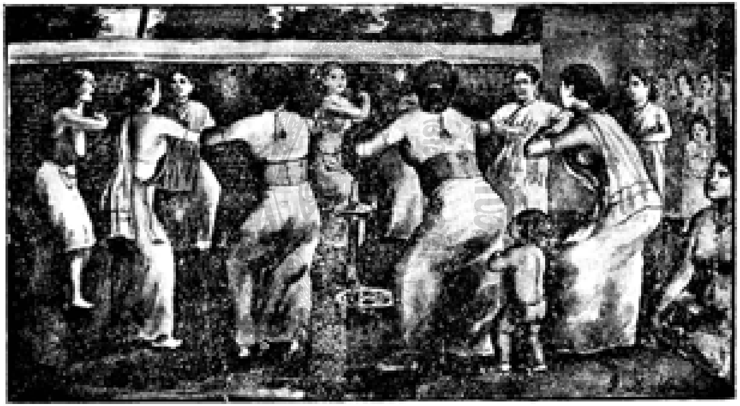
കമ്മി എന്നപ്പോലെ.

ഇന്ദ്രനെന്നോരം മതിമോദത്താൽ
ഇന്ദ്രാണിയെ വിളിച്ചേവമൂചേ
ചന്ദ്രവദനെ—മനോഹര
കന്ദരദനെ-രസിച്ചരയനാഗമനെ സമീപത്തു
വന്നാലുമമന്ദം മമ ധന്യേ
ബ്രഹ്മാന്ത്യേയഹമൊന്നുണ്ടു
ചൊല്ലുന്നു സുന്ദരാംഗി മകരന്ദ-
സുഭാഷിണി കേട്ടാലും നീ-
ആളിമാരെല്ലാരുമൊത്തിദാനീം
മേളം കലർന്ന സഭാനടുവിൽ
നാളീകനേത്രനെ വിലസിത
കോമളഗാത്രെ-മധുരസൽ-
ഗാനാളിപാത്രെ ലളിതമായി
നാളീകദളാക്ഷൻ കളകാ-
ളാംബുദഭാസൻ പദ നാളീകം
ചിത്തെ നിനച്ചീടേണം പാരം
മേളിച്ചു നൃത്തം ചെയ്തീടേണം-
പ്രത്യേകമേററവും ശങ്കാവിയോടും

മത്തേഭപതിപ്രഗമനശീലെ
ഖേദംകളഞ്ഞു-മതിതളിർ
പാരം തെളിഞ്ഞു-മധുരിപു
പാദം പണിഞ്ഞു-മനോഹരി
ചിത്തത്തിലമർത്ത്യേന്ദ്രനെയത്യാദരമോടും നിജ
കീർത്തിവളർത്തുവാൻ നോക്കീടേണംകൃഷ്ണ-
മൂർത്തിയെ വാഴ്ത്തിക്കളിച്ചീടേണം-
മങ്കമാരെല്ലാരുമൊത്തുകൂടി
പങ്കജനേത്രനെ വാഴ്ത്തീടനായ്
ശങ്കവെടിഞ്ഞു-സഭയതിൽ
വന്നാറിറഞ്ഞു വിബുധരെല്ലാ-
മറിഞ്ഞു—വിധുമുഖി
തങ്കക്കുടതുല്യം കളർകൊങ്കദ്വയപങ്കേരുഹ-
മെങ്കാമിനിയുളുമ്പീടത്തനോ
കമ്പിതകരമായടിച്ചീടു ധന്യേ

പോരമ്പലം ചിങ്ങമാസ പാലിയി-
നാരതന്ത്രത്തിലധുനാ വസിക്കുവോൻ
ക്ലേശവിനാശിനി ക്ഷോണീശപാദ
കേശവൻ കൃപയാ രചിച്ചു ഗാനം.

—:0:—

കൈകൊട്ടിക്കളി.

കാളിയമൎദ്ദനം.

കൈകൊട്ടികളിപ്പാട്ട്.

“സുന്ദരിമാർമണി” എന്നമട്ടു

മാമുനിമാരെന്നപോലെ—ഹരി
നാമങ്ങൾ രാപ്പകൽ പാടി
ഭൂമിയിൽ പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ—തോറും
സാമോദം സഞ്ചരിച്ചീടും
ഓമനത്തത്തക്കിടാവേ!—തവ
കോമളമായൊരു ഭാഷ
കാണ്മാൻകൊതിച്ചെത്തുമാളി—ന്നൊരു
സീമയില്ലല്ലോ നിനച്ചാൽ
താമസിക്കാതുരച്ചാലും—ശൌരി
താമരക്കണ്ണൻ ചരിതം
കാമിനിമാർ ഞങ്ങൾ കേൾപ്പാ—നേറെ
കാമിച്ചിരിക്കുന്നവല്ലോ
മാനിനീമാരേവം ചൊല്ലി—ത്തന്ന
മാനിച്ചു പാലും പഴവും
തേനും തെളിഞ്ഞു ഭുജിച്ചും—കൊടു
ത്താനന്ദിപ്പിച്ചങ്ങിരുത്തി
മാനസമോദം തെളിഞ്ഞു—ശ്രീ
ധ്യാനവും ചെയ്തതിവേഗം

മൌനം വെടിഞ്ഞുടനപ്പോൾ—കിളി
താനേവമോതിത്തുടങ്ങി
ഇന്ദുമുഖിമാരേ! കേൾപ്പിൻ—നിങ്ങൾ
ക്കിന്ദിരാനായകൻതന്നിൽ
ചെന്നു മനസ്സു ലയിച്ചു—തോർത്താൽ
നന്നാണെന്നു പറയാം
സുന്ദരിമാരെ മനസ്സിൽ—മുകു
കുന്ദപ്രിയൻ തന്റെ രൂപം
നന്നായ് നിരൂപിച്ചുകൊൾവിൻ—ഗുണം
കണ്ടിച്ചു വന്നീടുമെന്നാൽ
തന്നീടും നിങ്ങൾക്കശേഷം—മന്നും
പൊന്നും പൂമാതിൻ മണാളൻ
എന്നല്ല മോക്ഷമതിന്നു—മിന്നു
തന്നെ മതിയാകുമല്ലോ
എന്നാലൊ കേട്ടുകൊണ്ടാലും—നന്ദ
നന്ദനൻ തന്റെ ചരിതം
എന്നാലറിഞ്ഞതുപോലെ—കുറ
ഞ്ഞൊന്നു ഞാനിപ്പോൾ പറയാം
കാളിയമർദ്ദനം പണ്ടു—ചെയ്ത
കാളാംബുദാഭൻ മുകുന്ദൻ
ആളും മുദാ കനിഞ്ഞെന്നോ—യിതി
നാളാക്കിത്തീർത്തരുളീടും.

.... നടുവത്തച്ഛൻ നമ്പൂരി.

൨

"ശോകകൃഷ്ണൻ"— എന്ന മട്ട്.

നമ്യനാം കൃഷ്ണൻ ഗോപന്മാരൊത്തു
രമ്യമാകുന്ന കാനനേ
കാമ്യകേളിയിൽ കൌതുകത്തോടെ
സൌമ്യഭാവേന വാഴുമ്പോൾ
കാളാബ്ദശ്യാമതോയയാകുന്ന
കാളിന്ദിതന്നിലേറവും
കേളിചെയ്‌വാനാഗ്രഹമുള്ളിൽ
മേളിച്ചു നന്നായേകദാ
ചൊല്ലേറും ബലിയെങ്കിലുമവ-
നല്ലാസ്യാൽ ബലഹീനനായ്
നല്ലോരു ഗോവൃന്ദമോടൊത്തു
മെല്ലവേ നടകൊണ്ടുടൻ
കാനനം മഹാ തോടുകൾ ഗിരി
സാനുക്കളിവയൊക്കെയും
ദീനത ചെറ്റും കൂടാതെ പരം
മാനവാരി കടന്നതേ
അപ്പോൾ കാണായി കാളിന്ദീനദി!
തല്പരിസരദേശത്തു
ഉല്പലംപോലെ സൂര്യന്റെ വഹ്നി
കല്പപാദങ്ങളേല്ക്കയാൽ
ക്ലാന്തമാം ഗോപഗോവൃന്ദം ചെന്നി-
ട്ടന്തർമ്മോദേന തജ്ജലം
ഹന്ത വർദ്ധിച്ചുവന്നോരു തൃഷ്ണ

ശാന്തമാകുമാറായിട്ടു
പാനായിപ്പാനംചെയ്യുന്നേര-
ത്തൊന്നായിച്ചത്തുവീണപ്പോൾ
അന്നേരം കണ്ണനായതു കണ്ടു
ഖിന്നബാന്ധവൻ വേഗേന
ഉൾക്കാമ്പിൽ കൂടും കാരുണ്യത്താൽ തൻ
തൃക്കണ്ണാരത്താൽ നോക്കീട്ടു
ചിക്കനെപ്പോടു ഗോപഗോക്കളെ-
യൊക്കെയും ജീവിപ്പിച്ചതേ.

പോട്ടയിൽ രാമപ്പുരത്തുവാൾ.

൯.

[illegible]

അക്കടൽവണ്ണനാക്കടൽവാരത്തി-
ലുൾക്കടകോപത്തോടും—തന്റെ
തിക്കട്ടുദൃഷ്ടിയാൽ ഗോക്കടെ ശല്യത്തെ
നോക്കീടും നേരത്തിങ്കൽ
കാളസർപ്പപ്രവരന്മാരായി വാഴുന്ന
കാളിയനെന്നവന്റെ—പാരം
കാളും വിഷത്താലെ കാളിന്ദിയിൽജലം
നീളെത്തിളച്ചീടുന്നു
ദീനാളിയായൊരു നാനാജലജന്തു
ഭീനാത മൂകയാലെ—ശിവ
മാനമകന്നു മരിച്ചൊലിച്ചീടുന്നു

ഘോരാഹികളോടും
മാറത്തുകൂടിപ്പറന്നു നടക്കുന്ന
ശ്യേനാദിപക്ഷികളും — കൂടി
താനേ ചിറകു കരിഞ്ഞു പതിക്കുന്നി-
താനദീതോയം തന്നിൽ
ആയതിൽ തട്ടിയ വായു കരകേറി
പോയൊരു മാർഗ്ഗംതോറും — ജന്തു
കാട്ടും ജംഗമവും ചേതനമകന്നൊരു നൂ-
റായിരം കരിയായി
തീരങ്ങളിലുള്ളോരാരാമജാലത്തിൽ
ചേരുന്ന വല്ലികളും — കട
സാരങ്ങളേറുന്ന വൃക്ഷങ്ങളും കൂടി
പാരം കരിഞ്ഞുപോയി
ഏറിയ ജീവജാലങ്ങളെ ഭക്ഷിക്ക-
മാറുള്ളോരിപ്പുഴയിൽ — പെരു-
മാരുതിന്നുമുതൽക്കിവരൊന്നാക-
താരിലുറച്ചു കൃഷ്ണൻ
പൊക്കമോടായതിൻ വക്കിൽ
കരിഞ്ഞങ്ങാറില്ലും കടമ്പു തന്റെ — കൊമ്പിൽ
ചിക്കെന്നു കേറിക്കലുഷിക്കതിച്ചു ക-
റാക്കവേ ചാടീടിനാൻ
കന്നിരാക്കാളും ഉഗ്രതമേറുന്ന മു-
കുന്ദന്റെ കായമതി — ലുടൻ
ചെന്നാശു വീണൊരു നേരത്തു തീരത്തു
ചെന്നാശു കേറി വെള്ളം

രണ്ടാമത്തുമത്തുപോലെ മരത്തിന്റെ
മണ്ടയിലേറിച്ചെന്നു__പൂത്തു
കൊണ്ടലണിനിറംകൊണ്ടു പിടിച്ചായം
കൊണ്ടു കുതിച്ചുചാടി
പിന്നെയും പിന്നെയുമുന്നതമാം മരം
തന്നിൽ കരേറിയുടൻ__നന്ദ-
നന്ദനൻ മാർത്താണ്ഡനന്ദിനീതോയത്തിൽ
ചെന്നാശു ചാടീടിനാൻ
ആറു കലങ്ങി മറിഞ്ഞു കരകളിൽ
കേറിയലഞ്ഞീടുന്നു__തണ്ണി-
നീരിൽ മറിഞ്ഞും തുഴഞ്ഞും തുടിച്ചുമാ-
ധീരൻ കളിച്ചു പാരം.

കരുവങ്കര നീലകണ്ഠൻനമ്പൂരി. (രാജാ)

൮

“കല്യാണി കളവാണി” —എന്നപോലെ.

കല്യാണമൂർത്തി കൃഷ്ണൻ കല്ലോലജാലമെല്ലാം
തല്ലിത്തകർത്തും ജലം പാറാം ചെയ്തും
മേളത്തിൽ കളിക്കയുമോളത്തിലൊളിക്കയും
താളത്തിൽ കുതിച്ചുകൊണ്ടേറുനിന്നും
ഊളിയിട്ടടിപാറി നീളെപ്പോയൊരു ദിക്കി-
ലാളിജനങ്ങൾ കാണ്മാൻ പൊങ്ങുകയും
നീന്തിയും തിരകളിലേന്തിയുമടിമണൽ
മാന്തിയും കരതന്നിൽ കാണിക്കയും
ഉള്ളത്തിൽ തെളിവോടാവെള്ളത്തെക്കോരിയൂത്തും

കള്ളത്തം പൂണ്ടു പാരം തുള്ളലോടും
പെട്ടെന്നു കൈകൾ രണ്ടും കൊട്ടിച്ചിരിച്ചു നന്ദാ-
യട്ടഹാസവും ചെയ്തു വാഴും നേരം
കാളിന്ദിയകന്തന്നിൽ ചീർന്നു കിടക്കുന്ന
കാളിയൻ കേട്ടു നന്നായ് ഞെട്ടി പാരം

എണ്ണുവാനില്ല നല്ല പന്തിയല്ലെന്നോർത്തുംകൊ-
ണ്ടന്ധനാമുരഗേന്ദ്രൻ വന്നു കോപാൽ

ഈററപ്പുലിയെപ്പോലത്തേററുകൊണ്ടുരഗേന്ദ്രൻ
കററമാം ഫണങ്ങളും പൊക്കിക്കൊണ്ട്

ഉഗ്രനാമുരഗേന്ദ്രൻ നോക്കിനാനെല്ലാടവും
പാർക്കാതെ കണ്ടാനപ്പോൾ കൃഷ്ണനേയും

ഏറിയ കോപത്തോടും ചീറിയലറിക്കൊണ്ടാ-
ക്കാറോടുംവർണ്ണൻനേരെ നേരിടാനായ്

ഓടിയും നീരിൽക്കൂടിച്ചാടിത്തത്തിയും രോഷാ-
ളുടിയും കടൽവർണ്ണൻ ചാരത്തായി

ജിഷ്ണുതൻ പ്രിയനാകും കൃഷ്ണനെ പിടിപെട്ടു
തൃഷ്ണയോടുടൽ തന്നിൽ ചേർത്തു ധൂർത്തൻ

കൊത്തിയും മർമ്മംതോറും മുത്തിയും ഫണങ്ങളാൽ
ഞെത്തിയും കോപത്തോടാദ്ദേഹമെല്ലാം

പന്നഗകുലവരനന്തകോപത്തോടാ-
സ്സുന്ദരാംഗത്തെച്ചുററി ഗാഢമായി

ചണ്ഡതരമാം വിഷമണ്ഡലം പൊഴിയുന്ന
തുണ്ഡങ്ങൾ ശിരസ്സിങ്കൽ വെച്ചു നിന്നു

ഈരേഴുലോകത്തിന്നും കാരണനാഥനായീടും
നാരായണന്റെ കളി ചിത്രമോർത്താൽ

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞൻതമ്പാൻ.

൯

[illegible]

അന്നേരത്തിലാ വൃന്ദാവനാന്തത്തിൽ
ദുർന്നിമിത്തങ്ങളോരോന്നു കാൺകയാൽ
നന്ദഗോപനും ബന്ധുജനത്തിനും
വന്നുകൂടി വിഷാദമതിങ്ങനെ
കാലിമേക്കുവാൻ ബാലരോടൊത്തിന്നു
കാലത്തൊറു ഗമിച്ച മുകുന്ദന്
ചാലേ കാട്ടിൽനിന്നിങ്ങോട്ടു പോരുവാൻ
മേലാതെന്തോ പിന്നെന്നു തോന്നുന്നു
നീലവർണ്ണൻ നിരാമയനിങ്ങിനെ
ലീലക്കായിട്ടു പോകുമെന്നാകിലും
ബാലരോടൊത്തിങ്ങെത്തുമാറുള്ളോരു
കാലമല്ലതിലപ്പുറമായല്ലൊ
കേളിയുള്ള മുരളീസ്വനം കേട്ടു
ലാളിച്ചീടണമൊന്നതിന്നായിപ്പോൾ
കാളിടുന്നു പരിഭ്രമമുള്ളിലി-
ന്നാളിലോർത്താലെന്താവതെൻ ദൈവമേ
നാളെയെന്നുള്ളതോർക്കാതെ കണ്ടുടൻ
നാളീകാക്ഷനെയാപാലിച്ചീടണം
നാളിന്നസ്തമിച്ചീടുമാറായല്ലൊ
കോളുള്ളീവിധം താമസമേതുമേ
എന്നിവണ്ണം വിചാരിച്ചു വല്ലാതെ
വന്നശോകം വളർന്നു വളർന്നുടൻ

നന്ദഗോപനും ഗോപാലവൃന്ദവും
മന്ദമെന്ന്യേ യശോദയും രാമനും
ഒന്നിച്ചങ്ങു പുറപ്പെട്ടു കാനനം-
തന്നിലെല്ലാം തിരഞ്ഞു തിരഞ്ഞവർ
കണ്ണിച്ചീടുന്ന സംഭ്രമത്തോടുടൻ
ചെന്നു കാളിന്ദീതീരത്തണഞ്ഞുതേ
അന്നേരത്തങ്ങു കാളിന്ദിയാം നദി-
നദിനീനാളിതൻ നടുഭാഗത്തു്
പന്നഗാധിപനായൊരു കാളിയൻ
വന്നു ചുററിപ്പിടിച്ചു മുകുന്ദനെ
തിന്നുവാനോ നിനച്ചാൻ മറെറന്തിനോ
നന്നെ യത്നപ്പെടുന്നതു കാണായി
സുന്ദരാംഗനാം ഗോപാലനപ്പൊഴും
പന്നഗം ചുററി ചുററിത്തിരികളിൽ
നിന്നിടുന്നിടെക്കണ്ടവർക്കര-
തന്നിൽനിന്നു വിലാപം തുടങ്ങിനാർ
നന്ദനന്ദന 'നിന്നുടലൊന്നിച്ചി-
ന്നൊന്നു കാണ്മവാൻ മേലാതെയായല്ലൊ
വന്നു നിന്നെപ്പിടിച്ചു പാമ്പിജ്ജലം-
തന്നിലിട്ടു വലിച്ചു വലച്ചല്ലൊ
ഇന്നു ബാലനാം നിന്നുടലങ്ങിവൻ
തിന്നീടുമോ വിടുമോ കുമാരക!
നന്ദനാ നിന്റെ താതനാം നന്ദനും
നിന്നുകാണുന്നിതമ്മ യശോദയും
വന്നു കണ്ണുനീരായിതിക്കൂട്ടരും

തന്നിലിന്നയ്യോ വയ്യാ സഹിക്കുവാൻ
എന്നീവണ്ണം വിലാപിച്ചു കാളിന്ദി
തന്നിൽ ചാടുവാനായവരൊക്കെയും
നിന്നീടാതുടനോടിത്തുടങ്ങിനാർ
അന്നേരത്തു തടുത്തു ഹലായുധൻ
ഇന്നു സാഹസമൊന്നുമരുതിതു
നന്ദസൂനുതൻ കേളികളല്ലയോ
ഗോപാലികാനാം നായകനാം കൃഷ്ണ-
ന്നിന്നു ലേശം പരുക്കേടില്ലാകയാ
നന്ദ്യാ ലോകൈകനാഥന്റെ വിക്രമം
നിന്നു ലാളിച്ചു കണ്ടു രസിക്കുവിൻ
എന്നേവം ബലദേവൻ പറഞ്ഞള-
വൊന്നു വിശ്വസിച്ചാശ്വസിച്ചാരവർ

ആറുപുറത്തു ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ.

൩

“കല്യാണാംഗ മന്നവൻ”—എന്ന പോലെ.

ബലദേവവചനങ്ങളലസാതെ കേട്ടു കണ്ണ-
ന്നലകകൾ കലുഷമാറുടൻ കടന്നു
നാലമോടങ്ങളൂന്നോരം ബലമേറും സർപ്പരാജൻ
മലപോലെ ജലംതന്നിൽ മലച്ചു വീണു
ഉടൻകോപാലെഴുന്നേറ്റിട്ടോടിയെത്തും കാളിയന്റെ
വടിവേറും ഫണങ്ങളിൽ പിടിച്ചു കേറി
പടുവാകും കാളിയന്റെ പടമദം കളയുവാൻ

തുടങ്ങിനാനൊരുനൃത്തം മടിച്ചീടാതെ
ചെടചെടെ ഫണങ്ങളിലടികൊണ്ടു ചവിട്ടിയു-
മുടനുടനൊടക്കുഴൽ വിളിക്കുകയും
അടവല്ലുണ്ടു നോം പടുമോഘനാനിക്കള്ളി-
ലുടയ ഗർവ്വിനുമല്പം വികല്പം വന്നു
അതു കേട്ടിട്ടമരന്മാരതിവേഗം പുറപ്പെട്ടു
ചിതമോടു ഗഗനത്തിലണഞ്ഞു മോദാൽ
അതിശയമിതെന്നോർത്തിട്ടുലമായ് നവസുമ-
തതിയതു പതിവുപോലവർ പൊഴിച്ചാർ
പെരുമ്പറയടിക്കയും തെരുതെരെ നമിക്കയും
പെരിയൊരു ഭക്തി മൂത്തു കൂമ്പുകയും
മുരഹരനുടെ രൂപം വിരവോടു കണ്ടു തമി-
ലുരച്ചിതു സുരവരരതിശയത്താൽ
കരികുഴൽ കെട്ടിവെച്ചു നിറമേറും പീലി കുത്തി
കുറുനിരകളും ചേർത്തു കുരുത്ത മോദാൽ
തരിവളകളും കണ്ഠേ നളിനാഭമോതിരവും
പരിശുദ്ധവസനവുമണിഞ്ഞുകൊണ്ടു
ബാലകൃഷ്ണൻ പാമ്പിനുള്ള വാലും കോലും മുരളിയും
മാലകന്നു കരമതന്നിൽ വഹിച്ചു മന്ദം
ബലമേറും ഫണിഫണതലമതിൽ നൃത്തം ചെയ്യും
ജലജാക്ഷൻ തന്നെക്കണ്ടുള്ളലിയുമാക്ഷം
രതിപതിതന്നെപ്പണ്ടു മതികലമൃഡൻ ദേവൻ
ചതിവോർത്തു ദഹിപ്പിച്ചതുചിതമായി
സതിപതിയിതു ചെയ്യുന്നതുനേരം മടിച്ചെങ്കിൽ
ചതുരമിക്കാമദേവനിളിച്ചു പോകും

വിണ്ണിലുള്ള പെണ്ണുങ്ങളിക്കണ്ണനാളുള്ള രൂപം കണ്ടാൽ
തിണ്ണമെന്നി നാടുവിട്ടിട്ടൂഴിയിൽ പോകും
വണ്ണപ്രാകും കൃഷ്ണനൊത്തു നിർണ്ണയം രമിക്കുംവര-
വർണ്ണിനിമാർക്കെഴും പുണ്യം ഗണിക്കവല്ലാ
മുരഹര ജയിച്ചാലും പരിതാപം കളഞ്ഞാലും
കരുത്തേറും കാളിയനെയമർത്തിയാലും
ഗരളാഗ്നികൊണ്ടു പാരം കരിഞ്ഞുള്ള വനങ്ങളെ
പരിചോടു കടാക്ഷിച്ചു തളിർപ്പിച്ചാലും
അമരന്മാരേവം സ്തുതിച്ചതന്ന സമയത്തിൽ
ക്ഷമതിയാം കാളിയന്റെ ഫണാചക്രം
കിമപി തളർന്നു കളകമലദളാക്ഷൻ ദേവ-
നാനന്ദമായൊരു നൃത്തം തുടങ്ങിയപ്പോൾ
തലമുടിയഴികയും നലമോടു വിയർക്കയും
ചിലുചിലെച്ചിലമ്പുകൾ കിലുങ്ങുകയും
അരയിൽനിന്നുടുപ്പുട പരിചോടു കിഴികയും
കരികരമൊത്ത തുട തുളുമ്പുകയും
ഇപ്രകാരം കാളിയന്റെ കെല്പുകന്ന ഫണങ്ങളിൽ
സപ്രമോദം നൃത്തംചെയ്കും സമയത്തിങ്കൽ
ക്ഷിപ്രമെഗ്ഗരളത്തെ സർപ്പരാജൻ വമിച്ചാശു
ദർപ്പം വിട്ടാപ്പുഴതന്നിൽ മലന്നു വീണു

നടുവത്തു മഹൻനമ്പൂരി.

— * —

൧

[illegible]

അന്നോരംഭൊരു [illegible] കണ്ടു — ചിത്തെ
വന്നൊരല്ലലൊടടുത്തു കാളിയ കാന്താമാരും

ചൊന്നാരത്തു സമയത്തങ്ങായവർ കണ്ടോരല്ലോ—തങ്ങൾ
താണോരുന്നാഴലാന്നിയല്ലന്നൊരാഭീരേന്ദ്രൻ തന്നെ
ചോര വമിച്ചു വലച്ചീടുവാച്ചോരവരെക്കണ്ടു—കാന്ത
മാരവർ മാറിലടിച്ചു തദാ മുറയിട്ടുംകൊണ്ടു
നാരായണ! നീ നളിനവിലോചനനെന്നറിഞ്ഞു—ചിത്തേ
നാരായണനുമൊരതിശയഭക്തി മുഴുത്തു മന്ദം
അത്തലുമിങ്ങിനെ ഭക്തിയുമുത്തരമുത്തുമൊത്തീ—ട്ടന്നാ
ത്മത്തളിരൊട്ടടനാരികെ ചെന്നു മുകുന്ദൻതന്റെ
നാൽത്തളിരൊത്ത പദത്തെപ്പുരിചൊട താണുകൂപ്പി—നി
മുത്തണിമുലമാർ മുരഹരനെ സ്തുതി ചെയ്താരേവം (നാ
നാരായണ! ജയ നീരജനയന! നിലിമ്പവൃന്ദ—വന്ദ്യ!
ഘോരാസുരവര പാദപദഹന! ജയരാജതാക്ഷ!
നാരകതാരക! നരകാന്തക! ജയ ചക്രപാണേ!—കൃഷ്ണ!
നാരദസേവിത! നീരദനിർമ്മലഗാത്ര! ദേവ!
മീന! മഹാകമഠകൂർമ്മ! വരാഹ! നൃസിംഹമൂർത്തേ!—ദേവ!
മോനവടോ! ഭൃഗുരാമ! വിഭോ! രഘുരാമ! രാമ!
മാനുഷവേഷമൊടിങ്ങുടനിന്നവതീർണ്ണനായ—കൃഷ്ണ!
ദീനത തീർത്തു തുണപ്പതിനായിത കൈതൊഴുന്നേൻ
കഷ്ടം ഞങ്ങടെ കണവനതാമീക്കാളിയൻ നീ—ഗോവിൻ
ഛൂട്ടം മേച്ചു നടക്കും പശുപകിശോരനെന്നു
പെട്ടന്നോർത്തിഹ പരമപരാധം ചെയ്തു ദേവ—ദേഷ്യ
പ്പെട്ടീടാതെ പൊറുക്കണമതു നീ ദീനബന്ധോ!
എന്നതിഭക്തികലർന്നഥ പന്നഗനാരിമാരും—ചൊല്ലി
നിന്നതു കണ്ടുടനാനത മോദമിയന്നു കൃഷ്ണൻ
അന്നഥ പന്നഗപരിവൃഢ ഫണമതിന്നിറങ്ങീ. തിങ്ങും

ഖിന്നത കളവാണിവരൊത്തൊട്ടു തലോടീ മന്ദം
മന്ദസ്മിതമൊടുമന്ദം പിന്നെ മുകുന്ദൻ മോദാൽ_ചൊന്നാ
പന്നഗവര നീ പോകണമിവിടം വിട്ടു വേഗം (ൻ
നിന്നെക്കൊണ്ടൊരുപൊറുതിയതില്ലെന്നാവലാധി_പാരം
ഉണ്ടെന്നതു കേട്ടു പറഞ്ഞിതു പന്നഗേന്ദ്രൻ
"വന്നീടും മമ വലിയ വിപത്തൊന്നീ സ്ഥലത്തെ_വിട്ടാ
കൊന്നീടും ഖഗകുലപതി മാമതിനെന്തു വേണ്ടു (ൽ
ഇന്നീടെഴുമമ്പൊടു പറകെ"ന്നതു കേട്ടു നാഗ_നാഥൻ
തന്നോടിങ്ങിനെ താമരസാക്ഷൻതാനും ചൊന്നാൻ
വിനതാഖിലപതണി നിവഹരണങ്ങളിലെമ്പരങ്ങൾ_
(കണ്ടാൽ
വിനതാസുതനായി തൊടുകില്ലുഴകൊടു പോകവേഗം
മനതാരതിലറികഴകൊടകത്തണമാത്തമോദം_സാധു
ജനതാപം ഖത നിയ്യതിനാമ്പുധിമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ
രമണീയതപാരമിയലും ദ്വീപുണ്ടൊന്നതിന്നു_പേരും
'രമണക'മെന്നറികവിടെസ്സുഖമാസ്വാഴ്ക! യേ നീ
രമണീമണികളൊടൊത്തങ്ങൊരുതും കൃഷ്ണനതന്നെ_കൂപ്പി
കമനീയാംഗികളൊത്തു നടന്നിതു നാഗനാഥൻ
കാളും നലമൊടു കാലാന്തകവിധി മുഖ്യദേവ_ന്മാരെ_
ക്കാളും നിർമ്മലകീർത്തി കലന്ന മുകുന്ദൻ പിന്നെ
കാളിന്ദീജലമതു നന്നാക്കിബ്ബന്ധുലോക_മൊത്തു
കേളുന്നഴലതകന്നാവിടുന്നു നടന്നു മന്ദം

കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ ബി. എ.

സമാപ്തം.

ദേവയാനീപരിണയം

കേദാരഗൌളം — ചെമ്പട.

(അമ്പാടിതന്നിലൊരുണ്ണിക്കിടാവൊന്നാരോമലെ)

കല്യാണഭാഷിണി ശാരികപ്പൈതലേ
കല്യേ വരികെടോ ചാതുരശീലേ
നല്ല മധുരമുള്ളം പാലും പഴമിവ-
യെല്ലാം ഭുജിച്ചു കഴിഞ്ഞതശേഷം
ഉല്ലാസം മേന്മേലുദിക്കുമാറാവോളം
ചൊല്ലീടുകിന്നിയും സൽകഥയെ
നല്ലാരിൽ മൌലിയാം നിന്റെ വശം കഥാ
കില്ലെന്നിയേ പലതുണ്ടെന്നാലും
ചൊല്ലാമെന്നും ദേവയാനീപരിണയ-
മല്ലോ കഥനീയമിന്നധുനാ
എന്നുള്ള ഭാഷിതം കേട്ടു കിളിമക-
ളുന്നതകൌതുകം പൂണ്ടുടനെ
പിന്നെയുമിംഗിതവേദിനി തത്സഭാ
വന്ദനം ചെയ്തു പറഞ്ഞാളേവം
എങ്കിലോ കേട്ടുകൊണ്ടാലും വഴിപോലെ
ശങ്കാവിഹീനം പുരാണശേഷം
ദേവാസുരാഹവേ പാരം പരാജിത-
ദേവാധിരാജാനുശാസനേന
ദിവ്യമാകും മൃതസഞ്ജീവിനീമന്ത്രം

നിർവ്യാജമാശു ഗ്രഹിപ്പാനായി
കാവ്യമഹാമുനി വാണീടുമാശ്രമേ
സാവകാശം ഗുരുശുശ്രൂഷയാ
ശിഷ്യഭാവേന വസിച്ചീടിന്നിതഹോ
നിസ്സംശയം കചനൊന്നിങ്ങിനെ
ദൈത്യന്മാരാകവേ ബോധിക്കയാലതി-
മാത്രം വിഷണ്ണരായെല്ലാവരും
സത്യപരായണനായ കചനുടെ
മൃത്യുവരുത്തുവാനത്യാശയാ
പ്രത്യഹമന്നാട്ടിലോരോ ദിശി ഗൂഢം
ചിന്തനസം ചിന്ത വാഴും കാലം.

൨

മോഹനം—മുറിയടന്ത.

(കമലത്തിങ്കൽകിടാവോ എന്നപോലെ)

ഏകദാ സാധുമതിയാം—കച-
നേകനായുദ്യാനദേശേ
ദേവയാനീവചനേന—ചെന്നു
പൂവറുത്തീടും ദശായാം
തക്കമറിഞ്ഞ സുരന്മാ—രവ-
രൊക്കെയുമൊന്നിച്ചു കൂടി
ചീളെന്നടുത്തു കചന്റെ—ഗള-
നാളമറുത്തു നിശ്ശബ്ദം
ഏണീസമാന മിഴിയാം—ദേവ-
യാനീകചാഗമനത്തെ
കാണാഞ്ഞു താതപദാംബുജമോ—ടഹോ

വീണു വിലാപം തുടങ്ങി
പ്രാണനൊക്കാളും പ്രണയ—മേറ്റം
പാനാവക്കാചാൎയ്യജനെ
ഞാനും തിരഞ്ഞെന്നതീവ—ദൂനാം
കാണ്മാനില്ലാ പിതാവേ
കാനനസീമനിനീളേ—വിര-
യെണ്ണം വിട്ടകതിനാളെ
മാനനീയഗുണശാലീ—ഗുരു
സൂനു സദാ സുഖമായി
ഏണാനനമാരെയും കാണാ—തുട
നൊതുപോയെന്നറിയേണം
സജ്ജനമാനിതനായ—കച-
നിജ്ജനമല്ലോ സഹായം
രക്ഷിപ്പതിന്നാരുമില്ലാ—തയ്യോ
പക്ഷേ മൃതനാം കചനെ
കാണാതെ കാൽക്ഷണം പോലും—നാഥ
വാസമിനി മന്നിമേലേ
സാധുജനാവനമല്ലോ—ഗുണ
ഹേതു സദാ വിബുധാനാം
മന്ദംസവിനയശിഷ്ടാ—നിജ
നന്ദിനി ചൊന്നതശേഷം
സംജാതവിസ്മയം കേട്ടു—മൃത
സഞ്ജീവിനീമന്ത്രശക്ത്യാ
മൃത്യുവശനാം കചനെ—മുനി
സത്തമനാശു വരുത്തി

ചന്ദ്രികാ തട്ടും ദശായാം—വിരി
യുന്ന കുമുദസമാനം
ആനന്ദവാരിധിതോയേ—ദേവ
യാനിയും നീന്തിവശായി
ദാനവർക്കാചാര്യനാം—കവി
താനുമവൻെറ മകളും
കേടകന്നാര്യാന്യരാഗാ—ന്വിതം
ക്കൂടിവസിച്ചു തദാനീം
ഗ്ഗൃഹപരിശ്രമമേതും—ഫലി
ച്ചീടാത്തയാലരിശോദ
കാപട്യമുൾക്കൊണ്ടസുര—ജനം
പ്രാപിച്ചു വേഗം കചനെ
കെട്ടിമുറുക്കിയശേഷം—തന്നെ
വെട്ടിനുറുക്കിയ ദേഹം
പെട്ടന്നൊഴിത്തു സലിലേ—പരി
തുഷ്ടികലർന്നു കാലം
തൽപ്രദേശം വെടിഞ്ഞെല്ലാ—വരും
ക്ഷിപ്രമോരോ വഴിയായി
കെൽപ്പോടു തങ്ങടെ വാസ—സ്ഥല-
മുൾപ്പൂക്ക വാണു യഥേഷ്ടം

———

൩

ഏരിക്കലക്കാമോദരി—ചെമ്പട.

(മധുരമൊഴിശാരികെ എന്നപോലെ)

വരതനുവായിടും കചനുടയ
വരവതിനൊക്കാണാഞ്ഞു ദേവയാനി

വിരസതയും ഭാവിച്ചുടജാങ്കണേ
നിരവധി കേണീടും ശോകതരളേ
ഭൃഗുസുതാനിലത്യന്താനുരാഗേണ
ഹരിണമിഴി ചൊന്ന മൊഴി കാരണം
അപിനിഹതം ശിഷ്യനെ ഭാർഗ്ഗവനാം
സപദി നിജവിദ്യയാ ജീവിപ്പിച്ചു
വിശദഗുണാംഭോരാശി പുണ്യവാനാ-

മസുരകുലദേശികശാസനാനാ
തരവഴിയോരോന്നേ കചനേവം
പലവതിനായാരംഭിച്ചാനന്നേരം
സുരനിലയഭൂപാതാളങ്ങളിലും
ശരണമെനിക്കില്ലാ ഭവാനൊഴിയേ
ഒരു കഴിവുമില്ലാതുഴലുമ്പോഴും

വരമരുളീടേണമേ ദീനബന്ധോ
അവികലവാത്സല്യം ഭവാനൊക്കാളും
ശിവ ശിവ മറക്കാതെ മനസ്സിലുണ്ടാ
തവ കരുണാലേശമിതുണ്ടാകയാ-
ലവിരതമുണ്ടഹോ പൂർവ്വസ്മരണാ
വലമഥനാരാതികളായീടുന്ന
ബലമുടയ ദാനവന്മാരിപ്പോഴും
വടുവടിവാമെന്നെ ഹനിച്ചു കായം
ഝടിതി കലക്കീടിനാരണ്യതോയേ
കരളിലിയന്നുള്ളൊരു സന്താപേന
ഭൃഗുസുതാനീവണ്ണം പറഞ്ഞശേഷം

കപികളും മുഖ്യരുമായവിടെ
വിവശതയെന്നിയേ വസിക്കുംകാലം
കഠിനമഹോ കഷ്ടം രാജന്മാരി-
പടികളായീടും നാലഞ്ചു ദേഹം
അരിശമൊടങ്ങീടാതൊത്തു കചനെ
സരസതരം കൊന്നഥ മൂന്നാമതും
അധികതരം പേഷണം ചെയ്തു മാംസം
മദിരസവുംകൂട്ടിക്കലർത്തവനെ
മുനിവരനെ സേവിപ്പതിന്നു നൽകി
ദനുജകുലാപാശ്യമുള്ളിലാക്കി.

ആറാമത്—ചെമ്പട.

(മാരകമനീയം എന്നപോലെ)

താപസകലാധിപനാം താത നിശമയ വാചം
കാതരകാരണമെന്തിനോ കരണീയമെന്തിന്നധുനാ
പ്രാണസഖിയാം കചനെക്കാണ്മാനില്ലല്ലോടേത്തും
ദാനവാധമന്മാരെക്കൊണ്ടൊരുപദ്രവമിക്കാലം
തോഴനെണയത്തില്ലാതെകിട്ടുഴറീടുന്നിതന്മാനസം
അങ്ങവനെന്നാകിലിഹ താവകസുതയാമെന്നെ
കാണിനേരം കളയാതെ കാത്തുകൊൾകേലും പിതാവേ
സാധുവാം കചനെ നീയും രക്ഷിക്കില്ലെന്നിക്ക ലേശം
ഖേദമെന്തിനെടോ ബാലേ കദനഹേതുഭൂതനായ
നമ്മുടെ ഗുരുസുതനൊ വെണ്മയിലിങ്ങു വരുന്നതാം
ഇംഗിതന്നാക്കുലമപ്പോളിങ്ങിനെ പറഞ്ഞു കവി

ഹന്ത മൃതസഞ്ജീവിനീമന്ത്രശക്തികൊണ്ടുടനെ
ശിക്ഷയിലൊന്നുരണ്ടുരു ശിഷ്യനെ വിളിച്ചനേരം
കാവ്യജഠരാന്നിനാഥ കചനും വിളികേട്ടിതാശു
ദേവാചാര്യനന്ദനാ ഭോ കേവലം ഞാനറിയാതെ
നൈപഥമുള്ളിലാകുവാനും കാരണമെന്തു ബാലക!
ആരെയും പേടിക്കൂടാതെ ആരുവാനീവിധമഹോ
ക്രൂരകർമ്മം ചെയ്തതെന്നും പാരാതെ പറഞ്ഞീടുക
എങ്കിലോ കേട്ടാലും മമ സങ്കടം താപസോത്തമ
ഇപ്പൊഴും ദൈത്യന്മാരെന്നെ സപദി കൊന്നാസ്ഥയാ
(ക്രൂരം
ഗാത്രമാംസകലമതിമാത്രമങ്ങു പൊടിയാക്കി
ഭക്തവത്സലനാം തവ പ്രത്യേകം സേവിപ്പാനായി
മദ്യവും കലർന്നതിനെ സതതം നൽകിനാരല്ലോ
തെരെന്നു ഭവാനെന്നിയെ മറ്റൊരാശ്രയമില്ലിനി
ആർത്തനാമടിയനെ കാത്തുകൊണ്ടീടുക വിഭോ.

—:o:—

൩

ആനന്ദഭൈരവി—ചെമ്പട.

(മാരുതഗണങ്ങളെന്നതി എന്ന പോലെ)

സുരകുലദേശികസുതനാം കചനുടെ
ഗിരമിദമഞ്ചാതെ കേട്ടനേരം
കരുണാപയോനിധി ദനുജാചാര്യനഥ
നിരവധി കേണീടും നിജമകളെ
അരികെ വിളിച്ചുടനരുളിച്ചെയ്താനേവം
അരുതരുതാത്മജേ പരിദേവനം
കരുതാമലെന്നുള്ളിലടിപെട്ടുഴന്നീടും

കചനൊ വന്നുവാനിന്നസാദ്ധ്യം
തരസാ മരിക്കേണമൊരുവനതാരിന്നി
ശരണാഗതനായ കചനോ ഞാനോ
നിരുപിക്കയുണ്ടായീലൊരുനാളുമിങ്ങിനെ
വരുമെന്നഹൊ വിധിമതമെന്നാലും
തരളാംബുജദളനയനേ ദേവയാനി
കരവാണി കിം തവ ഹിതമധുനാ
അഹിതകരാമിതവിപിനാഗ്നതാശനാ
അഥവാ പറയുന്നതെന്നോടേവം
സഹസാ ഭവാനെ മത്സഖിയാം കചനോടും
സഹ കാണ്മാനാകേണമെന്നതിന്നാഗ്രഹം
കവിയും മകളുടെ വിവശതകാരണം
കവിയും വിഷാദേന ഗുരുസുതനാ
ന്നുഗ്രമായിച്ചമെപ്പാടു മൃതസഞ്ജീവിനിയെ
കചനാദ്ദൂരത്തിനു കഴിയുംവേഗം
അസുരാചാര്യനുടെ ജഠരം പിളന്നാശു
വസുധാതലെ കചനാവതരിച്ചു
ഗുരുവരനെ നിജമനസാ വിചാരിച്ചു
വിരവിലവനെയും ജീവിപ്പിച്ചു
നികടെ നമിച്ചിട്ടും കചനെ മഹാമുനി
മകനെന്നനുഗ്രഹിച്ചുകലെ വാങ്ങി
ദിതിജാധമന്മാരെ നിഖിലം ശപിച്ചുമ
പതിതന്മാരാക്കിയെന്നതിലും ഖേദം
വിനയനായുള്ളൊനിചയനിലയനാം

മൂറിയും വെറുത്തിതു മദിരാപാനം
മറയവരിന്നിമേലൊരു നാളും മദ്യത്തെ
അറിയാതാരും കുടിക്കരുതെന്നാക്കി
ചിരകാലം പിന്നെയുമവിടെ യഥാസുഖം
രമിച്ചെല്ലാവരും വാണശേഷം.

---

(11)

സൌരാഷ്ട്രം — മുറിയടന്ത.

ദേശികനാം ശുക്രനുടെ
ശാസനത്താലൊരുദിനം
വാസവമന്ത്രിപുത്രി
ആശുഗന്തുകാമനായ്.

നാഥനാമക്രി — ചെമ്പട.

ചിത്രശിഖണ്ഡി തനയ—
പുത്രനൊടത്യാദരേണ
യാത്രാമുഖേ ദേവയാനി
സത്വരം പറഞ്ഞാളേവം.

നീലാംബരി — ചെമ്പട.

ഉണ്ണിയാം ഭവാനെന്നിയേ
നിന്നയമഗതിയാകം
എന്നെയും കൈവെടിഞ്ഞാശു
ധന്യശീല പോകുന്നിതോ?

ദ്വിജാവന്തി — മുറിയടന്ത.

കാണിനേരംപോലും താവ
ചേണാർന്നിടുന്ന വദനം

കാണാതെകണ്ടിരിക്കുമോ
വാണിടുവാനില്ലാ ധൈൎയ്യം

കല്യാണി—മുറിയടന്ത.

ദേവയാനിയുടെ പരി-
വേദനസൂചകഗിരം
സാദരം ശ്രവിച്ചൊരം
സാധുമതി കചനുരചെ. (൧൭)

കാനക്കുറിഞ്ഞി—ചെമ്പട.

(മഞ്ജുമാ ചലി തവമഹനീയാകെന്നപോലെ)

കാതരാക്ഷികലമൌലിമാലേ ദേവയാനി
സാദരം ശൃണു ഭാഷിതം ബാലേ
ദൈതേയാചാൎയ്യശാസനായാലെ-
യാമിയാമിബോധയ ചൂതണിമുലയാളേ.

എരിക്കല—ചെമ്പട.

ഏതാനം വിശേഷവിധി കാൎയ്യമുണ്ടാകയോ
ചേതസി തോന്നുവാനെന്താണിപ്രകാരം
സാധുജനാവതംസ വിബുധാചാൎയ്യസൂനോ
താതാദിയോഗമാദരണീയമേവ.

കാനക്കുറിഞ്ഞി—ചെമ്പട.

ദൂരദേശവാസിയാമെന്നുടെ
താതനേയും നിരവധി മാതാദികളേയും
പാരാതെ കണ്ടു പൊരുവനിഹ കിരവാണി
പാരമുണ്ടെനിക്കധുനാ മോഹം

എരിക്കില—ചെമ്പട.

സാരസനയനാ തവ താതസന്ദൎശനേ

പാരമുണ്ടെനിക്കും പൊയ്യല്ലിന്നാഗ്രഹം
വൈരസ്യമെന്നിയെ ഭവാനൊന്നെയും കൂടവേ
പാരികയെന്നാജ്ഞാപിച്ചീടേണം താവം.

കാനക്കുറിഞ്ഞി__ചെമ്പട.

ശാരദസുധാകരവദനേ വല്ലതും
വിചാരിയാതെ പോയാലും സഖേ
പേശലാംഗിമാരാമവർക്കെല്ലാം താരതമ്യ-
കൌശലമുണ്ടാമെന്നു ചൊല്ലാം.

ഏരിക്കില__ചെമ്പട.

സംശയം ജനിക്കുവാനെന്തിപ്രകാരം നാഥ
കൌശലമല്ലിച്ചൊന്നതാവശ്യമല്ലോ
ആശ്രിതവത്സല ഭവദാശ്രിതയാമെന്നെ
ആശുകൈക്കൊണ്ടാലും ദേവാചാര്യസൂനോ.

കാനക്കുറിഞ്ഞി__ചെമ്പട.

സുന്ദരി മുന്നമേ കനിവോടും താവകീന
സന്ദേശവാക്കുകളെല്ലാം പോതം
അന്നുമിന്നും വടുവാം കചനാടിപ്രകാരം
നന്നല്ലാ ദേവയാനി വചനം.

ഏരിക്കില__ചെമ്പട.

ഇന്നിനികഴിയും വ്രതമെന്നുള്ള ചിന്തയാ
ധന്യശീല കാത്തിരുന്നേനിത്രനാളും
സന്ദേഹം കൈവെടിഞ്ഞുടനിന്നിനി വൈകാതെ
മന്ദഭാഗ്യയാകുമെന്നെ വേട്ടീടേണം.

കാനക്കുറിഞ്ഞി__ചെമ്പട.

ധന്യമോഹനാങ്ഗപസൌജന്യ

കിഞ്ചനാപി നിന്നഭീഷ്ടം വരാ കവികുലേന്ദ്ര
മൽഗുരുസുതയാം ഭവതിയെ വേട്ടിടുക
യോഗ്യമല്ലിന്നെനിക്കൊന്നുകൊണ്ടും.

൨

കാനക്കുറിഞ്ഞി—ചെമ്പട.

([illegible])

പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനാം ഗുരുനന്ദനാഗ്രജനിങ്ങിനെ
ഖണ്ഡിച്ചു കിഞ്ചന കാൎയ്യം പറഞ്ഞനേരം
കന്യകാരത്നമാം ദേവയാനിയുമാത്തകോപേന
പുണ്യവാനായിരിപ്പോരു കചനെ നോക്കി
സന്ദേഹമെന്നിയേ ചൊന്നാളിങ്ങനെയെന്തെടോ കച
തോന്നീടുവാനഭിപ്രായമിതിപ്രകാരം
ഒന്നിച്ചിത്രനാൾകാലം ഞാനൊട്ടേറെ ബുദ്ധിമുട്ടിയും
അന്നന്നു ചെയ്തുപകാരം മറന്നുപോയോ?
അത്രയെൻ കാരുണ്യമെന്നിലല്പമുണ്ടെന്നിരിക്കിലോ
നിശ്ചയം തോൽക്കയില്ല ഞാനിതൊന്നുകൊണ്ടും
ശോഭനമാകിയ മൃതസഞ്ജീവനീമൂലമന്ത്ര-
ലാഭമോ കേവലം കൃതാൎത്ഥനായിതോ നീ
മാനമററ പാപികളിലഗ്രഗണ്യനൊന്നുള്ളതും
മേനി ചൊല്ലുന്നവനൊന്നും മനസ്സിലായി
മേലാലുതകേണ്ടും തവ സഞ്ജീവിനീമന്ത്രസാരം
ഫലിക്കയില്ലെന്നിങ്ങിനെ ശപിച്ചനേരം
ഉണ്ടായ സന്താപമുള്ളിലൊതുക്കാതെയിട്ടൊരു ജാതി
മണ്ടുന്ന ഭാവേന കചനവളെ നോക്കി
അത്രാപി കാമാതുരയാം താവകനിസ്സാരശാപം

നിർദ്ദോഷിയാമെനിക്കേണോ ഫലിച്ചീടുന്നു
ആരണരായുള്ളവരും താപസന്മാരുമിനി
ആരുമാരും ഭവതിയെ പരിഗ്രഹിക്കാ
തൊരുനാളുമെന്നിങ്ങിനെ പകരം ശാപമേകി
ഉരിയാടാതവിടന്നു ഗമിച്ചുടനെ
ആശ്രമമണഞ്ഞായ കഥകളൊക്കെയും ശ്രു
സുത്രാമസന്നിധൌ പറഞ്ഞശേഷം
ത്രിദശനാഥനാം മറ്റുള്ളവർമാരൊപ്പവും
തദനു വിദ്യയുമുപദേശിച്ചു സുഖം
ഉത്തമനാമൃഷിയാം നിജതാതനോടുമൊത്തുകൂടി
പത്തനസീമനി മുദാ വസിക്കും കാലം. (൪)

പന്തുവരാടി — ചെമ്പട.
(സുഗ്രീവബാലി നന്ദന പാദമെന്ന രീതി.)

അന്നൊരുനാളരികളെ ജയി-
വെന്നീടുവതിന്നാശയാ
വൃന്ദാരകാധിനാഥനാം സുര-
വൃന്ദവുമൊത്തിടകൂടി
ക്രൂരനാം വൃഷപർവ്വാവിനോടെ
കോട്ടകരികെ ചെന്നഥ
പാളയമുറപ്പിച്ചു തട്ടിൽ
പാകശാസനനാജ്ഞയാ
ക്ഷീണതവെടിഞ്ഞുകരമേവ
വാണീടുംപൊഴുതന്തികേ
ശങ്കിയാതൊരു വാപിയിലന്നി-

താപ്പൂവേണികളേ മുദാ
മുഗ്ദ്ധമാരേഹി കാണമാറായി
നാനാരൂപികളായഹോ
പുഷ്പസായകപീഡിതനായി-
ട്ടപ്പോഴേ സുരനാഥനും
പേശലമിഴിമാരുടെ ഗുഹ്യ-
ദേശദർശനകാംക്ഷയാ
മന്ദമന്ദം ചുഴലിക്കാററായി
ച്ചെന്നടിച്ചുടുക്കുകളെ
അങ്ങുമിങ്ങുമകററിയശേഷം
വാങ്ങിനിന്നിതു കിഞ്ചനാ
പാടലാധരിമാരുടൻ ജല-
ക്രീഡയും കഴിഞ്ഞാസ്ഥയാ
ആടകളെടുത്തീടുവാനവ-
രോടി വന്നീടുമന്തരേ
കാണരുന്നവയൊക്കെയും വജ്ര
പാണി കണ്ടു രസിച്ചഹോ
തത്ര സേനകളോടൊന്നിച്ചു
യാത്രയായി പതുക്കവേ
മാനവല്ലഭനന്ദിനിയുടെ
ചേണാർന്നീടിന കൂറയെ
താനറിയാതെടുത്തുടുത്തിതു
മാനിനീമണി ശർമ്മിഷ്ഠാ
വേണമെന്നതുകണ്ടൊരു ദേവ-
യാനി ചൊന്നതിനന്തരം

ക്രോധനാ കഥിച്ചീടിനാളസുരാ-
ധിപസുതയിങ്ങിനെ
മജ്ജനാകാശ്രയം കൊണ്ടല്ലയോ
പൂജ്യത നിന്നക്കിത്രയും
കൂറാറുള്ള നിന്നാശ്രിതത്വങ്ങ-
ളാരാനു മറിയാത്തതോ?
വന്ദ്യമാരുടെയാണിതെന്നുള്ള
വാസ്തവമറിഞ്ഞീടാതെ
വല്ലതും പറഞ്ഞീടുകിലൊരു
പുല്ലിനം ബുദ്ധമാനിയാ
ഇല്ലെന്നാകിലിതിന്നാലും തവ
നല്ലതാശു തൊരാകിടാം
പിന്നെയുമധിക്ഷേപവാക്കുക-
ളന്യോന്യം പറഞ്ഞീർഷ്യയാ
ചെന്നു കൈപിടിപെട്ടു ശർമ്മിഷ്ഠാ
താനിയാം കവിപുത്രിയെ
വെള്ളവുമില്ലാത്തുള്ളൊരു കൂപേ
തള്ളിയിട്ടതിവേഗേന
ദാസികളോടുമൊന്നിച്ചാത്മ-
സദനം പുക്കിതാനന്തരം.

൫൦

നാഥനാമക്രി — ചെമ്പട.

(അംബികകേളി എന്നമട്ട്)

കാന്താരസീമനി ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളെ
പിന്തുടർന്നേകനായുള്ള

നാട്ടുഷ്ണാതപംകൊണ്ടുടനൊട്ടുതൃഷ
ദാഹിക്കയാലന്നേരം
നല്ല ജലാശയമാരാഞ്ഞൊരു
കഴിവില്ലാഞ്ഞുഴലും സമയേ
വള്ളിപ്പിണ്ണകളാൽപ്പാരമായി-
ട്ടുള്ളോരു നിർജ്ജലകൂപം
തത്ര യദൃച്ഛയാ കണ്ടവനി-
ധരാസുതാനന്ദപാദശാലി
സന്താപം പൂണ്ടതി-
ലെത്തി നോക്കുംവിധൌ
നാസ്തി പാരീതയെങ്കിലും
ഉത്തമസ്ത്രീകുലസത്തമയാമൊരു
മത്തഗജഗാമിനിയാളെ
പ്രത്യക്ഷമാവനു ദർശിക്കയാലതി-
മാത്രം ദയാലു യയാതി
അത്യുത്തുംഗകുലനായിട്ടുവസിത-
കീർത്ത്യാ കിണറ്റിലിറങ്ങി
മങ്കമണിയെ നിജദക്ഷിണഹസ്തേന
ശീഘ്രം കരേറ്റിയശേഷം
ശുക്രതനൂജയോടുകഥ ചോദിച്ചിനി
തൽക്കാലോചിതമനുസാരം
കഞ്ജദളായതമഞ്ജുളലോചന-
രഞ്ജിതലോകഹൃദയേ
കുഞ്ജരഗാമിനി! ധന്യേ മനോഹര-
ഗുണവിശാലനിലയേ

(കഞ്ജദളാ)

മന്നിലെഴുന്നൊരു വെണ്ണിലാവാം
തവ ചിന്തക്കെന്തവകാശം
മനംകൊണ്ടും വ്യസനിക്കേണ്ടുന്നവ-
ളല്ലെന്നാകിലും ഭവതിയെ (കണ്ടുള്ളാ)
നിർജ്ജലകൂപത്തിലാരുവാനിങ്ങിനെ
നിർബ്ബന്ധിച്ചാക്കിയതെന്നും
വിശ്വസിച്ചെന്നോടു പേരെന്തെന്നുള്ളതും
നിസ്സംശയം ചാരുതനോ
ഏതൊരു വംശേ ജനനം നിനക്കെന്നും
താതനാരെന്നും കഥയ (കണ്ടുള്ളാ)
എന്നുള്ള ഭാഷിതം കേട്ടൊരനന്തരം
മാന്ദ്യം വിനാ ദേവയാനി
ആസന്നമിത്രമാം നാഹുഷനോടിദ-
മൂചേ സഗൽഗദവാചം.

൧൫

മലഹരി—ചെമ്പട.

([illegible])

ആശ്രിതജനവത്സല ശൃണു
വിശ്രുതാനന്ദ യശോധന
വിഖ്യാതാസുരവംശാചാര്യനാം
ശുക്രതാപസപുത്രിയായ
വാത്സല്യനവനിക്ഷേപഭൂ-
താനല്ലൊ ദേവയാനി (ആശ്രിത)
ദുഷ്ടബുദ്ധിയാം ശർമ്മിഷ്ഠയൊരു
കാരണമുണ്ടാക്കി ലജ്ജാവഹം
നിഷ്ഠുരിച്ചതോ കഷ്ടമെന്നെയും

നിർജ്ജരപാദപംതന്നിലാക്കി (ആശ്രിത)
ശാശ്വതയശശ്ചിന്തയാ സഹ-
ചിത്തനാം ഭവാനാരെന്നുള്ള
വാസ്തവമറിയിക്കേണ്ടുന്നൊരു
ബാദ്ധ്യതകൂടിയുണ്ടധുനാ (ആശ്രിത)
പ്രത്യഹം രിപുകൾനാം തവ
പ്രത്യേകമിതിനൊത്തവണ്ണം
പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യുവാനിഹ
ശക്തിയില്ലിനിക്കൊന്നുകൊണ്ടും (ആശ്രിത)
ശ്രീമദമൃതകിരണാന്വയ-
ശ്രീമാലങ്കാരമകുടമണി
സമ്യശയനാ സ്വപക്ഷവാസിയാം
ഭൂപതി നഹുഷനാദ്യരുടെ
സീമന്തപുത്രനാകും യയാതി
കൃതനോ ഞാനെന്നറിക
അങ്ങനിന്നിഹ വന്നിടുവാനും
സംഗതി മമ നായാട്ടല്ലോ
വിദ്യുല്ലതാംഗി നിസ്തുലമദ-
നസ്ത്രീരൂപയാണോ ദേവയാനി
മേദിനീപാലനേവമരുളി
സാദരം നടകൊണ്ടശേഷം
താപസശേഖരബാലികാ പരി-
താപം സഹിയാഞ്ഞാലോചിച്ചും
ഇനിപ്പോതാധിപ്പൊന്നൊരുമിക്കിൽ!
കമ്പിട്ടിരിക്കും മനോരഥം.

൧൮

കാറാക്കുറിഞ്ഞി ചെമ്പട.

(മാരജനശോഭിമാരമന്ന പോലെ)

ധാത്രീമടങ്ങിവന്നിട്ടും നിജ-
പുത്രി വന്നീടാഞ്ഞുടനെ കവി
കണ്ണ് കാവ്യകളിലലഞ്ഞിതും
മണ്ടിമണ്ടി വിരഞ്ഞാതുരയെ
കണ്ടീടാഞ്ഞാധിപൂണ്ടേറ്റം തിരിച്ചും
കൊണ്ടായാസേന നടക്കുംവിധൌ
കുത്സിതം ഭാവിച്ചു ദേവയാനി
കമ്പിട്ടിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെയോ
സൂക്ഷിച്ചു കണ്ടറിഞ്ഞിതു കവി-
നന്ദിനീമാവേശിതസന്താപ
സമ്പൂർണ്ണമാനസയായീടും നിന്ന-
ക്കിപ്പുള്ള ഖേദപ്രകാരമെല്ലാം
കൃച്ഛ്രസാദ്ധ്യമപി യത്തിക്കുന്നോ-
രച്ഛനായുള്ള ഞാനുള്ളകാലം
പശ്ചാത്താപത്തിനിടയാമോമാ
ഇച്ഛാവിഷയം പ്രബലമാക്കി
ഉണ്ണി മകളെ നീതിപ്രകാരം
ഭേദിക്കുവാനവകാശമുണ്ടോ
ആരും സഹായത്തിനില്ലാതിഹ
ഘോരകാന്താരസ്ഥിതയാം തവ
പാരവശ്യാതിരേകത്തിനുള്ള
കാരണമെന്നോടറിയിച്ചാലും
[illegible]

താത മഹാമുനിവര്യ വിഭോ
മൂഢാ ദുർമ്മതി ശർമ്മിഷ്ഠാ വിഴു-
ത്താടയെടുത്തിടാത്താത്മജയാ
വസ്ത്രമാം നിർജ്ജലകൂപത്തിന്നി-
ലെന്നെയുമുന്തി മറിച്ചിട്ടതൊ
തന്നിഷ്ടതോഴിമാരോടുംകൂടി
സന്തോഷയായി നടന്നാളല്ലോ (ദൈത്യേയാ)
അന്യായമീവക ചിന്തിച്ചോട്ടം
ഖിന്നതയില്ലിനിക്കെന്നാകിലും (ദൈത്യേയാ)

സംശയം കൈവെടിഞ്ഞായസുര-
വംശോത്ഭവയായിരുന്നാലും
ശർമ്മിഷ്ഠയായ ഭവാനൊ വൃഥാ
ശർമ്മിഷ്ഠ നിന്ദിച്ചതോർക്കം വിധേയ
കോപവുമിങ്ങതിമാത്രം പരി-
താപവും മേന്മേലുദിച്ചീടുന്നു (ദൈത്യേയാ)

മാനിക്കേണ്ടുന്ന ജനങ്ങളവ-
മാനിക്കുന്ന കാലത്തുണ്ടോ സുഖം (ദൈത്യേയാ)

അന്നാട്ടിലേക്കു ചവിട്ടേണം ഞാ-
നൊന്നുള്ള താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിലൊ
ചെന്നിനി വൈകാതെ സുരാധിപ
നന്ദിനിയേയും സഖിമാരേയും
ഇമകലന്ന് പദവി നീക്കി
മാമകദാസികളാക്കീടേണം (ദൈത്യേയാ)

൫൩
നാഗവരാളി ചെമ്പട.
(കൃഷ്ണ കളിച്ചീടേണമെന്ന പോലെ)

ആശാഗ്രഹഗ്രസ്തയാം ദേവയാനി കാര്യം
വാശിപിടിച്ചിങ്ങിനെ ചൊല്ലിയതും
ശ്രീകല്യാണനാമകീർത്തനീയഗുണ-
സാരനിലയമുനിതല്ലജനാം
പിതൃചരണാനുജദേശികാഗ്രജനായ
കചനെ മുന്നുടിഷ്യതയാ
ഉരഘപ്രയത്നം പുരാ വാസവാദിവൃജം
ഗൂഢം യമരാട്ടിനുണ്ണാക്കിയതും
ഹനിക്കമനുമാനികളായതു കാരണം
കനിക്കം ബ്രഹ്മമാനിയാതകളാ
മാനഹാമിഷം കലർന്നുള്ള വാതണിയെ
ധ്യാനശീലനാം തനിക്കേകിയതും
മറ്റുള്ള സാഹസപ്രവൃത്തികളൊക്കെയും
തെററനാശയേ നിരൂപിക്കമൂലം
ദോഷം സഹിയാഞ്ഞസുരാചാര്യനാം നിജ-
ശിഷ്യരായീടുന്ന മൂഢാത്മകരെ
തന്നിലനാദരെ ശപിപ്പാണാവൃദം
ഭസ്മീകരിക്കുവാനൊരുമ്പെടനെ
വാത്സല്യവിത്താരാമാനമകളെ പറ-
ഞ്ഞാശ്വസിപ്പിച്ചുവിടുന്നാമ്മാറമോ
ജാത്യാ ഗ്രന്തമക്കാനം നിർദ്ദോഷിയും സമ-
ചിത്തനുമായ വൃഷപര്വ്വാവിനെ

അത്യന്താമഷ്ടൻറിരിക്ഷനാം കവി
റിർത്ഥ്യം വിളിച്ചിപ്രകാരമുരചെ.

—:*:—

൫൮

വേകട മുറിയടന്ത.

(ഗോപകുമാരക എന്ന പോലെ)

ധാരാധരവാഹനാദിജനപ്രഭോ
ഘോരദുരിതാശയഹൃതി
പോതമഹാമതി പോതമഹാമതി
ദൂരീകരോത്തമനെ
സൈന്യവം തവ നാട്ടിലോരാവക ബുദ്ധി-
പൂർവ്വമഴിമതികളാ-
വാരം പ്രജകളുസാരം തവഹിത
മോരാതുണ്ടാക്കീടുമോ
റോരായമാറ്റുമനസരിയാതവ-
കാരികളെ വിധിയാംവണ്ണം
ആരാണെന്താത്തുക്കൊണ്ട് ഭാരമെന്നല്ല-
ധികാരവുമാക്കാണിഹ (ധാരാധര)
വീതവിശങ്കമസുരകളുതാ-
മേധാവിയാം കച്ചനെ വി-
ജാതപുരത്തിലേക്കന്നയച്ചവാ-
റെങ്ങുമറിഞ്ഞീലയോ
അത്യന്തവിശ്വാസമെന്തി നാടിപ്പാറ്റു
മത്ത്യമാംസം കലക്കിയുള്ള
മദ്യമിന്നിക്കവരേകിയതും പുന-
രെത്രകഠിനമഹോ (ധാരാധര)

കഷ്ടമരീതികളൊന്നുമല്ലിന്ന-
ലൊട്ടും വിനാ ശർമ്മിഷ്ഠാ നിജ-
ദുഷ്ടപരിജനചിത്താനുസാരിണീ
പെട്ടന്നുണ്ടായ രുഷാ
ഉററവളാം മമ നന്ദിനിയെ വൃഥാ
കാട്ടിലാരുമറിയാതെയാ
പൊട്ടക്കിണററിലേക്കായവണ്ണം
തള്ളിവിട്ടീടിനാളധുനാ (ധാരാധര)
ആവലാധികളനവധിയുണ്ടാക്കി
മേവീടുന്ന നിങ്ങളുടെയ
ജീവധനാനി വരുത്തീടുവാനാണിഹ
ഭാവിച്ചതല്ലാഞ്ഞിലോ
പാഴിയാകും തവ ബാലികയുമവ-
ളായിരം ദാസികളും
ദേവയാനിയുടെ ദാസ്യമൊഴിയാതിനി
വാഴേണമെല്ലാനാളും (ധാരാധര)
മാനനീയഗുണശാലി ഭൃഗുസുതമാ-
മുനിചൊന്ന ഗിരം ബാല
മാനിച്ചഖിലം ശ്രവിക്കയാലാകുല-
മാനസനായി തദാ
നിർദ്ദോഷിയാമസുരാധിപനാചാര്യ-
പാദസരോജമതേ സാഷ്ടാംഗം
ഭക്ത്യാ നമസ്കരിച്ചാശു പര-
മാത്മകനീവാഭിപ്രകാരം.

—:✱:—

൫൩

പുന്നാഗവരാളി– മുറിയടന്ത.

([illegible])

പാഹിമാം കരുണാലയകന്ധര–
വാഹനാ പരിപാഹിവംശജോ
കേവലമന്യാശ്രയനാമെന്നോ–
ടീവിധം വൃഥാ മത്സരം യോഗ്യമോ (പാഹി)
ഉള്ളിലെ ദിവ്യചക്ഷുസ്സിനാലങ്ങു–
ന്നെല്ലാം പിഴയാതെ പരമാർത്ഥം
ഉള്ളപോലറിഞ്ഞല്ലോ പരിഹാസ
കൊള്ളിവാക്കരുൾചെയ്യുന്നതന്യഥാ (പാഹി)
കൃത്യാകൃത്യവിചാരവും സജ്ജന–
വൃത്തിയും ലോകരെന്നാസക്തിയും
ഉത്തമശ്രുതവിശ്വാസഭക്തിയും
ബുദ്ധിയുമില്ലാതുള്ള പാപികളാം
ദൈത്യന്മാരുടെ താന്തോന്നിവാസങ്ങ–
ളിന്നാളുമറിഞ്ഞീല ഞാനഹോ (പാഹി)
വീതവിശങ്കമെല്ലാനാളും വൈരി
ബാധകളകന്നാസ്ഥയാ സന്മനി
നാഥനാം ഭവൽകാരുണ്യംകൊണ്ടൊരു
ജാതിവാഴുമടിയങ്ങളെ നൈപുണം
പ്രീതിപൂണ്ടോരു കാത്തരുളേണമേ
സാധുജനാവനൈകതാനാവിഭോ
സാദരം ത്വയാ നിർവ്വഹിതകാര്യം
സാധിതപ്രായമേവ മുനീശ്വര (പാഹി)

൧൩

ഏരിക്കലകാമോദരി — ചെമ്പട.

(സുന്ദരിമാർമണിയാണെ എന്നപോലെ)

അംബുദവാഹനാരാതിരാജദുഹിതാവാം
ശർമ്മിഷ്ഠയുമായിരം വിപാളികളും
കാവ്യനന്ദിനിയാം ദേവയാനിയുടെ ദാസ്യ
ഭാവമിയന്നങ്ങിനെ വസിക്കുംകാലം
ശ്യാമളസ്വച്ഛചികുരന്തളരഞ്ജിതധൂമയോനികളാം
കാമിനിമാരഖിലരുമൊരുമിച്ചാമോദേന
സമ്യഗ്ഘസിപരിമിളിതരസംപാനക്രീഡാതല്പരമേകദാ
ഇമകലരുമൊരു കാനനസീമനി ചെന്നിതങ്ങി
വിശ്രുതമിരിവംശാലങ്കാരഭൂതനാം
വിശങ്കടനാനാധനാത്യന്തസാഹസശാലി
വിസ്മരിച്ചന്നുണ്ടായ നായാട്ടിനാലതി
വിശ്രാന്തമാനസനായടവീമദ്ധ്യേ
ഉന്മൂലിതകലിതായതകരബലശാലികളാം ദ്വിജ-
ന്മാക്കളോടൊരുമിച്ചു യയാതി മന്ദമന്ദം
ഇക്ഷുശരാസനസന്നിഭനരികുലരൂക്ഷകിരണജനാ-
ശ്രിതജനപരിപാലനലോലുപനാത്തബാധ
ക്ഷുൽപ്പിപാസാദികളാലുമല്ലേതരം പരി
തപ്തനായദ്ദേഹം സ്നിഗ്ദ്ധച്ഛായാദ്രുമാം
തൽപ്രദേശത്തല്പമിതനാശ്വസിച്ചീടുവാ-
നല്പനാകൌതുകം ചെന്നണയും വിധൌ
സ്വച്ഛസദയമസിതോല്പലദളമിഴിയാളാം ദേവയാനി
കെല്പോടു കളിമതിയാകിയെന്നിനാദേന

ക്ഷിപ്രം നൃപകുലവരനൊ യഥാവിധി സല്ക്കരിച്ചിതു
ത്തിട്ടാത്മഗതം മൃഗമതിമുഖി ചൊന്നാളിപ്രകാരം

—:*:—

൧൫

കാപി ചെമ്പട.

പൂമാതിനൊത്ത എന്നപോലെ

പല്ലവി.

സ്വാഗതം ഭവതേ കിമയേ
ഗൂഢാവനീയ ശ്രീഭാഗധേയാദിഗുണനിലയ.

അനുപല്ലവി.

സാകംസോദരായാഭവദാഗമനംകിമതദ്യ — സ്വാഗതം.

ചരണം.

കാമാഭിരാമനായ ഭവാനാരെന്നുള്ള
പരമാർത്ഥമധുനാ കഥനീയം.
സോമനോ സവിതാവോ—
കാമനോ കിമുവദ സോമനോ വാസവനോ
ഭൂമണ്ഡലേശനോ നരനോ സ്വാഗതം.

മലയമാരുതി — അടന്ത.

പല്ലവി.

തരുണീജനമൌലികാരമണേമേ നിശമയ
ഹരിണീശാബ ചപലനയനേ മമകഥിതം.

അനുപല്ലവി.

ഭരിതകൌതുകമാശു മൃഗയാ സക്തനായിഹ
മരികയാലതിമാത്രം സുകൃതിന്താനൊന്നും വന്നു—

(തരുണീ.)

൧൦.

തരണിവംശജനൃപവരനാഹുഷസുതനാം
ധരണീപാലകനാമവനോ യയാതി സുതനോ
തരസാ നിങ്ങളാരെന്നും
പരഭൃതമൊഴിയാളേ പിറവിയെന്തെന്നുമുള്ള
പരമാൎത്ഥം പറയാമോ—തരണി.

കാപി—ചെമ്പട.

൧൧.

ഭൃഗുജാതാസുരാചാൎയ്യജാ
മറ്റവരെൻറ വിളികളാം നൃപതല്ലജ.
മനസി മുന്നം ഭവതാ
കലിതമെന്നുടെ പാണിഗ്രഹണമിന്നനുകൂലം
സഹസാ പരിപാഹി മാം—സുരഗന്ധം.

മലഹരി—അടന്ത.

൧൨.

ശിവശിവ ബ്രാഹ്മണിയാം ഭവതിയതിനംഗമം
അവനീപാലനായിരിക്കും ചിതമെന്നാകിലും
ഭോജാചാൎയ്യനദ്ദേഹമനുവദിക്കുന്ന പക്ഷം
പരിമതിമുഖി തവ പരിണയം കരവാണി—തരണി

—:*:—

൧൩

കലിയടി:

വാസവാരാതിവംശാചാൎയ്യനോ
ആശു വനത്തിനാളമ്പമായി
കാൎയ്യവിഘാതനം താപസപാളേ..

ശേശയേ വീണു വണങ്ങി തദാ
നന്നായനുഗ്രഹിച്ചാത്മജയെ
നാഹുഷനേകിയശേഷം കവി
മന്ദഹാസംപൂണ്ടിവണ്ണം ദയാലുവാം
മന്നവനോടഭിപ്രായമൂചേ
ഭൂമീപുരന്ദര സുന്ദര ഹേ
താമരബാന്ധവകുലാവതംസ
മാമകനന്ദിനിയാമിവളൊന്നിച്ചു
ഭൂമൌ യഥാസുഖം വാഴ്ക ചിരം (ഭൂമീ)
കന്യകാരത്നമാം ശർമ്മിഷ്ഠയോ-
ടന്യായമായുരിയാടുകയും
ഒന്നിച്ചിരുന്നീടുകെന്നുള്ളതുമ-
തിന്നിയവളെ സ്പർശിക്കയും (ഭൂമീ)
അത്രയുമല്ല സുരാധിനാഥ
പുത്രിയെ വീതവിശങ്കം തവ
പത്തനസീമനി വാഴിക്കാതന്യഗൃ-
ഹത്തിലിരുത്തീടുകെല്ലാനാളും (ഭൂമീ)
ഇത്ഥം പറഞ്ഞു മറഞ്ഞു മുനി-
സത്തമനുള്ളം തെളിഞ്ഞുടനെ.

൧൪

ഗൌളിപന്തു—ചെമ്പട.

പാത്തലത്തിൽ കീർത്തിതു—എന്നപോലെ.

വിഖ്യാതമിഹിരവംശമുഖ്യനാം യയാതി
ഭാഗ്യവാനാജാനുബാഹു ദയാനിധി

വിദ്രുതമാനന്ദമാം സമുദ്രമഗ്നനായി
വിദ്രുമാധരിയാം ദേവയാനിയോടും
ശർമ്മിഷ്ഠതുടങ്ങിയുള്ള തദ്ദാസികളോടും
സന്നാജ്ജികളാം സൈന്യങ്ങളോടുംകൂടി
സീമയില്ലാതോളം ധനധാന്യസമൃദ്ധമാം
ശ്രീമന്നിജാവാസദേശം പുക്കടനെ
കാവ്യമാമുനി സാദരം കല്പിച്ചപ്രകാരം
അവ്യാജമമിതബലശാലീ രാജാ
ഭാസുരതരമുദ്യാനസീമനി നല്ലൊരു
പ്രാസാദം നിർമ്മിച്ചു തത്ര യഥാസൌഖ്യം
പാർവ്വണശീതാംശുമുഖിയാളാം ശർമ്മിഷ്ഠയെ
നിർവ്വിശങ്കം വസിപ്പിച്ചശേഷം പിന്നെ (വിഖ്യാത)
ആത്മരമണിയോടൊന്നിച്ചെല്ലാനാളും നിജ-
സത്മനി സുഖമാംവണ്ണം വാണു ചിരം
തിങ്ങിനോരീശപാദകൃപാ മംഗലമിക്കഥ
ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞടങ്ങി ശാരികയും.

സമാപ്തം.

രുദ്രാക്ഷമാഹാത്മ്യം.

എരിക്കലകാമോദരി—ചെമ്പട.

(കളമൊഴികാർകൂന്തൽ — എന്നമട്ടു)

വരമൊഴിയാം ശാരിക പൈതലേ നീ
വരികരികിലോമന പൈങ്കിളിയേ
തരുവാനിഹ പാലും പഴവും തേനും
ഇവയൊടവയെല്ലാം ഭുജിച്ചിതന്ന
പരമശിവൻതന്റെ ചരിതങ്ങളി-
ലൊരു കഥയെ ചൊൽക നീ വൈകിടാതെ
സരസിജദലലോചനമാരാകിയ
സമസദസി മിളിതരാം കേട്ടോരെ
കരിമുഖനാകും ശ്രീഗണേശനെയും
ഗുരുവിനെയും ഭാരതീദേവിയെയും
പുരമഥനപാദവും ഭക്തിയോടെ
തെരുതെരെ വന്ദിച്ചു ചൊന്നാളേവം.

൨

സൌരാഷ്ട്രം—ചെമ്പട.

(മതിമാനാകിയ കശ്യപനെന്നമട്ടു)

മുന്നമനഘമാം കാശ്മീരദേശേ
പുരന്ദരതുല്യനാം ഭദ്രസേനാഖ്യൻ
മന്നവനേകനുളവായി വനിതാ-
മനോജ്ഞഗുണോദയവാരിധി ശ്രേഷ്ഠൻ

നന്ദനനും പുനരുണ്ടായിവന്നി-
വന്നു ഗുണാഢ്യൻ സുധൎമ്മാവെന്നേകൻ
തന്നുടെ മന്ത്രിസുതനാകും താരക-
നൊന്നിച്ചു വിദ്യകളെല്ലാം ഗ്രഹിച്ചു
എന്നല്ലധികമൊരിഷ്ടസഖിത്വവും
വന്നു ഭവിച്ചിതവൎക്കഹോ തമ്മിൽ
പന്നഗഭൂഷണപാദപത്മങ്ങളി-
ലുന്നതഭക്തി വളൎന്നു ചമഞ്ഞു
മന്ദം കളിച്ചു വിഭൂതി രുദ്രാക്ഷങ്ങ-
ളൊന്നിച്ചു നന്നായ് ധരിച്ചവൻ നിത്യം
ചെന്നു ശിവാലയം പുക്കു ഗിരീശനെ
നന്നായ് ഭജിച്ചു സുഖിച്ചു വസിക്കും
മന്ദിരം പുക്കൊരുനേരം ഭുജിച്ചാലു
പിന്നെയും വാമദേവാലയേ വാഴും
അന്യസുഖങ്ങളിലില്ലവൎക്കാഗ്രഹ-
മെന്നും പുരഹരപൂജനമെന്യെ
പൊന്നും പണവും ഗൃഹാലയവും നല്ല
സുന്ദരിയും തൃണതുല്യവിചാരം
അന്നൊരുനാൾ മുനി വ്യാസതാതൻ തത്ര
വന്നാനവരോടു ചൊല്ലിനാൻ ഭൂപൻ.

൩

മലഹരി—ചെമ്പട.

[illegible]

ഉത്തമമുനി പുംഗവ തവ
കാൽത്തളിരിണ വന്ദിക്കുന്നേൻ

എത്രയും കൊതിച്ചുണ്ടായ മമ
പുത്രനായ സുധർമ്മാവഹോ
പൃത്ഥ്വീപാലക ധർമ്മമാകയി-
ന്നെത്ര കഷ്ടം വെടിഞ്ഞീടുന്നു
അത്രയുമല്ല താരകനെന്നി-
പുത്രരാമിവർ രണ്ടുപേർക്കും
ചിത്തജാനകസേവയല്ലാതെ
ചിത്തതാരിലൊരിച്ഛയില്ലാ
മാർത്താണ്ഡോദയത്തിനു മുമ്പവ-
രൊത്തു നിത്യം കുളിച്ചിടുന്നു
കോർത്തുകെട്ടുന്ന രുദ്രാക്ഷമാല
ചേർത്തിടുന്നു വിഭൂതിയംഗേ
ക്ഷേത്രം തന്നിലകം പുക്കു നാമ-
കീർത്തനം ചെയ്തു വാണിടുന്നു
പുത്രരിങ്ങിനെ തീർന്നാലിനിമേൽ
പൃത്ഥ്വീപാലനം നാസ്തിയല്ലോ.

ആരഭി—ചെമ്പട.

(ചാരുകമലനിഭം—എന്നപോലെ)

ഭൂമിപാലശിഖാമണേ മാമകഭാഷിതം കേൾക്ക
കോമളമാം നന്ദികാഖ്യഗ്രാമമദ്ധ്യേ മഹാനന്ദാ-
നാമമുടയൊരു വേശ്യാകാമിനിയുണ്ടായ്വന്നു
കാമവൈരിഭക്തികൊണ്ടു വാമയും നിർമ്മലയല്ലോ
കാർമ്മേഘം തോറ്റിടും കേശം സോമനെ ജയിക്കും മുഖം
താമരസമിഴിപോലെ കോമളനയനങ്ങളും

ഹേമകുംഭസ്തനങ്ങളും പ്രേമപൂർവ്വസ്മിതങ്ങളും
ഹേമഭൂഷണാളിയാൽ നികാമശോഭനായാമവും
സൌന്ദര്യമാം കടാക്ഷംകൊണ്ടു കാമുകരെ വരിക്കുന്ന
കാമുകജനങ്ങൾ നിജകാമമെല്ലാം ലഭിച്ചുടൻ
സാമമായി നൽകും ധനം സീമയില്ലാ ചൊല്ലുന്നാകിൽ
ഹേമരത്നഖചിതമാം ധാമശോഭ ചിത്രം ചിത്രം. (൪)

കാമോദരി—ചെമ്പട.
(രഘുപതികീർത്തി—എന്ന മാതിരി)

അംഗനാമാർകുലമൌലി കലിതാംഗനാ ചാരുസുശീലാ
അംഗജവൈരിചരിതങ്ങളെ ഭംഗിയിൽ ചൊല്ലി രസി
(ച്ചും
ഗംഗാധരനാം ശിവനെ നിനച്ചങ്ങു സുഖിച്ചങ്ങിരുന്നും
മംഗലമാം കളിത്തോട്ടം തന്നിലംഗനമാരോടുകൂടെ
മങ്ങാതെ ചെന്നു കളിച്ചും നല്ല സംഗീതം കേട്ടു രസി
(ച്ചും
തിങ്ങിനമോദം വളർത്തിടും പ്ലവംഗമർക്കടകളെ
മംഗലമായുള്ള തല്പാങ്കങ്ങളിൽ ഭംഗിയിൽ കോന്തലകെ
(ട്ടി
തങ്ങളിലൊത്തു കളിപ്പിച്ചവളങ്ങു കണ്ടു രസിച്ചും
ഇംഗിതവേദി കിളി തൻ വചനങ്ങളെക്കേട്ടു രസിച്ചും
തങ്ങളിൽ മേളിച്ചു നിത്യം നകുലങ്ങൾ സുഖേന നയിക്കും
അംഗജനാടകമാടി ബദ്ധഹർഷാ ശയിക്കും നിശയാം
അംഗജവൈരി കൃപയാലവളിങ്ങിനെ വാണു ചിരായ.

൩

കാനക്കുറിഞ്ഞി—ചെമ്പട.

(താമരക്കണ്ണനെന്നപോലെ)

അക്കാലത്തൊരു വൈശ്യാധീശനാ-
മേകനാംഗജസന്നിഭൻ
പുഷ്കരാക്ഷിതന്നാലയമകം-
പുക്കിതങ്ങവനേകദാ
ഉൾക്കതന്നിങ്കൽ ഭക്തിയോടവൾ
സൽക്കരിച്ചിരുത്തീടിനാൾ
വെക്കമുള്ളതാലവൃന്തത്താ-
ലാക്കമോടഥ വീശിനാൾ
മൈക്കണ്ണിയാളും തന്റെ
ശങ്കിക്കാതവണ്ണം സേവിപ്പിച്ചു
അർക്കസന്നിഭം തൽകരത്തിൽ കി-
ടക്കും കങ്കണം കാൺകയാൽ
ഉൾക്കമലത്തിലിച്ഛപൂണ്ടു വ-
ണിക്കിനോടവൾ ചോദിച്ചു
ദിക്കിലെല്ലാം വിളങ്ങുന്ന തവ
കൈക്കലേ മണികങ്കണം
ഓർക്കിലിന്നു നല്ല സുന്ദരി-
മാർക്കു യോഗ്യതയേറുമേ
നൽക്കുലടതൻ വാക്കു കേട്ടവ-
നൽക്കടാനന്ദം ചൊല്ലിനാൻ
ചൊല്ലേറീടുമിക്കങ്കണം നി-
ന്നക്കാഗ്രഹമുണ്ടെന്നാകിലൊ
പാർക്കാതിന്നിതിൻ മൂല്യം
നൽകിൽ നിണക്കു നൽകുവനാദരാൽ.

൧)

ഏരിക്കലക്കാമോദരി — ചെമ്പട.

(സുന്ദരിമാർക്കണിയാണ — എന്നപോലെ)

മല്ലലോചനയും ശിവയോഗി തന്റെ നല്ല
ചൊല്ലുകളിങ്ങിനെ കേട്ടനേരം മുദാ
ചില്ലിയൊന്നിളക്കി നല്ല പുഞ്ചിരിയും തൂകി
മെല്ലവേ കടാക്ഷിച്ചവനോടു ചൊന്നാൾ
മുല്ലശരോപമമല്ല്യഗിരത്തെ ചൊല്ലേണ്ടാ ഞാനൊ
(ന്ന
ചില്ലികൊടുത്തൊരു വസ്തു ലഭിച്ചീലിത്രനാളും
നല്ല വേശ്യാംഗനാകലയുമൊന്നുമിന്നു
നല്ല വൈശ്യോത്തമ ഭവാൻ കേട്ടിട്ടില്ലേ
നല്ല കടക്കണ്ണിലുളവായിടുന്നു ധന-
മെല്ലാമെന്നറിക ഗുണശീലമൌലേ
മെല്ലവെ ഞാനൊരുജാതി ഭവാനോടർത്ഥിച്ചീടാം
(പുന-
രല്ലലൊഴിഞ്ഞിഹ തന്നുവതെങ്കിൽ മേടിച്ചീടാം
തെല്ലും മടിയാതെ നിജചിത്തമാശു നൽകി
നല്ലവണ്ണം സുഖിക്കുന്നു മർത്ത്യരെല്ലാം
സല്ലീലം മൂന്നഹോരാത്രമിപ്പൂപോലെ തവ
വല്ലഭയായിരുന്നീടാമെന്നറിക
ഇല്ലതിനന്തരമന്തകശാസനപാദത്താണ തവ
ചൊല്ലിയനാളിലൊരന്യവിനോദവുമിച്ഛിച്ചീടാ
വല്ലവീവചനമേവം കേട്ടവനും നിജ
നല്ലമണിക്കങ്കണത്തെ സമ്മാനിച്ചു
നല്ല ശിവലിംഗമേകമംഗേ കാൺകയിതു

മുല്ലബാണകേളികാലേ യോഗ്യമല്ലാ
ചൊല്ലിയിവണ്ണമതംബുജനേത്രയുടെ കയ്യിലേകി
നല്ല കളിപ്പുരയുള്ളതിലവളും വാങ്ങിവെച്ചു.

വ്യ

മോഹനം — മുറിയടന്ത.

(രാമനതിങ്കൾകിതാവോ — എന്നപോലെ)

ഏണവിലോചന താനും – നിജ
പ്രാണനാഥനൊടും ചേന്നു
ക്ഷീണമകന്നവരങ്ങോ – തഥ
ബാണവിനോദം തുടന്നു
ബാണങ്ങളഞ്ചും തൊടുത്തു – സുമ
ബാണനാമെയ്യങ്ങടുത്തു
ബാണങ്ങളില്ലാതെയന്നാ – കണ്ടു –
ബാണന്റെ ചാപം മുറിഞ്ഞു
നാണം വെടിഞ്ഞവരോരോ – തരം
വാണികൾ ചൊല്ലി രസിച്ചും
ശോണാധരീകുചകുംഭം – മൃദു
പാണികൾകൊണ്ടു രസിച്ചും
പൂണവാൻ മൂൎത്തികൾ ചേൎത്തും – ഏണാ –
വേണി കിഴിഞ്ഞഴിഞ്ഞും
ശോണാധരങ്ങൾ നുകൎന്നും – പരി –
മാണമില്ലാതെ സുഖിച്ചും
നാണമിയന്നങ്ങിരുന്നും – പുന –
രേണാക്ഷിയോടഥ ചേൎന്നും
ക്ഷീണേന കേശപാശാന്തം – ബദ്ധ

സ്വേദം പൊഴിഞ്ഞുമിവണ്ണം
ഗ്ലാനാങ്കശേഖരകനൻ—വര—
വാണി മഹാനന്ദയോടും
ചേണാർന്ന മോദം രമിച്ചു—ങ്ങനെ
വാണു യഥേഷ്ടം നിശായാം.

൯

കാനക്കുറിഞ്ഞി—ചെമ്പട.

കാമജ ഗോപിമാരെന്ന പോലെ.

ശിഷ്ടരാം വൈശ്യനാകാമിനീയോടും
തുഷ്ടികലർന്നുറങ്ങീടുമപ്പോൾ
കാട്ടുതീ വന്നു പിടിച്ചിതു ശീഘ്രം
ഞെട്ടിയുണർന്നവർ നോക്കിയനേരം
പെട്ടെന്നു കണ്ടിതു ദാവകൃശാനം
പുഷ്ടിയേറും കളിപ്പുരമശേഷം
പെട്ടെന്നു കത്തിദ്ദഹിച്ചതുകണ്ടു
പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നു തൂണുകളെല്ലാം
കട്ടിലും മെത്തയും ഭസ്മമതായി
നിർഭരമിങ്ങിനെ കണ്ടശേഷം
മർക്കടത്താനെയും കുക്കുടത്തെയും
കെട്ടു കിഴിച്ചുടൻ വിട്ടിതു വൈശ്യാ.

൧൦

ബിലാവലി—മുറിയടന്ത.

ആൎക്കിണിയോട്ടു ചെമ്മന്നാ പോലെ.

ഉത്തമശിവലിംഗമതിപ്രഭം
കത്തീടുന്നതു കണ്ടഥ വൈശ്യനാം

ആർത്തമോടുംചെയ്തിതു വേശ്യയാ-
ടൊത്തു കഷ്ടം മമ പ്രാണസഖിഭം
ഉത്തമോത്തമമത്താലിംഗമഹോ
കത്തിടുന്നതു കാൺകെടൊ വല്ലഭേ
സത്വരമതിൻ നാശവും കണ്ടിഹ
പൃത്ഥ്വിയിലിനി വാഴുന്നതില്ലഹം
ഇത്തരമുരചെയ്തവൻ വഹ്നിയിൽ
സത്വരം പതിച്ചീടിനാനപ്പൊഴെ
മത്തകാശിനിതാനമതുനേരം
മിത്രവർഗ്ഗത്തൊടീവണ്ണം ചൊല്ലിനാൾ
പാർത്തുകാണ്കിലെനിക്കിന്നിജീവനം.
കീർത്തിഹാനിയെന്നല്ലൊ ബുധമതം
രാത്രി മൂന്നു കഴിഞ്ഞീലതിൻമുമ്പെ
ഭർതൃനാശം വരികയാലെന്നുടെ
സത്യഭംഗം ഭവിച്ചിതിന്നാകയാൽ
കത്തുമഗ്നിയിൽ ചാടിമരിക്കുവൻ
ഇത്തരമുരചെയ്തു ധനമെല്ലാം
പൃത്ഥ്വീദേവന്മാർക്കൻപൊടു നൽകിനാൾ
കത്തുമഗ്നിയെ മൂന്നു വലംവെച്ചു
ഭക്തിയോടെ ശങ്കിക്കുമായതിൽ
സത്വരം പതിച്ചതു ചാടുംവിധം
നൃത്യശാസനാദേവനാലംചെയ്

൧൮

മദ്ധ്യമാവതി—ചെമ്പട.

കല്യാണി കളവാണി എന്നപോലെ.

ഘോരപാവകന്തന്നിൽ ചാടൊല്ലാചാടൊല്ലാ നീ
സാരസനയനെ ഗിരീശനഹം
വാരനാരിയാം തവ ഭക്തിവിശ്വാസമെല്ലാം
നേരോടിങ്ങറിവാനായിപ്രകാരം
പാരാതെ വൈശ്യവേഷം കൈക്കൊണ്ടുപരീക്ഷിച്ചു
പാരം പ്രസാദിച്ചു ഞാനംബുജാക്ഷി
നേരെ പറക തവ വാഞ്ഛിതമെല്ലാ-
മെന്നാലാത്രൂഢാനന്ദമിഹ നൽകീടുവൻ
നീരജാക്ഷിയുമുരചെയ്തു ഗിരിജാപതേ
സാരബന്ധുക്കളോടുംകൂടി മമ
ഘോരമാം ഭവദുഃഖന്തീർന്നിനി ഭവൽപ്പദ-
താരിണ സേവിച്ചു വസിച്ചീടുവാൻ
പാരമാഗ്രഹം വളർന്നീടുന്നു പരമേശ
വേറെയില്ലിനിക്കഭിലാഷമൊന്നും
ഗീരുകളേവം കേട്ടു ദേവനും പ്രസാദിച്ചു
സാരസാക്ഷിയെ ബന്ധുവർഗ്ഗത്തോടും
തേരതിൽക്കരയേറി ചാരുകൈലാസം പുക്കു
ആര്യയോടൊത്തു തത്ര വാണരുളി
പാരിടപതെ മഹാനന്ദതാനന്നു മുദാ
പാരാതെ വളർത്താരു കക്കടവും
സാരനാം വാനരനമിന്നിഹ വന്നു ബത
ചാരുമൂർത്തികളായവതരിച്ചു
പാരാതേവം പറഞ്ഞു താപസനെഴുന്നെള്ളി
സ്വൈരം വാണിതു നൃപനാത്തമോദം

ഭദ്രാക്ഷമാഹാത്മ്യം

സമാപ്തം.

ചണ്ഡാലീമോക്ഷം.

ഏറിക്കലക്കാമോദരി — ചെമ്പട.

ഗുരുപവനപുരേശ എന്നപോലെ:—

സുകവിതാപീയൂഷപാനൈകതാനേ
ശുകതരുണി! ബാലേ വരികരികെ
പൊരിയവിലും പാലും പഴം ശർക്കര
പരമധുരമാം തേനും മലർപ്പൊടിയും
തവ വരാഹാരം വേണ്ടുന്നതെങ്കിലോ നീ
പരമസുഖം നന്നായ് ഭുജിച്ചുടനെ
ഗിരിതനയാനാഥ കഥാവിശേഷം
പറക പറകിന്നു കിളിക്കിടാവേ
തെളിവൊടിദം കേട്ടു മിനക്കെടാതെ
കിളിമകളും ചൊന്നാളതിസരസം
സരസിജബാണാരാതിസൂനുവായ
കരിമുഖനും മദ്ഗുരുനാഥന്മാരും
മുരമഥനൻതാനും സരസ്വതിയും
നിരവധി മുററുള്ള ഭൂദേവന്മാരും
ദുരിതഹരം ശൈവപുരാണശേഷം
പറവതിനാവോളം തുണച്ചീടേണം

൨

നാഥനാമക്രി—ചെമ്പട.

(ജലധിതകേളി എന്നപോലെ)

എങ്കിലോ ശൈവപുരാണവിശേഷത്തെ
ശൃണുത സമയം കളയാതെ
ചൊല്ലിടാം ശിവമഹത്വാ വല്ലവരാകിലും
സുലഭം കാമിതമനവേലം
കൈവല്യമായുസ്സും ശ്രീബലമെന്നിവ
ശിവപൂജാഫലമെന്നറിക
വ്യാധിയകന്നുപോമീശപ്രസാദോ
വ്യഥയും മാറ്റീടുമഞ്ജസാ
ശങ്കരസേവയാ സംഭവിക്കും ഗതി
ശരണം നമുക്കില്ലന്യഥാ
കുംഭമാസം തന്നിലസിതചതുർദ്ദശി
ശുഭദിനമെന്നു പ്രസിദ്ധം
രാത്രിയിലുറക്കമിളച്ചു ശിവരാത്രി
ദിവസമുപവസിക്കേണം
മുഖ്യം ശിവരാത്രി നോല്ക്കുന്നവർക്കോ
നഹി ജനനമരണദുഃഖം
വില്വപത്രംകൊണ്ടു ശിവലിംഗാരാധനം
കലിമലനാശനമേവ
എണ്ണീധരസമാരാധനമഹിമയെ
പണിയുണ്ടു പറവതിനോരം
എന്നാലു കാരണമിതിനൊരു കഥയെ
മന്ദേതരം കഥയാമി.

പണ്ടു മിത്രസഹനെന്നൊരു മാനവ-
നുണ്ടായി ദിവാകരവംശേ
വിദ്യാവിശാരദനാദ്ദേഹം
തേജസാ കതിരവനേയും ജയിക്കും
സൌമ്യത നിനയ്ക്കുമ്പോളമ്പിളി കമ്പിടും
സൌന്ദൎയ്യത്താലംഗജനാം
ചാപകൌശലം ഭാൎഗ്ഗവനില്ല-
വനോളം കപടം കൈവെടിഞ്ഞോരുനാളും
സമ്പദാ നിലിമ്പരാജാവിനൊ ലവലേശം
മുമ്പിലെണ്ണുവാനില്ലവകാശം
സ്ഥൈൎയ്യവിഷയേ കൈലാസാചലംപോലും
ശരിയല്ലെന്നവനോടകിലും
എന്നെണ്ണിക്കും നൃപനില്ലാ ബഹുമാനം
ധൎമ്മംകൊണ്ടന്തകനേയും
സൎവ്വകലാനിധി മിത്രസഹൻ നിജ
പരിജനാമാത്യസമേതം
ദമയന്തിയെക്കാളും സുന്ദരിയായെഴും
മദയന്തിയാം രമണിയെ
ലാളിച്ചരമന തന്നിലനാരതം
മേളിച്ചു വാഴും ദശായാം
നായാട്ടിനൊരുമ്പെട്ടു നായകനേകദാ
നയമുടയ ഭടന്മാരും
ബാണം ശരാസനം ശസ്ത്രങ്ങളനവധി
ചേണാൎന്ന വേലു കൃപാണം
മററുള്ളതൊക്കെയും യോഗമുറപ്പിച്ചു

തേരതെന്നൊരു ഹയമേറി
കാടകംപുക്കഥ രാജാധിരാജനാം
ഝടിതി നടന്നു തുടങ്ങി

൩.
(പുന്നാഗവരാളി—ചെമ്പട.)

വിഷ്ടപചക്രവാളം ഞെട്ടിവിറയ്ക്കുമാറു-
ള്ളട്ടഹാസേന ഭയപ്പെട്ടോടിയും
കൂട്ടം പിരിഞ്ഞുള്ളൊരു ദുഷ്ടജന്തുക്കളുടെ
നഷ്ടിവരുത്തുവാനരിഷ്ടിച്ചഹോ
ചട്ടറ്റൊഴുന്ന മലങ്കൂട്ടിലുത്സാഹവശാ-
ലൊട്ടുംകുറയാതൊരുമ്പെട്ടതിനാ
ദ്ദൃഷ്ടിവെച്ചപാരം മറ്റുള്ളവരും കൂടാ
പെട്ടന്നടനംചെയ്തും മദ്ധ്യേമാൎഗ്ഗം
ചീളെന്നെരിഞ്ഞു കത്തിക്കാളും ഘോരാനലനൊ-
ക്കാളും കരാളനാമൊരാശരനൊ
മേരുമാമലപോലെ ചാരത്തായ്മാറുകണ്ട
റോരം കരണീയവിചാരം വിനാ
രക്ഷോനായകനുടയ വക്ഷോദേശമക്ഷീണം
ലക്ഷീകരിച്ചധികരൂക്ഷതയാ
ക്ഷോണീപാലകനൊരു ബാണം പ്രയോഗിച്ചു-
ചിരേണ ഹനിച്ചിതവനെയും തഥാ
ബന്ധുവാം സഹോദരനന്തരിക്കകയാ-
ലനന്തചിന്താകുലിത സന്താപേന
വമ്പനാകുമവൻറെ തമ്പി മാനുഷവേഷ-

മന്ദോൽഭടനായയാ നിവ്വഹിച്ചു
ആശ്രിതവത്സല സന്ത്രാസിതാരാതിയാം.
മിത്രാസഹനോടമിഷ്ടമാസകലം
തെറ്റെന്നറിയിച്ചഴലാറ പാചകസ്ഥന്മാരെ
കൊറ്റിനുള്ളവകാശമേറ്റുവാങ്ങി
കൂടെച്ചതിക്കുന്നോരു കൌടില്യസ്വഭാവിയാം
മൂഢാശയന്റെ കപടം ചൊന്നും
ആരാഞ്ഞറിയാതവനീശനാം നിജപതി-
വാരസമേതം പുരിപുക്കടനെ
താരിൽത്തേന്മൊഴിയാളാം ഭാര്യയോടൊത്തുകൂടി
സ്വൈരം വാണിതാത്മസൌധസീമനി.

൪

ആരഭി—ചെമ്പട.

(ഭാരകമണിതകെന്നപോലെ.)

അക്കാലമത്ഭുതനായ
മുഖ്യമാം ശ്രാദ്ധവാസരേ
നീക്കം വരാതാളുയച്ചു
സല്ക്കരിച്ചു വസിഷ്ഠനെ
പാദപത്മം കഴുകിച്ചു
സാദരം മിത്രാസഹനാം
പീഠേ വസിപ്പിച്ചനേരം
മൂഢാശയകിടനായ
സൂദനും വിളമ്പിനാനാ-
പദാത്ഥങ്ങളത്യാദരം
മാനുഷമാംസത്തെ കൂട്ട-

വാനായെടുത്തുള്ളോരം
ഘ്രാണംകൊണ്ടറിഞ്ഞു
മുനി മാനവനൊജ്ജല്പിച്ചിതു
ഘോരദുരിതാശയ ഞാ-
നാരെന്നു വിചാരിയാതെ
രേ രേ മാനുഷാധമ ധി-
ക്കാരം ചെയ്യാനെന്തിന്നേവം
കീകസാത്മജസ്വഭാവി-
യാകയാൽ രാക്ഷസനായി
പോകമെടാ മൂഢമതേ
പോക നീ ദൂരവേ ശാ
കാന്താരേ കർബ്ബുരനായി
പന്തീരാണ്ടു വാണശേഷം
സ്വന്തവേഷം പൂണ്ടീടാമെ-
ന്നന്തേവാസിയാകമൂലം
ഭൂപതിയുമനന്തരം
കോപതാമ്രാക്ഷനായിഹ
താപസനോടേവം പരി-
താപവശാലൂചേ ഗിരം
ധ്യാനശീലതപോധനാ
ഭാനുവംശോത്ഭവന്മാരാം
മാനവന്മാരേവമുള്ള
ഹീനകാര്യം പ്രവൃത്തിക്കാ
സാഹസമായല്ലോ തവ

മോഹമിന്നു മഹാമതേ
ഹാ ഹാ വൈചിത്ര്യവൃത്തെക്കാളും
ഭേദിനാം കിന്തു ഗർഹിതം
എങ്കിലിനിക്കാലുഷ്യത്തെ
നിങ്കലുമജ്ഞന്ധതീശ
സങ്കടമുളവാകുമാ-
റംഗീകരിപ്പിക്കവനാഹം
എന്നരുളിച്ചെയ്തു ഭൂപ-
നന്നിച്ചെഴുമരിശോ
ചെന്നുടൻ ശാപോദകത്തെ
തന്നുടെ പാണിയിലേന്തി

൪

ദ്വിജാവന്തി—മുറിയടന്ത.

ഭാനുവംശാവതംസമേ
ദീനബന്ധോ ജീവനാഥ
മാനനീയഗുണാംബുധേ
മാനവ കോപം വൃഥൈവ
വല്ലതെന്നാകിലും ദൈവ-
മല്ലയോ നമുക്കും ഗതി
തെല്ലുനേരം ക്ഷമിക്കേണം
വല്ലഭ കോപം വൃഥൈവ
ബുദ്ധിപൂർവ്വം മാമുനിയെ
നിർദ്ദയം ശപിച്ചീടൊല്ല
മർത്ത്യമാംസം വിളമ്പിയ

ഭൃത്യനെക്കൊല്ലുതതായോ
സാരവേദിയെന്നിങ്ങിനെ
ഭൂരി നിന്നെ വാഴ്ത്തീടുന്നു
സാരസവിലോചന നീ
ധീരനായി ഭവിച്ചാലും
കൎമ്മദോഷം കൊണ്ടിപ്പോഴെ
ധാൎമ്മിക നിന്നുടെ കായം
നിൎമ്മം കുത്തിയുണ്ട-
ത്തുല്യമല്ലെന്നു ചൊല്ലാം
ജന്മജന്മാന്തരാൎജ്ജിത
കൎമ്മപത്താലൊരോ വക
തിന്മകളുണ്ടാമെ നല്ല
നിൎമ്മലമാനസന്മാൎക്കും
പാപിയാമെന്നെയും വെടി-
ഞ്ഞൊരച്ഛൻ ലോകമെന്നാണല്ലൊ
ഭൂപതേ കാനനവാസം
ശോഭനമെനിക്കും തവ
പ്രാണനായികയിങ്ങിനെ
കേണനേരം മാനവനാം
താണു താപസനെ ബഹു-
മാനപൂൎവ്വം കൈവണങ്ങി.

മലമ—ചെമ്പട.

൩

[illegible] എന്നപോലെ.

യോഗശാപോദകം തന്നുടെ പാദെ
തൂകിയ നേരം ഭൂപാലന്ന നാമം
കന്മാഷാംഘ്രിയെന്നായ്വന്നു നിതാന്തം
വന്മലപോലെ കനത്തു ശരീരം
ദൃഷ്ടികളൊന്നു കലങ്ങി മറിഞ്ഞു
വിശ്വരൂപം ഞെട്ടുമാറട്ടഹസിച്ചു
ദംഷ്ട്രം കടിച്ചുവിടുന്നു കുതിച്ചു
ദുഷ്ടാശരൊപ്പിടിച്ചു വിഴുങ്ങി
കാടകം പുക്കു നടന്നു തുടങ്ങി
പേടി കലൎന്നു് മൃഗങ്ങളടങ്ങി
കാണുന്നവരെ് ഹനിച്ചു പിടുങ്ങി
ശോണിതം് കോരിക്കുടിച്ചു തുടങ്ങി
താപസന്മാരുടെ നിഷ്ഠ മുടങ്ങി
ഭൂപതിമാരും ഭ്രമിച്ചു മടങ്ങി
പൊട്ടിച്ചിരിക്കയും ശൃംഖലബന്ധം
പൊട്ടിച്ചിരിക്കും മദിച്ച ഗജത്തെ
തട്ടിയുതട്ടിപ്പിരട്ടി വധിച്ചും
പെട്ടന്നടിച്ചു കപാലമുടച്ചും
ഘോരമാം കാനനസീമനി നീളെ
പാരം മദിച്ചു പുളച്ചു നടക്കും
മാനവൻ കണ്ടിതു മറ്റൊരു ഭാഗേ
മാനേലും കന്നിയാം താപസിയോടും

ധ്യാനം കലൎന്നടജാതങ്ങളാദേശേ
വാണങ്ങളും മുനിബാലകരോയും
വെക്കം പിടിപെട്ടിട്ടക്കിയനേരം
നികെന്ന ഭാമിനി ദുഃഖിതയായി
തൽക്കാലോചിതം നിനച്ചു ഭയേന
ഗൽഗദാക്ഷരം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

൧

ആനന്ദഭൈരവി—ചെമ്പട.

ഓടും മൃഗങ്ങളെ കേളി എന്ന പോലെ

മദയന്തീമാനസ കമലസുധാകര
സദയം വിമോചയ മുനിവരനെ
അപരാധം ചെയ്യാത്തുള്ളവരെ നിരാകുലം
നിപുണമതേ ഹനിക്കുവതില്ലാരും
രവികുലസംഭവധവനെ നീ സാമ്പ്രതം
വിവശനാക്കാതെ കണ്ടവനം ചെയ്യു
തരുണീയാമെന്നുരമണനൊന്നോൎക്കേണം
കരുണാലയ ഹേ മാം പരിപാലയ
കനിവൊടു താപസി കരയും ദശാന്തരേ
മുനിയെ ഹനിച്ചിതു വനാചരനും
മുഹുരപി കാന്തനെ മനസാ വിചാരിച്ചു
സഹസാ കരഞ്ഞവളിരിക്കെ നല്ല
ചിതയും ചമച്ചു തീയ്യധികം ജ്വലിപ്പിച്ചു
നൃപനെജ്ജപിച്ചിതു കഴിയുംവണ്ണം
ക്രമതേ നിശാചരയിനി നീയൊരുത്തിയെ
സപദി തൊടുന്നാകിലുളവാം നാശം

ജഗദീശൻ സാക്ഷിയാണതിനെന്നു താപസി
വേടനോ പതിച്ചുടൻ ത്രിദിവം പുക്കാൻ
നൃപനാം പതിയോടു തിരിച്ചാരായി
വിപിനേ നടന്നിതു പകലിരവും
വിഗതാമയം പിന്നെ നിജവേഷം
കൈക്കൊണ്ടു നഗരപ്രവേശനം ചെയ്തുസമയാ
കളവാണി കാന്തയെപ്പുണരുവാനാഗ്രഹം
വളരുകയാലെ ചെന്നണഞ്ഞു ഭൂപൻ
ദമയന്തി ചൊല്ലിനാളതിനു സാഹസം
വിദിതം മയാ തവ പരമാം ശാപം
നരവര തൊട്ടുപോകരുതേ നീ നാരിയെ
പരമാർത്ഥം ചൊല്ലി താനസ്സുനായിക.

൧൧

ശരിയതി—വ്യക്തതാളം

മുകാരി രാഗത്തുകൊന്നപോലെ

മധുരവാക്യം വാണിയാളാം ദമയന്തി സന്തതരാ
ഒട്ടുകാലം മിത്രാസഹനാതിമാത്രം ശാന്തനായി
മതിയിനി വൃഥാ സംസൃതിയിലുള്ള നിവാസം
ഗതിയില്ലിതുകൊണ്ടെന്നാം മതിയിലുറച്ചുടനാ
ജിതസർവ്വേന്ദ്രിയനായി ക്ഷിതിപനായിരാജനം
ബുദ്ധിമതിയേയും നിജസഹധർമ്മിണീവചസാ
ഗഹനാശ്രമം പ്രാപിച്ചു സന്യാസാ തപം തുടങ്ങി
വിശദമതിവശം നശിക്കനെന്നുള്ള കീർത്ത്യാ
സതീത്വം പ്രൗഢതയേന്തുന്ന ദമയന്തിയിലോകത്തെ

ഗ്ഗുണമിയലും സന്താനം ക്ഷണേനസമയംകൊണ്ടഹോ
തദനു വസിഷ്ഠമഹാമുനിനാ സമുല്പാദിതം
പരമശിവഭൂധരനാ മതവും കന്മഷാംഘ്രിയെ
സരസം വിഴുങ്ങീടുവാനൊരുങ്ങിയ ബ്രഹ്മഹത്യാ
ദാരികെ വന്നഹോരാത്രം പൊറുതി കെടുക്കയാലെ
ഒരു കഴിവില്ലാഞ്ഞഥ പരിതാപാധികനായി
ഗ്ഗുരുജനോപദേശേന നരപതി പുറപ്പെട്ടു
പലദിശി പുണ്യതീർത്ഥജലവുമാടിയങ്ങിനെ
ക്ഷമയാ സഞ്ചരിക്കുന്ന സമയേ വിദർഭവരുടെ
മണിമയകോവിലകം അണയത്താഴ്ത്തു കണ്ടിതു
അനവധി ശിഷ്യജനമായവിടെക്കെഴുന്നരുളും
വിനതജനാശിഷ്ടമുനിവരഗൌതമനെ
ബഹുമാനാപുരസ്സരം നത കൈവണങ്ങി രാജാ.

൪൮

മദ്ധ്യമാവതി—ചെമ്പട.

കല്യാണി കളപരണി എന്നപോലെ

സ്വാഗതമധുനാ കിം പാകാരിസമധീര
പോകുന്നോനവിടേക്കു താനേകനായി
അർക്കവംശജ ഭവാനിക്കാലമെല്ലാംകൊണ്ടും
സൌഖ്യമല്ലയോ വിചാരിക്കുന്നേതാറും
ശ്രേഷ്ഠനായെഴുന്ന വസിഷ്ഠനും നിജതപോ-
നിഷ്ഠയാ വാഴുന്നോ വിശിഷ്ടമതേ
പാരിടം തീവടിഞ്ഞു മററാരെയും ചിന്തിയാതെ
പാരാതിങ്ങെത്തു ബോധം പോരുവാനും

ഭീതവായിതോ മുഖപാരവശ്യത്തിനുള്ള
കാരണം പറയാമോ നേരാംവണ്ണം
മിത്രാസഹനം മുനിസത്തമനുടെ വച-
നത്തെ ശ്രവിച്ചു പുനരിതമൂചേ
ശാന്തമാനസനായ നിന്തിരുവടിയുടെ
ചെന്തളിരടിയിണ സന്തതവും
ചിന്തയിലിളകാതെ ബന്ധിച്ചു വാണീടുന്ന
ജന്തുക്കളുടെ പരിപന്ഥികളെ
അന്തകപുരത്തിലേക്കന്തിവിടുന്ന കാലം
സന്തപിക്കുമാറായതെന്തിങ്ങിനെ
കർമ്മദോഷംകൊണ്ടൊരു ബ്രഹ്മഹത്യാ വന്നെന്നെ
തിന്മാനായിട്ടൊരുമ്പെട്ടീടുന്നിതാ
നിർമ്മലയശമേറിക്കുമവിക്കയാലഥോ
രാപ്പകലീവിധം നടക്കുന്നായി
നാടകം പരിപാലിച്ചീടുകതന്നെ മൂലം
നാടകമല്ലാ പരമാർത്ഥമേവ.

൫൦

പുന്നാഗവരാളി—ചെമ്പട

[illegible]

ഗൌതമ തവ പാദസരോജദ്വന്ദം
കൈതവം വിനാ കൈതൊഴുന്നേനഹം
ചെയ്ത പുണ്യങ്ങളേതാനും ചൊല്ലിടാം
പ്രീതനായതു കേട്ടരുളേണമേ
ലോകപാലനം കൈവിടുന്നാളോളം
യാഗവും പല ചെയ്തു ഞാനാവോളം (ഗൌതമ)

പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളാടി നടന്നു
സ്വർണ്ണദാനവും ചെയ്യുന്നവർകളും
വല്ലാതെ വന്നാടുക്കും പിശാചിയെ
വെല്ലുവാനായ്‌തകീടാഞ്ഞതുള്ളതും
ചൊല്ലെഴും ദേവാലയങ്ങളിലെല്ലാം
ചെന്നു തപസ്സു ചെയ്യുന്നാല്ലോ (ഗൗതമ)
നില്ലു നില്ലെന്നാടുക്കും പിശാചിയെ
തെല്ലുമേ ഭയം തീരുന്നതില്ലഹോ
നിൻ കരുണാലവംകൊണ്ടു സാദ്ധ്വസം
നീങ്ങുമെങ്കിലേയുള്ളു മഹാമുനേ
സാദരം മുനേ നന്ദനോ തവ
സോദരമൈത്ര്യം കാണുന്നിതാദരാൽ
ശങ്ക തീർന്നുകളേണം ഗുണാലയ
സങ്കടം കളഞ്ഞാശു മാം പാലയ (ഗൗതമ)
മേദിനീപതേ ഖേദം കളകെടോ
സാദരം ഗുണ നോരായവസ്ഥയെ
വേദവേദ്യനാം മാരാരിതന്നുടെ
പാദപങ്കജം ചിന്തിക്ക സർവ്വദാ (മേദിനീ)
ഗോകർണ്ണാലയേ വാഴും ഗിരീശനെ
ശോകനാശനമൂർത്തിയെന്നോർക്കണം
ഘോരസംസാരസാഗരമഗ്നരെ
തീരമേറ്റീടുമീശനസംശയം (മേദിനീ)
സാരസപ്രിയനല്ലാതെ മന്നിലെ
ഭൂരിയത്തിനെ നീക്കാവതോ സഖേ
മറ്റു ദേവാലയങ്ങളിൽ സേവയാ
ചെറ്റു പാപം നശിക്കുമെന്നാകിലും

കമഠഘോരദ്യുതിനാം ഗം വചസ്സുവാ -
നന്ദനാദേവനോടുള്ള ഭൂതലേ (മൈതിനി)

൫൯

ഏറിക്കല — ചെമ്പട

അംബുജമുഖനായന എന്നപോലെ

കേശവനും കിന്നരപക്ഷലോകേശാദികളും
വിശ്വദേവാഖ്യന്മാരും ദിവാകരനും
സപ്തർഷി വസുക്കളും നാസത്യാദിത്യന്മാരും
ശർവ്വനെ ഭജിച്ചീടുന്നു പൂർവ്വദ്വാരി
ചിത്രഭാനു സമവർത്തി ചിത്രഗുപ്തന്മാരും
പ്രത്യഹം രുദ്രന്മാരും ദക്ഷിണദ്വാരേ
ഗംഗയാ പശ്ചിമദ്വാരി പാർശ്വേ കാളിന്ദി
തുംഗനാമവിത്തനും ഗോകർണ്ണാലയേ
യക്ഷനും വായുദേവൻ മാതൃക്കളും നന്ദ -
ദക്ഷപ്രജാപതിയും വിനതാത്മജനോ
വന്ദിപ്പതിന്നായുത്തരദ്വാരി വാണീടുന്നു
സാന്ദ്രകൗതൂഹലം ദേവനാരിമാരും
അത്ര മുഖ്യമായ ഗോകർണ്ണാഖ്യാലയേ പണ്ടു
വൃത്രവൈരി വൈനതേയാദിത്യന്മാരും
മിത്രനും ദണ്ഡധാരി മാതൃകളാമ -
ഗന്ധർവ്വാദിവിദ്യാധരന്മാരും ചണ്ഡികയും
നക്തഞ്ചരപ്രവരനാം രാവണനും നാഗാ -
ശനനാം ഖഗകർണ്ണനും നിർവ്വിശങ്കം
അത്ര പുരാ സാധുവാം വിഭീഷണനും
പ്രതിപത്തിപൂർവ്വം ഭജിച്ചോരാം താപസന്മാരും
ഭക്തവത്സലനാം ത്രിപുരാന്തകനെ

ഹൃദി ഭക്തിയോടനന്തനാം ത്രിപുരന്താരം
ഉത്തരവർമ്മാവും കൃശാന സാരസന്താനനനാം
താരകഹിരണ്യനാതം ദുരുകിയും
മാരവൈരിയെത്തപസ്സു ചെയ്തു മുഖ്യക്ഷേത്രം
പാരിടേ ഗോകർണ്ണാലയം രാജമൌലേ
ഏകവാസരോപവാസം തത്രാനേകോപമം
ശ്രീകൈലാസേശപ്രാധാന്യം ചിന്തനീയം

— —

൫൨

മോഹനം — മുറിയടന്ത.

സുന്ദരിമാർകണി കണ്ടോ എന്നപോലെ

കേട്ടീടുകിന്നിയും ശേഷം — പരി-
ഇഷ്ടി കലൗ വിശേഷം
നാട്ടിലശേഷം വലിയ — ഭൂപതി
പെട്ടെഴും ഗോകർണ്ണാലയേ
പൊങ്ങുന്ന കല്ലുകളെല്ലാം — ശിവ-
ലിംഗം തദ്ദൈവാംബു തീർത്ഥം (കേട്ടീടു)
പാരം വെളുത്തും ചുകന്നും — പിന്നെ
ഗൌരം ക്രമേണ കറുത്തും
പാരാതെ നാലു യുഗങ്ങ — ളിലും
മാറും മഹാബലകാരം
പശ്ചിമസാഗരതീരേ — കാണാം
നിശ്ചലം ഗോകർണ്ണാലയം (കേട്ടീടു)
തത്ര ചെന്നങ്ങൊരു മുക — ണ്ണനെ
പ്രത്യഹം സേവിച്ചീടുക
മൃത്യുഞ്ജയനെ ഭജിച്ചാലപ — മൃത്യു-
വെപ്പേടിയൊഴിക്കാം

താരസുധാംശു ചതുർദ്ദശിക്ക
സ്നാനം കഴിച്ചു സമുദ്രേ
തർപ്പണം ചെയ്തു ശിവന്റെ ഭജ-
നാർപ്പണം ചെയ്തിലവന്റെ
കന്മഷം നീങ്ങുമതിന്നായിരാ-
ച്ചെമ്മേ ഗമിക്ക നൃപാത (കേട്ടിട)
മുഖ്യം വ്യതീപാതമെന്നും ശുഭ-
സംക്രമം സാധു പ്രദോഷം
ശംഭുപ്രസാദത്തിനത്യുത്തമം
ജംഭാരിസന്നിഭധീര (കേട്ടിട)
കുംഭമാസത്തിലസിത-
ശിവരാത്രിയും സമ്മതമല്ലോ
ഗോകർണ്ണംച്ചുവളപത്രം ശിവ-
ലിംഗം സദാശിവരാത്രി
ഇച്ചൊന്ന നാലും വിശേഷാലൊത്തു-
മിച്ചീടുവാനും പ്രയാസം (കേട്ടിട)
എന്തഹോ മാലോകരേവം ത്രിപു-
രാന്തകനെ ഭജിക്കാതെ
എണ്ണുന്ന സംസാരവാരാന്നിധൌ
നിണ്ണുന്നതൌചിത്യമാശേ
മായാമയനാം ഗിരീശമരി-
മായമിതിന്നും നിദാനം
റോരറു ഞാനിന്നലെ രാത്രി പുരാ-
ദോരാം മുദാ ശിവരാത്രി

തൊറന്ന ശിഷ്യരായിട്ടിഹ
മറ്റും കിടന്നുറങ്ങാതെ
ശങ്കരപ്പൂജയും ചെയ്തൊരുവി.
ശങ്കം നിരന്തരമേക്യ്യാ.

൫൩.

സൌരാഷ്ട്രം—മുറിയടന്ത.

(ഭാരതകഥാമൃതം—എന്നപോലെ.)

ഗോകർണ്ണാലയപ്രാധാന്യം
ശ്രാവണീയാകൃതേ മാന്യം
പാകശാസന കേശവലോകേശന്മാരും തുട്ടിശി
താർക്ഷ്യനാം വസുക്കളെട്ടും യക്ഷകിംപുരുഷന്മാരും
സിദ്ധചാരണഗന്ധർവ്വസാദ്ധ്യവിദ്യാധരന്മാരും
യോഗികളും നിശാകരയോഗീശാദ്യൃഷന്മാരും
സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും ഏകമോദേന സാദരം
ദേവകളെല്ലാവരും ശചീദേവിതാനും തോഴിമാരും
എന്നുവേണ്ടാ നാനാജനം വന്നുചേരുന്നതുമൂലം
മിശ്രമായിട്ടുള്ളയോഗം വിസ്മയം ഗോകർണ്ണാലയേ
നാമസങ്കീർത്തനം ജപഹോമതർപ്പണങ്ങളാലും
ആമയധ്വംസിയാകുന്ന കാമസൂദനസ്വാമിയെ
സാദരം ഭജിച്ചു നിശിയാഗണേന ചെയ്യുന്നിതാ
ശിവരാത്രിയും കണ്ടോരം യാത്രയായിതെല്ലാവരും.

൫൪.

നീലാംബരി—മുറിയടന്ത.

കാമവൈരിയെ വന്ദിച്ചു
[illegible]

ഞാനുമെൻെറ ശിഷ്യന്മാരും
മാനസം തെളിഞ്ഞിരിക്കി
മദ്ധ്യാഹ്നമായപ്പോളിഹ
വർദ്ധിച്ചു ദാഹവും വൈല്യം
യോഗമായിങ്ങനെമാത
പൊയ്കയെ പ്രാപിച്ചുടനെ
പാനീയപാനവും ചെയ്തു
ദീനതകൈവിട്ടാസ്ഥയാ
കാററുമേററിരിക്കുംനേരം
മുററുമഴുക്കാം കാണായി
തെററന്നവിടേക്കു ചെന്നു
പാററിയപൊഴുതരികേ
ബാധാസങ്കടമതീവ
വൃദ്ധയാകും ചണ്ഡാലിയെ
കണ്ടിതു കൈകളും കാലും
വിണ്ടു കീറിപ്പുഴുത്തോരാം
ചണ്ടിയാമവളെ വല്ലാ-
തുണ്ടു ദുർഗ്ഗന്ധമെന്നല്ലാ
കുഷ്ഠവും രാജയക്ഷ്മാവും
പെട്ടധരോഷ്ഠം ദ്രവിച്ചും
ഗാത്രവും മെലിഞ്ഞു മല-
മൂത്രമെന്നിവ പുരണ്ടും
പ്രത്യഹം വാവിട്ടലറി
ധാത്രിയിലിഴഞ്ഞുരുണ്ടും

ചാകാതെ കിടന്നുഴലും
രോഗിണിയെ സകരുണം
നോക്കിനിന്നീടുമന്തരേ
മുഖ്യമാം വിമാനമേറി-
കാലകാലാകൃതി കോലും
നാലു ദേവദൂതന്മാരെ
വൈവശ്യാ കണ്ടു ഞങ്ങ-
ളേവരും നമസ്കരിച്ചു
പാവനസപ്തർഷികളോ-
ടേവമറിയിച്ചു നാഥം

൫൭

മോഹനം—ചെമ്പട.

(ചിന്തയാമിപൂർണ്ണവേദം എന്നപോലെ.)

സാദരം നിങ്ങളെക്കാണ്കയാലേമയാ-
സാധിതം ജന്മസാഫല്യം
ത്തുലബാലസുധാകരാദികട-
ത്തുടിവരദാമയാസ്ഥി
കപാലജടാമസിതാബ്ജശോഭിതകാല-
കാലചിദ്രൂപ മുഖ്യകളെ (സാദരം)
പൊന്മുവാനെന്തിഹകാരണം നിങ്ങളെന്നു
സൈപരമതുളിച്ചെയ്യേണം
ഘോരഘോരമയാപഹം
കരുണാകരം ഗിരിജാരമണാളു

ചരാചരദൈവതമാതുമറി സൽക്കരിയാത
പാപികളെ മുഷ്ക്കിടുവതിനൊ (സാദരം)
വാസവമന്ദിരം തന്നിലേക്കണൊ ഗതി
വാസുദേവനൊക്കാണുമൊ
ശീതളാനന്ദാശ്രുമാരയേ ഗമിതം
മുദാ വിടരുന്നപോലിഹ മേ ഹൃദയം
ഭവരോഗമതിന്ന വിനോദമേ–
തി മന്ദേതരമധുനാ (സാദരം)
മന്നിടപരിപാലനാത്ഥം വന്നി–
രങ്ങിയെന്നുള്ളതൊ പരമാത്ഥം
കന്ദബാണനിഷൂദനം ഹരി സവ്വദാ
കരുതുന്ന ഞങ്ങളിലിന്നുപാകിന
സംശയമധുനാ വെന്നിടേണ–
മതിനായിത വന്ദേ (സാദരം)

൧൫

കേദാരഗൗഡം — ചെമ്പട.

അജ്ഞാനം കരോമി എന്നപോലെ.

ഏവം നതികളെക്കേട്ടു ഭാവംതെളിഞ്ഞുടനെ
ദേവദൂതന്മാരിലേകനൊവാച വാചം
ശൗനകതാപസസത്തമ സാദരം കേട്ടുകൊണ്ടാലും
പ്രീതിയുണ്ടാമിതുമൂലമതിവ നൂനം
കണ്ടിലയൊ പുരോഭാഗേ കന്യായകം
ചണ്ഡാലിയെക്കൊണ്ടുപോരികെന്നു
നിയോഗിച്ചു ഞങ്ങളെ–

കണ്ണേകാലാന്തശാസനൻകൊണ്ടിങ്ങനം പുറപ്പെട്ടു
കൊണ്ടിവളെജ്ജയിക്കുവാനാടത്തുകൂടി
അത്ഭുതമെന്തിങ്ങിനെയൊ മുപ്പുരശാസനന്റെ
കല്പനചെന്നിളക്കുവാനിനിപ്രയാസം
മായാമയനായ ദേവനെന്തിങ്ങിനെ തോന്നുവാൻ
ന്യായമല്ലിക്കാട്ടിയതെന്നിനിപ്പറയാം
നിർഭരം മൂഢയാമിവളെത്രയും നിസ്ത്രിയല്ലോ
ദുഃശങ്ക ദിവ്യമാം വിമാനം തൊടാമോ
പാപിയെന്നിവളെച്ചൊല്ലാം
നാപി വാദം ലവലേശം ഹേ പുരാന്തക
ഭൂതന്മാരായുള്ളവരെ വ്യാധിയും ദാരിദ്ര്യമിവ
ളാധിക്കുവാനുള്ള ഹേതു ബോധിച്ചീടുക
പാതകമിതിപ്രസിദ്ധം.
സാധിക്കുവാനെളുപ്പമോ സദാശിവനോ സായൂജ്യം
ചെയ്തീലിവളേതു പുണ്യമറിഞ്ഞുനാം
ദാനവും ചെയ്തീലാ ശിവഭക്താനേകദാ
നൂനമിവളുണ്ണാതെയെന്നമൂടനെ ചൊല്ലാം
സ്നാനശൌചാദികർമ്മവും ഇതൊന്നുമില്ലീശ്വരനെ
ഹീനയാമിച്ചണ്ഡാലിയെ നിനക്ക നിന്ദ്യം
ശങ്കരപ്രസാദത്തിന്ന കിം കാരണം
ദിവ്യന്മാരേ ശങ്കയുണ്ടീവിഷയത്തിലിനിക്കസാരം
അന്തകാന്തകശാസനസ്സന്തതമെന്നുണ്ടാമൊ
ചിന്തിയാതിവളെക്കൊണ്ടുഗമിപ്പിനാളു
എങ്കിലോ കേട്ടാലും മുനേ ചണ്ഡാലിയാമിവളുടെ
മുൻകഥയെ വിവരിക്കാമറിയുംവണ്ണം

പണ്ടിവളോ വിപ്രജാതിക്കുണ്ടായ കന്യകാരത്നം
കണ്ടാലതിവ സൌഭഗാ വളൎന്നു മന്ദം
താതനും മാതാവും നിജകാമിനീശിരോമണിയാം
സുതനുസൌമിനിയെ ലാളിക്കും ദശായാം
കന്യകക്കു യൌവനാരംഭം വന്നണഞ്ഞളവിലൊരു
ധന്യനാം വിപ്രനവളെപ്പരിഗ്രഹിച്ചു
മന്ദിരസീമനി നിജകാന്തനുമായനുദിനം
നന്ദി കലൎന്നു ബ്രാഹ്മണി വസിക്കുംകാലം
യോഗവശാലന്തണനു യൌവനം കഴിയും മുമ്പെ
രോഗവും പിടിപെട്ടഹോ മരിച്ചുപോയി.

൬൭

കല്യാണം — മുറിയടന്ത.

മതിഗാമിനി കാമിനി കാന്തനെ
ചിന്തിച്ചു പാരം പ്രലാപം തുടങ്ങി
യൌവനാധിക്യതകാരണമഹോ
ദൈവചിന്തയും കൈവെടിഞ്ഞാസ്ഥയാ
ഹന്ത ജാരസംസൎഗ്ഗം തുടങ്ങിനാ_
ളന്തണസഹധൎമ്മിണി സൌമിനി
ഗൎഭമുണ്ടായിവന്നു നിരന്തരം
ദുൎഗ്ഗയാമവളെത്തദന്തരേ
ദേവന്മാരുമഞ്ചാറിണങ്ങരും_
കേവലം സഭാകൂടിനിയോഗിച്ചു
ശൂദ്രവൃഷലിംഗനാസക്തയാം

മുഗ്ദ്ധയെത്താച്ചയച്ചു വരാറതമെ
പേടികൊണ്ടവളും പതുക്കവെ
കാടകത്തു ഗ്ഗമിക്കും ദേശാന്തരെ
കണ്ടു കാമിച്ചു വന്നൊരു ശൂദ്രനാം
കൊണ്ടുപോയാനവളെ യദൃച്ഛയാ
വേണ്ടവണ്ണം രസിപ്പിച്ചു കൌശലം-
കൊണ്ടവനെ വശത്താക്കി മെല്ലവെ
കാമലീലയും പൂണ്ടു യഥാസുഖം
സൌമിനി വാണിരുന്ന നാളഹൊ
ശൂദ്രനാം നിജകാന്തനൊരുദിശി
യാത്രപോയനിശയാം നിതംബിനി
മെഷമാംസം ഭുജിക്കുവാനാശയാ
തോഷമുൾക്കൊണ്ടു ചെന്നൊരു ഗോവിനെ
കൊന്നു ഭക്ഷിച്ചു നൊക്കും ദേശാന്തരെ
വന്നു ബോധം മനക്കാമ്പിലങ്ങുസാ-
ജാതഖേദം ശിവ ശിവ കഷ്ടമെ-
ന്നോതിനാളെന്നതെ വേണ്ടു സാദരം

൭൪

കാറക്കുറിഞ്ഞി—ചെമ്പട.

([illegible])

ആമിഷാശം ഭുജിച്ചു ശേഷത്തെ
സൌമിനിയെടുത്തങ്ങുസാ
വാതിലും തുറന്നൊരുമെ ഹ്രീ
ഭീതിയെന്നിയെ സാദരം
നോക്കുവിൻ പാർക്കുന്നൊരൊരു

വ്യാഘ്രം വന്നിതാ ഗോക്കളെ
മിക്കതും പിടിച്ചൊക്കെയും തിന്നു
നിർഗ്ഗമിക്കുന്നു നിർഭയം
ഖിന്നയായിട്ടും പിന്നെയും വിളി-
ച്ചൊന്നലറിനാളന്നേരം
വന്ന മാലോകരെത്രയും കഷ്ട-
മെന്നു ചൊല്ലി നടന്നതേ
യാമിനി കഴിഞ്ഞപ്പൊഴേ വന്നു
ള്ളുഗ്രനാം നിജസതനി
ഖേദഭാവം നടിച്ചു സൌമിനി
സാദരം ചൊന്ന വാർത്തയെ
കേട്ടു ഖേദനപ്പെട്ടു പിന്നെയും
ദുഷ്ടബുദ്ധിയാം കാന്തനെ
കേവലം പരിലാളനംചെയ്തു
വാഴുമന്നടനാകലാ
വൃത്തിഹീനയാം സൌമിനി മരി-
ച്ചെത്തിനാളന്തകാന്തികേ
സത്വരം സമവർത്തിയും നര-
കത്തിലിട്ടു സൌമിനിയെ
ചണ്ഡാലിയാകെന്നന്തകാജ്ഞയാ
പിന്നെയും ജനിച്ചിങ്ങിനെ
കൊററിനും വകയില്ലാതെ വന്നു
ഴുറുകാതപേക്ഷിക്കയാൽ
നീളവേ നടക്കുന്നിവളുടെ
വേളിയും കഴിഞ്ഞീലഹോ

പട്ടിണി കിടക്കയും രോഗിണി
മുട്ടുകുത്തി നടക്കയും
സഞ്ചിതാമയം കഷ്ടിച്ചിങ്ങിനെ
സഞ്ചരിക്കുന്നാളുകൾ
ശോകുന്നാലയം പൂകുവാനായി
പോകുന്നോരു മാലോകരെ
വേഗം ചെന്നു വണങ്ങി തന്നുടെ
ശോകാവേശാകാരണം
ലോകവാസികളായ നിങ്ങളീ
രോഗിണിയെക്കണ്ടിലയോ
കണ്ണുകാണ്കയില്ലിനിക്കൊരു
ബന്ധവും പലതുണ്ടഹോ
നിന്ദ്യയം ബുദ്ധപാപിയാമെന്നെ
നിങ്ങളും വെടിഞ്ഞിടാതെ
കാത്തുകൊള്ളുവിനഭാഗന്മാരെ
നാസ്തി മറവലംബനം.

൯൯

സാമന്തമലഹരി—ചെമ്പട.

(ചഞ്ചലാക്ഷിമാർ [illegible] മിണിയോടെന്നപോലെ)

വൃദ്ധയാം ചണ്ഡാലിയുടെ ഭൂരി-
ദീനവാക്യം സത്വരമിങ്ങിനെ കേട്ടനേരം
അഭാഗന്മാരിലനേകരൊരു
വിലാപത്രം മാത്രമേകീടിനാനാതൃതാരം.

ഏരിക്കിലക്കാമോദരി—ചെമ്പട.

ബാലകൌതൂഹലം കപ്പുളത്തിലന്നേടെ
ഹസ്തംകൊണ്ടെടുത്തവളും നാറിനോക്കി
പത്ഥ്യമല്ലിതു ഭക്ഷിപ്പാനെന്നറിഞ്ഞനേരം
സത്വരം വലിച്ചെറിഞ്ഞാളല്ലോ ഭോഷി.

സാ—ചെമ്പട.

വെളിപ്പൂവുമല്ലെന്നാലും ശിവലിംഗേ
വില്വപത്രമാരാധിച്ചീടിനാളേവം
നിത്യഭോജനം കിട്ടായ്കമൂലം
ചണ്ഡാലിക്ക രാത്രിയിലുറക്കമുണ്ടായീലാ.

ഏ—ചെമ്പട.

മിത്രോദയംകണ്ടഭിവാദ്യംചെയ്യല്ലാതും
യാത്രയുമായെന്നറിഞ്ഞിതന്നുമിവളും
വൃദ്ധയാമിവളും വടികുത്തിക്കൊണ്ടുതിക്കി-
ലെത്തിനാളുദ്യാനത്തിലേവണ്ടു മന്ദമന്ദം.

സാ—ചെമ്പട.

നിത്യമന്ദിരം പൂകുവാനുള്ള തത്സമയ-
മാത്തമെന്നറിഞ്ഞനന്തകവൈരി
ഭൃത്യന്മാരാം ഗണങ്ങളോടിവളെത്തത്രാദരാത്തും
പ്രത്യേകിപ്പതങ്ങളിച്ചൊല്ലയാലെ.

ഏ—ചെമ്പട.

ചിത്രമാം വിമാനമേറി ചണ്ഡാലിയെ നോക്കി
സത്വരം വന്നിറങ്ങിയ നേരമല്ലോ
നിസ്തുലതപോധനന്മാരായീടും നിങ്ങളെ
വിസ്മയിപ്പിച്ചീടിന കാഴ്ചമനോഹരം.

സാ—ചെമ്പട.

പൂൎവ്വജന്മംതന്നിലിവളന്യസംഗമത്തെ
നിൎവ്വഹിച്ചീടുകമൂലമായി
ദൈവകല്പിതവൈഭവാലതും ദുൎഗ്ഗയെ
കേവലം വേളിയും കഴിച്ചീല.

ഋ—ചെമ്പട.

ദൈവഭക്തിയുമില്ലാതീപാപി മദ്യം സദാ
സേവിക്കയാലുണ്ടായി ശൂലവേദനാ
ഭാവശുദ്ധിഹീനനാകും ശൂദ്രനൊസ്സാദരം
ജീവനാഥനെന്നു ഭാവിച്ചിതുദാരം.

സാ—ചെമ്പട.

ദേവസഖ്യമദ്യഗന്ധത്തിലുണ്ടായിട്ടുവാനാം
ദൈവസംഗതി മറ്റൊന്നാക
ദൈവനാം വന്ദിക്കയാലഹോ പേശലാംഗി
.ശോഭിതേ മറിച്ചീലയോ.

ഋ—ചെമ്പട.

തന്നിമിത്തം ചണ്ഡാലിയായിജ്ജന്മം
സൌമിനി നിൎണ്ണയം ജനിച്ചീടിനാളല്ലോ വീണ്ടും
അന്വേഷണം ദാനം ചെയ്യീലെന്നതുകാരണം
വന്നിതു ദാരിദ്ര്യമെന്നറിഞ്ഞീടേണം.

സാ—ചെമ്പട.

ചൊന്നപോലെ സൎവ്വപരമാൎത്ഥം മാമുനീന്ദ്ര
മന്നിടേ മറ്റൊന്നുള്ള വിശേഷം
ചണ്ഡാലിയെക്കൊണ്ടുപോകുവാനും കാലമായി
വന്ന കാൎയ്യം സാധിക്കേണമല്ലോ.

ഏ—ചെമ്പട.

വന്നീടും മംഗലമെല്ലാനാളുമെന്നിങ്ങിനെ
വന്ദനീയന്മാരേകിനാരാശീർവ്വാദം
സുന്ദരി വിമാനമേറി ചണ്ഡാലിയും തദാ
മന്ദം ദേവലോകത്തെക്കുയന്നു കാണാതായി.

———

൧൦

വേകട—മുറിയടന്ത.

([illegible] എന്ന പാട്ടിലെ)

രാജശിഖാമണേ മിത്രാസഹ ശൃണു
വ്യാജഹീനം വിഷമാക്ഷനെ
രാജീവലോചന സേവിക്കവന്നിനി
പോയാലും നീയധുനാ
ദേവപ്രസാദേന പാപവിമോചനം
കേവലമുണ്ടാമെടോ
പരിദേവനം കൈവിട്ടു ഗോകർണ്ണാലയ-
പ്രവേശനം ചെയ്ക്ക; സഖേ
വില്വപത്രംകൊണ്ടു ശർവ്വനെപ്പൂജിക്കു
സർവ്വദാ പാപഹരം ഭുവി
മല്ലീശരാന്തക നാമസങ്കീർത്തന-
മുല്ലാസഹേതു പരം
ബ്രഹ്മഹത്യാഭയം നീങ്ങുവതിന്നായി
ചെമ്മെ ഭജിക്ക ശിവം സദാ
ധർമ്മപരായണ നിർവ്വിവാദം തവ
മേന്മേലുദിക്കും ശിവം
മാമുനിമാർകലമൌലിമുക്താമണേ

കാമിതസന്ദായക തവ
കോമളം ചേവടി കൈതൊഴുന്നേനഹം
ഗൌതമ ഹേ ദയാലോ
സാവകാശം പഥി നിങ്ങളെക്കണ്ടതു
കേവലം ഭാഗ്യമഹോ ദൃഢം
ശൈവപഥത്തിന്റെ ലക്ഷണമെന്നോടു
സാദരം ചൊല്ലീടുക
മിത്രസഹനായ പാൎത്ഥിവനിങ്ങിനെ
പ്രാൎത്ഥിക്കയാലുടനെ മുനി-
സത്തമനന്പോടു തൽപ്രകാരങ്ങളെ-
കീൎത്തനം ചെയ്തു മുദാ
വിസ്തപാധീശനെത്തൊട്ടനുഗ്രഹിച്ചു
പട്ടാഭിഷേകമോടെ തദാ
പെട്ടെന്നെഴുന്നെള്ളി ഗൌതമ-
നാശ്രമമാശ്രമത്തിങ്കലേക്കം.

൨൧
കുമ്മി.

നാട്ടിൽപ്രസിദ്ധനാം ഗൌതമനെ
സാഷ്ടാംഗം ഭൂപതി കൈവണങ്ങി
പുഷ്ടാനന്ദം ഗോകൎണ്ണാദ്യാലയേ
പെട്ടെന്നു തീൎത്ഥതപം തുടങ്ങി
മുട്ടാതഹോ ശിവസേവാമൂലം
ദുഷ്ടപിശാചി കൈവിട്ടവാങ്ങി
മിത്രസഹനായധീപനാകം

മിത്രാസഹൻ പ്രതിപത്തിപൂർവ്വം
മൃത്യുഞ്ജയനോ മുദാലയച്ചു
നിത്യം ജയനോ ഹിതാനുകൂലം
ഇത്ഥം പറഞ്ഞു കിളിക്കിടാവും
ചിത്തം തെളിഞ്ഞെഴുന്നീറ്റുടനെ
മന്ദസുഖാംഭിനി പറഞ്ഞാനേത
ചെന്നു സുഖിച്ചുവാണാളസ്രം
വന്ദാമ്യഹം ശ്രിതപാരിജാതം
മന്ദേതരം ഭജതാദ്രിനാഥം
വന്ദേ പരാപരശിവാംബികേശാ
വന്ദനീയ വരദാനശീലാ
വന്ദേ സമസ്തധരാമര ശംഭോ
കുന്ദസമാനകളേബര ഭോ
നന്ദസുധാകരചൂഡവിഭോ
ശൈലാധിപാലയ പാഹി മാം

ചണ്ഡധാഹീരോജം
സമാപ്തം.

—:•:—

കാളിയമർദ്ദനം.

———

കാകളിപ്പാട്ട്

ഏകദാ കാറൊളിവർണ്ണനാകുലമെന്നിയെ
കാമപാലനെ വിട്ടഥ കാനനം പ്രാപിച്ചു
സഞ്ചിതരാഗങ്ങളെ ചേർച്ച സഞ്ചരിക്കും മദ്ധ്യേ
കാളിയവിഷജ്വാലയാം കാളിന്ദിയിലെ

സ്വച്ഛമാം കാളിന്ദീജലം ശുദ്ധമെന്നോർത്തു
തത്ര ചെല്ലുന്നേരം പശുഗോപവൃന്ദമാശു
വെള്ളവും കുടിച്ചു ദാഹമുള്ളതു കാരണം
ഉള്ളവും കരിഞ്ഞു തപിച്ചൊക്കെയും മരിച്ചു
ഭക്തനാം ഗോപാലബാലനീക്ഷണാമൃതേന
വൈകിടാതെ ജീവിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും തദ്ദിശി
പത്രികളോരോന്നുപരി യാത്രചെയ്യും മദ്ധ്യേ
പത്രവും കരിഞ്ഞുവീണു സന്താപം മരിച്ചും
വാരണം ചെയ്തുകളിവ വാരിപൂരത്താലെ
ജീവനാം കൈവെടിഞ്ഞതഹോ കേവലം കഴിഞ്ഞി
പാകശാസനാസനജനാകിയ ദയാലു
വൃക്ഷമാം കടമ്പുതന്മേലക്ഷണം കരേറി
വ്യാജഗോപാലപാദസരോജസമ്പർക്കേണ
ശുഷ്കപാദപം തെഴുത്തുനില്പതും കാണായി
ചാടുവാനുറച്ചുവിട്ടന്നാടയും മുറുക്കി
ചാടുവാനോടക്കുഴലുംകൂടെയെടുത്തു
കൈടഭമദസംഹാരി ചാടിയതും തദാ
ദുഷ്ടനാം കാളിയപരിവേഷ്ടിതനായതും
കണ്ടുനില്ക്കും ഗോപവൃന്ദം കണ്ണീരും കൈകൊണ്ടു
കാറണിവർണ്ണനെ നോക്കി മാരണമെന്നായി!
ദുർന്നിമിത്തം കണ്ടവിടെ നന്ദഗോപനാരും
സുന്ദരിജനവും നിജമന്ദിരം വെടിഞ്ഞു
ഭദ്രമല്ലെന്നോർത്തു ബലഭദ്രനോടുംകൂടെ
മണ്ടിവന്ന ഗോവിന്ദനെ കണ്ടുചൊന്നാരേവം
കേശവ കൈതൊഴാം നീ ദുരാശ കൈവിടേണം

കാളിയനോടുള്ള പരിഭവമെല്ലാം നന്നല്ലോ
വെണ്ണയും കാച്ചിയപാലും കണ്ടതില്ലെന്നതൊ
പൂതനയെന്നസുരിയെ ഹരിച്ചു ശ്രുതലമാരത്തെ
സാദരം തീർത്തുഴന്നിതൊരു തരം വന്നാലും
കേട്ടഭാവം നടിക്കാതെ കെട്ടഴിച്ചുടനെ
സർപ്പരാജാവിന്റെ ഫണത്തിന്മേലേറിനിന്നു
തൂര്യവും കൌതുകത്തോടെ നൃത്തവും തുടങ്ങി
താളവും പിടിച്ചു കൊണ്ടു വേണുനാദം തൂകി
ഹാടകനൂപുരം കിലുങ്ങീടുമാറന്നേരം
മാറിമാറിയുള്ള നൃത്തഗൌരവം വിളങ്ങി
വേണിയുമഴിഞ്ഞു സുമശ്രേണിയും പൊഴിഞ്ഞു
സ്വേദബിന്ദുവണിഞ്ഞു തൃപ്പാദവും കുഴഞ്ഞു
കേളിയും വഴിഞ്ഞുവന്നു കാളിയന്നിഴഞ്ഞു
പീതമാം പടസാരം നന്നായങ്ങിളകി ചമഞ്ഞു
വേളയും കറുത്തചികുരാളകം വിറച്ചു
വ്രീളയും ഭവിച്ചു മദം കാളിയനൊഴിച്ചു
ചോരയും ഛർദ്ദിച്ചു നീളെ ധാരയും കഴിച്ചു
ദേവകളൊന്നിച്ചു വാസുദേവനെ വന്ദിച്ചു
വിഷ്ണുപേ കളിച്ചു സുമവൃഷ്ടിയും ഗളിച്ചു
പാരിടം നടുങ്ങി ദിവ്യഭേരിയും മുഴങ്ങി
കാളിയനിണങ്ങി ഭാമിനിമാരൊ വണങ്ങി
കേവലമീ വൃത്താന്തം കേട്ടു താപത്തോടെ
പങ്കജാക്ഷിയവർകളും നന്ദജസമീപേ
ചെന്നു വന്ദിച്ചുള്ളു ഗോവിന്ദനും കേട്ടാറെ
നിർഭരം തെളിഞ്ഞിറങ്ങി സർപ്പരാജാവിനെ

തൊട്ടഴിഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ചു പുഷ്ടകൌതൂഹലം
കേശവനിദമരുളി കാളിയ കേട്ടാലും
സാഗരമദ്ധ്യേ രമണകമദ്ദിക്കിനു
പോക നീയിവിടെനിന്നു വൈകിടാതെ വീര!
വൈനതേയനൊരു ഭയപ്പെടേണ്ട നിശ്ചവിടെ
താവകമൌലിയിൽ മമ ചേവടിചിഹ്നത്തെ
നിത്യവും കാണുകയാലെ ശത്രുഭയം നഹി
ഗോപാലനാദഗീതങ്ങളാകവേ ശ്രവിച്ചു
പങ്കജനാഭശ്രീപാദപങ്കജം പിടിച്ചു
ചൊല്ലെഴും ഫണിനിജനാം നല്ല പൊന്നും പട്ടും
മാധവനേകിയശേഷം സാദരം ഗമിച്ചു
സൂര്യനന്ദന സ്വച്ഛമിച്ചു സൈപമായന്നേരം
വാരിജലോചനനോടും ഭൂരിമോദമുള്ളോരും
സാദരം യോഗമൊത്തുകൂടി യാത്രയും തുടങ്ങി
മംഗലമീകഥയാംപാടി ഭംഗിയിൽ കളിക്കും
കംബുകണ്ഠീജനത്തിന്നു കന്മഷം നശിക്കും.

കാളിയമർദ്ദനം സമാപ്തം.

കീർത്തനങ്ങൾ.

കല്യാണി ചെമ്പട.

പല്ലവി.

ജനനിമമവശംവദോ ശൌരിരമണ ജനനിമമവശംവദോ

അനുപല്ലവി.

ഹരിഭൃതിസാഗരതരണിദിഗംബര ..

മാനസിജനാശന ഗിരിനിലയ — ജനാമിമമവ.

൨.

സുരമുനിസേവിത ചരണമഹേശ്വര —
പരശുമൃഗാഭയവരദകര — ജനാമിമമവ.

൩.

വൃഷവരവാഹന ഗജമുഖലാളന
വിഷധര പങ്കജഭവവിനുത — ജനാമിമമവ.

൪.

ദുരിതവിമോചന സരീസൃപഭൂഷണ
ചരണാനതാഖിലദുരിതഹര — ജനാമിമമവ (൨)

മോഹനം — ചെമ്പട.

സന്തതം മാം പരിപാലയ ഭവാംബുധി
സന്തരണൈകഗുണാലയ
ദന്തിരാജമുഖാദിസേവിത
ദന്തിചർമ്മധരാഖിലപ്രിയ
അന്തകനാശന ശാന്തസദാശിവ
താന്തലോകസന്താപവിനാശന (സന്തതം)
ഇന്ദിരേശനുത ഗംഗാധരാനഘ
കുന്ദമുകുളനിഭാംഗ
ഇന്ദ്രമാമുനിവൃന്ദചാരണ —
കിന്നരാസുരവന്ദിതാമല
ഇന്ദുകലാധര സുന്ദര പന്നഗ —
വൃന്ദഭൂഷ കന്ദർപ്പവിനാശന (സന്തതം)
പർവ്വതേന്ദ്രജാർദ്ധഗാത്ര ദിവാകര —
ശർവ്വരീശാനലനേത്ര

സൎവ്വലോകനമസ്കൃതാമല-
പൎവ്വണേന്ദുമുഖാഗമപ്രിയ
ശൎവ്വപുരത്രയഗൎവ്വവിനാശന
സൎവ്വപാപനിൎമ്മൂലനചതുര (സന്തതം)
പങ്കജസായകാരേ ശരണാഗത
ശങ്കര ഹേമാങ്കരേശ
പങ്കജോത്ഭവഭാവിതാസ്ഥിസ്സ-
ശങ്കിതാമയസംഘനാശന ശങ്കര തേ
കൃപയാ ജനിനാശന സങ്കടം മ-
മപാകുരു ഭഗവൻ (സന്തതം)

സാവേരി ചെമ്പട.

പല്ലവി.

ഹരിഹരാത്മജ ജയ പാലയാശു മാം

അനുപല്ലവി

സരസിജഹനയന ഘോരവിക്രമ ഭൂതനാഥ— ഹരി

൧

നീലവസന പരിശോഭിത പദനതപാലന പടുശീല
ഫാലനയന പരിലാളിതഭുവന
ജാലഭവഭയഹനാമയശമന ഭോ— ഹരി

൨

കുന്ദരദന മൃദുമന്ദഹസിതമുഖ ചന്ദനപരിലിപ്ത-
സുന്ദരതര സുരവൃന്ദമുനിനിവഹമാന്യ ഭൂതഗണ
വന്ദിതപദയുഗ— ഹരി

൩

കുങ്കുമസുഭഗതനോ ചുരികാധര-
പങ്കസംഘജാതം

സങ്കടമഖിലമപാകുരു മമ കരു-
കാങ്കരേശസംകേതനിവാസക— ഹരിഹരാത്മജ ()

ആരഭി—ചെമ്പട.

ശ്രീപഴനിഗിരിനിവസത പരിപാലയ മാം
ഭയനാശനാകായജിതാംഗജ ജയകാലനിഷൂദനതനയ(ശ്രീ)
അചലതനയാതനയാഖിലപാപഹര
മുചുകുന്ദനിഷേവിത മാമകശുചമാശു ഹരാഖിലസേവിത (ശ്രീ)
ശൂലധരസുരാസുര മാമുനിതോഷകര
ജലജായതലോചന സജ്ജനനിലയാവനിദേവസുപൂജിത
സാഹസരണനിസൂദിതതാരകയാന പര (ശ്രീ)
മോഹനതര ബർഹിണവാഹനദേഹജ പരിതാപമപാകു
(അ—ശ്രീപഴനിഗിരി (൪)

മലഹരി—അടന്ത.

പല്ലവി

ഗുരുവാതാലയേ വാഴും കരുണാവാരിധേ മമ
ദുരിതമോചനമിന്നു വരുവാനായ്ത്തൊഴുന്നേൻ

അനുപല്ലവി

ധരണീമണ്ഡലത്തിൽ മരുവും മാനുഷരുടെ
ദുരിതമൊക്കവെ നീക്കിയരുളുവൻ കനിവോടെ— ഗുരു

ച

സരസിജോത്ഭവരുദ്രസുരവൃന്ദനിഷേവിത
പരമപൂരുഷ ശ്രീമൻ ഗരുഡവാഹനദേവ
നരകനാശന ഭക്തനരകമോചന ശൗരി
കരുണാപൂരിതനേത്ര ധരണീനായക കൃഷ്ണ—ഗുരു

൨

മരണകാലസങ്കടം കരുതുമ്പോളകതാരിൽ
പെരുതായ ഭയതാപം തെരുതെരെ വളരുന്നു
ചരണമേകരിലോരാം കരുണാലോലശീലനിൽ
തിരുമേനി മമ മുന്നിൽ സരസമായ്‌വിളങ്ങേണം—ഉ

൩

അന്തകഭടരെന്റെ അന്തികെ വന്നു ബഹു
സന്താപകരമായ ചിന്തകൾ തുടങ്ങുമ്പോൾ
നിന്തിരുവടി മമ അന്തികെ വന്നു ഹൃദി
സന്തോഷവരമാരുചന്തത്തിൽ തുണയ്ക്കേണം—ഉന

പന്തുവരാടി—ചമ്പാരി.

പല്ലവി.

പാഹി മാം ഗിരീശ വാമദേവ പാഹി മാം

അനുപല്ലവി.

സാംബ തുഹിനകിരണശകലശേഖരാഹി
ഭൂഷ സകല—പാഹി മാം.

൧

ശീതളാനനവികൃശാനലോചനാനലമോചന
ഹിമഗിരിതനയാവര ദയാപര ശ്രേയസ്കര
മോദശില—പാഹിമാം.

൨

നാഗചർമ്മവസനാ ശർമ്മദായകാദ്രിനായകാ—
വ്യയശ്രിതശരണാരുണചരണാരവിന്ദദയ
ചിന്മയപ്ര—പാഹിമാം.

ച.

കാലകാല ഹര കപാലമാലികാധരാഗമ
പ്രിയ ജനിവിരാമ നിരുപമ ജിതകാമ
കനകാംകരേശ — പാഹിമാം.

നാട്ട — രൂപകം.

രാമചന്ദ്ര പരിപാഹി നിശാചര-
കുലകാനന ദാവഹുതാശന ദീർഘബാഹോ
പൌരുഷ വിജിത പരശുരാമ
വനദാമ രഘുരാമാഭിരാമാ
കമലാസനാപരിണുതപാദ രുചിരവസന
രാമചന്ദ്ര ദീനബന്ധോ
കലികന്മഷനാശന രിപുകർശന
ശിലാസുദർശന ചക്രപാണേ
രാഘവ നിരുപമ സായകാമാ-
ധികരാമാ ജനകാമ പരിണാമ നിഗമാഗമ
പരിചയതമ രവികുലവര ഭദ്രം വിരചയ
ഭദ്രപ്രിയ കരുണാർദ്രസ്മിത മയി രാമചന്ദ്ര
കോസലേന്ദ്ര ശ്രുതിഗാനപരായണ
യതിമാനസകൈരവ ശാരദശീതഭാനോ
ശ്യാമളജലധരനിഭ ദാമോദരലംബാ
ളകബിംബാധരലംബോദരസന്നുത
ഗുണതരഗുണനിചയനിലയ ഭക്തപ്രിയതമ
ദുഃഖാംബുധിശയ മുക്തിപ്രദ ജയരാമചന്ദ്ര.
ജാനകീശ കരുണാകരദാരുണ

ഭവസാഗര താരണ കീശവരിഷ്ഠസേവ്യ
ദാശരഥേ ശകുനവരയാനാഹിശയനാ
പരമാനന്ദനിധാനാ ജനതാവന
ദിനകരസുതകപിവരസഖ
താപത്രയജഗദാപത്തിഹര
സൌമിത്രിസഹജ—രാമചന്ദ്ര.

ആരഭി—ചെമ്പട.

ശ്രീകാന്തകാംബരവസതേ പരിപാലിതമാം
ഗിരിവാസകിശോര നിശാകര ഗൌരവൎണ്ണ
മതിഗൌരവവാരണമുഖ—ശ്രീകാന്ത.
ഘോരഭവസാഗരകൎണ്ണധാര ദുരിതാൎണ്ണവ
തരണ വൎണ്ണനീയപരിപൂൎണ്ണശൌൎയ്യഗുണ ശ്രീകാന്ത.
ആരണപ്രിയ കായജയോഗനി
വാരണപ്രിയ കാമിതഫലദ മ—
ഹാരണപ്രിയതമ ഗണനായക
ചാരണാസ്യവിലസിതവിനായക
രാജരാജനത കിന്നരചാരണ
പൂജിതാഖിലഗുരുഭൂഗുരുകാരണ—ശ്രീകാന്ത
മൂഷികോത്തമവാഹന പന്നഗ
ഭൂഷണഹിമകരശേഖരമോഹന
പോഷകരധൃതമോദകസമ്പരി
തോഷകര ശിഖിയാന സഹോദര
ദോഷപോഷണപരായണവൈരി വി—

ഭീഷണാശയഗദോഷമപാകുരു— ശ്രീകരാക.
ക്ഷൌമവസനാഢിതാശയ കൈരവ
സോമനിശമവിശാരദ ജഗദി-
രാമ സരസിജ സുരുചിര ചരണാരി
രാമയാമരവരപരിണതപദ
ഭൂരിജാതകരുണാർദ്രസദാശ്രിത
പാരിജാത ഗിരിജാപ്രിയസുത മാം—
ശ്രീകരാകാംകുരവസതേ പരിപാഹിതമാം.

സമാപ്തം.

മണിപ്രവാളപദങ്ങൾ.

കാമോദരി—ചെമ്പട.

പല്ലവി

പാർവ്വണ ശശിവദനേ പ്രേയസി മാമാനസദേ
ഗർവ്വിതഹംസഗമനെ പോവതെങ്ങിനെ

അനുപല്ലവി

പൂവണിമെത്തമേലേറി സാവകാശമൊരു നിശി
ജീവനാഥേ നാമന്യോന്യം കേവലം രമിക്കാതഹോ—
ച (പാർവ്വണ

ചാപവും തൂണിയുമേന്തി കാമനമണയത്തായി
യാമിനീസമയമല്ലോ കാമിനീമണേ
സീമയില്ലാതോളമോരോ കാമദേവനുടെ ശരം
മാമകമനോമുകുരനീമനി താങ്ങുന്നോരം— പാർവ്വണ

൨

സാരസനായനേ തവ നീരസം ഭവിക്കുവാനും
കാരണം പറഞ്ഞീടേണം ചാരുഭാഷിണി
സ്നേഹിതനായിട്ടുമെന്നെ ധാരണയില്ലാതെ പോയോ
മോഹനാത്രപസൌജന്യേ ഭീരുത കൈവെടിഞ്ഞാലും—(പാർവ്വണ.

൩

ശീതമന്ദാനിലനാകം നൃത്താശ്വവേതാംഗമേറി
ചൂതസായകാഗമനം ഭീതികാരണം
ചൂതകുന്ദമന്ദാരക ജാതി ചെമ്പകാദിസുമ—
ജാതസൌരഭ്യവും പികനാദവും ധൈന്യമധുനാ—പാർവ്വണ

കല്യാണി—മുറിയടന്ത.

പല്ലവി.

പഞ്ചബാണനർത്തിയിന്നേറെ ചഞ്ചലാക്ഷി വളരുന്നു.

അനുപല്ലവി.

അഞ്ചിതമായൊരു തവ പുഞ്ചിരിയാൽ
സിഞ്ച മനം—പഞ്ചബാണ.
നിന്നിലല്ലാതൊരു നാരിതന്നിലില്ലനുരാഗം
കന്ദബാണനരികിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നു
വില്ക്കുലച്ചും ശരമെയ്തും മയി താക്കം
ബത മരിച്ചും ഞാൻ—പഞ്ചബാണ.

൨

കാണിനേരം പിരിഞ്ഞാലൊന്നോണനാര്യേ പൊറുക്കുമോ
പ്രാണരക്ഷയെച്ചെയ്തീടിന്നു വൈകാതെ
ശശിവദനേ ഗജഗമനേ മൃദുവചനേ
രതിസമാനേ കേൾ—പഞ്ചബാണ.

൩

എന്തിനിക്കാലം വൈകുന്നു ചിന്തിതം മമ നൽകുവാൻ
ചിന്തയിലതിമോദാൽ പുണർന്നീടുവാൻ
സംശയം തേ തരുന്നതല്ലേ തെരുതരെ തേ
തരികയാം ഞാൻ—പുണ്യനാരി. (൪)

പൂർവികല്യാണി—ചെമ്പട.

പല്ലവി.

ബാലേ കേളയി കല്യാണി കാമിനീമണി
മാലേ കിമുകിം കരവാണി.

അനുപല്ലവി.

മാലിനിക്കുണ്ടു നിന്റെ മൂലം മുഴുത്തനാലും
പാലൊലും മൊഴിയാളേ കാലം കളഞ്ഞിടൊല്ലാ—
ബാലേ കേളയി.

൧

കല്ലും മയങ്ങും നിന്നുടെ ചില്ലികൊണ്ടെന്നെ നീ
തല്ലി വശം കെടുക്കാതെ.
മല്ലീവിശിഖനെന്നെക്കൊല്ലുന്നതിനു മുന്നേ
വല്ലന്തി പോക്കേണം നീയല്ലാതെ മറ്റാരുള്ളു—
ബാലേ കേളയി.

൨

ഗന്ധവഹസുഗമമോ പാദപത്മശോഭ
മെത്തിസമയത്തിങ്കലോ.
ചെന്തിക്കനാലുമെമാക്കും കാന്തേ നിന്നുടെ നോക്കും
ഞാൻ തവ സമ്മതനാം കാന്തനെന്നോർക്കേണം—
ബാലേ കേളയി.

ന: (കയ്യേ

കഞ്ജസായകപീഡയെ മാമകമഹോ ഭഞ്ജനം ചെയ്തീട
മഞ്ജുഭാഷിണി മനോരഞ്ജനാരതിശീലേ
മഞ്ജുളാധരം നൽക—
ന്നഞ്ജസാ പുണർന്നാലും—ബാലേ കേളയി. (ന)

പന്തുവരാടി—ചെമ്പട.

എന്നാലോചനേ സുമബാണാരിനാഥേ മമ
പ്രാണൻ കളയുംമുമ്പെ വേണം നിൻ കൃപാലേശം

അനുപല്ലവി.

എന്നാകാരോ മധുവാണി നിന്നുടെ രൂപം (ചനേ
കാണുമ്പോളുള്ളകാതുള്ളിലാശ്ചര്യമോ ദേവി— എന്നാലോ

നീലക്കാർവർണ്ണാഗ്രം പുതുകം തലമുടിയും
തൊണ്ടിപ്പഴത്തെ തോല്ക്കും മഞ്ജുളാധരവും
വേണ്ടുണ്ണതിൽ തികഞ്ഞൊരു നടയും
വീണാസ്വരത്തോടൊത്ത പുഞ്ചിരിമൊഴിയും
തണ്ടലർസായകലീലയിൽ വിരുതും (ചനാ
ഉണ്ടോ മറ്റൊരുവർക്കിതുപോലെ— എന്നാലോ

൨

ധന്യേ നിന്നെക്കാളൊരു സുന്ദരനല്ലെന്നാലും
ഇന്നേവമപേക്ഷിച്ചാലെന്നോ നീ വെടിയാമോ (ഹൃദയം
മുന്നമൊരംഗനമാരിലുമിന്നിനെ ചെന്നതുമില്ലറികെന്നുടെ
ഇന്നിതു വന്നു പിണഞ്ഞതു ശിവശിവ
എന്നുടെ തലയിലെഴുത്തിൻവിഷമം— എന്നാലോചനേ.

൩

സന്താപമെന്തിനേവം സന്തതം പറയുന്നു

ചിന്തിപ്പാലൊതകഴിവെന്നു നിൻ കൃപയെന്യേ (ഹൃദയം
അന്തകനാശനനാണെ ദിനംപ്രതി വെന്തുരുകുന്നിതു മാമക
ചിന്ത വെടിഞ്ഞു പുണർന്നീടുക രസം
ചന്തമൊടെൻ പരിതാപമൊഴിക്ക— എന്നലോചനോ (ത്

ശങ്കരാഭരണം—മുറിയടന്ത.

പല്ലവി. (യികേ.

കാമിനീമണിമാനികേ താമസം വിനാ യാമി ഞാനന്യനാ

അനുപല്ലവി.

പ്രേമവൈഭവോദ്ധൃത കാമകേളി കാരണം
യാമിനി കഴിഞ്ഞതും നാമേതുമറിഞ്ഞീലാ— കാമിനി.

ച.

ആശയമതിലുള്ളതേ നീയപരാധം ലേശമിതുവിധമായി തേ
ആശ്വസിക്കയാണെ ഭർത്താവൊഴിഞ്ഞേവം
വാശിയെന്നുമാനാവകാശം ഭർതൃശാലിനി— കാമിനി

൨. (നിദ്രം

സാദരം തവ സംഗമം ശാശ്വതമായി സാധിക്കവാനും വി
ബാധയെന്നിയേ സുഖസാധകമറികാർക്കും
വേധാവിനുടെ മതം വേദ്യമല്ലോതു നാളും— കാമിനി

൩.

കോമളവിധുവദനേ മാ കുരു ശോകം താമരദളനയനേ
സോമനദയാചലസീമനി വിലസീടും
യാമിനി വരമപ്പോളാമിനിയിഹ ശേഷം— കാമിനി (൩)

കുമ്മിയടി.

മങ്കമാരെ നിങ്ങൾ മോദത്തോടേ
ശങ്കരപാദയുഗം വണങ്ങി
സങ്കടമെന്നിയെ വന്നിസ്സഭയിങ്കൽ
ശങ്ക വെടിഞ്ഞു കളിച്ചീടുവിൻ

അംഗനമാർപല കേളികളെ
മംഗലമായൊരു ഗീതം പാടി
തുംഗകുചങ്ങൾ കുലുങ്ങവേ വന്നിഹ
ഭംഗിയിൽ കുമ്മിയടിച്ചീടുക

കുറവും പക്ഷം പറഞ്ഞീടുവാ–
നേറവും വിരുതുള്ള മോഹനാംഗി
ഊറ്റം നടിച്ചങ്ങു നിന്നീടാതെ വന്നു
കുറമൊഴിഞ്ഞൊരു കുമ്മിയടി

ചാരുതാഹരിമാരിലഗ്രഗണ്യേ
പൂതവിശിഖനിവാസഭൂതേ
ഏറ്റം മടിക്കാതെ വൈകാതെ വന്നിങ്ങു
ചാതുര്യമായൊരു കുമ്മിയടി

ഗാത്രം തളർന്നങ്ങു നിന്നീടാതെ
ഗാത്രപ്രകാശിനി ചാരുശീലേ
ശ്രോത്രപ്രിയങ്ങളാം പാട്ടുകൾ പാടി വി–
ചിത്രതമമൊരു കുമ്മിയടി

മത്തഗജഗാമിനി ചാരുശീലേ
ചിത്തേ വിഷാദിച്ചു നിന്നീടാതെ
ചിത്തംതെളിയുമാറൻപോടു താളത്ത
തിമൊത്ത ഏറ്റൊരു കുമ്മിയടി

ചങ്ങാതിമാരിവരെല്ലാവരും
ഭംഗിയിൽ കുമ്മിയടിക്കുന്നേരം
ഇങ്ങിനെ നില്ക്കുന്നതെന്തു മനോഹരി
ഭംഗിയിൽ വന്നിങ്ങു കുമ്മിയടി

തങ്ങളിലാരും പിണങ്ങീടാതെ
ഭംഗിയോടൊത്തു കളിക്കും വിധൌ
ഭംഗിയുണ്ടെന്നല്ല ഞങ്ങടെ സന്തോഷ–
മിങ്ങിനെയൊന്നും പറയാവല്ല.

—:*:—

സുഭദ്രാഹരണം

കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്.

[illegible]

കല്യാണി ഏകതാളം

അതിസുഭഗേ കോമളഗാത്രി നിന്നെ
കുതുകമൊടു കണ്ടൊരു ഞങ്ങൾക്കിപ്പോൾ
മതിതെളിവു വന്നു ശുകതരുണി
അതിശയമായുള്ള കഥ പറക
ഇതിവചനം കേട്ടോരു ശാരികയും
അതു പൊഴുതു വന്ദിച്ചു ദേവന്മാരെ
അതിസുഭഗൻ പാർത്ഥന്റെ വൃത്താന്തത്തെ
ചതുരതരം ചൊല്ലിത്തുടങ്ങി മന്ദം
നരകരിപു ദ്വാരകാമന്ദിരത്തിൽ
സരസമൊടു സീരിയും പുത്രന്മാരും
പരിജനവുമൊന്നിച്ചു വാഴും കാലം
സരഭസമാപ്പാർത്ഥൻ താൻ തീർത്ഥങ്ങളിൽ
പരമരസത്തോടങ്ങു സ്നാനം ചെയ്തു
ദുരിതഹരം തീർത്ഥത്തിൽ മുങ്ങി മുങ്ങി

ഹരിഹരന്മാർ തന്നുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ
ചരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രഭാസം തന്നിൽ ചെന്നു.

കാട്ടുമല്ലിഗണങ്ങളേ എന്നപോലെ

അന്നേരം കണ്ണനും യാദവന്മാരോടു
നന്ദിപൂണ്ടങ്ങനെ ചൊല്ലു പാർത്ഥൻ
എന്നു പോന്നു ഭവാൻ ദ്വാരകയിൽ നിന്നു
നന്ദജന്മാരും സുഖം വാഴുന്നില്ലേ
എന്നുമവണ്ണം ബലഭദ്രനെല്ലാരും
നന്ദിച്ചു വാഴുന്നതില്ലേ സഖേ
എന്നതു കേട്ടുരചെയ്തു ഗദൻതാനും
സുന്ദരനാകിയ പാർത്ഥനോടു
നന്ദനൻ സീരിയുമെല്ലാരുമൊത്തു
ഇന്നും വാഴുന്നു സന്തോഷേണ
കണ്ണന്റെ സോദരി ഭദ്രയുടെ ഗുണം
എണ്ണുവാനാവതല്ലൊ പാരിടത്തിൽ
കണ്ണിന്റെ സാഫല്യം വന്നു ഭവിപ്പാനായ്
ഒന്നിച്ചും പെണ്ണിനെ കണ്ടിടേണം
വർണ്ണിച്ചു ചൊല്ലിടാം ലോകങ്ങളിലൊരു
പെണ്ണിനെ തുല്യയായുള്ളാരൊന്നില്ല
കേശങ്ങൾ മയൂരകലാപങ്ങളെ
പാശംപോലെ വന്നു ശോഭിക്കുന്നു
ഫാലത്തിന്റെ രുചി കാണുന്നേരത്തു
ബാലശശാങ്കനു ശോഭയില്ല
കല്ലോലത്തൊടൊത്ത ചില്ലികൾ കാമന്റെ

വില്ലിനൊത്തില്ലിയൊടിച്ചീടുന്നു
ലോലങ്ങളാകുന്ന നേത്രദ്വയം പാരം-
ജാലങ്ങൾക്കാധി വളൎത്തീടുന്നു
നാസികാശോഭ തിലപുഷ്പകാന്തിയെ
ദാസമാക്കീടുന്നു പൊല്ക്കുല്ലേളും
നല്ലോരു പല്ലവം തന്നിൽ നിരത്തിയ
മുല്ലമൊട്ടുകളുടയ ഭംഗി
വെല്ലുന്ന പുഞ്ചിരി! കണ്ടുവെന്നാകിലോ
കല്ലിന്നു താനും വികാരമുണ്ടാം
വക്ത്രേന്ദുചന്ദ്രിക നീളെപ്പരക്കുമ്പോൾ
സത്തുക്കളാകുന്നോരാമ്പലെല്ലാം
പുത്തനാം തോഷവികാസമതായിട്ടു
തത്ര നിതാന്തം രസിച്ചുപോയി
ജംഭാരിതന്നുടെ കുംഭിവരൻതന്റെ
കുംഭംപോലെ കുചകലശദ്വയം
ഗാത്രവും ചിത്രമായുള്ളൊരരോമവും
തത്ര വൈചിത്ര്യം ശോഭിക്കുന്നു
സുന്ദരമായുള്ള കടിഭരം കണ്ടെന്നാൽ
കുന്ദശരാൎത്തിയും വന്നുകൂടും
ഊരുക്കൾക്കിന്നൊരു സാദൃശ്യമോൎത്താകിൽ
പോരുന്ന സാധനം കാണുന്നില്ല
ചാരുതപേശും ചരണങ്ങൾ കണ്ടെന്നാൽ
നീരജം നീരതിൽ മുങ്ങുമല്ലോ
വാരണംതന്നുടെ ഗമനത്തെ വെല്ലുന്ന
സാരമായ ഗതിയെത്ര ചിത്രം.

ശരിമുഖി എന്നപോലെ

എന്നുകേട്ടനേരം പാൎത്ഥൻ വന്ന താപം പൊറുക്കാതെ
മന്ദനായിരുന്നുപോയിയനംഗതാപാൽ
പോന്നു പാൎത്ഥൻ ദ്വാരകയ്ക്കു നന്നായങ്ങു ചിന്തിച്ചുടൻ
സന്യാസീടെ വേഷംപൂണ്ടു മനോഹരമാം
ചെന്നു പിന്നെ ദ്വാരകയിൽ സന്യാസിയെ കണ്ടനേരം
നന്നായ് പൂജ ചെയ്തവരും വണങ്ങി പിന്നെ
നാഗരജനം സീരിതാനനം വന്ദിച്ചുകൊണ്ടുരചെയ്തു
വന്ദ്യനായ ഭവാനിന്നങ്ങനാമയമോ
ഉള്ളിലുള്ള കപടത്തെക്കള്ളച്ചിരികൊണ്ടു കൃഷ്ണൻ
തള്ളിപ്പുറത്താക്കീട്ടിന്നു വളൎത്തി മോദം
ഭക്തിപൂൎവ്വം സന്യാസിയെ ഭക്തിതാനം കഴിപ്പിച്ചു
ഭക്തിയോടായി ജനങ്ങളും നമസ്കരിച്ചു
എന്തുചെയ്യേണ്ടതെന്നു ചിന്തചെയ്തുകൊണ്ടു പാൎത്ഥൻ
വെണ്മയങ്കന്നായോരെന്റെ സ്ഥാനത്തുവാണിന്നു
അന്നൊരു ദിവസത്തിങ്കൽ വന്നു ഭദ്രാ സന്യാസിയെ
വന്ദിച്ചുകൊണ്ടേവം ചൊന്നാൾ വണക്കത്തോടും.

ഭാഗനാതിങ്കൾ ചോദിക്കേണം എന്നപോലെ

സന്യാസി പാരിടമെല്ലാം—ചെന്നു
നന്നായ് ചരിക്കുന്നതില്ലേ
ജ്യോതികൾ പാരെടവരെല്ലാ—മിന്നു
ദ്യുതിവളരുന്നതില്ലേ
കുന്തീ സുഖത്തോടുംകൂടി—നാഗ..
കാന്തകനാമവും പാടി

കൃഷ്ണനിലാശയം തേടി—പിന്നെ
തൃഷ്ണാവിമോചനം നേടി
ബന്ധുക്കളായവരെല്ലാം—കൂടി
സന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതില്ലേ
മദ്ധ്യമൻ പാൎത്ഥനാംപോയി—കൊണ്ടു
ശുദ്ധിവരുത്തുവാനായി
തീൎത്ഥങ്ങളിൽ ചെന്നു മുങ്ങി—ഹന്ത
പാൎത്ഥന്റെ പാപങ്ങൾ മങ്ങി
ഇങ്ങിനെ സഞ്ചാരംകൊണ്ടു—വന്നാ-
ത്തിങ്ങിനാമോദവും പൂണ്ടു
ഇത്ര വസിക്കുന്നു ചൊൽക—പാൎത്ഥൻ
ചിത്തസുഖത്തോടു കേൾക്കാം
ജിഷ്ണുവിന്റെ കഥയൊക്ക—കേൾപ്പാൻ
തൃഷ്ണയുണ്ടേറെയെനിക്കു
എന്നതുകൊണ്ടവരെല്ലാ—മിന്നു
സന്ന്യാസി ചൊല്ലേണമല്ലോ.

[illegible] രീതി

എന്നതുകേട്ടപ്പാൎത്ഥന്റെ ചിത്തത്തിൽ
വന്നസന്തോഷം ചൊല്ലാവതല്ല
നന്ദജനേയും ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടവൻ
മന്ദമൊന്നു പറവാനൊരുമ്പെട്ടു
സുന്ദരി ചൊന്ന വാക്കുകൾക്കുത്തരം
മന്ദമൊന്നു പറയുന്നു കേട്ടാലും
ധൎമ്മജാദിയാം പാണ്ഡവന്മാരെല്ലാം
നിൎമ്മലാനന്ദ മംഗളം [illegible]
കൎമ്മണാ [illegible]ംകൊണ്ടു ധൎമ്മജൻ

ശർമ്മമൊക്കെ വെടിഞ്ഞു നടക്കുന്നു
നിർമ്മലങ്ങളാം തീർത്ഥങ്ങളിൽ മുങ്ങി
കൽശുദ്ധി വരുത്തി വഴിപോലെ
സാരമായുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ചെന്നു
പാരം വീണു വണങ്ങിനാനന്നേരം
തീരാതെ വന്ന പാപങ്ങളൊക്കെയും
ദൂരത്താക്കി പ്രവാസമതിൽ ചെന്നു
അന്നേരം ശമൻതന്നെയും കണ്ടപ്പോൾ
സുന്ദരിയാകും ഭദ്രയുടെ വാർത്താ
ഒന്നൊഴിയാതെ ചൊന്നതു കേട്ടപ്പോൾ
ഖിന്നനായവൻ കാമശരംകൊണ്ടു
അന്നു വന്നൊരു താപം പൊറുക്കാഞ്ഞു
സന്ന്യാസിവേഷം പൂണ്ടു പുറപ്പെട്ടു
ചെന്നു ഭോഗകാമന്ദിരം പുക്കവൻ
ഖിന്നനായിത്താൻ വാഴുന്ന കണ്ടാലും
സാമവാക്കുകൾ കേട്ടവളേറ്റവും
കാമതാപവും ലജ്ജയും പൂണ്ടുടൻ
സീമകൂടാതെ വ്യാകുലപ്പെട്ടവൾ
കാമത്തോടു ശമിപ്പാനൊരുമ്പെട്ടു
അന്നേരം തല താഴ്ത്തി വിയർത്തുടൻ
പദമൊന്നു നിലത്തു വരച്ചപോൽ
കണ്ണിണമെല്ലുതായില്ലുള്ള നേരം
വന്ന താപത്താൽ നിന്നു വിറച്ചുതേ
സംഭ്രമത്തോടു മനം പുറപ്പെട്ടു

സുഭ്രുവാമവൾ ദേവകിതന്നുടെ
ശുഭ്രമായോരു മന്ദിരം പ്രാപിച്ചോൾ.
ശങ്കയോടു ചോദിച്ചു ദേവകി
എന്തു ഭദ്രേ നിനക്കിന്നു വന്നോരു
സന്താപത്തിന്റെ കാരണം ചൊൽക നീ
ഹന്ത ഹന്ത വിയർക്കുന്നു ദേഹവും
കുന്തളങ്ങളഴിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു
എന്തെങ്കിലും കഴിവു ഞാനാക്കാം
ചിന്തിതങ്ങൾ പറയണമെന്നോടു
അതു കേട്ടോരു നേരം സുഭദ്രയും
മതിയായിട്ടൊരുത്തരം ചൊല്ലില
ആർത്തിയാലുള്ള താപം പൊറുക്കാതെ
ക്ഷിതി തന്നിൽ കിടന്നു കരകയും
എന്നതു കണ്ടു നേരത്തു ദേവകി
ചെന്നു കൃഷ്ണനോടിത്തരമോതിനാൾ.

കുമ്മി.

നന്ദകുമാരകാ കേട്ടാലും നീ
സുന്ദരിയായ സുഭദ്രതാനും
മന്ദതയായൊരു വൃത്തിയോടും
ഖിന്നത പൂണ്ടവൾ വാണിടുന്നു
ഉണ്ണമുറക്കവുമില്ല തെല്ലും
ക്ഷോണിയിൽ വീണൊരു വാണീടുന്നു
പ്രാണനെ രക്ഷിപ്പാനായിക്കൊണ്ടു
വേണം ചിലൌഷധാദിയ്ക്കാണവും

ആളിമാരെയരികത്തു കണ്ടാൽ
കേളിവിനോദവും പൂണ്ടവളും
തെളിച്ചു വാക്ക പറയുന്നില്ല
കൂടുന്നതുമില്ല ചൊല്ലീടുമ്പോൾ
രോഗം നശിപ്പിപ്പാൻ വൈദ്യനെയും
വേഗത്തിൽ ചെന്നു വരുത്തീടേണം
രാഗനിമിത്തമായുള്ളൊരു ജ്ഞാനം
രാഗം പറകല്ല കേൾക്ക നാരി

[illegible]

ദേവകി ചൊന്നൊരു വാക്കുകളൊക്കെയും കേട്ടനേരം
ഭാവവും തെളിഞ്ഞു കൃഷ്ണൻ സാവധാനമായിച്ചൊന്നാൻ
മാതാവേ നീ ഖേദിക്കേണ്ട യാതൊരു ദീനസാരമില്ല
ചേതസ്സിങ്കൽ വ്യാധിതീർപ്പാൻ എളു മാർഗ്ഗം വേണമെന്നു
ചിന്തിച്ചു ഞാൻ ചൊല്ലീടുന്നു നന്ന കേട്ടുകൊണ്ടാലും നീ
ചെന്താർബാണശരംകൊണ്ടു ചെറ്റു സന്താപരോഗം
വ്യാധിയുടെ വഴി നോക്കി ബോധനായും ചെയ്യുന്നാകിൽ
ബാധയെല്ലാം ഉടപ്പോകും ബോധിച്ചാലും മാതാവേ നീ
സന്യാസിയാം പാർത്ഥൻതാനും കാമബാണമേറ്റു
സുന്ദരിയെക്കൊണ്ടുപോവാൻ വന്നവെന്നറിഞ്ഞാലും
എന്നതുകൊണ്ടായതിന്നു യത്നംചെയ്യാം ഗൂഢമായി
എന്നു ചൊല്ലി മാതാവിനെ [illegible] പോന്നു വേഗം
നന്ദജൻ ചെന്നഗ്രജന്റെ സന്നിധിയിൽച്ചെന്നുചൊല്ലി
ചിന്തിത കളഞ്ഞുകൊൾക നന്നായൊരു വഴി ചൊല്ലാം

പൌരന്മാരൊടുത്സവത്തെ ചെയ്തീടുവാൻ തുടങ്ങുന്നു
സത്തമന്മാരൊത്തുകൂടി തത്ര ചെന്നു വാഴും കാലം
ബന്ധുവായ ഭദ്രയേയും ഗാന്ധർവ്വമായ്ക്കൂട്ടുകൊൾക
അന്തരംഗം തന്നിലുള്ള ചിന്തയേയും വേർപെടുത്തി
സന്തോഷത്തോടങ്ങുകൂടി സ്സന്തതം നീ വാണുകൊൾക
ചൊൽക്കൊള്ളുന്ന ദേവേന്ദ്രനും തൽക്കാലത്തു വേണ്ടുവതും
ഒത്തുകൂടിക്കഴിച്ചീടണം പുത്രിയുടെ വിവാഹത്തെ

കരത്തിപ്പാട്ടു.

ഇത്തരം പറഞ്ഞു കൃഷ്ണൻ പത്തനത്തിൽ ചെന്നു
ഉത്തമനാമഗ്രജനാസത്തമരോടങ്ങു
ഇത്തരം പറഞ്ഞു ചെന്നു ചിത്തമോദത്തോടും
സീരിയാദികളെല്ലാരും പാരമങ്ങു കേൾപ്പാൻ
നഷ്ടമായൊരുത്സവത്താൽ കഷ്ടമത്രെകൊണ്ടു
ശിഷ്ടന്മാർ ചെയ്യുന്ന പുഷ്ടമാകിലേടനം
എന്നു കേട്ടിട്ടെല്ലാവരും നന്ദിച്ചുണ്ടു നിന്നു
ഭിക്ഷുവിനെ ശുശ്രൂഷിച്ചു ഭക്ഷണാദി നല്കി
പക്ഷമുള്ളൊരു ഭദ്രതാനും ശിക്ഷയോടുംകൂടി
മന്ദിരത്തിലിരിക്കേണമെന്നു സീരി ചൊല്ലി
എന്നു കേട്ടനേരം കൃഷ്ണനൊന്നു ചൊല്ലിവേഗം
സുന്ദരനാം ഭിക്ഷുതാനും കന്യകയുമൊത്തു
മന്ദിരത്തിൽ വാണുവെന്നാൽ പിന്നെയൊന്നുംവേണ്ട:
സീരി രോഷത്തോടുംകൂടി സാരമൊന്നു ചൊല്ലി
ധീരനായ ഭിക്ഷുവിന്റെ സാരമറിയാതെ
നിന്ദചെയ്താൽ പാപഫലം വന്നുകൂടും നൂനം

ആകാലം ഞാനറിഞ്ഞുകൊള്ളാം തക്കമോടു ശുദ്ധമായി
എന്നുചൊല്ലിയെല്ലാവരും നന്ദിയോടെപോയി
മെല്ലവെയെല്ലാവരുമായ സല്ലാപത്തോടൊത്തു
ചൊല്ലെഴുന്നോരുത്സവത്തെ മെല്ലവെ തുടങ്ങി
തൽപ്പുരത്തിലുള്ളഘോഷം കെല്പുപോരാ ചൊൽവാൻ
ജംഭാരിപുരംതിപോലെ രംഭികളും വന്നു
രംഗങ്ങളിൽചേർന്നുശോഭകൗശലമായ പാട്ടും
അന്നേരത്തു ദേവന്മാരും മന്ദമോടുംകൂടി
ഉന്നതമാം ഗജങ്ങളിൽ ചെന്നു കരയേറി
ചെണ്ടമദ്ദളങ്ങളും വേണ്ടപോലെ കൊട്ടി
ഉണ്ടായൊരു വാദ്യഘോഷംകൊണ്ടു ദിക്കിലൊക്കെ
പൂർണ്ണമാക്കി ഭേരികളും എണ്ണമില്ല ചൊൽവാൻ
കണ്ണുകൾക്കാനന്ദമുണ്ടാംവണ്ണമോരോഘോഷം
ചന്ദ്രനിലാവുപോലെ ശോഭിക്കുന്ന മന്ദിരങ്ങളും
ഉന്നതമാം തഴകളും പൊന്നുകാലുമായി
പന്തങ്ങൾകൊടിക്കൂറകളന്തമില്ലാതുണ്ടു
അന്തികെ പൂക്കമ്പങ്ങളും സന്തതം വിടാതെ
വാരിജാക്ഷിമാരാദികൾ മോദമൊത്തുകൂടി
സാരമോടനൃത്തംചെയ്യുന്നൊരിടത്തിൽവാണു
ആനൊരു നാൾ സീതാനാഥൻ ചെന്നണഞ്ഞിടുമ്പോൾ
നന്ദജൻതാൻ പാർത്ഥൻവാഴും മന്ദിരത്തിൽചെന്നു
നന്ദിപൂണ്ടു പാർത്ഥനോടു മന്ദമൊന്നു ചൊന്നാൻ.

രാമരക്ഷ—എന്നമട്ടു.

ഗാന്ധർവ്വരായ! വേളികഴിപ്പാൻ
താന്ത്രികന്മാർ ചാരെ വേണമെ

ശിനാഗനാറിയന്മാരും പണ്ടു
ഭാമിനിയെയും വേൾക്കേണം
ഗാന്ധാരിമാരും പ്രേമത്തോടൊത്തു
കോമളനാകുമിന്ദ്രനും
എന്നവരൊത്തു നന്നായ്പുണരണം
കന്യകയുടെ വേളിക്കു
നന്നായ് ചിന്തിച്ചു വന്നവരപ്പോൾ
സന്തോഷത്തോടു കൂടിയും
ബന്ധുക്കളൊത്തു ഗാന്ധർവ്വമായി
സന്ധിച്ചു വേളിഘോഷവും
അന്നൊന്നു ചൊല്ലി നന്ദജൻതാനും
നന്ദിച്ചു പാർത്ഥൻതന്നോടു
പാരാതെ നീ സുഭദ്രയുംകൂടി
തേരിലേറിപ്പോയാലും
ഘോര വൈരികൾ പോരാതെ വന്നാ.
പാരെയും കൊല്ലുകത്തേറും
മദമുഴന്നു നന്നായ് ജയിച്ചു
സാന്ദ്രമോദേന പോയാലും
സീരിയാദിയുണരുംമുമ്പെയും
പാരാതെ ഞാനും പോകുന്നു
എന്നരുൾചെയ്തു നന്ദിയോടെല്ലാം
വന്ന വഴിക്കു പോയിനാർ
നിർഭയത്തോടെ ഭദ്രയോടൊത്തു
ഉല്ലാസം തേരിൽ കരയേറി

ഗംഭീരൻ പാൎത്ഥൻ പോകുന്ന കണ്ടു
ഡംഭമോടെ പുരപാലന്മാർ
ജംഭാരിപുത്രൻ തന്നുടെ നേരെ
ജൃംഭിതരോഷാൽ ചെന്നപ്പോൾ
സ്തംഭിച്ചു പാൎത്ഥൻ ചൊല്ലിനാനേവം
രംഭോരുസ്തുതനില്ലല്ലോ
അംഭോജാക്ഷിയും ചൊല്ലിയന്നേരം
സംഭ്രമം വേണ്ട ചിത്തത്തിൽ
കാന്താരവിന്ദനേത്രനായിടും
കാന്താ കേളെന്റെ സോദരൻ
കുന്തീസുതന്റെ സാരഥ്യകൎമ്മം
സന്തോഷത്തോടെ ബാല്യത്തിൽ
ചന്തമോടുപദേശിച്ചു തന്നു
സന്താപം വേണ്ട തേരു ഞാനിപ്പോൾ
സന്തതം തെളിച്ചീടുന്നേൻ
എന്നരുൾചെയ്തു ഭദ്രയെ നോക്കി
മന്ദം പുഞ്ചിരി തൂകീട്ടു
ഇന്നു നമ്മുടെ വിദഗ്ദ്ധതമായി
സന്ന്യസിച്ചിങ്ങു വന്നതും
മുന്നമിങ്ങിനെ വേണമെന്നതും
നന്ദജൻ നിൎണ്ണയിച്ചു പോൽ
എന്നു പാൎത്ഥനും ചിത്തത്തിലോൎത്തു
നന്ദിച്ചു യുദ്ധം ചെയ്തുടൻ
അന്നേരം ഭദ്ര തേരു തെളിച്ചു

വന്നവൈരികളൊക്കവെ
ഒന്നൊഴിയാതെ ചാതുൎയ്യമായ
മന്ദയുദ്ധത്താലോടിച്ചു
ചെന്നു മന്ദിരെ സാന്ദ്രമോദേന
ഇന്ദ്രപുത്രനും വാണുപോൽ.

കല്യാണി കളവാണി എന്നപോലെ.

എന്നതു സീരികേട്ടു വന്നൊരു കോപത്തോടെ
നന്ദജൻതന്നോടന്നു ചൊന്നാനേവം
ഇന്ദ്രജൻതന്നുടെയനീതികൎമ്മങ്ങളും
ചെന്നു നാമവനേയും കൊന്നീടേണം
സന്ന്യാസിയായി വന്നു സുന്ദരി ഭദ്രയേയും
അന്ന്യായമായിക്കൊണ്ടു പോയവനും
എന്നുരചെയ്തുകൊണ്ടു സന്നദ്ധന്മാരായെല്ലാം
നന്ദജൻ മുമ്പായവർ യാത്രചെയ്തു
അന്നേരം സീരിയോടു നന്ദജൻ ചൊന്നാനേവം
ഇന്ദ്രജനേയും ചെന്നു കൊന്നുപോയാൽ
നന്ദിനിക്കിന്നുതന്നെ വന്നീടും വൈധവ്യവു-
മെന്നതു കൊണ്ടിതൊന്നും നന്നല്ലല്ലൊ
എന്നതു കേട്ടു സീരി നന്നായങ്ങോൎക്കുന്നേരം
നന്നല്ല കൃഷ്ണനോൎക്കും പാൎത്ഥവധം
എന്നതുകൊണ്ടു നോക്കു ചെന്നങ്ങനുഗ്രഹിച്ചു
നന്ദിപ്പുണ്ടെല്ലാവരും പോന്നീടേണം
കല്ല്യനാം പാൎത്ഥൻതാനും ചൊല്ലേറും സീരികളെ
മെല്ലൊന്നു കണ്ടനേരം കാക്കൽ വീണു

പല്ലവംപോലെയുള്ള നല്ല കരങ്ങൾ സീരി
ഉല്ലാസത്തോടെ തല തന്നിൽവെച്ചു
നന്നായ്വരേണം പാൎത്ഥ നിന്നുടെ വൃത്തികളും
എന്നെന്നും പൂൎണമായി വന്നിടേണം
എന്നരുൾചെയ്തു സീരി നന്ദിപൂണ്ടെല്ലാവരും
പോന്നിതു ദ്വാരകയിൽ ചെന്നിതന്നു.

—:*:—

രുഗ്മിണീസ്വയംവരം.

പത്തുവൃത്തം പാട്ട്.

ഒന്നാം വൃത്തം

അഞ്ചിതകേളി! മനോഹരഭാഷിണി!
അരികിൽ വരിക ശുകജായേ
അഞ്ചാതെ പറക നീയംബുജനേത്രന്റെ
അമിതചരിതമഭിരാമം
ആദരവോടിഹ രുഗ്മിണിതന്നുടെ
അഴകിയ പരിണയഘോഷം
ആദിതുടങ്ങച്ചൊല്ലുനീ വിരവോട്
അഖിലദുരിതഹരമല്ലോ
ഇഞ്ചിനൊയ്യുള്ളൊരു വരമൊഴിമാരുടെ
ഹിതമതറിഞ്ഞൊരുശേഷം
ഇംഗിതവേദിനി കിളിമകളന്പൊട്
ഹിതമുരചെയ്തു സാമോദം
ഈശ്വരനാകിയ മധുരിപുതന്നുടെ
ഗുണഗണമതിരമണീയം
ഈശ്വരി പൂമകളാകിയ രുഗ്മിണി
ഹിതമൊട് കേട്ടൊരു നേരം
ഉള്ളിലിയന്നൊരു മദനാശരാർത്തികൾ
ഉരുതരമേറ്റുകല്ലലം
ഉള്ളമഴിഞ്ഞൊരു ഭൂസുരവരനൊട്

ഉചിതവചനമുരചെയ്തു
ഊഴിയിൽവന്നു പിറന്നവളൊന്നു
ഉരഗശയനനാംബുജാക്ഷൻ
ഊനമകന്നു വസിച്ചരുളീടുന്നു
ഉദധിനടുവിൽ മണിഗേഹേ

എന്നുടെ മോഹമിന്നവനോടു ചെന്നു നീ
ഏവമിതുരചെയ്യവേണം
എന്നുടെ ജനനഫലത്തെ വരുത്തുവാ-
നിന്നൊരു കനിവരുളേണം
ഏടലർസായകനെന്നരാതളിരിൽ
എരിപൊരി വളരുവതിന്നായി
ഏറിനകരമനവിതരു തുടർന്നിതു
ഏതുപടി പുനരവനഹോ
ഐഹികസുഖപരലോകസുഖങ്ങ-
ളഴകൊടു നൽകുമധീശൻ അയ്യോ
നീയെന്നെ വെടിഞ്ഞരുളീടൊല്ലാ
ഞാതിനിത കൈവണങ്ങുന്നേൻ
ഒട്ടുമുപേക്ഷ ഭവാനരുതേ കൃഷ്ണ!
ഒരുദിനം താമസിക്കൊല്ലാ
ഒട്ടല്ലിനിക്കിഹ വൈരികൾ ശിവ! ശിവ!
ഒരുജനമില്ലനുകൂലം
ഓമനയേവിന താതനും മാതാവും
ഒരു ശഠനുടപ്പിറന്നോനും
ഒക്കവേകൂടെ വിചാരിച്ചുറപ്പിച്ചു
ഒരുമൂഢനെന്നെക്കൊടുപ്പാൻ

അപ്പൊഴിയോൎക്കുമ്പോളുള്ള ഗാഢസങ്കടം
അത്ര ബത കിം കഥനീയം
ഔരസസുതനുടെ വശരാജ്ഞനിത്ര
അപ്പനമ്മയുമയ്യോ!
അക്കടിലൻ ശിശുപാലനാരാധിപ-
നതിജള്ളനതിശയമൂഢൻ
ആക്രമിയാതെ തുണെച്ചരുളീടുക
അഖിലപതേ മുകിൽവൎണ്ണ
ഇങ്ങിനെ ചെന്നുരചെയ്കമഹീസുര!
ഇതു മമ പരമുപകാരം
ഇങ്ങിനെ രുഗ്മിണി ഭൂസുരവരനോട്
ഇംഗിതമുരചെയ്തു ഗൂഢം.

———

രണ്ടാം വൃത്തം.

കൊണ്ടൽവേണിയാൾ ചൊന്നവാക്കുകൾ
കൊണ്ടാടിക്കേട്ടു ഭൂമിദേവൻ
കൊണ്ടൽവൎണ്ണന്റെ കോമളാകൃതി
കണ്ടുപോരുവാനാശയോടെ
ദ്വാരകാപുരിപുക്കമെല്ലവേ
വാരിജാക്ഷനെച്ചെന്നു കണ്ടു
ആരണനെവന്നാദരവോടന്നു
കാരണമാവു ചോദിച്ചപ്പോൾ
രുഗ്മിതന്നുടെ സോദരിയാകും
രുഗ്മിണിയുടെ വാക്കിനാലെ
വന്നു ഞാനെടോ! വാസുദേവ കേ-

ളെന്നു ഭൂസുരൻ ചൊൽത്തുടങ്ങി
കഞ്ജനേർമിഴി ചൊന്നവാക്കുകൾ
കഞ്ജലോചനാ കേട്ടുകൊൾക
മഞ്ജുളാനന മാധവ ഭവാൻ
മഞ്ജുവാണിയെ രക്ഷിക്കേണം
കേശവ! നിന്നെക്കേട്ടുകേട്ടവൾ
ശൈശവേതന്നെ മോഹിക്കുന്നു
ആശയംതന്നിലന്യസംഗമം
ആശയില്ലവൾക്കംബുജാക്ഷ
കല്പവൃക്ഷത്തെക്കണ്ടു കാംക്ഷിക്കും
കല്പവല്ലിയ്ക്കു കാന്തിരത്ത
കാംക്ഷയുണ്ടാമോ കാർമുകിൽവർണ്ണ
കാമസുന്ദര കൈതൊഴുന്നേൻ
ചേദിഭൂപനു ദാനംചെയ്യുവാനായി
സോദരനൊന്നാകല്പിക്കുന്നു
ചേതമെന്തയ്യോ! ദുഷ്ടർക്കിങ്ങിനെ
ചേതസി കൃപാലേശമുണ്ടോ
അത്ഭുതമെന്റെ അമ്മയ്ക്കുമിതു
ഇച്ഛയല്ലെന്നു ഭാവമുണ്ടു
സ്വച്ഛന്ദനാകും സോദരൻതന്റെ
ഇച്ഛ ലംഘിപ്പാനാളല്ലേതും
ആരുമില്ലിനിക്കാധാരം കൃഷ്ണ!
ചാരുസുന്ദര! നീയല്ലാതെ
പൂരുഷോത്തമ! പാരാതെന്നെ നീ
തേരിന്മേലേറിക്കൊണ്ടുപോക

ദേവകീസുത! ദേവ! നീയെന്റെ
ജീവനായതും ജീവനാഥ!
ദൈവമായതും ദേഹമായതും
കേവലം ഭവാനേകനാഥ!
കൊണ്ടൽവർണ്ണ! നീയെന്നെ വൈകാതെ
കൊണ്ടുപോയില്ലെന്നാകിലോ ഞാൻ
ഇണ്ടൽകൂടാതെ ഇശ്ശരീരത്തെ
ഇന്നുപേക്ഷിപ്പാൻ ഭാവിക്കുന്നു
ജന്മകോടികൾ കൊണ്ടെന്നാകിലും
നിന്നെയ് ചേരുവാൻ യോഗമുണ്ടാം
ചിന്മയാ നിന്നെ ചിന്തിക്കുന്നോൎക്കു
ശൎമ്മം നീയല്ലോ നൽകീടുന്നു
നിൎമ്മലൻ ഭവാൻ നിൎഗ്ഗുണൻ ഭവാൻ
നിത്യനോഛ നീ വാസുദേവൻ
നിൻപാദാംബുജേ വന്നു സേവിപ്പാൻ
ഇമ്പമോടെന്നെ കല്പിക്കേണം
നിൻസാദമല്ലാതെ മറ്റൊരു
സമ്പത്തിന്നു വരേണ്ടതില്ല
അച്യുതാനന്ത മാധവ! കൃഷ്ണ!
സച്ചിദാനന്ദ! സാധുശീല
ത്വച്ചരിതങ്ങളുള്ളിലെപ്പോഴും
തോന്നിടേണമേ ഗോപിനാഥ!
ഇത്തരമുരചെയ്തു രുഗ്മിണീ
സത്വരമതുണൎത്തിച്ചേൻ ഞാൻ

ഇത്തരമുരചെയ്തു വൈകാതെ
ഉത്തമാകൃതേ! വാസുദേവ!

—:*:—

മൂന്നാം വൃത്തം.

സുന്ദരിമാർമണി തന്റെ നല്ല
സന്ദേശവാക്കുകളെല്ലാം
ഇന്ദിരാതന്നുടെ നാഥൻ കേട്ടു
വന്ദിച്ചുകൊണ്ടുരചെയ്തു
വന്നാലും ഭൂമീസുരേന്ദ്ര തവ
വാണീവിലാസമശേഷം
നന്നു നമുക്കനുകൂലം സുഖ-
മിന്നു നമുക്കുപജാതം
രുഗ്മിണീ കന്യകതന്റെ കുച-
കുഡ്മളമമ്പോടു രണ്ടും
നമ്മുടെ മാറിടം തന്നിൽ
ചേർപ്പാൻ നല്ലൊരു സംഗതി വന്നു
കുണ്ഡിനം തന്നിൽ വസിക്കുന്നൊരു
പെണ്ണിനെക്കൊണ്ടിങ്ങു പോരാൻ
പുണ്യമെനിക്കിന്നു വന്നുവെന്നു
നിർണ്ണയിക്കും ഭൂമിദേവ!
പൂന്തേൻമൊഴിയവൾ പണ്ടേ
എന്റെ സ്വാന്തേ വസിക്കുന്നു ഗൂഢം
ചെന്താർശരാസ്ത്രങ്ങളല്ലോ ഏശി
ചെന്തീക്കനല്ക്കു സമാനം

വെന്നുതകീടുന്ന ചേതോദ്ഭവ-
മെന്തു ചെയ്യുന്നിതെല്ലാം
സിന്ധുരഗാമിനിതന്റെ ഭത്തി!
ബന്ധുരമാകിയ രൂപം
ചിന്തിച്ചു മാനസം തന്നിലതു
ബന്ധിച്ചുറപ്പിച്ചു ഞാനും
ബന്ധുവാം നിന്റെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു
സാധിക്കുമെന്നുടെ കാര്യം
സാധിക്കുമെന്നു വരുമ്പോളുള്ളി-
ലാധിക്കുമാശ്വാസമുണ്ടാം
ബാധിക്കുമംഗജൻതാനും ചെറ്റു
ബോധിക്കുമിപ്പുരമാത്രം
വില്ലുമെടുത്തു കലച്ചു നമ്മെ-
ക്കൊല്ലുവാനാഞ്ഞുനടക്കും
മുല്ലവിശിഖനുമപ്പോൾ തന്നെ
തെല്ലു കനിവുകലുണ്ടാം
ഭീഷ്മകനന്ദിനിയോടു ചെന്നി-
ഞ്ഞൃഷ്ടം തുടങ്ങിയെന്നാകിൽ
നമ്മുടെ ഭാഗ്യമിതെല്ലാം ബന്ധു
മന്മഥനൊന്നിങ്ങു വന്നു
പെണ്മണി രുഗ്മിണിതന്റെ നല്ല
കൺമുനത്തല്ലടി കൊൾവാൻ
എത്ര കൊതിക്കുന്നു ഭൂമിതന്നിൽ
ക്ഷത്രിയവീരന്മാരെല്ലാം

മേദിനീപാലരിൽ മുമ്പു നിന്ന
ചേദിനൃപൻ ശിശുപാലൻ
ബോധിപ്പാനുള്ളൊരു യോഗം വന്നു
വേദിയൻ താനറിഞ്ഞാലും
മന്നരായുള്ള നൃപന്മാരെല്ലാം
കണ്ടിരിപ്പവേ തന്നെ
കണ്ണിവാർകേശിയെത്തോഴിമാരി-
കൊണ്ടിങ്ങു പോരും മുകുന്ദൻ
കണ്ടാലും ഭൂമീസുരേന്ദ്ര നൃപ
കണ്ടകന്മാരുടെ ഭാവം
രണ്ടു ദിവസത്തിന്മുമ്പേ ചെന്നു
കൊണ്ടിങ്ങുപോരാമിദാനീം
തോഴിമാരൊരുക ഭൂമിദേവ
തോഷിയെപ്പോലെതന്നെ
പാരാതെ കുണ്ഡിനന്തന്നിൽ ചെന്നു
പാലോലും വാണിയെക്കണ്ടക
വന്നു നിൻവല്ലഭനെന്നു തത്ര
ചെന്നു പറഞ്ഞറിയിച്ചൂം
എന്നാൽ താനിങ്ങുള്ള സമ്മാനാദ്യ-
മന്നോരംതന്നെ ലഭിച്ചും
എന്നരുൾചെയ്തു മുകുന്ദൻ തന്റെ
സ്യന്ദനമാശു വരുത്തി
മന്ദിരന്തന്നിൽ നിന്നപ്പോൾ തന്നെ
മാധവൻ യാത്ര തുടങ്ങി
ആരുമറിയാതെ ഗൂഢം കൃഷ്ണൻ

തേരിന്മേലേറിത്തിരിച്ചു
നാടും നഗരവും കാടും പിന്നെ
തോടും പുഴയും കടന്നു
കുണ്ഡിനനഗരം തന്നിൽ ചെന്നു
പുണ്ഡരീകാക്ഷൻ മുകുന്ദൻ
കുണ്ഡിനനാഥൻ നരേന്ദ്രനപ്പോൾ
കണ്ണനൊച്ചെന്നു വണങ്ങി!
അമ്പോടെ പൂജിച്ചു മെല്ലേ മണി-
മച്ചെ വസിപ്പിച്ചു മോദാൽ
ചഞ്ചലലോചനൻ കൃഷ്ണൻ സുഖ-
സഞ്ചയം തന്നിൽ വിളങ്ങി.

നാലാം വൃത്തം.

രുഗ്മിണിയോടു ചെന്നു പതുക്കവേ
ഇംഗിതമോരോന്നോതിച്ചൊല്ലു ഭൂസുരൻ
രുഗ്മിണീബാലേ! കേൾക്ക നീ നിന്നുടെ
രൂപസൗന്ദര്യം നിഷ്ഫലമല്ലെടോ!
നന്ദനന്ദനൻ നിന്നുടെ വല്ലഭൻ
നന്ദനീയശരീരൻ മനോഹരൻ
ഇന്ദിരാപതി സുന്ദരപൂരുഷൻ
ഇന്നിഹ വന്നു വാണരുളീടുന്നു
കാളിന്ദീതടം തന്നിൽ പലകാലം
കേളിയാടി നടന്നോരു ബാലകൻ
കാളിയന്റെ മസ്തകങ്ങളതൊരു
കാരുണ്യാമൃതവാരിധി മാധവൻ

ഗോപിമാരുടെ വീടുകളിൽ ചെന്നു
ഗോരസത്തെക്കവർന്നോരു ഗോവിന്ദൻ
ഗോപബാലകന്മാരോടൊരുമിച്ചു
ഗോക്കളെ മേച്ചു മേവും ദേശാന്തരേ
പാഞ്ഞുവന്ന ശകടത്തെത്തന്നുടെ
പാദംകൊണ്ടു ചവിട്ടിത്തകർത്തവൻ
പൂതനായെന്നു പേരാം പിശാചിയെ
പ്രേതരാജപുരത്തിലയച്ചവൻ
വല്ലവിമാരുടുക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ
മെല്ലെച്ചെന്നു കവർന്നോരു ഗോപാലൻ
പൊക്കമേറുമരയാലുംകൊമ്പത്തു
വെക്കം ചെന്നു വസിച്ചു മുകിൽവർണ്ണൻ
കുന്നെടുത്തു കുടയായ് പിടിച്ചുടൻ
നിന്നു ഗോകുലം പാലിച്ച ബാലകൻ
നന്ദഗോപനെ നാകലോകം തന്നിൽ
ചെന്നുകൊണ്ടിങ്ങു പോന്നോരു പൂരുഷൻ
രാജീവായതലോചനനാകുമാൻ
രാസക്രീഡകൾ ചെയ്തോരു ഗോവിന്ദൻ
രാജപുംഗവനാകിയ കംസനെ
വ്യാജഹീനം വധിച്ചു മഹാവീരൻ
വാരിരാശിനടുവിൽ വിരവോടു
ദ്വാരകാപുരി തീർത്തോരു കേശവൻ
വാരിജേക്ഷണനേ! നിന്റെ വിവാഹത്തെ
വൈകാതെകണ്ടു സാധിപ്പുമിന്നെടോ!
സങ്കടങ്ങൾ കളഞ്ഞു തെളിഞ്ഞു നീ

പങ്കജേക്ഷണനെ വാണാലും രുഗ്മിണി!
മങ്കമാർമണിയാളെ! ധരിക്ക നീ
നിങ്കലാശ വളൎന്ന മുകുന്ദനാം
കേശവൻ മധുസൂദനൻ നിന്നുടെ
കേശാദിപാദം ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു
ആശയേ മലൎബാണബാണങ്ങളേല്ക്കയാൽ
ക്ലേശത്തോടെ വസിച്ചുതള്ളീടുന്നു
ചന്ദനം പനിനീരും കളഭവും
ചന്ദ്രപാദങ്ങളും മന്ദാനിലങ്ങളും
കുന്ദകേതകീ ചൂതസുഗന്ധവും
നന്ദജന്നു സഹിച്ചുകൊള്ളുതല്ലാ
മാനിനീമണിമാലികേ! നിന്നുടെ
മാറിൽ വന്ന കുളുൎത്ത കുളൎമുല
മാറിൽ ചേൎത്തു പുണരാതെ സന്താപം
മാറുകില്ല മുകുന്ദനു നിൎണ്ണയം
വല്ലവീവരനായ മുകുന്ദന്റെ
വല്ലാതുള്ളൊരു സന്താപം തീരുവാൻ
പല്ലവാധരി! നിന്നധരാമൃത-
മല്ലാതെ മറ്റൊരൌഷധമില്ലെടോ!
ആയതിന്നു മുതിൎന്നു മുരാന്തകൻ
ആയതാക്ഷിയാം നിന്നെ ഹരിപ്പാനായ്
മായാമാനുഷനുദ്യോഗിച്ചീടുന്നു
കായാമ്പൂനിറമുള്ള മുകിൽവൎണ്ണൻ
ഇപ്രകാരമുര ചെയ്തു മെല്ലവേ
വിപ്രശ്രേഷ്ഠൻ ഗമിച്ചോരനന്തരം

സുപ്രസാദം കലർന്ന സുഖത്തോടെ
തൽപ്രദേശേ വസിച്ചിതു ഭഗിനി.

അഞ്ചാം വൃത്തം

ദ്വാരകാനഗരം തന്നിൽ
സ്വൈരമങ്ങു വാണീടുന്ന
സീരപാണിയതാം ചൊല്ലു
ദ്വാരപാലന്മാരോടേവം!
എന്നുടെ സോദരൻ ശൗരി
എങ്ങുപോയി ദ്വാസ്ഥന്മാരേ
നിങ്ങളോടും ബോധിയാതെ
നീലവസ്ത്രൻ പോകയില്ല
വാരിജാക്ഷൻ വാസുദേവൻ
വാരിധിഗംഭീരൻ ധീരൻ
വാരിധി കടന്നുപോയോ
വാരിവാഹാകരൻ വീരൻ
നേരുതന്നെ ചൊല്ലിടേണം
പാതിരാത്രിനേരംപോയി
ആരുമറിയാതെയുണ്ടോ
തേരിലേറിപ്പോയിടുന്നു
ഗോപബാലൻതന്റെ വാർത്ത
ഗോപനം ചെയ്യൊല്ല നിങ്ങൾ
കോപമിങ്ങുണ്ടായിടുന്നു
ഗോപുരപാലകന്മാരേ!
രേവതീവല്ലഭൻതന്റെ

യേവമുള്ള വാക്കു കേട്ടു
സേവകന്മാരിലേകൻ
ദേവനെ വന്ദിച്ചു ചൊന്നാൻ
ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ ഗൂഢം
വന്നൊരു ഭൂസുരൻ മെല്ലെ
നന്ദഗോപനന്ദനനൊ-
ടിഷ്ടപ്രദനോ കത്തേറി വേഗാൽ
കുണ്ഡിനാന്തന്നിലുള്ളൊരു
പെണ്ണിനെ കാംക്ഷിച്ചുമൂലം
പുണ്ഡരീകാക്ഷന്റെ രാഗം
പൂരിപ്പൂർന്നാരുണ്ടുപോയി
രുഗ്മിണിതന്നുടെ നല്ല
രൂപസൌന്ദര്യത്തെക്കേട്ടു
സന്തോഷിച്ചു സീരപാണേ!
സത്വരം ഗമിച്ചു കൃഷ്ണൻ
കിങ്കരന്റെ വാക്കു കേട്ടു
സന്തോഷിച്ചു സീരപാണി!
എങ്കിൽ പോക നാമെല്ലാരു-
മെന്നുരച്ചു കോപ്പുകൂട്ടി
അശ്വ തേർ കാലാളുകളും നല്ല
സേനയോടുംകൂടി രാമൻ
യാനങ്ങളിൽ കേറിക്കൊണ്ടു
യാനം ചെയ്തു വേഗത്തോടെ
വൈദർഭന്റെ മന്ദിരത്തിൽ
വൈകാതങ്ങു ചെന്നു രാമൻ

വാസുദേവരോടും കൂടി
വാണരുളി മന്ദിരാന്തത്തിൽ.

ആറാം വൃത്തം.

അന്നേരം മന്നവന്മാരത്ര വന്നു വസിക്കുന്നു
അംഗരാജൻ വംഗരാജൻ കലിംഗാധീശൻ
കുരുവീരൻ കേരളേന്ദ്രൻ കേകയൻ കോസലാധീശൻ
കുന്തിഭോജൻ കുന്തളേശൻ കച്ഛാധീശൻ
ശിശുപാലൻ ജരാസന്ധൻ മാളവൻ മാദ്രഭൂപാലൻ
കൊങ്കണേശൻ വങ്കണേശൻ പുളിന്ദാധീശൻ
അവന്തിമന്നവൻ പിന്നെ ആന്ധ്രഭൂമീപതി-
വീരൻ സിന്ധുരാജൻ സിംഹളേശൻ
ജനകാധീശൻ ദ്രമിളൻ പാണ്ഡ്യഭൂപാലൻ
ദ്രമിടലേശൻ കശ്മീരേന്ദ്രൻ ഇന്ദ്രസേനൻ
ചന്ദ്രസേനൻ വിജയാധീശൻ നരപാലന്മാ-
രനേകം നാട്ടിലുള്ള നായകന്മാരത്രവ-
ന്നോരിത്രയെന്നൊരവധിയില്ല
വളരെ ബ്രാഹ്മണന്മാരും വൈശ്യരും ശൂദ്രരും
തത്ര വന്നുകൂടി വണ്ണമെല്ലാമിവണ്ണം തദാ
മണിമഞ്ചങ്ങളേറി മന്നവന്മാരിടതിങ്ങി
മന്ദഹാസ്യം മാറിലേറി മയങ്ങിപ്പോയി
മധുമോലും വാണി വന്നു മാലവെക്കുമെന്നുമോഹം
മന്നിലുള്ള മന്നവന്മാർക്കഖിലന്മാർക്കും
ഏറിടുന്നത്രെ സുന്ദരമാരിജാത്യമേറിടുന്നത്രെ
പിന്നാർക്കറ്റമിത്രയില്ലെന്നൊരത്തൻ ഭാവം

രസികന്മാരെന്നുവന്നാൽ രാഗമുണ്ടാവ്വതമല്ലോ
രാമമാർക്കിന്നോർത്തു കണ്ടാലെറിയ്യേയുള്ളു
ബാലവീര്യമുള്ളവർക്കു ബാലകന്ന്യാലോലമുള്ളു
ഉന്നാളുകൊണ്ടേറിയ്യുത്രേ തരമാവുള്ളു
കുലശുദ്ധികൊണ്ടു രാജക്ഷത്രവർക്ക വിശേഷിച്ചും
ക്ഷുദ്രമെന്നാൽ കേട്ടമില്ല രാമുക്കെന്നോകൻ
അരചന്മാരിപ്രകാരമാശപ്പൂണ്ടു വസിക്കുന്നു
അങ്ങുമിങ്ങും തിങ്ങിവിങ്ങി വിളങ്ങിടുന്നു
ശിശുപാലൻ വേൾപ്പതിന്നു കോപ്പുകൂട്ടിക്കോപ്പുകെട്ടി
ഇഷ്ടിയോടെ പുഷ്ടിയോടേ ഇരിന്നുകൂടി
കളവാണി രുഗ്മിണിയും കാഞ്ചിമാല
കടകങ്ങൾ കാതിലയുമോതിരവും
മണിഞ്ഞുകൊണ്ടു സഖിമാരും താനുമായി
സഞ്ചരിച്ചു സഭതന്നിൽ സന്നിധാനം
ചെയ്യുതും ദേവിയെക്കാണ്മാൻ
ഗിരികന്യാദേവിതന്റെ
തിരുമുമ്പിൽ ചെന്നാറിന്നു താണുവീണു
കൈവണങ്ങി സ്തുതിച്ചാറിന്നു.

ഏഴാം വൃത്തം.

ജയ ജയ ഭഗവതി! മായേ! ദേവി!
ജഗതി മധുരതര കായേ!
ജനനി! പരമശിവ ജായേ!

ഗൌരി! ജനനി! പരമരമണിയേ!
കരതലവിലസിതവലയേ!
ദേവി! വിരചിതഗിരിവരനിലയേ!
അരിജനകുലബലവിലയേ! നിന്റെ
ചരണയുഗളമനുകലയേ
സതതം സരസതരശീലേ! ദേവി!
സകല ഹൃദയഹരശീലേ!
സജലജലദകചജാലേ! പാഹി
സവിനയ ജഗദനുകൂലേ!
ഉന്നതഘനകുചഭാരേ! ദേവി!
ഉരസിതരളതരഹാരേ!
പരിസരചരപരിവാരേ! പാഹി
പരിചൊടു ജനിതകുമാരേ!
മനസിജമധുരശരീരൻ കൃഷ്ണൻ
മനുജവിജയരണധീരൻ
മനസിവസിതസുകുമാരൻ
മമഹിതനാം നന്ദകുമാരൻ
അവനെന്റെ വരനായി വരുമോ? ദേവി!
അതിനൊരു വരമിന്നു തരുമോ?
തവ മതമിതിനുണ്ടാമോ? ശിവ!
തരുണി! നീ കനിഞ്ഞരുളേണം
നളിനനയനനഭിരാമൻ കൃഷ്ണൻ
നരകമുരമദവിരാമൻ
തരുണീജനങ്ങൾക്കൊരു കാമൻ കൃഷ്ണൻ
തരമല്ലാത്തവരോടു വാമൻ

നാരസുരമുനിജനപാലൻ കൃഷ്ണൻ
നായനാമച്യുതബാലൻ
അഖിലമസുരകുലകാലൻ കൃഷ്ണൻ
അനാലഹൃദയനാകുലൻ
വിജയനു സഖി മമ ഭരണം ചെയ്വാൻ
വിരവിനൊടവനിങ്ങു വരണം
ഗിരിശരമണി തവ ചരണം രണ്ടും
ചിന്തമിഹ മമ ശരണം
ജയ ജയ ഗിരിവരതനയേ! ദേവി!
ജയ ജയ കൃതരിപുവിജയേ!
ജയ ജയ പുരഹരദയിതേ! ദേവി!
ജയ ജയ ഫണിധരനായിതേ.

എട്ടാം വൃത്തം.

അംബികാ പദാരവിന്ദവന്ദനാദരം ചെയ്തുകൊണ്ടു
അംബുജാക്ഷിമാർ തൊഴുന്ന രാജകന്യകാ
ആളിമാർ മനോജ്ഞപാണിനാളികം പിടിച്ചുകൊണ്ടു
കേളിയാടി മെല്ലെ മെല്ലെ മല്ലലോചനാ
മഞ്ജുവാസിയായ ഭൂപസംഘയാന്തികേ സ്വയം
സഞ്ചരിച്ചു സാരസാക്ഷി രുഗ്മിണീ മുദാ
പത്മനാഭനാളു ചെന്നു പങ്കജാക്ഷി മൌലി തന്റെ
പാണി പങ്കജം പിടിച്ചു തേരിലേറിനാൻ
വാമലോചനേ വരെന്തു കോമളാനനേ കൃശാംഗി!
രാമസോദരോദരേഷു രാമമാർമണേ!

പ്രാണനായികേ! നിനക്കു നാണമെന്തിനിന്നു നിന്റെ
പ്രാണവല്ലഭൻ മുകുന്ദനാണു ഞാനൊന്നെടോ!
കൊണ്ടൽനീലവേണി നിന്നെക്കൊണ്ടുപോവതിന്നു തന്നെ
കൊണ്ടൽവർണ്ണനെന്നു നാമമുള്ള ഞാനൊന്നെടോ!
നിന്നുടെ വിയോഗമായ വഹ്നികൊണ്ടെരിഞ്ഞെരിഞ്ഞു
ഖിന്നമെന്നുടെ ശരീരമിത്രനാളുമെടോ!
ചന്ദ്രപാദസംഗമേന ചന്ദ്രകാന്തമെന്നപോലെ
ചന്തമോടു ശീതശീതമിന്നു മാനസം
കണ്ണിനുള്ള ജന്മലാഭമിന്നെനിക്കു പൂർണ്ണമായി
കന്യകാമണേ! ജവേന പോക നാമെടോ!
സ്യന്ദനേ വസിച്ചുകൊൾക സുന്ദരാംഗനേ! സുഖേന
നന്ദനന്ദനന്റെ ഭാഗ്യമൂർത്തിയായ നീ
ഏവമോതി ദേവനായ ദേവകീസുതൻ മുരാരി
ദേവിയെ ധരിച്ചുകൊണ്ടു യാത്രയായിതേ
ഭൂപമണ്ഡലങ്ങളാർത്തു കോപഭാരമോടവണ്ണം
ചാപലം പറഞ്ഞടുത്തു ചാപപാണികൾ.

ഒമ്പതാം വൃത്തം.

ഗോപകുമാരക! നില്ലെട നിന്നുടെ
ചാപലകർമ്മമിദം ബഹു ഭൂപതിമാരുടെ
മുന്നിലധർമ്മമതി ശോഭനമായ്‌വരുമോ?
വെണ്ണയും പാലും കവർന്നു ഭുജിക്കുന്ന
കണ്ണനീവണ്ണമഹോ! നല്ല പെണ്ണിനെ-
ക്കണ്ടു കൊതിച്ചു ചതിച്ചതു

കൊണ്ടുപോവാനാഗ്രഹം ഗോരസമല്ലിതു
ഗോപശിശോ! തവ ചോരണമോഹമല്ലോ!
അതു നീരസമായ്വരുമെന്നു ധരിച്ചുണ-
മിഞ്ഞിനാ ചെയ്യുകൊണ്ടാൽ
കെല്പു പെരുത്ത ശിശുപാലമന്നനു
കല്പിച്ച കന്യകയെ അതി ദുർ-
ബ്ബലനാം പശുപാലനടങ്ങുമൊ?
ദുർമ്മോഹമെന്തിനഹോ! ഗോക്കളെ
മേച്ചു നടക്കുന്ന നിന്നുടെ ഗോഷ്ഠി
ഫലിച്ചീടുമൊ? കള്ളശ്വാക്കളെപ്പോലെ
കടന്നു കവർന്നു നാശത്തിനുള്ള വഴി
ക്ഷത്രിയകന്യയെ നിങ്ങൾക്കു വന്നു
തൊടാമൊ? കഠോരന്മാരേ!
രാജപുത്രിയെ മോഷണം ചെയ്യുതു
നിങ്ങൾക്കു ഭൂഷണമല്ല ദൂഷണം
ഋഷിസഹോദരിയായ സമാഗിയെ
വിട്ടു ഗമിച്ചു നല്ലു അതി-
തിമപരാക്രമമുള്ള നൃപന്മാർ
വൈരമുണ്ടാക്കിടൊല്ല ചാപമെടുത്തു
കലച്ചു വലിച്ചു പിടിച്ചു പൊടിച്ചുവരും
നല്ല ഭൂപതിമാരോടു പോരിന്നു
പോരുമൊ ഗോരസചോരനഹോ!
നില്ലെടാ! നില്ലെടാ! നിന്നുടെ വംശമ-
തില്ലെന്നു വന്നുകൂടും തടവില്ലെടാ!
നില്ലെടന്താരാരും ചെയ്യുന്ന നീര-

നൃപന്മാൎക്കപ്പോൾ ഇത്ഥം പറഞ്ഞു
രണത്തിന്നൊരുമ്പെട്ട ക്ഷത്രിയ വീരന്മാരെ
കൃഷ്ണൻ യുദ്ധമതിങ്കൽ ജയിച്ചുടൻ
മണ്ടിച്ചു രണ്ടര നാഴികയാൽ
രുഗ്മിണി തന്നുടെ സോദരനാകിയ
രുഗ്മി കയൎത്തുടനേ കരയുഗമതിലമ്പും ധനുസ്സു
മെടുത്തു തൊടുത്തടുക്കം വിധൌ
എത്തിപ്പിടിച്ചു വധിപ്പാനൊരുമ്പെട്ട
നിന്നമുകുന്ദനപ്പോൾ പല യുക്തിപറഞ്ഞു കരഞ്ഞുവിരോ
(ധിച്ചു
രുഗ്മിണി കാക്കൽ വീണു കേശവനാലു മഹാജളൻ
(തന്നുടെ
കേശമരിഞ്ഞുവിട്ടു പിന്നെ മീശയും താടിയും മോടിയു-
മൊക്കവേ ഭേദിച്ചയച്ചുടനെ രാമനും
കൃഷ്ണനും വൃഷ്ണിജനങ്ങളും രുഗ്മിണിയോടും കൂടി
നിജ ധാമമതാകിയ ദ്വാരകതന്നിലിരുന്നു സുഖിച്ചു
(വാണു

പത്താം വൃത്തം.

ചഞ്ചലാക്ഷി രുഗ്മിണിയോടേവം
ചാരുവാക്യം പുഞ്ചിരി പൂണ്ടരുൾ ചെയ്തു ദേവൻ
വഞ്ചിതയായല്ലോ രുഗ്മിണി! നീ
വല്ലാത്തൊരു വല്ലഭനെ വരിച്ചു മൂലം
വല്ലവീജനങ്ങളുടെ ജീവനാഥാ! ഭവാൻ

വല്ലാനായതും മമ ഭാഗ്യമല്ലോ
വല്ലാത്തൊരു വല്ലഭനെന്നല്ലോ നാഥ!
ഇതു ചൊല്ലുന്നതെന്നോടു കാന്ത വാസുദേവ!
ചേദിഭൂമിപാലൻ ശിശുപാലൻ ബാലേ! നിന്നെ
ആദി കാലേ തന്നെ മോഹിക്കുന്നു മേദിനി
വെണ്ണിലാവായ നിന്നെ ലഭിക്കാത്തു
ഖേദിക്കുന്നു പാരം ഭൂമിപാലൻ
ചേദിരാജൻ മൂഢനാവൻ ഖേദിക്കയാലൊരു
ചേതമില്ലിങ്ങതുകൊണ്ടു
കൊണ്ടൽവർണ്ണ ചേതസി നിനച്ചിരുന്ന
നിൻപാദാംബുജമിന്നു ചേരുവാൻ
സംഗതി മമ വന്നുവല്ലോ ഭൂപാ-
ലന്മാർ വേൾക്കേണ്ടുന്ന നിന്നെയിപ്പോ-
ളൊരു ഗോപാലൻ വിവാഹം ചെയ്കയാലേ
താപമില്ലെന്നുണ്ടോ വന്നീടുന്നു ബാലേ!
നിന്റെ താതമാതാക്കൾക്കു
മനതാരിൽ താതനുമെനിക്കുമെന്റെ
മാതാവിന്നുമത്രബോധമില്ലെ-
ന്നാക്കിടൊല്ല വല്ലഭ! നീ
ജാതിഭേദമുണ്ടോ നിനക്കംബുജാക്ഷ!
പരമാദി പൂരുഷൻ നീ എന്ന-
റിയും ഞങ്ങൾ വിത്തമില്ലാതുള്ള
കാന്തന്മാരിൽ നാരിമാർക്കു
ചിത്തരാഗമുണ്ടാകയില്ലല്ലോ

പത്തുകാശിനു വകയെന്റെ
കയ്യിൽ കാണ്മാനില്ല
മത്തകാശിനി മാർമൌലേ!
പത്തുദിക്കുകൾക്കും പഞ്ചഭൂതങ്ങൾക്കും പിന്നെ
പത്തുമെട്ടുനാലുമുള്ള ലോകങ്ങൾക്കും
സത്തുക്കളസത്തുകൾക്കുമാദിനാഥൻ
ദേവനാത്മമില്ലെന്നുരചെയ്യും ലോകം ചേതം
സുന്ദരന്മാരോടു ചേർന്നിരിപ്പാനല്ലോമോഹം
സുന്ദരിമാരായ നിങ്ങൾക്കെല്ലാം
എന്നതുമീഗ്ഗോപാലന്മാർക്കില്ല കല്യാണാംഗി!
എന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാമല്ലോ ഖേദം
സുന്ദരപ്പെൺപൈതങ്ങൾക്കിതിലുമശന്യ നിന്നു
കന്ദർപ്പനൊന്നെല്ലാവർക്കും ബോധമല്ലോ
എന്നുള്ളൊരു കന്ദർപ്പന്റെ ദർപ്പമെല്ലാം
കൃഷ്ണ! നിന്നുടൽ കാണുന്നേരം
നിന്നുപോകും വിദ്യയുണ്ടെന്നാകിൽ
കൊള്ളാമല്ലോ കോമളാംഗി!
വിദ്യയുള്ള നാരിമാർക്ക് പാർത്താൽ
വിദ്യയിലിച്ഛയില്ലല്ല ബാലേ! വ്യാജം തന്നെ
വിദ്യയായി ജീവിക്കുന്നു ഞങ്ങൾ
വിദ്യകൊണ്ടറിയേണ്ടുന്ന തത്വമെല്ലാം
നിന്റെ വിദ്യയെന്നൊരിക്കൽബോധമുണ്ടു കാന്ത!
വിദ്യയുമവിദ്യയുമതിക്രമിക്കും നിന്നെ
വിദ്യാനമറിവാൻ ബന്ധം വിശ്വനാഥ!
ഇങ്ങിനെ നിനക്കു ഭാവമെങ്കിൽ

പങ്കജാക്ഷിയിങ്ങുവന്നാലും നീ ജീവനാഥേ!
ഇംഗിതമറിവാനേവം
ചൊന്നൊരിന്നു ഞായം
ഇതിനു ശങ്കയില്ലേതും ബാലേ
അതിനു മറിവാനൊന്നു മോദമിപ്പോൾ നാഥേ!
മന്നിലെങ്ങും നീയല്ലാതെ മറ്റാരുള്ളു
ഉള്ളിലും പുറത്തുമെല്ലാം വ്യാപിച്ചുന്ന ദേവ-
നൊള്ളിലെന്നും തുല്യനാണെന്നു കേൾപ്പൂ
പങ്കജമുകുളംപോലെ നല്ലമംഗിയുള്ള
കൊങ്ക രണ്ടുമെന്റെ മാറ്റിൽ ചേർക്ക
പങ്കജാക്ഷി!എന്നൊപ്പുണർന്നാലും
പാരമുള്ള സങ്കടം ശമിപ്പിച്ചീടു നീ ബാലേ.

വാമനാവതാരം.

കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്.

വൃത്തം ൧.

സോഹിനി: കുമ്മി' എന്നപോലെ.

പൈങ്കിളിപ്പൈതൽക്കിടാവേ വരികെന്നുടെ-
യരികിൽ വിരവിനോടു നീ ചാലേ!
പങ്കജലോചനൻ സങ്കടം പോക്കുവാ-
നാമജനായി പരിതാപം
ഉണ്ണിയായ് നല്ലൊരു ബ്രഹ്മകുമാരനാ-
യണ്ണോജനായനൻ ധരിച്ചു
വിണ്ണോരിൽ നാഥന്റെ ശത്രുവാം ദൈത്യന്റെ
മന്ദിരമകം പുക്കു ദേവൻ
മണ്ണോരു മൂന്നടി യാചിച്ചു ത്രൈലോക്യ-
മിന്ദ്രനു കൊടുത്തതു ചൊൽക
ഇങ്ങിനെ നന്മൊഴി കേട്ടൊരു തത്തയും
ഭംഗിയിൽ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി
സംഗരത്തിൽ പണ്ടു വിണ്ണോരിൽ നാഥനാ-
മിന്ദ്രനെ ദൈത്യപതി ജയിച്ചു
ചണ്ഡാദിമാരൊടുമൊന്നിച്ചു മഹാബലി
തുംഗപരാക്രമശാലി
ത്രിലോകങ്ങളെല്ലാമടക്കിയുമോജസാ

സന്തോഷമോടങ്ങു വസിച്ചു
ആക്കാലമുൾക്കാമ്പിലോരം വളർന്നിതു
ചൊൽക്കൊള്ളുമതിതീവ്ര താപം
ഇക്കാണും ലോകങ്ങൾക്കൊക്കെയധീശ്വരൻ
തൃക്കഴലിണ മമാലംബം
മന്നിലിന്നാരിമാർക്കെല്ലാമധീശ്വരൻ
തന്നുടെ കണവനൊന്നല്ലോ
ഇങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചു തന്നുടെ കാന്തന്റെ
വന്ദ്യമാം ചരണങ്ങൾ കൂപ്പി.

വൃത്തം ൨.

'ശംങ്കിണിയമായ്' എന്ന രീതി.

വിണ്ണോർമാതാവാം പൊന്മണിമാലിക
വെണ്മയിൽ കണവന്റെ കഴൽ കൂപ്പി
എണ്ണമില്ലാത്ത സങ്കടമൊക്കെയു-
മെണ്ണിയെണ്ണിപ്പറഞ്ഞുതുടങ്ങിനാൾ
പതിദേവതമാരായ ഞങ്ങൾക്കു
പതിയല്ലാതെ മറ്റു ഗതിയുണ്ടോ?
അതിനൊന്നു കഴിവിനി ഞാൻ ഭർത്താവേ!
മതിതന്നിൽ വളരുന്ന സങ്കടം
ഉണ്ണികൾ നമുക്കെണ്ണമില്ലാതുള്ളതു
വിണ്ണിലോ മറ്റു വാഴുന്നു മന്നിലോ?
വിണ്ണോർനായകനാകും മകനിപ്പോ-
ളുണ്ണുവതിനൊളിച്ചു കിടക്കുന്നു

ദ്വിതിപെരുളള മക്കൾക്ക പാർക്കുമ്പോ-
ളതിസൌഖ്യമിതെന്ന പറയാവൂ
അതിനൊന്നെന്താരു കാരണം പാർക്കുമ്പോൾ
പതിയല്ലോയീജാതിക്ക ദൈവതം
പത്തുംമൂന്നും പതികൾക്ക ഭർത്താവാം
നിന്തിരുവടിക്കേതോ പരിശ്രമം?
ചതികൊണ്ടു പ്രയോഗിച്ചസുരന്മാരം
മതിമാനായ വാസവൻതന്നെയും
ഗതിയില്ലാതെയാക്കി നിരൂപിച്ചാൽ
ഗതിയെന്തിനി ബ്ഭർത്താവേ! ചൊല്ലുക
എന്നുണ്ണിതൻ വ്യസനങ്ങളോർക്കുമ്പോ-
ളെന്നുള്ളിലും വളരുന്നു സങ്കടം
എന്മകനിന്നു നന്നു വന്നീടുവാൻ
വെണ്മയോടങ്ങരുളേണമേ ഭർത്താവേ!
സതിമാരിൽ മതിപൂണ്ണമേറുന്നോ-
ളദിതിതൻ വചനങ്ങൾ കേട്ടുടൻ
മതിമാനായ കശ്യപനാർപ്പുവി-
ലിതു ചിന്തിച്ചു ചൊല്ലിനാൻ മെല്ലവേ.

വൃത്തം ൨.

[illegible]

ബന്ധുരാംഗി! കാന്തേ! ഗുണസന്താപങ്ങളിതു
ചിന്തിച്ചീടിലിന്നൊരു ഫലമില്ല പാർത്താൽ
കാന്തൻ നിനച്ചീടിലെന്തിഹ കഴിവില്ലാഞ്ഞോ!
പണ്ടു കൃതം കിന്തു ഭവിക്കുന്നതിനിഹ

സംശയമുണ്ടോ പാർത്താൽ?
ഭർത്തൃപുത്രമിത്രസുഹൃൽബന്ധുക്കളെന്നല്ലാ-
മൈത്ര്യം നിനച്ചീടുകിലാർത്തിമൂലം
ഇത്രിജഗത്തിൽ വസിച്ചീടുന്നൊരു നാരിമാർക്കു കാന്തേ!
ഭർത്തൃഹിതാചരണങ്ങളൊഴിഞ്ഞൊരു വൃത്തിയുണ്ടോ?
തേജസ്സിന്നും ജലത്തിന്നും മൃത്തികയ്ക്കും ഭേദം
ഭജിയ്ക്കുന്നതെന്നപോലെ ദൃശ്യമെല്ലാം നിജാത്മാവെ
ചിന്തിച്ചീടുകിലൊന്നുതന്നെയല്ലേ
നിജമതങ്ങൾ പെരുന്നതിനാൽ ഭേദമുണ്ടോ?
സന്തതം വിളങ്ങീടുന്ന വസ്തുവെല്ലാം കാന്തേ!
ചെന്താർമാനിനീകാന്തന്റെ മായയല്ലോ
എന്തിനിഹ പറയുന്നു മഹിമാനമുണ്ടോ
ഒന്നുമതാനം പാർത്താൽ?
കാന്തനിതൊക്കെ നിനച്ചു കാമിതത്തെ പറഞ്ഞീടേണം
ധർമ്മാദിപുരുഷാർത്ഥങ്ങളെ ലഭിക്കുന്നോർ ബാലേ!
ധർമ്മദാനസഹായത്താൽ വീണ്ടിടുന്നു ധർമ്മാ
ധർമ്മവിധർമ്മമിതെല്ലാം പ്രാണനാഥേ! ഭവാൻ
ധർമ്മമിതെന്നു പറഞ്ഞീടുകിലതു ധർമ്മം തന്നെ
ഭക്തപരായണനാകും മുകുന്ദപ്രിയൻ ശിവൻ
വ്യക്തം നൽകിയ ദേവിക്കർദ്ധദേഹം വ്യക്തം
ഭർത്തൃജനങ്ങൾ കൊടുത്തീടുന്നു കാന്ത! പാരം
ഭക്തിവിശേഷംകൊണ്ടിപ്പോൾ ഹിതമെല്ലാം തന്നെ
ചന്തമോടുരചെയ്ക ചൊന്ന കാന്തതന്റെ മൊഴി
ബന്ധുവാം കശ്യപൻ കേട്ടു ചിന്തചെയ്തു
ഹന്ത സതിജനകമനീയാംഗി സുന്ദരിയാൾ കഷ്ടം!
പെറ്റുതകനായതാം പാപം വിരവോടു തീർത്തീടേണം.

വൃത്തം ൪.

'കല്യാണി കളവാണി' എന്ന മട്ട്.

കല്യാണി! സതീജനകല്യേ! കമനീയാംഗി!
നല്ലൊരു വചനത്തെക്കേട്ടീടേണം
നല്ലാരിന്മണിമാർ വല്ലഭവല്ലഭംകൊ-
ണ്ടുല്ലാസമേറും നല്ല ചൊല്ലുണ്ടാകും
ഇല്ലതിനൊരുവാദം പല്ലവാധരി! ബാലേ!
ചൊല്ലുന്നല്ലതുമെല്ലെച്ചൊല്ലീടുന്നേൻ
ഫുല്ലാലോകങ്ങൾക്കുള്ളാ-
ല്ലൽത്തീർത്തഴകോടേ
വല്ലകേ പാലിക്കുന്ന വല്ലീകാന്തൻ
നല്ലതുലവ്രതങ്ങളിൽ പാവനമാകുമൊഴിയാക്കേ!
ഇല്ലാ വികല്പം തെല്ലുംകേൾക്കമെല്ലെ
ചൊല്ലുന്ന പയോവ്രതം തെല്ലുംവികല്പമില്ലാ
മല്ലാരിപ്രിയമെന്നു ചൊല്ലുള്ളോരും
മുന്നമെന്നുടെ താതൻ പത്മജനെന്നോ വിളി-
ച്ചൊന്നുകഥിച്ചതിനെ ചൊല്ലീടുന്നേൻ
ഇന്ദിരാകാന്തൻതന്റെ വന്ദ്യമാം പാദപത്മം
നന്നായി ധ്യാനംചെയ്തു വന്ദിക്കേണം
മന്നിൽപ്രസിദ്ധമാകും ഫാൽഗുനശുക്ലപക്ഷ
ത്തൊന്നാംദിവസംതൊട്ടാരംഭിക്കാം
പിന്നെപ്പന്ത്രണ്ടു ദിനം നന്നായി നോറ്റുകൊണ്ടു
നന്നു ത്രയോദശിയിൽ വീട്ടീടുക
മുന്നമിപ്പയോവ്രതം നന്നായനുഷ്ഠിക്കയാൽ
ധന്യേ! സനാതനമാം പണ്ടത്തിപ്പോൾ

ഇന്ദിരാരമണനാളന്റെ കൺമുനത്തെല്ലുകൊണ്ടി-
ങ്ങൊന്നു കടാക്ഷിച്ചീടും ജന്മഫലം
ഇന്നു നന്നായി വ്രതമന്യൂനമനുഷ്ഠിക്കിൽ
വന്നീടും കാമിതങ്ങൾ മംഗലാംഗി!
ഇങ്ങിനെ കശ്യപന്റെ മംഗലഗീതകേട്ടു
മംഗലാംഗിയാം ദേവമാതാവപ്പോൾ
തുംഗകൗതുകത്തോടുമൊന്നു വണങ്ങി മെല്ലെ
മങ്ങാതെ വ്രതവിധി ചോദ്യം ചെയ്തു
അംഗനമാരാം ഞങ്ങളെങ്ങിനെ വ്രതമിന്നു
മങ്ങാതനുഷ്ഠിക്കേണ്ടു ജീവനാഥ!
മംഗളമൂർത്തി ലക്ഷ്മീവല്ലഭ കൃപാകാന്ത!
എങ്ങിനെ വരമെന്നു ചൊല്ലീടേണം.

സുന്ദരി! മമ വല്ലഭേ! കേൾക്ക
വന്നല്ലോ തവ ഭാഗ്യവും
മുന്നം ചെയ്തുള്ള കർമ്മത്തിൻ ഫലം.
ഇന്നുവന്നു ഭവിക്കുന്നു
പത്മജൻ തന്റെ നന്മൊഴി തന്നിൽ
വെണ്മയിൽ മനംകൊണ്ടെന്നും
നന്മ വന്നീടും കാലത്തിങ്കലേ
സന്താനാപ്തി ഭവിച്ചുള്ള
മീനമാസേമാവാസിപ്രഭാതേ
മാനസം തെളിഞ്ഞൊരു ചാരേ
സ്നാനവും വിധിപോലെ ചെയ്യേണം
ദാനവും കഴിച്ചു കാന്തേ!

നാരദേവാദിസ്തുതനോരത്തു
മാനിനി! കാന്ത ചാരത്തു
മാനസകാമമരുളോരത്തു
മാനസേ ചേൎക്ക പാരത്തു
തന്നുടെ കാന്തനാമത്താക്കൊണ്ടു
വന്നീടും കൃതകൃത്യത
മന്ദിരത്തിലോ തണ്ഡുലത്തിലോ
തന്നുടെ ഗൃഹത്തിലോ
മിന്നീടും സ്വൎണ്ണവിഗ്രഹത്തിലോ
വന്നീടുന്നതിഥിയിലോ
എങ്ങിനെ ഗുരുവാക്യമെന്നാകി-
ലങ്ങിനെ പൂജിച്ചീടേണം
അംഗങ്ങളൊക്കെ വെവ്വേറെ നന്നാ-
യങ്ങാതെ ധ്യാനിച്ചീടേണം
മംഗലമൂൎത്തി ലക്ഷ്മീകാന്തനാ-
ത്തുംഗമാം ഭോഗിഭോഗത്തിൽ
ഭംഗ്യാ ദേവന്റെ രണ്ടു ഭാഗത്തും
മംഗലാംഗിമാർ വാഴുന്ന ഭൂമിദേവിയും
ലക്ഷ്മീദേവിയും സസ്മിതാപാംഗത്തോടുടൻ
മാനിനിമണിമൌലിരത്നമേ!
മാനിച്ചീടുക വാക്യങ്ങൾ രമാഭൂമീകാന്തൻ
മാനിനി! കാമം മാലേലുംമിഴി! നൽകീടും
മാനഭംഗവും തീൎത്തുദേവേശൻ
മക്കളെപ്പരിപാലിച്ചും
ഇങ്ങിനെയുള്ള വാക്യമൊക്കെയും

തിങ്ങിന കൌതുകത്തോടും
ഭംഗിയിൽ കേട്ട ദേവമാതാവും
മങ്ങാതങ്ങു വണങ്ങിനാൾ
ഭർത്തൃവാക്യത്തെയോർത്തനന്താ-
യുൾത്തളിരിൽ ഗ്രഹിച്ചുടൻ
മത്സ്യഭാവവും കൈക്കൊണ്ടാദരാൽ
മത്സ്യദ്വാദശി വ്രതത്തിനാൾ
പാർത്തു പിന്നെയുമോർത്തു തത്പരവും
കീർത്തിച്ചോളം ഭഗവാന്റെ
മൂർത്തി നാലായ് ചമഞ്ഞ
മത്സ്യവും മൂർത്തികൊണ്ടു വിളങ്ങുന്ന
ഇങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചംഗനാമണി
വിണ്ണോർമാതാവാം ദേവിയും
മങ്ങാതെ വ്രതം ദ്വാദശാഹ-
മങ്ങാരംഭിച്ചു വഴിപോലെ.

വൃത്തം—൩.

'മതിമാനാകിയ'—എന്നപോലെ.

സുദതികൾ മുമ്പായദിതിയുമപ്പോ-
ളുദിതം സ്വഭർത്ത്രാ മുദിതമാനസാ
ഹൃദയം തന്നിലഴകോടെ ചേർത്തഥ
വിദിതസദ്ധർമ്മാ സപദി ചരിച്ചു
ഇദമുലകിന്നു ഫേരായ് മേവിന
നാരായണനെ വിരവൊടു ചിത്തേ
തരസാ ധ്യാനിച്ചുതദനു ഭക്ത്യാ

പരമാനന്ദത്തെ വിളങ്ങി
പാരാത്തുഴിയിൽ നിരവധികം ചര
സ്ഥിരജാതികളും ബഹുവിധമുണ്ടു
പരമാർത്ഥം നിനച്ചീടിലെന്തിഹ
ഹരിയൊന്നല്ലാതിഹ പലതുണ്ടോ?
ഇതിമതിതന്നിലതിസ്മയമോടെ
സതികളിൽ മുമ്പായ ദിതിയുമപ്പോൾ
കരുണാനിധിയാം നാരായണനുടെ
ചരണസരോജം നിനച്ചുതുടങ്ങി
രത്നാഞ്ചിതമാം കനകകിരീടവു-
മരികേ വിലസിന ചികുരങ്ങളും
മീനാകൃതിപൂണ്ടഴകിന കുണ്ഡല-
മിതമാഗണ്ഡങ്ങളിലങ്ങിനെ ചാർത്തി
മിന്നൽപ്പിണരുകളെന്നകണക്കെ
മിന്നീടുന്ന കടാക്ഷജാലങ്ങൾ
രത്നപ്രഭാമുകുരാഞ്ചിതമുത
മിന്നീടുന്നിതു ഗണ്ഡയുഗളം
ചുണ്ടുകൾ രണ്ടുമതെത്ര മനോഹരം
തൊണ്ടിപ്പഴമിണക്കൽ പൂണ്ടു ഗമിച്ചും
ശംഖുകൾ കൂടിടും ദന്തങ്ങൾ കണ്ടാകി-
ലിണയോടും കനകശ്രീമളമപ്പോൾ
ചന്ദ്രകലയ്ക്കുള്ള കറാമൊഴിച്ചിട-
മിന്ദിരാകാന്തന്റെ ഫാലതിലകം
കസ്തൂരിതമ്പൊട്ടു കാണുന്നോരം
കസ്തൂരിപൂണ്ടുഴന്നീടുന്ന കമ്പു

കണ്ഠാഗിങ്കൽകൗസ്തുഭകേയൂര-
ഹാരാദ്യവുമുണ്ടു കടകവുമുണ്ടു
തണ്ടാരിൽമാതിൻ കണവന്റെ മാറിടെ
ഉണ്ടുമാലകളും ശോഭിക്കുന്നു
കൊണ്ടാടീടുമൈശ്വര്യമതാവു-
മുണ്ടു വിലസുന്നു കണ്ഠത്തിങ്കൽ
ലക്ഷ്മീഭഗവതീനിലയനമാകിന
വക്ഷോദേശമതെത്ര മനോജ്ഞം
വീക്ഷണവിലസിതമംഗളമാലാവലി
വക്ഷസി ശോഭതി വിതതവിലാസം
അക്ഷിയുഗങ്ങൾക്കു വീക്ഷണസാഫല്യ-
മക്ഷണമേകുന്ന നാഭീഹ്രദവും
ഇക്ഷുധനുസ്സും വഹിക്കുന്ന മന്ദാക്ഷം
ലക്ഷ്മീമണാളന്റെ തുത്തുട കണ്ടാൽ
ദൃക്കിന്നാനന്ദങ്ങളാം മുട്ടുകൾ രണ്ടും
ലക്ഷണയുക്തമാം ജംഘായുഗളം
രത്നഖചിതമാം നൂപുരമണ്ഡിത-
മിന്ദിരാകാന്തന്റെ പ്രപദയുഗളം
സന്ധ്യാരുണകാന്ത്യാ വിളങ്ങുന്ന ചേലയു-
മെന്നതു വിസ്മയമങ്ങിനെ ചാർത്തി
സന്തതം യോഗിപ്രവരഹൃദയേ തി-
ലന്തരം കൂടാതെ വാഴുന്ന സൽപദാ
ചെന്തീക്കനാലുകൾക്കൊക്കെമസ്സംസാര-
സന്താപം തീർക്കപ്പാദയുഗളം
ഇങ്ങിനെ ധ്യാനിച്ചു മംഗലമൂർത്തിയാം

ഗംഗാധരപ്രിയനാകും മുകുന്ദൻ
സംഗങ്ങളും വിട്ടമരജനാദിയും
മങ്ങാതെ പന്ത്രണ്ടു രാത്രി വസിച്ചു
ഇപ്പയോവ്രതനിഷ്ഠകൊണ്ടപ്പൊഴേ-
ഴുൾപ്പൂവിൽ വിളങ്ങീടും ജനാർദ്ദനൻ
ചിൽപ്പുമാനഖിലേശ്വരൻ ഗോവിന്ദ-
നൾക്കനിവോടെ വെക്കം വിളങ്ങിനാൻ.

വൃത്തം ൧

'കോട്ടുമേഘങ്ങളെ'—എന്നമാതിരി

പൂമകൾകാന്തന്റെ പൂമേനി കണ്ടുടൻ
പാകാരിമാതിൻ മനം തെളിഞ്ഞു
പാരിച്ച പേടിയും താപവും പോടായി-
കൈകളും കൂപ്പിപ്പുകഴ്ത്തി മെല്ലെ
പത്മനാഭ! ഹരേ! പാഹി മാം ഗോവിന്ദ!
പങ്കജലോചന! വാസുദേവ!
പണ്ടു കൃതപാപംകൊണ്ടു ജഗൽപ്പതേ!
പിണ്ഡിപൊഴിയുന്ന പിതൃലോകം
പട്ടിപോലെ കെട്ടിൽപ്പെട്ടു വലയുന്ന
പൊരുള്ള മക്കളിൽ പാടുപെട്ടു
പെണ്ണുങ്ങൾക്കീവക ഖേദമോരോവിധ-
മെണ്ണമില്ലാതുണ്ടു പങ്കജാക്ഷ!
കണ്ണാ! നിൻ പൂമേനി വെണ്മയിൽ കാണുന്നാ
കണ്ണാകംവെറുമീജാതിസ്സുണ്ടോ?
എങ്ങിനെ വച്ഛേണ്ടു സംഗപാംഗി നിന്നെ
യംഗനാമാരാകും ഞങ്ങളിപ്പോൾ?

അംഗങ്ങളൊക്കെയും വെവ്വേറെ കാണണം
മംഗലമൂർത്തേ! കനിഞ്ഞീടേണം
വേദങ്ങൾ യാഗങ്ങൾ യോഗങ്ങൾ വേദാന്തം
ദേവ! സതികൾക്ക പണ്ടേയില്ല
ഭർത്തൃപരായണമാരായ ഞങ്ങൾക്ക
കൃത്യം മറെറന്താനുമുണ്ടോ നാഥ!
മർത്ത്യവും ശുദ്ധിവരുത്തി നിജകൃത്യ-
വൃത്തികൊണ്ടീശ്വര! തോഷിപ്പിക്കണം
ഇങ്ങിനെ വിപ്രാംഗനമാരിൻ വചനത്തെ-
ത്തിങ്ങിനമോദേന വാസുദേവൻ
നന്ദനനുകേട്ടു പാരം തെളിഞ്ഞുട-
നംഗനമാർമണികളോടു ചൊന്നാൻ
ധന്യേ! കൃശോദരി! മാന്യേ! തവ ഭാഗ്യ-
മന്യനാരിക്കിതമിന്നു വ്രതം
മുന്നമേ മാതാപിതാക്കളൊക്കെയു-
മന്യനാമിങ്ങുള്ളവായിതല്ലൊ
വൃത്രാരിമുമ്പായ പുത്രന്മാർക്കെല്ലാരു
ഉൾത്താപമൊക്കെയുമിന്നറിഞ്ഞു
ശത്രുജയവും വരുത്തിയിത്രൈലോക്യ-
മെത്രയുമുൾക്കൊണ്ടടക്കി മെല്ലെ
സുത്രാമാ സൈന്യം സുധർമ്മയിൽ വാഴവാ-
നത്ര ജനനി കനിഞ്ഞതിപ്പോൾ
കാത്തീടിലിത്തൊഴിലെത്രയും ദുർഘട-
മിത്രിഭുവനമടക്കിടുവാൻ
ശത്രുക്കളെത്രയും വർദ്ധിച്ചു ദൈത്യന്മാർ

മത്തഗജംപോലെ പാഞ്ഞടുക്കും
എങ്കിലുമിന്നൊരുപായം നിരൂപിക്കാം
മങ്കമാർമൌലേ! ശൃണു വചനം
സങ്കടം വേണ്ടാ ജനനി നീ ചെറുമേ
തങ്കലിന്നുണ്ണിയായ് ഞാൻ പിറക്കാം
ചീർണ്ണപയോവ്രതംകൊണ്ടു തോഷിക്കുന്നു
പൂർണ്ണവ്രതഫലമസ്തു ദേവി!
നിർണ്ണയിക്കാം ഫലം ഭക്തികൊണ്ടൊക്കെയും
വർണ്ണിച്ചീടുന്നു മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാർ
ഞാൻ ചൊല്ലും വാക്യങ്ങൾ നെഞ്ചകത്തെപ്പൊഴും
തഞ്ചിച്ചു ചഞ്ചലം വിട്ടു നന്നായ്
അഞ്ചാതെ സുന്ദരി! കാന്തശുശ്രൂഷയും
സന്തോഷമോടെ ചരിച്ചുവാഴ്ക
ഇങ്ങിനെ മംഗലമൂർത്തി ജനാർദ്ദനൻ
ഭംഗിയിലരുൾ ചെയ്തു പിന്നെ
മംഗലമസ്തു തേ അംഗനാരത്നമേ!
എന്നരുൾചെയ്തു മറഞ്ഞു നാഥൻ.

—:*:—

വൃത്തം ൮.

‘തെച്ചിമന്ദാരം’ എന്നപോലെ

ഷാത്മജന്റെ വാക്യം പാരാതങ്ങു കേട്ടു ദേവ-
മനുഗ്രഹമെന്നുറച്ചു ചിത്തേ
മങ്ങു പാരിൽ വീണു ചിരനേരം വണങ്ങിനാൾ
നതമാ മറഞ്ഞുള്ള വഴിനോക്കിയും
യണ! ഹരേ! കൃഷ്ണാ! മുരാരേ! നരകാന്തക!

ശരണമെനിക്കു നീയേ രമാവല്ലഭാ!
മരണം വരുമളവിൽ ശരണം നീയല്ലാതുണ്ടോ?
ഗരുഡവാഹനാ! പോററി! കരുണാനിധേ!
ചരണങ്ങൾ ധ്യാനിച്ചുള്ളിൽ മുരവൈരി ഭഗവാന്റെ
അമരജനനിയകംപുക്കു മെല്ലവേ
കരങ്ങളുംകൂപ്പി മെല്ലെ ബ്ഭർത്തൃപാദം വണങ്ങിനാൾ
കരിമുകിൽവർണ്ണന്റെ വചനംപോലെ
ഉരുതരഭക്തിപൂണ്ടു മറിമാൻകണ്ണിയും പിന്നെ-
ത്തരംനോക്കി വലംവെച്ചു പരമാനിയെ
ചിരനേരം വാൻതന്റെ വരാംഗവും നോക്കിനോക്കി-
ട്ടുരോഭാഗേ നില്ക്കുമൊരു വരാംഗനയും
കരുണാകാന്തനിലിവിതരുവതെന്തു ദൈവമേ
വികാരവുമില്ലാ പാർത്താലുരിയാട്ടവും
നാരിമാർക്കു വരനല്ലാതൊരു ഗതിയുണ്ടോ പാർത്താൽ?
കരുണാർണ്ണവനാം കാന്തൻ കനിയുന്നപ്പോൾ
അരികത്തു മരുവുന്ന വരമിതു കാംക്ഷിക്കുന്നു
തരുണിമാർമണിയാകും മമ വല്ലഭാ
പുരാണപൂരുഷൻ തന്റെ കൃപാപൂർണ്ണപാത്രമായി-
ട്ടുരുഘോഷത്തമാനിവളിൽ ജന്മമാർന്നിട്ടും
ഇരുളുകൾ വേർപെടുക്കും തരുണഭാസ്കരൻപോലെ
നിരാമയൻ ജനിക്കുമ്പോൾ ദുരിതം തീരും
നരസുരവരന്മാർക്കും ഗുരുവാകും മുനിശേഖരൻ
ദാരങ്ങടെ മനോരഥമതുമറിഞ്ഞു
നാരായണനരുളിയ വരമതുമറിഞ്ഞുടൻ
നിരൂപിച്ചു തരുണിയെ വിളിച്ചു ധീമാൻ

തരുണിമാർമണേ! കാന്തേ! വരികരികത്തു ബാലേ!
ചിരതരതപസ്സിന്റെ ഫലമസ്തു തേ
സൂര്യ്യനും പോയസ്തമിച്ചു ഇരുളും വന്നുകൂടി
കാര്യ്യവും കഴിഞ്ഞു കാന്തേ! വരികരികിൽ
പുരികങ്ങളൊന്നിളക്കി കടക്കണ്ണുമുനകൾകൊണ്ടെ-
ന്നുരുതരകടാക്ഷത്തോടടുക്കുന്നേരം
വരനാശു കരംപിടിച്ചരികത്തങ്ങിരുത്തിനാൻ
ചിരനേരം പുണർന്നുടൻ സുഖമേകിനാൻ
പുരുഷാർത്ഥിതാംശം തന്നിൽ പരിചോടു ഭാഗ്യതന്നിൽ
പാരമുള്ളവാക്കി മുനികുലനിധി
ചരാചരാത്മാവാം വരൻ തരുണീസർവ്വാംഗവും
കരുണയാമന്ദമുള്ളി വിളങ്ങി ദേവി
വിരിഞ്ചനാമറിഞ്ഞുടൻ സുരവൃന്ദമോടുംകൂടി
അരയന്നമുകളേറിയെഴുന്നള്ളി
കരങ്ങളുംകൂപ്പിമെല്ലെയുമാദേവനോടൊത്തു
വിരഞ്ഞു സ്തുതികൾകൊണ്ടു പുകഴ്ത്തി ദേവൻ.

—:o:—

വൃത്തം ൻ.

'ജയജയ' എന്നരീതിയിൽ.

ജയജയ ജഗദീശാ! ഹരേ! വിഷ്ണോ!
വിബുധാദിസമസ്തഭൂതനാഥൻ
അയിമുരമഥനാ! നമസ്തേ വിഭോ!
ഭയഹര! ഭുജംഗശയനാ!
നിയതം തേ ചരണകമലം ഞങ്ങൾ
വയമേനനു ഭക്ത്യാ ധ്യാനിക്കുന്നു

ധരണീഭഗവതിയ്ക്കു ദേവാ! നിന്റെ
ഉരുകൃപാ ഭവിച്ചീടുന്നിപ്പോൾ
ചാരണം തേ ഭുവനേ ചരിക്കുന്നേരം
ഭരണപീഡകളുടെ തീരും ജനനി!
ലോകമാതാവേ! ദേവീ ശൃണു
ജനനമരണദുഃഖഹാരി
ജനാനാമാണു നിന്നുടെ ഗർഭേ ഹരി
ജനനമരണജരാദിഹീനൻ "
വിളങ്ങീടും ഭഗവാന്റെ രൂപം ദേവി!
തെളിഞ്ഞീടും ലോകങ്ങളെല്ലാം
വെളിവുണ്ടാം സുജനഹൃദയം തന്നിൽ
വിളയാട്ടമമരന്മാരെല്ലാം
സകലഭുവനവാസവാസേ! ദേവി!
സുഭഗകമലാഭാസഹാസേ!
സഫലജനനോടജവാസേ! ദേവി!
കമലാവല്ലഭ കൃപാമാനസ്സു ഹേവാ-
ശാലകളുല്ലസിയ്ക്കുമപ്പോൾ
സവനകർമ്മമെല്ലാം കഴിയ്ക്കും
അവനീപാലകരും രസിയ്ക്കും മെല്ലെ
അവനിയിൽ ധർമ്മവും നടക്കും
ഭുവനങ്ങൾ വിരവോടടക്കമിന്നൻ
വ്യസനം തേ സമസ്തം നശിയ്ക്കും
ഭുവനദ്രോഹികളെയൊടുക്കും ദേവൻ
ശിവവുമിങ്ങു ലോകേ ഭവിയ്ക്കും
കമലഭവാദ്യദേവന്മാരും

വിമലവാക്യമോതുന്നേരം
സകലലോകമാതാവാം ദേവി പാരം
വിമലമാനസേ ചേർത്തു പരം
കമലാകാന്തനൊന്നുടെ ഗർഭംതന്നിൽ
സകലപൂർണ്ണനാഖിലേശൻ
ഭഗവാനിന്നവതരിച്ചീടും നൂനം
നിഗമത്തിൻ പൊരുളും കണ്ടീടും
വിഗതാന്തഃപരിതാപത്തോടും ദേവി
ഭഗവാന്റെ ചരണം നിനച്ചു.

വൃത്തം—൫൦.

എന്തിലെന്റെ വാസുദേവ—എന്നപോലെ.

കമലജ വചനം കേട്ടു കമലാവല്ലഭൻ തെളിഞ്ഞു
താമലമാമദിതി തന്റെ
സകലപൂർണ്ണമായി ഗർഭം
ഭാദ്രപാദശിവാസരേ ഭാനവശ്ശ മദ്ധ്യംഗതേ
ശ്രോണയാം വിജയ നാമ
ഭദ്രപ്രദമുഹൂർത്തം പോൽ
ദേവദേവനഖിലേശൻ
ദേവിതന്റെ ഗർഭംതന്നിൽ
ദിവ്യരൂപൻ പ്രത്യക്ഷനായ്
സാദരമവതരിച്ചു പൊന്നും കിരീടവും
നല്ല രത്നപ്രഭാകുണ്ഡലങ്ങൾ
മിന്നും മണികളും ചാർത്തി
മിന്നിടും കൗസ്തുഭരത്നം

നാലു കൈകളിലും നല്ല
നാലായുധങ്ങളും തൂക്കി
മാലകളും മഞ്ഞപ്പട്ടും
കാലിണ നൂപുരങ്ങളും
കോടക്കാർവർണ്ണനമപ്പോൾ
നാടകനിറം കലർന്നു
കോടിസൂര്യാഭയും പൂണ്ടു
ഗരുഡവാഹനൻ വിളങ്ങി
ദേവേന്ദ്രാദിവാക്യങ്ങൾ
ദേവന്മാരും തുടങ്ങിനാർ
ദേവിമാരങ്ങൊത്തു നന്നായ്
ദേവദേവനെയും വാഴ്ത്തി പാട്ടു-
കളും കൂത്തുകളും പാടിയുമാടിയും മെല്ലെ
പാടി തോടി പന്തോരാട
പാടിയ മിടന്തു താളം
കൂടിയാടിക്കളിക്കയും
കൂടെക്കൂടെയിട ചേർന്നു
ചെമ്പടയുമടന്തയുമിട ചേർന്ന മൻതാളം
കൊട്ടിയുമുട്ടയ്യുടല്ലു നാടകമങ്ങിട ചേർന്നു
നന്ദനാഭവസ്യമങ്ങൾ നന്ദിയോടങ്ങാരാധിച്ചു
മന്നിടവും നോക്കി മെല്ലെ
വന്ദനവും ചെയ്തു നന്നായ്
നാരദാദി മുനികളും
നീരജ സുതരന്മാർ ·
വാരിജാക്ഷൻ തന്നെക്കണ്ടു
സാരവേദികളും കൂപ്പി

സാരഗീതകളുമോതി
തിരുനാമങ്ങളും ചൊല്ലി
തെരുതെരെ വാഴ്ത്തി മുനി
വരന്മാരും വിരവോടെ
കരുണാകരനാം ദേവ-
നരുതമകാന്തിയോടും
പരിചിൽ വിളങ്ങുന്നോരം
ചരണങ്ങളും കൂപ്പിദ്ദേവി-
തിരുവുടൽ കണ്ടാളദിതി-
കരങ്ങളും കൂപ്പിനിന്നു
ഉരുതര ഭക്തിപൂണ്ടു
വിരവോടെ നുതി ചെയ്തു
കരിമുകിൽ വർണ്ണൻതന്നെ-
യറിവേറും പ്രജാപതി
ചിരനേരം നോക്കി നോക്കി-
ക്കരങ്ങളും കൂപ്പി വാഴ്ത്തി.

വൃത്തം—൧൫.

'സുദതിമാർകളി'—എന്നതുപോലെ.

നാരായണ! ഹരേ! കൃഷ്ണ! വിഷ്ണോ!
ചരണം നിന്നുടെ പാരമേ
പാരം പരിതാപമെല്ലാമിഹ
കാരണപൂരുഷ വന്ദേ!
പാരമില്ലാതുള്ള സംസാരത്തിൽ
പാരമ്പര്യാ ഭ്രമിക്കുന്നു

പാരാവാരസംസാരത്തിൻ പര-
തീരം കരേറുക ദേവ!
ഈരേഴുലകിന്നും നീയേ ഗതി
നീരജനാഭ! നമസ്തേ!
നാരീമണിയാമദിതിതാനും
നീരജ പുത്രസുതനാം
ദാരാതെ പാൎത്ഥിയവ്രതമപ്പോൾ
ചാരവേ നിന്നെ വണങ്ങി
കാരണപൂരുഷൻ താനുമപ്പോൾ
ചാരെയെഴുന്നള്ളിയാൎ നിന്നു
പാരിടത്തിൽ നരവേഷം പൂണ്ട
വേറൊന്നായാട്ടം കണ്ടയെ
ചാരെയപ്പുനമന്നുതാനാം
നേരെ ബലിയൊഴിയെല്ലാം
പാരാതെ നോക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ
ചാരുവടുവേഷം പൂണ്ടു
പാരം വളൎന്നൊരു മോദത്തോടെ
സാരജ്ഞന്മാരാം മുനികൾ
ദാരാതലാദന്റെ കൎമ്മങ്ങളെ
അപ്രജാനാഥനൊക്കെയു
സാരവേദികളും ചെയ്യിപ്പിച്ചു
പാരം തെളിഞ്ഞു ലോകങ്ങൾ
നേരത്തുപനിഷ്ക്രമിപ്പിച്ചപ്പോൾ
സൂര്യനും സാവിത്രി നൽകി
സുരലോകഗുരുതാൻ ബ്രഹ്മസൂത്രിയാം
സജ്ജനാഗ്രേസരൻ നൽകി

മൌഞ്ജിയും നൽകിതു താതനപ്പോ-
ളുജ്ജ്വലിച്ച ബ്രഹ്മചിഹ്നം
നൽകിയജിനവും ഭൂമിയപ്പോ-
ളേകിതു ദണ്ഡവും സോമൻ
നൽകിതു മാതാവുമപ്പോൾ തന്നെ
കൌപീനാച്ഛാദനം മോദാൽ
അപ്പോൾ കൊടുത്തു കുടയും വിയ-
ദൊപ്പം കമണ്ഡലം ബ്രഹ്മാ
സപ്തർഷിമാരും കുശങ്ങൾ നൽകി-
യപ്പോൾ ജപമാല വാണി
അമ്പൊടു യക്ഷരാൾ ഭിക്ഷാപാത്രം
കമ്പം വെടിഞ്ഞു കൊടുത്തു
ഉമ്പർമാടംബികാതാനുമപ്പോൾ
അമ്പോടു ഭിക്ഷയും നൽകി
ബ്രഹ്മവർച്ചസാ വിളങ്ങി തദാ
ബ്രഹ്മസഭയിങ്കലുന്നി
ബ്രഹ്മോകാമായോരുപാദ്യമപ്പോൾ
ഭിക്ഷുകുമാരൻ കഴിച്ചു
അന്നവിടുന്നൊരു വാർത്ത കേട്ടു
വിണ്ണോരിൽ നാഥസഹജൻ
ഒന്നല്ല വാജിമേധങ്ങൾ നൂറു-
നന്നായിച്ചെയ്തു കൊണ്ടിപ്പോൾ
മന്നിടത്തിൽ ബലി വാഴുന്നോനു
മന്നതലേശനൊന്നും
സന്ദേഹം കൂടാതവിടെച്ചെന്നു

നന്നായികാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം
ഇന്നു നമുക്കു ലഭിയ്ക്കുമെന്നു
നന്നായുരച്ചു മുകുന്ദൻ.

വൃത്തം—൫൨.
"കൊച്ചീന്ത".

മെല്ലവേ ഭണ്ഡും കുടയും മല്ലവൈരിയപ്പോൾ
കല്യമാവണ്ണത്താടെടുത്തു ഉല്ലസിച്ചു ദേവൻ
ചൊല്ലു പൊങ്ങും ലളിതനെൻറ നല്ല യദുക്കളോടേ
കില്ലുകൂടാതെ ഗമിച്ചു കിൽബിഷരഹിതൻ
മന്ദമോരടിവെയ്ക്കുമ്പോളൊന്നരച്ചും ഭൂമി
ഇന്ദിരാകാന്തൻതന്നുടെ മായയാർക്കു ചൊല്ലാം?
മന്ദം മന്ദം നടന്നങ്ങു ചെന്നു നന്ദരായാം
നന്ദിയോടുത്തരത്തിരേ സുന്ദരാംഗനപ്പോൾ
തത്ര സത്ര വാണിടുന്ന സത്തമന്മാരൊത്തു
ഋത്വിഗാദിമുനിവൃന്ദമാത്തകൌതുകത്താൽ
തത്ര വന്നിടുന്ന ഭൂവനസത്തമരൊക്കണ്ടു
ചിത്തമതിൽ ചിന്തചെയ്തു കുത്തമഗ്നിതാനോ
പാൎത്തിടിൽ സനൽകുമാരനോ വന്നീടുന്നു
സൂൎയ്യനോ സോമനോ പാൎത്താലാരിവരെന്നും
ചേരുന്നില്ല കാന്തികൊണ്ടിങ്ങാരുമായുമയ്യോ!
ഭൂരികാന്തികൊണ്ടു ചാരുപൎണ്ണശാല
പാരമുജ്ജ്വലിച്ചീടുന്നു പാൎവ്വതീകാന്തനോ
വീരനാകം വൈരോചനി ചാരുചരിയോടും
നേരെ വരുന്നോരു വടുവായരൂപം കണ്ടു

സാരവേദികളായിട്ടുമാശ്ചൎയ്യത്തോടും
സൂരിവരകാവ്യമുനിമുഖ്യരോടുമൊത്തു
പാത്രവുമെടുത്തു പൂജാദ്രവ്യവും ഗ്രഹിച്ചു
സത്തമൻ നടക്കുന്നോരമണികളുമൊത്തു
പത്തുകൾ വ്യസിപ്പുന്നോരത്ഭുതമാണ്ടുന്ന
കത്തുമൊരു ദേവന്മാരും മൂൎത്തിഭ്രതരായി
ജതാഭിഗാദിജനത്തോടും തത്ര വിളങ്ങിനാർ
പത്തുകളിൽ വീണു ബലി ഭക്തിയോടുംകൂടി
മത്സ്യമൂൎത്തിയാകും ദേവം കൂപ്പി നിന്നു ചൊല്ലി.

വൃത്തം — ഗണ.

[illegible] എന്ന [illegible].

ഭൂസുരോത്തമ! ഭാസുരമൂൎത്തേ!
ആസനമിദമാസ്സ ഭവാൻ
വീരവീരനാം വൈരോചനിയും
പാരമിങ്ങിനെ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു
കാരണനാം കുമാരനേയും
സാരവേദിയാസനേപ്പോൾ
നേരോടെ കാൽ കഴുകിച്ചു തദാ
ശിരസ്സിലങ്ങു വഹിച്ചുപോൽ
ചാരുപാദജനിത മുരാരി
ചേൎത്തു മെല്ലവേ ഭഗവാന്റെ
ധന്യനായുള്ള പ്രഹ്ലാദി താനും
ചന്ദ്രശേഖരനെന്നപോലെ

ചൊന്നാനുണ്ണിയോടന്നതകീൎത്തി
ധന്യോദാരം ഭവദാഗമനാൽ
എന്തു, ബാലക! കാംക്ഷിതമിപ്പോൾ?
എന്തു സംശയം ചൊല്ലീടുക
ചന്തമേറുന്ന വാജിയോ വേണ്ടു?
എന്തഹോ! നല്ല കങ്കണമോ?
സന്തതം വസിച്ചീടുവാൻ നല്ല
ഇല്ലമോ വേണ്ടു വിപ്രമൌലേ!
എന്തെടോ! ഗൃഹസ്ഥാശ്രമേച്ഛയോ ചൊൽ
കിന്തു കന്യകാം യാചിച്ചീടാം
വല്ലതിലും തവയുള്ളൊരാഗ്രഹം
കില്ലു കൂടാതെ ചൊല്ലീടുക
വല്ലതെന്നാലും തന്നീടുന്നേൻ ഞാ-
നില്ലാ സംശയമിന്നൊന്നില്ലു
ചൊല്ലേറും ബലി! ചൊന്ന വാക്യങ്ങൾ
മെല്ലവേ കേട്ടു ബ്രഹ്മചാരി
മെല്ലവേ മല്ലവൈരിയും ചൊല്ലി
ചൊല്ലുകൾ ബഹുമാനിച്ചുടൻ.

വൃത്തം—൫൪.

[illegible]—എന്ന പോലെ

വാക്യങ്ങളോർക്കുമ്പോളെത്ര മനോജ്ഞം
പാകാരിശത്രോ! നിൻ ഗോത്രസുശീലം
ഓൎച്ചു പറഞ്ഞു തെളിയുന്ന കൂട്ടം

ചൊൽക്കൊള്ളും നിങ്ങടെ വംശത്തിലുണ്ടോ?
പുഷ്കരലോചനമൂർത്തിപ്പൂവൃതനിൽ
ഭക്തനാം പ്രഹ്ലാദൻ ധ്യാനിച്ചിടുന്നു
പുഷ്കരത്തിൽ ചന്ദ്രനെക്കണക്കെ-
സ്സൽക്കീർത്ത്യാ പ്രഹ്ലാദൻ ശോഭിച്ചിടുന്നു
ഇക്കാണും ലോകങ്ങളൊക്കെജ്ജയിച്ചു
പാകാരിതന്നെയും ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു
ഉൾക്കൊണ്ടടക്കിയിത്ത്രൈലോക്യമൊക്കെ-
ച്ചിങ്ങനെ വന്ന ഹിരണ്യനുമപ്പോൾ
നിന്നുടെ താതനാം പണ്ടു മഹാത്മൻ!
തന്നുടെ ജീവിതമർത്ഥിക്കു നൽകി
മന്നിൽ പ്രസിദ്ധമാം കീർത്തി ലഭിച്ചു
ഇന്നു ഭ്രമിക്കുന്നതില്ലിജ്ജഗത്തിൽ
തന്നുടെ പൂർവ്വജന്മാരുടെ വൃത്താ-
ന്ത്യനാമാസ്ഥയാ വർത്തിച്ചിടുന്നു
ഒന്നു പറഞ്ഞീടിലൊന്നു ഭവാനാം
അന്ന്യഥാത്വം നഹി പാർത്ഥിവവീര!
ഇന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ യാചിച്ചിടുന്നു
മൂന്നടി മണ്ണെനിക്കിന്നു വേണ്ടു
എന്നുടെ കാൽകൊണ്ടളന്നുതരേണ-
മുന്നത കീർത്തേ! ദിതിജ! മഹാത്മൻ!
തന്നുടെ കാമത്തിനൊത്താതവണ്ണ-
മിന്നു യാചിക്കുന്നതിന്നിതു ധർമ്മം
മന്നവ! പിന്നെയധികമുരക്കിൽ
സന്ദേഹമില്ലിഹ ദൈന്യമതാകും

എന്നാലിതുകൊണ്ടുതന്നെ സുഖിയ്ക്കാം
തന്നാലുമിങ്ങതി ചാപലിതമിപ്പോൾ
ഉണ്ണിതൻ വാക്യങ്ങളിങ്ങിനെ കേട്ടു
ചണ്ഡപരാക്രമൻ മാബലി താനും
ഉണ്ണിയെയൊന്നവൻ നോക്കിച്ചു പിന്നെ
റിണ്ണയിച്ചുള്ള പറഞ്ഞു തദാനീം.

വൃത്തം — ൫൫

ശോകനാശന—എന്നതുപോലെ.

വിപ്രകുമാരക! നന്നേടോ നിന്നുടെ
സൽപ്രമാണോക്തികളിങ്ങഹോ!
ഉൾപ്പൂവിങ്കൽ കില്ലു ചിന്തു ചെയ്യാലും നി-
യല്പവിചാരബുധ! വൃത്തിയ്ക്കുമാത്രമതെങ്കിലും
പൃത്ഥ്വിയെ പ്പൃത്ഥ്വീസുരബാലക! പാര-
മർത്ഥിയ്ക്കു നല്ലതു വ്യർത്ഥമാക്കിടൊല്ലാ
പാർത്ഥിവർന്നതു അർത്ഥികളർത്ഥിച്ചു
വ്യർത്ഥമായന്യരോടർത്ഥിയ്ക്കയെന്നതിപ്പോളതി-
ധൂർത്തന്മാരായുള്ള പാർത്ഥിവന്മാരുടെ
വൃത്തിയ്ക്കുചിതമല്ലോ എല്ലാ ലോകങ്ങൾക്ക-
മീശനാനാകും മാം കല്യാണത്തോടെടോ വിപ്ര!
ചൊല്ലുകൾകൊണ്ടു പുകഴ്ത്തിയതിൻ ഫല-
മില്ലെന്നു വന്നീടാമോ?
എല്ലാം കൊടുക്കുവനില്ലൊരു സംശയം
ചൊല്ലാൻ മടിയെന്തുണ്ണി! തവ
നല്ലൊരു വാഞ്ഛിതമല്ലലൊഴിച്ചുട
നെല്ലാം പറഞ്ഞീടുക

മല്ലവൈരിതാനിതിങ്ങിനെ കേട്ടപ്പോ-
ഴുള്ളം തെളിഞ്ഞു പാരം തദാ
നല്ല കാരുണ്യത്തോടൊന്നുര ചെയ്തിതു
ചൊല്ലുള്ളോനല്ലോ ഭവാൻ
ഇക്കാണും ലോകവും ലോകാധിപന്മാരും
ചൊൽക്കൊണ്ടൈശ്വര്യവും നൃപ!
കൈയടക്കീടിലെന്തതികാമിസ്സി-
നുക്കുള്ള കാമം പോരയോ?
മൂന്നു പാദംകൊണ്ടു തൃപ്തിയില്ലാത്തവ-
നിന്നു ജഗത്തുകളുണ്ടോ പാർത്താൽ?
ആനന്ദകാരണമാകുന്നു പാർത്ഥിവ!
മൂന്നടി മണ്ണു മതി
ഇന്നിതുകൊണ്ടു ഞാൻ തൃപ്തനായിടുന്നു
സന്ദേഹമില്ലാ മമ രാജൻ!
തന്നാലുമെന്നുടെ കാൽകൊണ്ടളക്കട്ടെ-
യുന്നത കീർത്തേ! ഭവാൻ
സന്ദേഹം കൂടാതെ ചൊന്നൊരു വാക്യത്തെ
നന്ദി കലൎന്നു ബലി കേട്ടു
ഒന്നു ചിരിച്ചു പറഞ്ഞു വടുവോടു
തന്നീടുന്നേൻ വാമരിതന്നെ.

വൃത്തം—ഫന

മധുരമൊഴി—എന്നപോലെ.

മതിയിലിതി നന്നായുരച്ചു ബലി
അതികുതുകമൊടു ജലഭാജനവും

അതിസുകൃതി! മെല്ലെയെടുത്തു കക്ഷി-
പത്തുപൊഴുതു ചൊല്ലിയസ്സമാചാര്യൻ
ചതികളിതുവിധ! ഗ്രഹിച്ചീടേണം
മതി മതി കൊടുക്കേണ്ടാ വാമനനിതത്രെ
മൂന്നടി മണ്ണിന്നിവൻ കൊടുത്തീടുകിൽ
മൂന്നുലോകവുമിന്നു നശിച്ചു നൂനം
ഇന്ദിരാകാന്തനിതു വിപ്രനല്ല
വന്നതിവിടെ നിന്നോടു മൂന്നു ലോകം
പടുതപറഞ്ഞാശു കരത്തിലാക്കി-
ക്കുടിലമതിയിന്ദ്രനു നൽകിടുവാൻ
കഠിനമതിയായൊരു വിഷ്ണുവിന്നായ്
കുടിലത കൂടാതെ കൊടുത്തു സർവ്വം
പടുസുമതേ! യെങ്ങിനെ ജീവിക്കുന്നു?
കുടിലത കൂടെത്തന്നെവേണം പാർത്താൽ
അനൃതമല്ലോ ദേഹത്തിനുള്ള മൂലം
അതുമനൃതമെങ്കിലുമാപത്തിലും
അറിവുവളർന്നോർക്കില്ലാ ദോഷമെന്നു!
തരുണീജനം തന്നിലും നർമ്മത്തിലും
മരണഭയം തന്നിലും വൃത്തിയ്ക്കായും
ധരണീസുരഗോക്കടെ രക്ഷയ്ക്കായും
ഒരു കളവുരച്ചീടിൽ നിന്ദ്യമല്ല
ഇതി വചനം കേട്ടു മുനിവരന്റെ
മതിഗുണമേറീടും മഹാബലിയും
ശ്രുതിയിലുറപ്പിച്ചിതു ചൊല്ലി പിന്നെ
മതികരുതി രമാപതിപാദങ്ങളും.

വൃത്തം — ൧൭.

'ചെയ്യുന്നവനെൻ' എന്ന പോലെ.

ഭാൎഗ്ഗവഗോത്രതിലക ഗുരോ!
ഭാഗ്യമഹോ ഭാഗ്യമോൎത്താൽ
ഭോഗമശേഷം ഭുജിക്കും മഹാ-
ഭാഗ്യവാന്മാരാം നൃപരും
ഭൂതിസുഖദാരപുത്രാദിയൊക്കയും
ഭുവി ച ദുഃഖദം ദിവി ച ദുഃഖദം
ഇതി ച സൎവ്വം വിജഹുരഞ്ജസാ — ഭാൎഗ്ഗവ-
നാരായണനാകുന്നെങ്കിലിവൻ
നാരഭാവം വിട്ടു ചോദനം
നേരുവെടിഞ്ഞൊരുനാളും നടക്കുമോ
കിമിഹ ശരീരമെല്ലാം ഘടങ്ങളെ-
തതനരകളൈഃ ക്ഷണവിചലിതൈഃ — ഭാൎഗ്ഗവ-
പണ്ടു ദധീചിയും തന്റെ ദേഹം
അണ്ടർകോനായിക്കൊടുത്തു
കൊണ്ടാടിയിന്നു ലോകത്തിലൊക്കെയും
ധവളിതമായി കുളുർമതിപോലെ
ശ്രവണസുഖദം കിമു ശ്രുതമഹോ — ഭാൎഗ്ഗവ-
ഓൎത്താൽ നരകമധികമിന്നു
വിപ്രപ്രലോഭനം തന്നെ
ശാസ്ത്രവുമൊന്നും പഠിച്ചറിവുള്ള ഞാൻ
പൃത്ഥ്വിപതിഹ ന ധാത്രിസുരനൊടു
വാൎത്തകളെ യഥാകലയേ കഥം? — ഭാൎഗ്ഗവ-
മൂന്നടി മണ്ണു തരുന്നേനഹം

ഇന്നൊരു സംശയമില്ല
എന്നു പറഞ്ഞു മഹാബലിയും തദാ
അഖിലവുമുടൻ പരമാത്മാവി ച
വിരവൊടു ചേൎത്തു വടിവൊടു നിന്നു—ഭാൎഗ്ഗവ.
ഉന്നതകീൎത്തിയാം വൈരോചനി
സന്ദേഹം കൂടാതെ ധീരൻ
മൂന്നടിമണ്ണുദകപൂൎവ്വമായി
ഉടനതു വാങ്ങി ഉടലുടനഹോ ഝടിതി വളൎന്നു—
(ഭാൎഗ്ഗവ.

ശുക്രവരനതു കണ്ടു കോപ-
മുത്തരമാശു വളൎന്നു
പരിചൊടു ശാപവും നൽകി മുനിവരൻ
അഖിലസമ്പച്ഛൂന്യനാകുക തേ
ആഹഹ യോഗമോ ശുക്രവിനിന്ദനം?-
ഭാൎഗ്ഗവഗോത്രതിലക ശുഭോ
ഭാഗ്യമഹോ ഭാഗ്യമോൎത്താൽ.

വൃത്തം—ദ്രു.

[illegible]

വിന്ധ്യാവലിയതുകണ്ടു തദാ
ആനന്ദമെന്നിയെ തന്റെ വ്രതം
സാധിപ്പാനായൎഘ്യപാത്രത്തോടും
കാന്തന്റെ ചാരത്തു ചെന്നു വേഗാൽ
സന്തോഷത്തോടുടൻ മാബലിയും
കാന്താഗൃഹീതകമണ്ഡലുതന്ന

എന്നു ഗ്രഹിച്ചുടൻ ചെന്താമരാക്ഷന്റെ
പാദത്തിൽ കാലുകഴുകിത്തദാ
കാന്തയോടും രാജാ പാദതീർത്ഥം
എന്തഹോ! മൂർദ്ധനി ചേർത്തു ധീരൻ
വെള്ളമകന്നൊരു സംസാരതാപത്തെ
അന്തരംകൂടാതെയങ്ങു തീർത്തു
പാവനം വാമനരൂപമപ്പോ-
ളീരേഴുലോകം നിറഞ്ഞുനിന്നു
മൂന്നടിയങ്ങളന്നീടുവാനന്നേര-
മോരടിയാക്കിനാൻ മേദിനിയെ
പിന്നെയുയർന്നിതു പാദം മെല്ലെ
ബ്രഹ്മലോകത്തോളം ബ്രഹ്മാവിതും
ഇന്ദിരാകാന്തപാദാബ്ജത്തെക്കണ്ടുട-
നന്ദതരളിതൻ കലർന്നുടനെ
തന്റെ കമണ്ഡലുനീരുകൊണ്ടു
പാദാഭിഷേകം ചെയ്തു പിന്നെ
ധന്യൻ തുളസീദളങ്ങൾ കൊണ്ടർച്ചിച്ചു
വന്ദനം ചെയ്തു പുകഴ്ത്തി വാണു
അന്നേരമിന്ദ്രാദിദേവന്മാരും
നന്ദനോദ്യാനസുമങ്ങൾകൊണ്ടു
നന്ദികലർന്നുടനാരാധനം ചെയ്തു
നന്നായ് മുനികളും വാഴ്ത്തി നിന്നു
ഈരടിനന്നായളന്നു പിന്നെ
വൈരോചനിയോടു ചൊല്ലി ദേവൻ
താത്തികയായൊരടിയിനിയെങ്ങെടോ

വൈരോചനാ! വീണ്ടുകൊണ്ടിടേണ്ട?
ഇങ്ങിനെ ദേവന്റെ വാക്കു കേട്ടു
തിങ്ങിന മോദേന മാബലിയും
മംഗലമൂർത്തേ! ജഗന്നാഥ! ഗോവിന്ദ!
എന്നുടെ മൂർദ്ധ്നി ചേർക്ക പാദം
ഇത്ഥമുരച്ചു മഹാബലിയും
സത്യചിദാത്മനി സത്യവാദി
മത്ത്യവുമർത്ഥപുത്രാദി സമസ്തവു-
മർപ്പണം ചെയ്തു വിളങ്ങി തദാ
ഭക്തന്റെ ഭക്തിവിശേഷം കണ്ടു
മുക്തിപ്രദനായ നാരായണൻ
ഉൾത്തളിരിൽ കൃപയണഞ്ഞിതകാരുണ്യാൽ
ഭക്തനോടേവമരുളി ദേവൻ
വൈരോചനാ! ഭവാൻ കേൾക്കേണം
വൈരം വെടിഞ്ഞു സുരന്മാരോട്
ഭൂതലംവിട്ടു സുതലത്തിൽ വാഴ്ക നീ
മാലോകരൊക്കെപ്പുകഴ്ത്തും നിന്നെ
ഏവമരുളി മുകുന്ദൻ താനും
പാവനമായൊരു പാദാംബുജത്തെ
മാബലിമൂർദ്ധ്നി ചേർത്തിതു ദേവനും
ഗോവിന്ദപാദാങ്കിതമാക്കിനിയാം?
വൈരോചനിയും സുതലം പുക്കു
സ്വർഗ്ഗാധികസൗഖ്യസമ്പൽപ്രദം
നാരായണപദം ധ്യാനിച്ചു സർവ്വദാ
ആചന്ദ്രതാരകം വാണു ധീരൻ

മൎത്ത്യധൎമ്മങ്ങളിലൊന്നാണല്ലൊ
ഇത്രിലോകത്തിലൊരേടത്തും പോൽ
പാൎത്ഥിവരേതാരാം വൈരോചനിയെപ്പോലെ
പാൎത്ഥിവന്മാരുള്ള പാൎത്തിടുമ്പോൾ?
ഇന്നും പുകഴുന്ന ലോകങ്ങളിൽ
ധന്യൻ മഹാബലിതന്റെ ഗുണം
ഇന്ദിരാകാന്തൻ കൊടുത്ത മഹാബലി-
യ്ക്കിന്നും നശിക്കാത്ത സമ്പത്തുകൾ
ഇന്ദ്രനായ് ലോകത്രയവുമേകി-
ത്തന്നുടെ മാത്സൎയ്യസാരം തീൎത്തു
മന്നിടത്തിൽ പരിശുദ്ധയാം കീൎത്തിയെ
നന്നായ്ത്തത്തിങ്ങമിച്ചു ലോകം
ഇന്നിക്കഥകൾ പറയുന്നോൎക്കു
മന്നിലും വിണ്ണിലും സൌഖ്യമുണ്ടാം
പാടികളിച്ചീടിൽ കോടകാൎവൎണ്ണനാം
കൂടെക്കളിച്ചഴൽ തീൎത്തിടുമ്പോൾ.

കുചേലവൃത്തം

ഏട്ടവൃത്തം

കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്

കധരകൊരി എന്നപോലെ.

ഹരിചരിതം പാടുവാൻ പാടവം ചേ-
ന്നതല്ലയൊരെൻ തത്തെ വരികരികിൽ
ദുരിതചയം നീങ്ങുവാൻ നല്ലതായു-
ള്ളൊരു കഥയെസ്സാദരം ചൊല്ലേണം നീ
പാരമധുരാ പാലും പഴവും നൽകാം
ഘൃതഗുളകം പൂണ്ടു ഭുജിച്ചുകൊൾക
അതിചതുരൻ കേരളകല്പദ്രു-
മതിനുടയ നായകൻ ചാരുശീലൻ
ഇതി സരസം ചൊന്നതുകേട്ടനേരം
മതികലരും തത്തയും ചൊൽതുടങ്ങി.
അഖിലജഗന്നായകൻ ഭക്തന്മാർക്കു-
ള്ളഘമഖിലം നീക്കുന്ന കാരുണ്യാബ്ധി
കമലദളലോചനൻ വാസുദേവൻ
കമലമകൾതന്നുടെ ജീവനാഥൻ
കലിതരസം കംസനെക്കൊന്ന ദേവൻ
വലരിപുസംസേവിതപാദനിൻ

ഉലകഖിലം തിങ്ങും സൽകീൎത്തിയോടും
കലിശമനൻ ഭൂപാലകതന്നിൽ പണ്ടു
മധുരമൊഴിമാരാകും ഭാൎയ്യമാര-
മധികളുണ്ണം ചേൎന്ന സചിവന്മാരും
അവധിവെടിഞ്ഞുള്ള തായതമാ-
യവികലമോദേന വസിക്കുംകാലം
ക്ഷിതിയിലൊരു ഭൂസുരൻ വാണിരുന്നാൻ
ഗതകലുഷമാൎദ്ദവം തതപജ്ഞമാറി
ധരണിയിതിലിന്നും കഥയൊന്നു
പറയുവതിന്നു് ഭൂമീസുരനൊന്നതന്നെ
പരമപദമോത്തു വസിക്കയല്ലാ-
തൊരു നിരാമയപൂൎത്തിയേവനില്ലാ
ഗുരുഗുണമാൎന്നുള്ളൊരു വല്ലഭയും
തരുണനൊപ്പമൊത്ത തനയന്മാരും
ഹരിചരണഭക്തനായിട്ടമൎത്ത്യ-
സുരവരന്മാരെന്നാലുമെല്ലാൎക്കൂഴം
പരമഗതിക്കുള്ളൊരു മാൎഗ്ഗം മാത്രം
കരളിലവൻ ചിന്തിച്ചു വാണുകൊള്ളും
ഒരുവണ്ണമെങ്കിലും രക്ഷിപ്പാന-
ള്ളരി നിജഗേഹത്തിങ്കലുണ്ടായിട്ടാ
അനവരതം ഭിക്ഷയെ വാങ്ങിവന്നു
വനജമിഴിയാകും തൽപ്രേയസീതാൻ
തനയരെയും തന്നെയും കാന്തനേയും
ക്ഷണമതിൽ തെറ്റാതെ പോററിവന്നാൾ.

വൃത്തം ൨.

കല്യാണികളവാണി എന്നപോലെ.

കല്യാണശീലയാം തദ്വല്ലഭാ പല്ലവാംഗി
വല്ലാത്ത ദാരിദ്ര്യത്താൽ ദൈന്യമാൎന്നു
മെല്ലെത്തൻ വല്ലഭന്റെ ചാരത്തു ചെന്നൊരിക്കൽ
ചൊല്ലിനാളിപ്രകാരമല്ലലോടും
അല്ലേ മൽകാന്ത തവ ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചൊട്ടു-
മില്ല വിചാരമെന്നാകുന്നതെന്തേ?
ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെടുന്നതൊന്നും
തീരെ ധരിച്ചിട്ടേയില്ലയെന്നോ?
കുട്ടികളിതുകാലം പട്ടിണി കിടന്നല്ലോ
നട്ടംതിരിഞ്ഞീടുന്നു കഷ്ടം കഷ്ടം!
കല്ലിലും കഠിനമായുള്ളീ തവ മാനസ്സ-
മെന്നെല്ലാരുമെല്ലായ്പ്പോഴും ചൊല്ലുമല്ലോ
എല്ലാരോടും ഭവാൻ മൈത്രിയാണെന്നും ധരി-
ച്ചില്ലയോ വസിപ്പതിതെന്തു ചിത്രം
തെല്ലൊന്നു ചിന്തിച്ചാലും ഞങ്ങൾക്കു ഭവാനൊ-
ന്നല്ലാതെ ഗതി പാരിലാരാകുന്നു?
കാലക്ഷേപത്തെച്ചൊല്ലത്തെല്ലിനെയെന്നതൊരു
കാലവുമോൎത്തീടാഞ്ഞാൽ കാൎയ്യമാമോ
കഷ്ടമിപ്പുര മേഞ്ഞിട്ടെട്ടായി വത്സരമി-
തൊട്ടുനാൾ കഴിഞ്ഞീടിൽ വീഴുമല്ലോ
ഇല്ലിനിയുടുക്കുന്നതൊരിക്കീറത്തുണിയൊഴിഞ്ഞൊ-
ന്നല്ലലിതാരോടയ്യോ ചൊല്ലീടുന്നു?
ഇന്നു ഞാൻ പലേടത്തും ചെന്നാരെ യാചിച്ചിട്ടും

തന്നതില്ലാതകമെറിയ്ക്കോട്ടമെന്നും
ചോറു ചോറെന്നു ചൊല്ലി രോദനം ചെയ്യും ബാല-
ന്മാരുടെ മുഖമയ്യോ നോക്കിക്കൂടാ
അങ്ങെ മഠത്തിലുള്ള ബാലകന്മാരെല്ലാരും
ഭംഗികലർന്നീടുന്ന ഭൂഷണൌഘം
അംഗങ്ങൾതോറും ധരിച്ചിങ്ങോട്ടു വന്നീടുമ്പോൾ
മങ്ങുന്നു മക്കളുടെ വക്ത്രമേററം
ഒക്കെയുമുപേക്ഷിച്ചു വാണീടാമെല്ലാമിപ്പോഴ്-
മുൾക്കരുന്നിങ്കലൊന്നു ചിന്തിക്കേണം
പെണ്ണല്ലെ വറന്ത ഞാനിങ്ങെന്നുപായമില്ലെന്നാലീ-
യുണ്ണികളെപ്പുലത്താനെന്തു ചെയ്യും?
ദ്വാരകതന്നിൽ സ്വൈരം വാണീടും മുകിൽവർണ്ണൻ
കാരുണ്യാംബുധി കൃഷ്ണൻ വാസുദേവൻ
നല്ലൊരു ചങ്ങാതിയാണല്ലോ ഭവാനു മുന്നം
വല്ലതുമങ്ങു ചെന്നാൽ കിട്ടില്ലയോ
ഏവം കല്യാണിനിതൻ ഭാഷിതം കേട്ടു പൃഥ്വീ-
ദേവനുമിപ്രകാരം മന്ദം ചൊന്നാൻ.

വൃത്തം—൩.

കള്ളനെക്കണ്ണാ വാരെന്ന പോലെ

ചാരുശീലേ മമ ജായേ ഗിരമിതു നീ കേൾക്ക മന-
താരിലൊരു ലേശംപോലും വ്യസനം വേണ്ടാ
പ്രാരബ്ധമായുള്ള കർമ്മം തീരില്ല ഭുജിച്ചീടാതെ
സാരമില്ലിസ്സംസാരവും ധരിച്ചുകൊൾക
പാരിടത്തിൽ സൌഖ്യമാർന്നു പാർത്തീടുന്ന ധനികരും

ദാരിദ്ര്യമുള്ളവൻ താനും മരിച്ചുപോകും
വെള്ളത്തിലെപ്പോളപോലെയുള്ളതാണിസ്ഥിരമെ-
ന്നുള്ളിലോൎക്കിലജ്ഞന്മാരിതറിയുന്നില്ലാ
ദേഹം ഞാനാണെന്നു ഭാവിച്ചാഹന്ത മനുഷ്യരെല്ലാം
മോഹാന്ധന്മാരായിത്തീൎന്നു നശിച്ചീടുന്നു
ലോകനായകൻ സൎവ്വത്തിനും ഹേതുഭൂതൻ വാസുദേവൻ
പാകംപോലെയെല്ലാരേയും പരിപാലിക്കും
എന്നിവണ്ണമെല്ലായ്പോഴും നിൎണ്ണയിച്ചു വാണീടുന്നോ-
രെന്നുമൊരു ദുഃഖമുള്ളിലുദിക്കയില്ലാ
പൌരുഷംകൊണ്ടൊരു കാൎയ്യം സാദ്ധ്യമാകില്ലെന്നുള്ളതും
പാരിലുള്ള സൂരികൾതൻ മതമാകുന്നു
എന്നതുകൊണ്ടൊന്നിനും നാമാളാകയില്ലെന്നുറച്ചു
നന്ദജനെ നന്നായ് നിത്യം ഭജിച്ചു നല്ല
ഈശസേവകൊണ്ടെല്ലാൎക്കും ക്ലേശമെല്ലാമകന്നീടും
ലേശംപോലുമതിനില്ലാ വിവാദമോൎത്താൽ
കല്യാണനികേതനമാം കമലനേത്രൻതന്നോടൊക്കാമെന്നോൻ
കല്യേ പാരം കൊതിപൂണ്ടു വസിച്ചീടുന്നോൻ
നാളികളുമവനോ നിശമിന്നു ചൊന്നതുലം
നാളെത്തന്നെയതിനായി ഗമിക്കുന്നോൻ ഞാൻ
വല്ലതുമവിടെക്കാഴ്ചവെച്ചീടേണമതിനൊന്നു-
മില്ലായ്കയാൽ ഖിന്നതയുണ്ടധികമുള്ളിൽ
വല്ലഭന്റെ ചൊല്ലിവണ്ണം വല്ലഭാക്ഷി ശ്രവിച്ചനേരം
വല്ലതും ഞാനന്വേഷിക്കാമെന്നുടനെ ചൊന്നാൾ:

വൃത്തം—൪.

കാമജശാപിമാർ എന്നപോലെ.

പിറെറന്നാൾ കാലത്തെണീററു കുചേലൻ
മിററത്തിറങ്ങാൻ തുനിഞ്ഞൊരു നേരം
നാഥതനൂജനു കാഴ്ചയതായി
തന്നീടാം നല്ലൊരു സാധനമിപ്പോൾ
എന്നു പറഞ്ഞൊരു കീറത്തുണിയിൽ
നന്നായിക്കെട്ടിയവിലവളല്പം
കാന്തന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു പതുക്കെ
പൂന്തേൻനേർവാണി പറഞ്ഞിതു വീണ്ടും
ഇപ്പോൾ കടം വാങ്ങിക്കൊണ്ടതിതായു-
ള്ളല്പമവിലാണിതെന്നറിയേണം
ഒന്നുമില്ലാത്തൊരു നാമിതു നൽകിൽ
നാഥതനൂജനു മോദമുദിക്കും
മല്ലാരി സർവ്വജ്ഞനീശ്വരനാണെ-
ന്നെല്ലായ്പ്പൊഴും ഞാൻ ചൊല്ലുവതില്ലേ?
ഭൂമിസുരൻ താനുമന്നു നേരം
സീമ വെടിഞ്ഞുള്ള മോദമിയന്നു
വല്ലഭതന്നോടു യാത്ര പറഞ്ഞു
മല്ലാരി നാമങ്ങളെയുരച്ചു
കല്യാണരൂപിയെക്കാണ്മതിന്നാ-
യുല്ലാസത്തോടും നടന്നു തുടങ്ങി.

വൃത്തം—൩.

രാഗം [illegible] ഏകതാളം.

ദ്വാരകയിൽ കൃഷ്ണൻ വാഴുന്ന ഗേഹത്തിൽ
ചാരത്തു ഭൂസുരൻ ചെന്ന നേരം
ഭാമയും രുഗ്മിണീതാനുമായ് ഗോവിന്ദൻ
സാമോദം വാഴുകയായിരുന്നു
ഓരോ വിനോദം പറഞ്ഞു രസിക്കുന്ന
നേരം കുചേലനെക്കണ്ടു ദേവൻ
പെട്ടെന്നെഴുന്നേറ്റു വിപ്രന്റെ ചാരത്തു
വിഷ്ടപേശൻ പതിച്ചോടിച്ചെന്നു
പൃഥുകൾ വാണിട്ടും മോദമോടണച്ചാശു
ഭൂമീസുരൻതന്നെപ്പുൽകി ദേവൻ
കണ്ടാലാറ്റും തദ്ഭാഗ്യവും ഭേരിയും
കണ്ടുള്ളോരാളുകൾ വിസ്മയിച്ചു
എന്തെന്തൊരാശ്ചര്യമാണിതു പാർത്താലും
ചെന്താമരാക്ഷൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ദേവൻ
എങ്ങുന്നോ വന്നൊരു പതിതവിപ്രനോ-
യിങ്ങിനെ ചെയ്യുവാനെന്തു ബന്ധം?
വാമാംഗിയായുള്ള രുഗ്മിണിതന്നെയും
ഭാമയെത്തന്നെയുമിപ്രകാരം
പ്രേമത്തോടും കൃഷ്ണൻ പുൽകീട്ടുണ്ടാകയി-
ല്ലീമഹീദേവന്റെ ഭാഗ്യം തന്നെ
ഓരോ ജനങ്ങളിവണ്ണം കഥിക്കുമ്പോൾ
കാരുണ്യസാഗരൻ കംസകാലൻ
വിപ്രന്റെ പാദം കഴുകിച്ചു തത്തീർത്ഥം

ക്ഷിപ്രം ശിരസ്സിൽ ധരിച്ചു കൊണ്ടാൻ
സാമോദം കണ്ഠത്തിൽ വാഴിപ്പിച്ചു ബാല.
രാമനോടങ്ങു വരുത്തിപ്പിച്ചു
കല്യാണം വന്നു പോലെ മുകിൽവർണ്ണൻ
സോല്ലാസം തദ്ദിനം കൊണ്ടാടിനാൻ.

വൃത്തം—൩.

രാമകൃഷ്ണൻ എന്നപോലെ.

സപ്രമോദം ശ്രീവാസുദേവൻതാൻ
വിപ്രനോടേവമോതിനാൻ
ഒന്നിച്ചു ഗുരുമന്ദിരത്തിൽ നാം
വസിച്ചു വാണതൊക്കെയും
ഇപ്പോഴുമുള്ളിലോർമ്മയില്ലയി-
ങ്ങിപ്പോളെന്നപോൽ തോന്നുന്നു
ദേശികൻതന്റെ ഭാര്യ ചൊൽകയാൽ
ഭയംകൂടാതെ നാമെല്ലാം
കണ്ടകമുള്ള കാട്ടിൽ പോയി
കൊണ്ടു പോരും തളർന്നതോ
ഇന്ധനംകൊണ്ടു പോന്നതുള്ളത്തിൽ
സന്തതം നിരൂപിയ്ക്കും ഞാൻ
നിന്റെ ഭാര്യയും നന്ദനന്മാരും
വാട്ടം കൂടാതെ വാഴുന്നോ?
വല്ലതും മമ നൽകുവാൻ തവ
വല്ലഭ നൽകീട്ടില്ലയോ
ഉത്തമനോടൊന്നില്ലേ വല്ലതു-

മിത്തിരി ഭവാൻ നൽകേണം
കക്ഷത്തിലുള്ളതെന്തെന്നു പങ്ക-
ജാക്ഷൻ ചൊല്ലിയെടുത്തുടൻ
നന്നായിട്ടൊരു മുഷ്ടിയെറ്റുധ-
യെന്നതുപോലെ ഭക്ഷിപ്പാൻ
പിന്നെയും തിന്മാനായ് തുനിഞ്ഞപ്പോ-
ളിന്ദിരയാകും തന്വീമണി
പോതമെന്നെ മറക്കരുതെന്നു
ഗീരു ചൊല്ലിത്തടുത്തിതു
പിന്നെ ശ്രീദേവൻ തന്നെയുണ്ണിപ്പി-
ച്ചൊന്നിച്ചുണ്ടു കിടന്നിതു
ശ്രീസുദാമാവും പിറന്നാൾ മുദാ
വാസുദേവൻ ജനാർദ്ദനൻ
സല്ലാപങ്ങളെയൊന്നുമില്ലാതെ
ചൊല്ലി യാത്രയയച്ചിതു.

വൃത്തം ൭.

കാകളി.

ധീരനാകും ഭൂസുരേന്ദ്രൻ ദ്വാരകയെ വിട്ടു
പാരാതെതൻ ഗേഹത്തേക്കു പോവാൻ നേരത്തിങ്കൽ
അങ്ങു ചെന്നാൽ പത്നിയുള്ളോരാവലാധിയോർത്തു
തിങ്ങീടുന്ന ശോകത്തോടുമീവിധം നിനച്ചാൻ
ചോറു കിട്ടാത്തൊടൽ തേടും നന്ദനന്മാരോടും
നീരജാക്ഷിയാകും വല്ലഭതാനിപ്പോൾ
നാഥനെന്റെ കയ്യിൽനിന്നു വേണ്ടതെല്ലാം വാങ്ങി

ചെന്നിടും ഞാനങ്ങെന്നോർത്തു മോദമാർന്നു വാഴും
കയ്യിലൊന്നുമില്ലാതെകണ്ടങ്ങു ചെന്നാൽ ഹാ ഞാൻ
മയ്യൽമിഴി തന്നോടെന്തു ചൊല്ലീടുന്നു പാർത്താൽ
ആധിയെല്ലാം നീക്കീടുന്ന ദീനബന്ധു ദേവൻ
മാധവനിങ്ങൊന്നും നൽകീടാത്തതിനൊന്നോർത്താൽ
ഇങ്ങിനെയുള്ളതാപത്തോടുമോരോന്നെല്ലാമോർത്തു
മങ്ങിന വദനത്തോടും ചെന്നീടുന്ന നേരം
കോട്ടയും നൽഗോപുരവും മാളികയും പിന്നെ
കോട്ടമററതായിടുന്ന ഭോജനശാലയും
ശോഭചേർന്ന മറ്റുമോരോന്നെല്ലാമങ്ങു കണ്ടു
ശോഭനാംഗിയാകുമൊരു നാരിയേയും കണ്ടു
എന്താണിപ്രദേശമിവളേതാണെന്നീവണ്ണം
ചേതസ്സിങ്കൽ ശങ്കയോടും വിപ്രൻ നിന്നീടുമ്പോൾ
അപ്പു ചോറിന്നങ്ങൾക്കെല്ലാം കഞ്ഞി നിറയോള-
മിപ്പുപോലെ കിട്ടിയെന്നു ചൊല്ലി പുത്രരെല്ലാം
മോടിയോടുമോടിവന്നു കൂടിയവിടത്തിൽ
തേടിനാൻ കുചേലനപ്പോളുള്ളതമധികം
എന്നുടെയ പത്നിയാണിതെന്നുടെ സുതന്മാ-
രെന്നുടെയ ഗേഹമാണിതെന്നുടനറിഞ്ഞു
പുത്രരോടും പത്നിയോടുമൊന്നിച്ചു ഭൂദേവൻ
മുത്തോടന്നു ഭവനത്തിൻറയുള്ളിലാശു ചെന്നു
സാരസവിലോചനയാം വല്ലഭയെ നോക്കി
സൂരിവര്യൻ ഭൂസുരേന്ദ്രൻ ചോദ്യംചെയ്താനേവം

വൃത്തം ൫.

കുമ്മി.

സാദ്ധ്വികളെല്ലാരുമൊത്തു നിത്യം
മൂർദ്ധ്നി ധരിക്കുന്ന സദ്വ്രതാമെ
എങ്ങിനെയാണിക്കണ്ടീടുന്നതൊക്കെയു-
മിങ്ങിനെയിങ്ങുണ്ടായ്വന്നതഹോ
വല്ലഭ! ഞാനതറിയുന്നില്ല
മല്ലാരിതന്നുടെ കാരുണ്യം താൻ
ഇന്നലെ രാത്രിയിലിങ്ങൊരു സുന്ദരി
മിന്നൽപോലെ വന്നതായിക്കണ്ടേൻ
സുന്ദരിയായവളാരാകുന്നു
നിന്നോടു സംവാദമെന്തു ചെയ്തു
ഉള്ളതുപോലെപ്പറക നീ സാമ്പ്രത-
മുള്ളത്തിൽ കൌതുകമൊട്ടല്ല മേ
സുന്ദരിയാമവളാരെന്നുള്ള-
തൊന്നുമെൻ കാന്ത ധരിച്ചീലേ ഞാൻ
എന്നോടസ്സുന്ദരി ചൊന്നതുമില്ലൊന്നും
മിന്നൽപോലാശു മറഞ്ഞുകൊണ്ടാൾ
എന്നാലിങ്ങെമ്പാടും ദേവദേവൻ
ചൊന്നതുകാരണമിന്ദിരാതാൻ
വന്നതാണെന്നു ഞാൻ നന്നായ്ക്കരുതുന്നേൻ
സന്ദേഹമില്ല മറിച്ചായിട്ടാ
ഇത്തരം പറഞ്ഞവർ മാധവനെ
ച്ചിത്താരിൽ വർദ്ധിച്ച ഭക്തിയോടും
പേർത്തും വണങ്ങിത്തൻ നാമങ്ങൾ കീർത്തിച്ചു

വഞ്ചിപ്രത്തിലാനന്ദമാൎന്നു വാണ
പാരിതിലെങ്ങും പ്രസിദ്ധിപൂണ്ടം.
കേരളകല്പദ്രുമാഖ്യപേരും
അച്ചുടിഗ്ഗ്രാലതൻ ഭാഗ്യത്താൽ സിദ്ധിച്ചോ.
രത്നഹൃദയരാം മഹാരാജർതാൻ
ചൊല്ലുകകാരണമിപ്രകാരം.
ഉല്ലാസംകൈക്കൊണ്ടു തത്താതാരം
നല്ല കുചേലചരിതം ക്ഷണംകൊണ്ടു
ചൊല്ലിസ്സരസം പറഞ്ഞുപോയാൽ.

ഇന്നാരെന്നതിന്നു കൃഷ്ണ! നാഥനീ
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

കല്യാണ
സൌഗന്ധികം.

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്.

കല്യാണി! വാ വാ കിളിക്കിടാവേ!
കല്യാണസൌഗന്ധികത്തെ ചൊൽവാൻ
നല്ലൊരു സാധനമല്ലോ ബാലേ!
എങ്കിലോ കേട്ടാലും മങ്കമാരേ!
എങ്കൽനിന്നത്ര കഥാമൃതങ്ങൾ
ധർമ്മജൻ ഭീമൻ നകുലൻ പാർത്ഥൻ
ധാർമ്മികനായ സഹദേവനും
നന്മൊഴിയാളുമാം പാഞ്ചാലിയും
നന്നു വരുവാൻ വനങ്ങൾതോറും
തീർത്ഥങ്ങളാടി നടക്കുംകാലം
പാർത്ഥന്മാരാനന്ദം പൂണ്ടുകൊണ്ടു
ഗന്ധമാദനാദ്രിതന്റെ താഴെ
ചന്തത്തിലങ്ങു നടക്കുംകാലം
ഗന്ധവാഹന്റെ പരിമളത്തെ
ബന്ധപ്പെടാതെയറിഞ്ഞു മെല്ലെ
ബന്ധുരാംഗിയാകും യാജ്ഞസേനി
ഗന്ധവാഹാത്മജനോടും ചൊന്നാൾ
എത്രയും നല്ലൊരു സൌരഭ്യത്തെ
ഇത്ര വരുന്നതു പാർത്തു കാൺക
ഇത്ര നാളും ഞാനറിയുന്നില്ലേ

ഇത്തരമുള്ളോരു ചാരുഗന്ധം
ഉത്തരദിക്കിൽനിന്നിപ്രകാരം
ഉത്തമമാകും പരിമളത്തെ
സത്വരമിങ്ങു വരുന്നു നാഥ!
സംശയമില്ലെന്നറിക നാഥാ!
ദിവ്യമായുള്ള കുസുമത്തിന്റെ
ദിവ്യസൌരഭ്യമിതെന്നു തോന്നും
അങ്ങിനെയുള്ളോരു പുഷ്പമിപ്പോൾ
എങ്ങാനുമുണ്ടെന്നവസ്ഥ വന്നു
ഇങ്ങു കൊണ്ടുവരുവാനുള്ള
സംഗതിയുണ്ടാമോ ജീവനാഥാ!
ഏറ്റമുണ്ടാഗ്രഹമെന്മനസ്സിൽ
എന്നുടെ വല്ലഭ! ചിന്തിച്ചാലും
വായു വരുന്ന വഴിയും നോക്കി
വായുതനയ! നീ പോകവേണം
വല്ലേടമെങ്കിലും ചെന്നുപോരാൻ
നല്ലോരുപായം നിനക്കുണ്ടല്ലോ
എന്നൊരുള്ളുണ്ടു നിനക്കെന്നാകിൽ
എന്നുടെ മോഹം നീ സാധിപ്പിക്കും
മറ്റാരുമോർത്താലെളുതല്ലല്ലോ
മാരുതപുത്രൻ ഭവാനല്ലാതെ
ദുർമ്മോഹമേറ്റം ഇടങ്ങീടുന്നു
ദുസ്സ്വഭാവമുള്ള നാരിമാരിൽ
വൈരസ്യമുണ്ടാം പുരുഷന്മാർക്കു
വൈഷമ്യമേകാതെ ചോദ്യം ചെയ്താൽ

കണ്ടതും കേട്ടതുമാഗ്രഹിച്ചു
കൊണ്ടവരികെന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ
കാര്യം കാതരു ഘോരമത്രയല്ല
കണ്ടാലനർത്ഥമായ്ത്തീരുമല്ലോ
കണ്ടു തിരക്കുന്ന കാമിനിയെ
കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ട പൂരുഷന്റെ
ഭോഷത്വമോർത്താൽ പരിഹസിക്കും
കണ്ടവർ കേട്ടവരെല്ലാമിപ്പോൾ
കാര്യം പണ്ടുമിതെന്നീടുന്നു
കാമിനിമാരിൽ കണ്ണവനാക്ക്
ആശയില്ലാതെ ഭവിക്കും മേലിൽ
നല്ലതല്ലാതെയവർക്കില്ല
കള്ളപ്പൊന്മാനിന്റെ വേഷം കണ്ടി-
ട്ടുള്ളത്തിൽ മോഹിച്ച ജാനകിയെ
കട്ടുകൊണ്ടാശു തിരിച്ചാനപ്പോൾ
കശ്മലനായൊരു രാവണൻതാൻ
എന്നതുപോലെ തരുണിമാർക്ക്
ഏറെ മോഹിച്ചാലനർത്ഥമുണ്ടാം
എന്നുള്ള മോഹം നിനക്കുണ്ടല്ലോ
എന്നാലുമിപ്പോളിപ്പുഷ്പം തന്നിൽ
കൌതുകം പാരമെനിക്കു നാഥാ!
കൌശലമുണ്ടെങ്കിൽ കൊണ്ടുവേണം
എന്നുള്ള വാക്കുകൾ കേട്ടനേരം
നന്നായ് പ്രസാദിച്ചു ഭീമസേനൻ
കൊണ്ടുവരുവൻ ഞാൻ തെറ്റാകിടാതെ

കൊണ്ടൽനിറമുള്ള കല്യാണാംഗി!
ഇത്ഥം പറഞ്ഞു ഗദയെടുത്തു
തത്ര നിന്നാശു തിരിച്ചു ഭീമൻ
ഗന്ധമാദനൻ മുകളിലേറി
ഗന്ധവാഹാത്മജൻ സഞ്ചരിച്ചു
കാടും മരങ്ങളും കല്ലും മുള്ളും
കാട്ടിൽ മരങ്ങളും തല്ലിത്തല്ലി
പാടേ തകർത്തു തിമർത്തുകൊണ്ടു
പാരാതെ വേഗം നടക്കുന്നേരം
വൃദ്ധനായുള്ളൊരു വാനരത്തെ
പാതതന്നിലും കാണായ്വന്നു
പൊട്ടക്കുരങ്ങേ! നീ മാർഗ്ഗത്തിങ്കൽ
മിണ്ടാതെയെന്തു ശയിച്ചീടുന്നു?
നീങ്ങിക്കിടായെന്നു ഭീമസേനൻ
നീങ്ങാൻ വശമില്ലെന്നാഞ്ജനേയൻ
ഓടണം നീക്കെന്നു ഭീമസേനൻ
നീക്കാൻ വശമില്ലെന്നാഞ്ജനേയൻ
മാർഗ്ഗം തരികെന്നു ഭീമസേനൻ
മാറിപ്പോയാലുമെന്നാഞ്ജനേയൻ
പേടികൂടാതെ പറഞ്ഞാൽ നിന്നെ
താഡിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഭീമസേനൻ
താഡിക്കുമ്പോൾ നീയെന്റെ ദേഹം
ചാടിക്കടക്കാമെന്നാഞ്ജനേയൻ
ശ്രീരാമനാമന്റെ കുലത്തിലുള്ള

ഭേദത്തെ പാരമിളക്കുന്നില്ല ഭീമൻ
വാലും വഴിതന്നിൽനിന്നു നീക്കി
വൈകാതെ പോകെന്നു ശ്രീഹനുമാൻ
വാനരന്മാരുടെ വാലു തൊട്ടാൽ
നാണക്കേടെന്നു ഭീമസേനൻ
എന്നാലിളക്കാതിരുന്നു കൊൾക
എന്നുടെ വാലിളപ്പാൻ നീക്കിക്കൂടാ
എന്നതുകേട്ടങ്ങിളക്കുവാനായ്
കുന്തീകുമാരൻ ഗദയുംകൊണ്ടു
അന്തികേ ചെന്നു പ്രയത്നംചെയ്തു
ഒന്നുചെയ്താലുമിളകുന്നില്ല
എന്തൊരു വിസ്മയമെന്നു ഭീമൻ
കുന്നുകളേഴുമിളക്കിയുള്ളോ-
നെന്നാലും വാലമിളക്കിക്കൂടാ
ആരെടാ! നീയെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ
ബോധംചെയ്തു കപികുലേന്ദ്രൻ
നിന്നുടെയഗ്രജൻ ഞാൻ താനത്രെ
എന്നുരചെയ്തു വിരവിനോടെ
തന്നുടെ രൂപം പ്രകാശിപ്പിച്ചു
നിന്നു ഹനുമാനഗ്രഭാഗേ
ചൊല്ക്കൊണ്ടഭീമൻ ഹനുമാൻതന്റെ
തൃക്കാല്ക്കൽ വീണു നമസ്കരിച്ചു
കണ്ഠം പിടിച്ചു കനിവിനോടെ
മെയ്യിലണച്ചു പുണർന്നുകൊണ്ടു്
ശ്രീരാമഭക്തനരുളിച്ചെയ്തു

വീരാ! ധരിക്കു നീ ഭീമസേനാ!
സൌഗന്ധികപുഷ്പം കൊണ്ടുവന്നു
സൌഭാഗ്യമുള്ളോരു പാഞ്ചാലിക്കു
ചൂടുവാനാശു കൊടുത്താലും നീ
വിത്തേശൻ തന്റെ കുളത്തിലുണ്ടു്
പത്തരമാററുള്ള സൌഗന്ധികം
സത്വരം ചെന്നു പറിച്ചുകൊണ്ടു
ബദ്ധരോഷേണ ഗമിക്കു ഭീമ!
എന്നരുൾചെയ്തോരു പൂർവ്വജനെ
വന്ദനം ചെയ്തു ഗമിച്ചു ഭീമൻ
വൈശ്രവണന്റെ കുളത്തിൽ ചെന്നു
വൈകാതെ പുഷ്പമറുക്കുന്നേരം
ക്രുദ്ധന്മാരുള്ളോരു രാക്ഷസേന്ദ്രൻ
ക്രോധേന ചെന്നു തടുത്തനേരം
താമസംകൂടാതെ ഭീമസേനൻ
താഡനംചെയ്തുടൻ മണ്ടിപ്പിച്ചു
പുഷ്പങ്ങളെല്ലാമറുത്തുകൊണ്ടു
കെല്പോടെ വന്നിതു മോദത്തോടെ
പാഞ്ചാലിദേവിക്കു ദാനംചെയ്തു
വാഞ്ഛതാനന്ത്രപമരോഷിരാമൻ
ഭീമനെച്ചെന്നു പുണർന്നുകൊണ്ടു്
സൌഗന്ധികപുഷ്പം ചൂടി മെല്ലെ
മന്നിച്ചു തന്നെ സുഖിച്ചുകൊണ്ടു
മന്ദഹാസത്തോടെ വാണാളല്ലോ
മെല്ലെപ്പറന്നുപോയ് പൈങ്കിളിയും
ചൊല്ലാർന്ന പൂമ്പൊഴിൽ പുക്കാളേവം

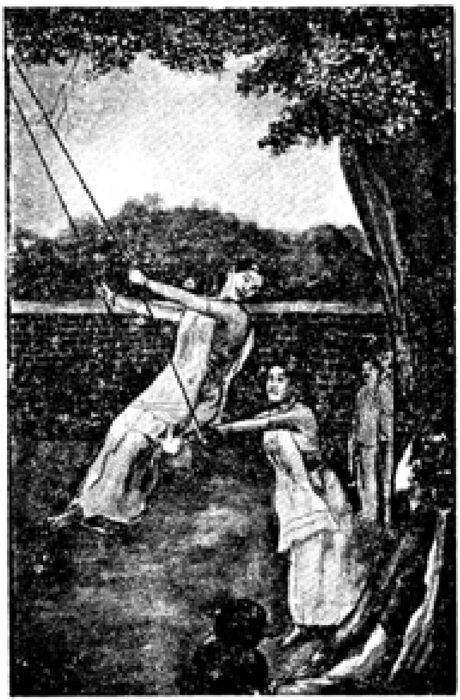
മത്സ്യഗന്ധികം

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്.

കിളിമകളേ! വന്നാലുമെന്നരികിൽ
തെളിവൊടൊരു സല്ക്കഥ ചൊല്ലേണമൊട്ടു
ശുകവധൂതാനൊന്നു കേട്ടനേരം
സുകവികളെ വന്ദിച്ചു ചൊല്ലീടിനാൾ
ഉപരിചരനെന്നൊരു ഭൂപൻ പണ്ടു
വിപിനാളവി വേട്ടയാടീടുംകാലം
കമലമൊഴി കാന്തയെ ചിന്തിച്ചപ്പോൾ
നൃപവരനു ബീജസ്ഖലനമുണ്ടാ-
യതു വിഫലമാകരുതെന്നോർത്തു
അധികബലമുള്ളൊരു പക്ഷികയ്യിൽ
ക്ഷിതിപതിതാനതു കൊടുത്തയച്ചു
മതിമുഖിതൻ കയ്യിൽ കൊടുപ്പതിനായ്
അവനതുകൊണ്ടങ്ങു പോകുന്നേരം
അപരനൊരു പക്ഷിപ്രവരൻ വന്നു
ഇരുവരുമായ്ത്തമ്മിൽ കലഹിച്ചപ്പോൾ
വിരവൊടിതു വീണിതു കാളിന്ദിയിൽ
കമലഭവശാപത്താൽ മത്സ്യമായി
യമുനയതിൽ വാഴുന്നൊരപ്സരസ്ത്രീ
ഭൂപനുടെ ബീജം വിഴുങ്ങിയപ്പോൾ
അതുപൊഴുതു ഗർഭമുണ്ടായ്വന്നു

വലിയതടിയനൊരു മത്സ്യംതന്നെ
മഹിതപതി മുക്കോൻ വലപിടിച്ചു
വലയിലകപ്പെട്ടു വിധിവശത്താൽ
അതുപൊഴുതേ മുക്കോൻ പിടിച്ചതിന്റെ
ഉദരമതു കീറിയ നേരത്തിങ്കൽ
മനുജശിശു രണ്ടിനെക്കാണായ്വന്നു
മനുജവരനായ്ക്കൊണ്ടു കാഴ്ചവെച്ചു
അവനിപതിയുണ്ണിയെത്താനെടുത്തു
അവനെ കൊടുത്തീടിനാൻ കന്യകയെ
അവളെ വളർത്തീടിനാൻ മോദത്തോടെ
തരുണിമണിയെപ്പിന്നെ കാളിന്ദിയിൽ
യമുന കടത്തീടുവാനാക്കി മുക്കോൻ
അവളുമിടെത്തോണി കടത്തും നാളിൽ
പരമഗുണശീലൻ പരാശരൻ താൻ
അയനമതിന്നുപോകുമൊരു ദിവസം
യമുന കടന്നീടുവാനായ് വന്നു
മുറുകെ വരുത്തീടേണം തോണിയിപ്പോൾ
മറുകരയിൽ ചെന്നിട്ടു വേണമുക്കാൻ
മുനിവചനമിവണ്ണം കേട്ടനേരം
മുറുകെ വരുത്തീടിനാൾ തോണിയപ്പോൾ
കുതുകമൊടേ മാമുനി തോണിയേറി
തൊഴുതവളും തോണി കരേറിക്കൊണ്ടു
വിരവിനൊടേ തോണി തുഴഞ്ഞുടനെ
കമനീയഗളമതും കാർകുന്തലും
[illegible]ങ്ങളും പൊക്കിളിയും

പാരിമതി കൈക്കൂപ്പും മുഖവും കണ്ടു
മനമിളകിത്തിന്നു മുനിവരനും
തരുണിമണിയെന്നൊപ്പുണരേണമേ
ഇതു പറക യോഗ്യമോ മാമുനീന്ദ്ര!
പറവതിനുമുണ്ടു പണി വിശേഷം
പരിണയവും നാഥ! കഴിഞ്ഞതില്ല
അടിയനൊരു കൈവർത്തനാരിയല്ലോ
കൊടിയതൊരു മത്സ്യത്തിൻ ഗന്ധമുണ്ടു്
അടിയനുടെ മെയ്യിലതുമസഹ്യം
യമുനയുടെ നേരെ നടുവിലല്ലോ
അമരമേളു വിട്ടാലൊഴുകും തോണി
ഇരുളുകലെപ്പോയിട്ടുപലന്ന നേരം
ഇരുകരയുമുണ്ടു മഹാജനങ്ങൾ
ഇതു കഴിവുണ്ടാമെന്നു മാമുനിയും
യമുനയുടെ നേരെ നടുവിലപ്പോൾ
അരിയമണൽത്തിട്ടൊന്നു കാണായ്വന്നു
അതിലവളാത്തോണിയണച്ചു കെട്ടി
അവളുടയ മത്സ്യഗന്ധത്തെപ്പോക്കി
മുനിയതൊരു കസ്തൂരിഗന്ധമാക്കി
ഇരുകരയും കാണാതെ മഞ്ഞുമാക്കി
അതിലവളും വിശ്വാസമകപ്പൂണ്ടു
മുനിവരനോ മോദാൽ പുണർന്നിതപ്പോൾ
അതുപൊഴുതേ ഗർഭമുണ്ടായ്വന്നു
സുതനൊരുവനുടൻ പിറന്നു കാളിതന്നും
മുനികളിൽ മുമ്പനാം വേദവ്യാസൻ
ജനകനുമമ്മയുമാനന്ദിച്ചു
ഇതു കിളിയും ചൊല്ലിപ്പറന്നുപോയി
ഹിതമൊടവൾ പൂമ്പൊയ്കതന്നിൽ പുക്കു.

ഉഴിഞ്ഞാൽപ്പാട്ട്

കൃഷ്ണലീല.

ഊഞ്ഞാൽ പാട്ട്.

ഉണ്ണിയാം കൃഷ്ണൻ പണ്ടമ്പാടിയിൽ
ഉണ്ണിക്കിടാങ്ങളുമായ്ക്കലൎന്നു
മണ്ണിൽ കളിക്കുന്നൊരോരത്തിങ്കൽ
മണ്ണു തിന്നിക്കണ്ണനെന്നൊരുണ്ണി
തിണ്ണം പറഞ്ഞതു കേട്ടശോദ
ദണ്ഡിപ്പും കോപമായ് പേടികാട്ടി
കണ്ണൻ കൈരണ്ടും പിടിച്ചുകൊണ്ടു
കണ്ണും ചുവത്തിപ്പറഞ്ഞിവണ്ണം
വെണ്ണയും പാലും മററുമുണ്ണാമെ
എണ്ണമറെറാരോരോ സാധനങ്ങൾ
ഉണ്ണി വയർനിറവോളമെന്നും
കണ്ണാ തരുന്നല്ലോ ഞാൻ നിനക്കു
മണ്ണു തിന്നുന്നതിനായോ പാപം
നിൎണ്ണയം തല്ലുമെന്നോതിയപ്പോൾ
കണ്ണനതീവഭയപ്രകാരം
കണ്ണുനീർ വാൎത്തു പറഞ്ഞിവണ്ണം
കണ്ണൻ ചിരട്ടയിൽ മണ്ണു വാരി
എണ്ണിയളന്നു കളിച്ചല്ലാതെ
മണ്ണു ഞാനിന്നാളും തിന്നിട്ടില്ല

കണ്ണാരെ ഞാൻ പൊളി ചൊല്ലുമെന്നു
നണ്ണീടരുതെന്നു കേട്ടു ചൊന്നാൾ
കണ്ണാ നിൻ വാപ്പിളർന്നീടുകെന്നാൽ
ഉണ്ടമതിനൊന്നു ഞാൻ കാണട്ടെ
ഉണ്ണി വായ്മെല്ലെത്തുറന്നുകാട്ടി
മണ്ണിൻപൊടികളെ നോക്കുന്നേരം
മണ്ണാടു ഭൂമി ഗിരി വനങ്ങൾ
അണ്ഡവരമൊക്കെയും പാതാളവും
വിണ്ണവർനാടും നഗരങ്ങളും
ചണ്ഡകിരണനും ചന്ദ്രൻതാനും
ഖണ്ഡപരശുവും ഭൂതങ്ങളും
ചണ്ഡികാദേവിയും പുത്രന്മാരും
പുണ്ഡരീകാക്ഷനും താർമകളും
ദണ്ഡധരനും തൻ ഭൃത്യന്മാരും
എണ്ണമില്ലാതുള്ള ലോകങ്ങളും
അണ്ഡസഹസ്രമെന്നല്ലനേകം
ഉണ്ണിപ്പവിഴവായ്ക്കുള്ളിൽ കണ്ടു
കണ്ണടച്ചാൾ പേടി പൂണ്ടശോദ
ഉണ്ണി! വായ്പൂട്ടുപൂട്ടെന്നു ചൊല്ലി
ദണ്ഡം കലർന്നു വിറച്ചീടുമ്പോൾ
അണ്ണാരക്കണ്ണൻ മുകുന്ദൻ കൃഷ്ണൻ
വണ്ണിച്ചു ചൊല്ലിനാൻ മോഹംകൊണ്ടും
അണ്ണാക്കും ചുണ്ടും വരളുന്നമ്മേ
ഉണ്ണുവാനമ്മിഞ്ഞ നൽകയെന്നു
കണ്ണാമൃതമാമൊഴിയെക്കേട്ടു

കണ്ണും മിഴിച്ചു കുമാരൻ തന്റെ-
ഉണ്ണിയെന്നുള്ളോരു ബോധം വന്നു
ഉണ്ണിയെടുത്തു മുലകൊടുത്തു
പൂർണ്ണസന്തോഷം വസിച്ചു യശോദ
ഉണ്ണിയിലേവം പലതും ചെയ്തു
പൂർണ്ണകൃപാപൂർണ്ണ കൃഷ്ണ പോററി
ബന്ധമകററി തുണയ്ക്കപ്പോഴും
ബന്ധനാമസ്മരണം ചെയ്തിടുന്നോൻ.
ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ പെണ്ണുങ്ങൾ കണ്ടിടാതെ പോയിനല്ല
വണ്ണം തിരണ്ടുള്ളൊരാൽമരമൊത്തിയൊന്നി മന്ദംമന്ദം
കരയേറി നന്നായൊരുകൊമ്പിൽ ചെന്നിരുന്നു
ഖിന്നതയെന്യേ സുഖം സുഖം
കണ്ണനെക്കാണാഞ്ഞു പാരം ശോകംപൂണ്ടു യശോദ
പെണ്ണുങ്ങളോടൊത്തു കൃഷ്ണനെ നോക്കി നോക്കി
കാണാഞ്ഞതിതാപം പൂണ്ടിട്ടങ്ങനാമാർ
കേണുകൊണ്ടു കണ്ണനെന്നതി തിണ്ണം തിണ്ണം
കണ്ണാ കണ്ണാ കടൽവർണ്ണാ ഉണ്ണി നീയെങ്ങോ
വെണ്ണ നല്കാം വന്നാലുമിഹ വേഗം വേഗം
പെണ്ണുങ്ങളിങ്ങിനെയോരോന്നോതിയോതി-
ത്തിരഞ്ഞെണ്ണാരാക്ഷൻ തന്നെയുമുള്ളിൽ നണ്ണി നണ്ണി
വാടിത്തളർന്നുഴറിയും മാടിക്കേണിടുമ്പോൾ
ആടിയാലേറിടും കണ്ണനു മോദം മോദം
കയ്യും മാറിൽ വെച്ചു മേല്പോട്ടേക്ക നോക്കുന്നേരം
പാർത്തു കാണായാലിന്മേൽ കളിയാടിയാടി
വന്നു താപശോകത്തോടെ നിന്നു യശോദ ചൊന്നാൾ

നന്ദനായിങ്ങിനെ വാ വാ മെല്ലെ മെല്ലെ
ഉണ്ണിയിങ്ങിനെ വന്നാൽ നല്കീടാം ഞാൻ തവ
വെണ്ണയിതു കണ്ടിലേ ബാഹു ധാമം ധാമം
ബാലകൻ കണ്ടതിമോദാൽ ചാടികീഴ്പ്പെട്ടപ്പോൾ
ആലിൻതെല്ലാൽ കെട്ടി കിങ്ങിണി ചിത്രം ചിത്രം
കാൽ കൈകടഞ്ഞാടീടയും പേടിയെന്ന്യെയോരോ
ലീലകൾ കാട്ടിടേയും കരം കൊട്ടികൊട്ടി
വെണ്ണവെന്ത ചിന്തയോടും ഗൌരിയെ യശോദ
ചിന്തിച്ചു സ്തുതിച്ചതുള്ളതനുസാരം സാരം
പാഹി പാഹി മഹേശ്വരി ശങ്കരി പാഹി മാമകജീവകമാ
(ഭകാ

നീലക്കാർമുകിൽ വർണ്ണനാമുണ്ണിയെ
നീലകണ്ഠാദ്ധ്യംഗിനി സന്തതം പാഹി
ആലിലച്ചില്ലിൽ കെട്ടപ്പെട്ടാടുന്ന
ബാലകനോടുമല്ലൽ പിണയാതെ പാഹി
മെത്ത തന്നിൽ കിടത്തിയുറക്കിയ
പുത്രനീവണ്ണമെത്തുവാനെന്നതല്ലോ പാഹി

ഇങ്ങിനെ സ്തുതിക്കുന്നേരം കണ്ടു കൃഷ്ണൻ താഴെയെങ്ങും
വിളങ്ങീടും പുഞ്ചിരി തൂകിത്തൂകി
ബാലനൊച്ചെന്നോർത്തവർ മോദത്തോടെ
പോയാർ മാലയമണഞ്ഞതാമിഞ്ഞതകൾ നല്കി നല്കി
ഉത്തരമോരോരോ ലീല കാട്ടിക്കാട്ടി
ഗോപപത്നീ വിളങ്ങിയ കൃഷ്ണ പാഹി പാഹി
ദർപ്പണത്തിൽ കണ്ട പ്രതിശ്രാദ്ധബാലകൃതി
ചെപ്പുണിമുലമാർപാടുകിൽ മോടിമോടി.

കുറത്തിപ്പാട്ട്.

രാമായണം

കുറത്തിപ്പാട്ട്

ശ്രീഭുവനം നാടുതോറും നാടു നല്ല ദേശം
ഈ ഭുവനം തന്നിലെ പ്രസിദ്ധമുള്ള നാടു
കന്നമൂന്നാം നാട്ടിലെപ്പിറന്നൊരു കുറത്തി
വിഷ്ണുവിങ്കൽ ഭക്തിയോടെ വിശ്വസിച്ചൊരുത്തൻ
ഭക്തനായ നൽക്കുറവൻ വേട്ടുകൊണ്ടവളെ
ഇഷ്ടമോടെ പട്ടണത്തിൽ വാഴുന്നൊരു കാലം
ഏകശത്രുനൊന്നാകുമൊരു ബാലനും പിറന്നു
ആറുമാസം ബാലനു കഴിഞ്ഞതേയുള്ളു
അന്നൊരുനാളു കുറവനാ കുറത്തിതന്നെ
മെല്ലവേ വിളിച്ചരികിൽ ചേർത്തുകൊണ്ടു ചൊല്ലി:
ഇന്നിവിടെനിന്നു നാം പുറപ്പെടുക ബാലേ!
നമ്മുടയ ജാതിധർമ്മമങ്ങിനെയുള്ള
ജാതിധർമ്മം ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ പാപകർമ്മമുണ്ടാം
ഊരു ചുറ്റിസ്സഞ്ചരിച്ചാൽ പാപകർമ്മം തീരും
വീടുപൂകിയിരുന്നുകൊണ്ടാൽ പാപകർമ്മമുണ്ടാം
എന്നതിനാലിന്നു ഞാൻ പുറപ്പെടുന്നു ബാലേ!
മന്ദിരത്തിലൊക്കവേയിന്നുകൊൾവാനായി
എന്നതു പറഞ്ഞവനാക്കുറവനപ്പോൾ
പൂണിയുമെടുത്തുടനെ തൻവടിമേൽ ചേർത്തു
ചെപ്പുടിക്കളികളുടെ വട്ടമതു കൂട്ടി

പാമ്പിനെപ്പിടിച്ചിട്ടന്നു കുടമതെടുത്തു
വാനരത്താനെ വിളിച്ചു മുമ്പിലങ്ങു നിർത്തി
അക്കഥകൾ കണ്ടൊരാമക്കാരത്തി താനും
കൃഷ്ണനിറം ചേലയുമെടുത്തവളുടുത്തു
ഒട്ടുചേലകൊണ്ടവളുത്തരീയം കെട്ടി
ഉത്തരീയം കെട്ടിയതിൽ കുട്ടിയേയുമിട്ടു
വട്ടികൾ കലം ചിരട്ടയെന്നവളെടുത്തു
തന്തനിത്തനാശ്ശിനൊന്ന പാട്ടുമവൾ പാടി
ഊതച്ചുഴിസ്സ്ഖരിസ്ലും കാലമവളപ്പോൾ
ഭിക്ഷയുമിരന്നു നാടുകൊണ്ടുവരുമന്ന്
ചൊല്ലേഴുന്നയോദ്ധ്യാപുരി തന്നിലകം പുക്കു
ചൊൽപെരിയ നാരിമാരെ മൂവരേയും കണ്ടു
മന്നവനടിയതൊരു വന്തടി കുറത്തി
നിന്നാ ഞങ്ങൾ കാണവേണമെന്നിതന്നു മൂന്നാം
പുത്രരില്ലാ ഞങ്ങൾക്കതിദുഃഖകാലം പാരം
നിങ്ങളുടെ കൈകൾ പാർത്തു ലക്ഷണത്തെച്ചൊല്ലു
കൌസല്യാ കൈകേയിയും സുമിത്രയും കൈകാട്ടു
എന്നതിനെ കേട്ടവരും കൈകളങ്ങു നീട്ടി
നിങ്ങളുടെ കൈക്കു നല്ല യോഗമുണ്ടു ചൊൽവാൻ
മൂന്നു മാതാക്കൾക്കുകൂടി നാലു പുത്രരുണ്ടാം
നാൽവരിലും മൂത്തവന രാമനെന്നു പേരാം
അക്ഷമാരൻതന്നെ നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുകൊൾവിൻ
കേളികേട്ട രാമനങ്ങു നാടുവിട്ടു പോകും
മുക്തി വടസിദ്ധനാകും അത്തലില്ലാ ചൊൽവാൻ
ഓതും മുനി വാണിയവൻതന്നെയും വരുത്തി

മാമുനിതാൻ വന്നിവിടെ യാഗവും കഴിച്ചും
യാഗത്തിങ്കൽ നിന്നുടനെ പായസം ലഭിച്ചും
പായസത്തെ വാങ്ങി നിങ്ങൾ മൂവരും ഭുജിച്ചും
മൂത്തയമ്മതന്നിലൊരു പുത്തിരൻ പിറക്കും
മൂന്നുലോകമുടയപിള്ള കൌസല്യയ്ക്കുമുണ്ടാം
വാരിളംകൊങ്കയാളാമിളയവൾക്കു രണ്ടു
ബാലരിവർ നാൽവരിലും മൂത്തതങ്ങു രാമൻ
കീർത്തിയുള്ള ബാലകരിതുപോതമായൊത്തു
കീർത്തിയായി മുറ്റുമേ സുഖിച്ചു വാഴും കാലം
കൌശികനാം മാമുനീന്ദ്രനിപ്പുരിയിൽ വന്നു
യാഗരക്ഷ ചെയ്യുന്നതിന്നു രാമനെ അയപ്പാൻ
മോദമോടവനോടു ചൊല്ലുമെടിയമ്മേ
പുത്രരെന്നുമോർക്കാതവനെ വിളിച്ചു
ലക്ഷ്മണനേയും വിളിച്ചു പോകയെന്നു ചൊല്ലും
മാമുനി തെളിഞ്ഞവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകും
ബലയുമതിബലയുമിതിമന്ത്രവും കൊടുക്കും
കാടകത്തു ചെല്ലുന്നേരം താടകയെക്കൊല്ലും
രാക്ഷസരെക്കൊന്നു യാഗരക്ഷയതു ചെയ്യും
കല്ലതായ്ക്കിടന്നൊരഹല്യതന്റെ മേലെ
കാലു വെച്ചു രാമനങ്ങു മോക്ഷവും കൊടുക്കും
ജനകപുരം തന്നിൽ ചെല്ലും വിവാഹമതുകാരണമാൻ
മുപ്പുരാരിതന്റെ പള്ളിവില്ലതു മുറിച്ചും
കെല്പിനോടെ സീതയെയങ്ങു വേട്ടുകൊണ്ടു പോരും
വേളിയും കഴിച്ചുടനെ പോരുംവഴിതന്നിൽ
ഭാർഗ്ഗവരാമൻ കണ്ടുടനെ മാർഗ്ഗവും തടുക്കും

പരശുരാമൻതന്നെ ജയിച്ചയോദ്ധ്യയതിൽ പോകും
മന്ത്രിമാരു കാലമായ് നൈപാമാർഗ്ഗസിദ്ധം
രാജ്യഭാരം രാമനു കൊടുക്കയെന്നു ചൊല്ലും
രാജ്യവാസിയായുള്ളോരു മക്കളും വന്നെത്തും
ഭൃത്യയാമന്ഥരയുടെ വാക്കുകളാൽ ചൊല്ലും
എന്മകനു രാജ്യം തന്നിൽ വാഴിക്കേണമെന്നും
രാമനെ വനത്തിലെഴുന്നള്ളുവേണമെന്നും
എന്നമൊഴി കേട്ടരശൻ മോഹിച്ചങ്ങു വീഴും
രാമനും വനത്തിനെഴു യാത്രയങ്ങു പോകും
കായനാരി എന്നുപേർ കണ്ടവിടെ നില്ക്കും
ശൃംഗവേരപുരവും ചെന്നു കടന്നീടും
വാഹിനി കടന്നടയനാക്കൊത്തു ചെല്ലും
ശൃംഗവും ചിത്രമവിടെയെന്നു കാണും
നീതിയോടനസൂയയെയൊപ്പമുള്ളയെല്ലാം
ദിവ്യനായ ശരഭംഗനെയും കണ്ടു വന്ദിച്ചീടും
ജാനകിയും ലക്ഷ്മണനും രാഘവനുമായി
പഞ്ചവടിയായ പുണ്യദേശത്തിൽ ചെല്ലും
കാനനത്തിൽ ചൊൽപെരിയ പഞ്ചവടിതിരേ
പർണ്ണശാലകെട്ടിയങ്ങിരിപ്പുമെടിയമ്മേ
ആദ്യരാത്രിയും കഴിഞ്ഞുകൂടുമെടിയമ്മേ
രാക്ഷസർകുലത്തിലൊരു ശൂരനാരി വന്നു
നീതികെട്ട വാക്കുകളെല്ലാം ചൊല്ലുമെടിയമ്മേ
രാമനോടു പോതിയൊന്നു പോകയെന്നു ചൊല്ലും
ലക്ഷ്മണനും കോപമോടെ മൂക്കുമുല ചെത്തും
കോപമോടലറി അവൻ മുമ്പിലായവൾ വീഴും

ദൂഷണത്രിശിരാക്കളാൽ യുദ്ധവും തുടങ്ങും
മൂന്നേമുക്കാൽനാഴികയിൽ രാമനവരെ
കാലപുരം തന്നിലേറ്റു യാത്രയുമയച്ചും
രാക്ഷസി ഗമിച്ചുടനെ രാവണനോടറിയിക്കും
വാൎത്തയങ്ങവളുടനെ രാവണനത് ചൊല്ലും
രാമനതു ചെയ്തിതെന്നു രാവണനതും കേൾക്കും
രാവണനുടനെ ചെന്നു മാരീചനോടോതും
ചെന്നുടനെ പൊന്മാനായ്ക്കളിക്കവേണമെന്നും
എന്നതിനെക്കേട്ടവനും വേഗമോടെ തന്നെ
പൊൻനിറം കലൎന്നൊരു പൊന്മാനായി തീൎന്നു
സീതമുമ്പിൽ ചെന്നു വിളയാടുമേ മാരീചൻ
മാനിനേയും കണ്ടു സീത രാമനോടു ചൊല്ലും
മാനിനെപ്പിടിച്ചുതരവേണമെന്നിട്ടു
മാൻപിടിപ്പാൻ രാമനങ്ങു പോകുമെടിയമ്മേ
ഭിക്ഷുരൂപമായിട്ടപ്പോൾ രാവണനുമെത്തും
അന്നു സീതേക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുമെടിയമ്മേ
പോകുംവഴി തന്നിലൊരു പക്ഷിയും തടുക്കും
പക്ഷിയോടു യുദ്ധം ചെയ്തു പക്ഷം വെട്ടിപ്പോകും
പിന്നെയങ്ങവളെക്കൊണ്ടു ലങ്കയിലിരുത്തും
രാമനാൎത്തിപൂണ്ടുടനെ തമ്പിയോടും കൂടി
കാനനത്തിൽ കേറി നീളെ നോക്കുമെടിയമ്മേ
ഭീകരനാം ജടായുതാനും വാൎത്തയെല്ലാം ചൊല്ലും
പുണ്യനായ പക്ഷിക്കുടൻ മോക്ഷവും കൊടുക്കും
അക്കുമാരന്മാരങ്ങു പിന്നെയോടിയിട്ടും
സുഗ്രീവനെക്കണ്ടുടനെ സഖ്യവും കഴിച്ചും

ദുന്ദുഭിതലയെടുത്താങ്ങംബരേയെറിയും
ഏഴുമരം ചേർത്തുപിളർന്നിടുമെടീ രാമൻ
വീരനായ ബാലിയേയും കൊല്ലുമെടിയമ്മേ
സുഗ്രീവനു നാടുകൊടുത്തിടുമെടീ രാമൻ
വായുപുത്രൻ വാരിധി കടന്നു ചാടിച്ചെന്നു
ജാനകിയെക്കണ്ടുടനെ വാർത്തയും പറഞ്ഞു
അംഗുലീയവും കൊടുത്തു ചൂഡാരത്നം വാങ്ങി
ലങ്ക ചുട്ടു വൻകടലും ചാടിയങ്ങു പോരും
ചൂഡാരത്നം കൊണ്ടുവന്നു രാഘവനു നൽകും
വാനരന്മാരൊത്തുടൻ നിരൂപണം തുടങ്ങും
വാരിധിയിൽ ചിറയും കെട്ടുമെടിയമ്മേ
രാവണനെ കൊൽകയെന്നു ദേവകളും ചൊല്ലും
അക്കാര്യം ചൊന്നുടനെ രാവണനെക്കൊല്ലും
ഇഷ്ടനാം വിഭീഷണന്നു രാജ്യവും കൊടുക്കും
തരുണിമണിയായ സീത തീയിലുടൻ ചാടും
ശുദ്ധിയും വരുത്തിയങ്ങയോദ്ധ്യയിങ്കൽ വാഴും
അമ്മെനിക്കു നല്ലതൊരു ചേല തരവേണം
ചേലക്കോണിൽ നാലുപണം കെട്ടിത്തരവേണം
കയ്യിലിടും മോതിരത്തെയൊന്നു തരവേണം
കങ്കണങ്ങൾ താലി മാല ചീലി തരവേണം
പിള്ളകളും പോകവേണം പോകവേണം തായേ
കുഞ്ഞെനിക്കു കഞ്ഞികൊടു ചോറുകൊടെന്നമ്മേ
കുട്ടികളെല്ലാർക്കുംകൊടു തവിടുകൊടെന്നമ്മേ
കഞ്ഞിത്തെളി കൊണ്ടുവന്നാൽ കാടി കൊടെന്നമ്മേ
കൂടെവരും കൂട്ടർക്കു ചോറുകൊടെന്നമ്മേ.

കാളകൂത്തും കഴുതപ്പുറവും പുലയരുടേയതോ
കാക്കതിന്നും കഴുവാൻ തിന്നും നാങ്കളുടേയതോ
കാക്കയാർകുലത്തിൻ നാങ്കൾ പാണ്ടിയിൽ പിറന്തു
നാങ്കളുടെ ജന്മമതു നീങ്കളറിവില്ല
ഇപ്പടി ഞാൻ ചൊന്നതെല്ലാമൊത്തുവരവാണെങ്കിൽ
നാക്കറുത്തുപോട്ടവെൻ ഞാൻ കല്യകൃത്താണേ
ചോതിയുമാണേ ദേവനാണേ പൂതവാണേ
രാമനാണേ സത്യമിതു നാങ്കൾ ചൊന്നതെല്ലാം.

ഭദ്ര.

ശ്രീമഹാദേവപുരത്തിലെഴും സദാ
ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ പാദപത്മം
നാരിന്ന പിറന്ത പാർവ്വതി റാണിയെ
നമിച്ചു നാക്കിളക്കിച്ചീടേണം സദാ
വന്ദിച്ചു കഴിയടിച്ചീടേണം
ശങ്കവെടിഞ്ഞു സഭാതലത്തിലിന്ന
മങ്കമാരേ നിങ്ങൾ വന്നീടുവിൻ
കങ്കണജാലം കിലുങ്ങവെ ചെങ്കയ്യിൽ
താളംപിടിച്ചു നിരക്കവേണമിപ്പോൾ
പാദപങ്കജവും നിനച്ചു നാം
രംഗത്തിൽ മൃദംഗമേളമായി
സംഗീതവിദ്യക്കാരാ
ക്ഷേത്രത്തിൽ കഴിയടിച്ചീടേണം നല്ല
മേളത്തിൽ കഴിയടിച്ചീടേണം

കല്പകവല്ലികനാകലതേ സഖി
കാമപതാകേ കലാപവതി
ഉല്പലമാലേ നടനത്തിലുദ്യോഗശീലേ
വഞ്ചീശപാരി കെല്പോടു ചാലേയഭീഷ്ടം
കൊടുപ്പതുബാലേ! നിനയ്ക്കുമ്പോൾ
ചൊല്ലൊങ്ങിന കല്പദ്രുമ-
മല്ലും തുണകല്പാകില-
തല്പരിതോഷം വളര്ത്തീടുവാനിന്നു
ശില്പമായ്ക്കുമ്മിയടിച്ചീടേണം
ദക്ഷാ ജനാദികൾ ചൊല്ലീടുന്നു സഖി
രാജേശ്വരി തിരുമുമ്പിലിപ്പോൾ
ലക്ഷണമോരോന്നും ചേരുംപടി
ശിക്ഷാവിശേഷം നാമെല്ലാരു-
മക്ഷീണമോദം കാട്ടീടേണം
സാക്ഷാലങ്ങേക്കും നവരസം ചേര്ത്തും
കൈകൊട്ടും മടി തീര്ത്തും ജയമോര്ത്തും
കളിയാടിക്കുമ്മിയടിച്ചീടേണം
പദം പാടിക്കുമ്മിയടിച്ചീടേണം
ഭൂജനദൈവതവിശ്വാസവും
സദ്ഗുണമോദങ്ങൾ ദാനവുമൌദാര്യവും
പരിതാപം നീക്കും കടാക്ഷവും കരുണയും വാക്കും
ധര്മ്മത്തിങ്കൽ പരമൈതന്നൊക്കും
ഭാഗ്യശ്രീകൾ ചിരമുളവാക്കും സാമ്രാജ്യവും
ശോഭിച്ചിരു വാഴുന്നതു പാര്ക്കുംപൊഴുതാര്ക്കും നാരി
യോഗ്യം സഭയിൽ നടിച്ചീടുവാൻ

ധന്യ ഭാഗ്യം വാഴുക നന്നാംശിവനേ
രോഗാദിദോഷങ്ങളില്ല തെല്ലും
വിണ്ണു തപ്രാണികൾക്കൊരിക്കലുമില്ല
ദൂഷണം ചൊല്ലുംകൂടാതൊരു ദൂഷണം

മുറ്റും ധരണിയിൽ ദോഷവും മുറ്റും
പോരാ ഗുണങ്ങളാഷണമേറ്റം
ചൊല്ലാൻ പാർക്കിലെന്നാൽ കിഴു ഭോഷനാകും
ശ്രീശൈലാദ്രിയോഷാമണി

ഭാഷാഭഗവതിയോ മഹയോ ധാതി
വേഷാഞ്ചിതമായ്വിളങ്ങീടുന്ന
പാരിതിലെങ്ങും പരന്നീടുന്ന
വഞ്ചി പാർത്ഥിവന്നിതൻ കീർത്തിവല്ലി

താരിന്മണങ്ങൾ ദിശി
സൂരിഗണങ്ങൾ പുകഴ്ത്തുന്ന
ശ്രീഗുണങ്ങൾ നൃപാമാത്യ
വീരജനങ്ങൾ ബഹുമാന-
ഭാരത്തോടു പാരത്തിലെ
രോരത്ഭുതപ്രചാരത്തോടു
പാരം നിറഞ്ഞു സമാദരവിലിന്നു
സാരസ്യമേറിയടിച്ചീടേണം

ചരിതമോടു രാമവർമ്മപ്രഭോവന്നം
നാട്ടിലിരിക്കും മന്ത്രാണാദ്യവർഗങ്ങളം
മതിപ്പുകൾ ചേരും രൂപം കണ്ടാൽ
മതിമലം തീരും സ്വരൂപം സന്താനമെല്ലാം

കൊണ്ടാടുന്ന സുതരിരുവരും
ശ്രീലക്ഷ്മിണിക്കിതിതലേശ്വരി
സുതയുമിവരോടുമതിമുദാ
പാർവ്വതിമഹേശ്വരി മേദിനിതന്നിൽ
വിളങ്ങിടുവാനിന്നു
സാദരം കുമ്മിയടിച്ചിടേണം.

[illegible] സമാപ്തം.

ഉത്തരരാമായണം.

കുറത്തിപ്പാട്ട്.

അഞ്ചുവർണ്ണമൊത്തീടുന്ന കൊഞ്ചൽമൊഴിയാളെ
പൊഞ്ചകം തെളിഞ്ഞരികിൽ വന്നിരി ന്നീ ബാലേ
പുഞ്ചനെൽമലർപൊടിയും പഞ്ചസാര പാലും
ചഞ്ചലവിലോചനേ തരുന്നുണ്ടു ഞാനും
പൊഞ്ചകം തെളിഞ്ഞൊരു കഥയുരചെയ്യാകിൽ
ചഞ്ചലാക്ഷിമാരിൽമൌലേ നന്നു നന്നു പാരം
എന്നതിനെക്കേട്ടു ശുകസുന്ദരിയാം മന്ദം
വന്നിരുന്നു പാൽ പഴം ഭുജിച്ചുതെളിഞ്ഞു
ആനമുഖനാം ഗണേശം വാണിമാതാവേയും
മാനസേ നിനച്ചു നല്ല വാർത്തയതുരചെയ്തു
മാനവനാകുന്ന രാമൻ ലക്ഷ്മണനുമൊത്തു
കാനനനിവാസികളാം വാനരപ്പടയും
മാനിയായ രാവണനെക്കൊന്നു ലങ്കാരാജ്യം
ദീനതകൂടാതവന്റെ സോദരനു നൽകി
മാനമോടെ പോന്നയോദ്ധ്യാ വാണിടുന്ന കാലം
അന്നു രാജ്യം തന്നിലുള്ള സൌഖ്യമതു ചൊൽവാൻ
പന്നഗാധീശനുപോലും യത്നമെന്നേ ചൊൽവൂ
ബാലമൃത്യുരോഗപീഡാ മാരണവുമില്ലാ
കാലവർഷം വെയിലിനുമങ്ങൊട്ടും പിഴയില്ലാ
ഭൂമിയിൽ വിളവിനേതുമന്നു കുറവില്ലാ
കാമിനിമാർക്കന്നു പരസ്ത്രീത്വമെങ്ങുമില്ലാ

കാമപീഡകൊണ്ടു ചില നാശമേതുമില്ലാ
ഭൂമിസുരന്മാരെ നിന്ദിക്കുന്നവരുമില്ലാ
സ്വാമിഭക്തിയില്ലാത്ത ലോകരൊന്നുമില്ലാ
യാമിനിയിലാരുമെങ്ങും സഞ്ചരിപ്പതില്ലാ
രാമകീർത്തനങ്ങളാരുമുച്ചരിയാതില്ലാ
സോമരവിമാർഗ്ഗമന്യേ ശോകകരവില്ലാ
സാമദാനഭേദദണ്ഡം ചിന്തിയാതോരില്ലാ
വിദ്യകൊണ്ടു മത്സരിക്കും കുത്സിതന്മാരില്ലാ
സത്യമതെ വെടിയാത്ത കശ്മലന്മാരില്ലാ
കാനനത്തിൽ കന്നുപൂട്ടി വിത്തെറിഞ്ഞു പോന്നാൽ
കാലികൾ കടന്നു നാശിപ്പിക്കുമാറുമില്ലാ
മൂഷികരോടൊത്തു കളിച്ചീടുമേ മാർജ്ജാരൻ
വ്യാഘ്രവൃന്ദം ഗോക്കളുമായൊത്തുടൻ കളിക്കും
വാരണത്തോടൊത്തു കളിച്ചീടുമല്ലൊ സിംഹം
ശ്വാക്കളോടു പന്നിവൃന്ദം കൂടവെ നടക്കും
ഇങ്ങിനെ സുഖിച്ചു വസിച്ചീടുന്നൊരു കാലം
മംഗലാംഗിയായ സീതക്കുത്ഭവിച്ചു ഗർഭം
മംഗലം വസിച്ചു ലോകവാസികളുമെല്ലാം
അന്നൊരുനാൾ സീതയെ വിളിച്ചുരച്ചു രാമൻ
സുന്ദരീമണി സുശീലേ കന്നൽമിഴിയാളേ
നിന്നുടെയ വാഞ്ഛിതം പറക മടിയാതെ
ഗർഭിണിമാരാഗ്രഹിച്ചതൊക്കവേ കൊടാഞ്ഞാ-
ലർഭകന്മാർ നല്ലവരായുത്ഭവിക്കയില്ലാ
എന്ന വാക്കു കേട്ടു സീതാ മന്ദമായുരച്ചു
ഉല്പലവിലോചന മൽക്കാന്ത കരുണാബ്ധേ

നിൻപാദത്തെപ്പാലനാവുംചെയ്തു വാഴുംകാലം
എൻപുരാരൊടെന്നിയേതും വാർത്തയില്ല നാഥ
എങ്കിലുമൊന്നിങ്ങുള്ളമുണ്ടതു പറയാം
ശങ്കയൊട്ടും മാനസത്തിൽ തോന്നിടായ്കവേണം
പണ്ടു നാം വനത്തിലേക്ക പോയിടുന്ന കാലം
കണ്ടു ചില മാമുനിമാർ ഭാര്യമാരുമായി
കന്ദതവെടിഞ്ഞു വസിച്ചീടുന്നതു കാണ്മാൻ
ഉണ്ടു നാമുക്കല്ലമുള്ളിലാശയിരിക്കുന്നു
അല്ലയാതെ മററിനിക്കില്ലാഗ്രഹം മാനസ്സിൽ
മുല്ലബാണതുല്യകാന്ത കല്യമതേ ദേവ
എന്നു സീതാ ചൊന്നനേരം രാമദേവൻതാനും
എങ്കിലതുടത്തിനാം ചെയ്യുന്നെന്നു ചൊല്ലി
പങ്കജാക്ഷി മാനസത്തെശ്ശാന്തമാക്കി രാമൻ
ശ്ശ്രുനാദിമാമുനിമാരെന്നു രാമം കാണ്മാൻ
നിർഗ്ഗമിച്ചീടുന്നനേരം കേട്ടൊരു കലഹം
വിക്രമിയായുള്ളൊരുത്തൻ ഭാര്യയോടെതൃത്തു
ദുഷ്കൃതപ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നൊരുത്തിയും കഠോരം
ഇന്നലെപ്പോയ്പരനൊരു ഗൃഹമതിൽ വസിച്ചു
ഇന്നിവിടെ വന്ന നിന്നെക്കാട്ടിടുന്നതുണ്ടു
അല്ലയാസ്സിൽപോകടീ നീയിന്നലത്തെ വീട്ടിൽ
രാമനുടെ ഭാര്യയായ സീതയെപ്പിടിച്ചു
കാമിയാം ദശാസ്യനൊരു വത്സരം പാർപ്പിച്ചു
ഭൂമിപതിയായ രാമൻ പിന്നെയുമവളെ
കാമിനിയായങ്ങു കൊണ്ടുവെച്ചതിനെപ്പോലെ
നാമിതുവരൊത്തു വസിച്ചീടുകില്ല മൂഢേ

പോമിവിടെന്നല്ലയാസ്സിൽ പോകുവൻ ഞാനിപ്പോൾ
ഇത്തരം പറഞ്ഞടിച്ചു മസ്തകം പൊടിച്ചു
സത്വരം മുടി പിടിച്ചു ഭൂമിയിലിഴച്ചു
ചത്തപോലെ ഭൂമിതന്നിൽ വീണിടുന്ന നേരം
ഹസ്തയുഗ്മം ഇക്കി വലിച്ചൂക്കിനോടെറിഞ്ഞു
എന്നതിനെ കേട്ടു മുനിമാരെഴുന്നെള്ളി
മന്നവനാം രാമനേയും ചെന്നുകണ്ടു നേരം
രാമദേവൻ മോദമോടെ വന്ദനവും ചെയ്തു
സാമവാക്കുകൊണ്ടു ലോകവാർത്തകൾ ചോദിച്ചു
നാടുവാണിരിക്കകൊണ്ടു നാശമുണ്ടോ ലോകെ
നാടുചുററി സഞ്ചരിക്കുമീശ്വരന്മാർ നിങ്ങൾ
നാട്ടിലുള്ള വാർത്തയെല്ലാം കേട്ടുകേളിയില്ലേ
രാമവാക്യം കേട്ടനേരം മാമുനിമാർ ചൊന്നാർ
രാമനാമം നല്ലതെന്നു ചൊൽവതുള്ള ലോകർ
രാക്ഷസനാം രാവണനെ കൊന്നു ലോകം മൂന്നും
രക്ഷചെയ്തുകൊണ്ടു ലോകരൊക്കയും വിശ്രുതം
എന്നതിനെ കേട്ടു രാമൻ പിന്നെയും ചോദിച്ചു
എന്നമേ ഗുണദോഷങ്ങൾ മിശ്രമായിട്ടുള്ള
നല്ലതെന്നല്ലാതെ മറു ചൊല്ലുമതില്ലാതും
ഇല്ല നമുക്കപ്രിയമതുള്ളീടേണം നിങ്ങൾ
എന്നതു കേട്ടമ്മുനിമാർ പിന്നെയും പറഞ്ഞു
മന്നവശിഖാമണെ മധുമഥനാനഘ
ഇന്നൊരപവാദമുണ്ടു മന്നിൽ നടക്കുന്നു
നിന്നിലുള്ള പേടികൊണ്ടു മിണ്ടുകയില്ലാരും
കന്നൽമിഴിയായ സീത രാക്ഷസേന്ദ്രഗേഹ

ച്ചുററിവാണു വത്സരമൊന്നന്നവിടെയൊത്താൽ
ഉററവരുമില്ല മററുടയവരുമില്ല
മാററൊന്നില്ലാതെ മററവിടെയാരുമില്ല
കാററുമതുകൊണ്ടു ചിലർ ചൊൽവതുണ്ടു ഗൂഢം
മറെറാരു ദോഷങ്ങളാരും ചെററു ചൊൽവതില്ല
ഇത്തരം മുനിവചനം കേട്ടു രഘുനാഥൻ
ചിത്തമോദമോടു മുനിമാരെയുമയച്ചു
ഉത്തമന്മാരായ നിജസോദരരെയെല്ലാം
സമീപം വരുത്തുകെന്നയച്ചു ദൂതന്മാരെ
വന്നവരും രാമപാദേ വന്ദനവും ചെയ്തു
നന്ദിപൂണ്ടു നില്പവരോടന്നുരച്ചു രാമൻ
മന്ദഹാസംപൂണ്ടു മധുവാക്യമതുംചെയ്തു
നമ്മുടയ രാജ്യപരിപാലനത്തിന്നിപ്പോൾ
നന്മവരുവാനിതൊന്നു ഞാനുരചെയ്യുമ്പോൾ
നിർമ്മലന്മാരായ നിങ്ങൾ സമ്മതിച്ചീടേണം
അല്ലയെന്നതാരുമൊന്നു ചൊല്ലരുതെന്നോടു
രാമവാക്യം കേട്ടനേരം സോദരന്മാർ ചൊന്നാർ
വല്ലതുമരുളിച്ചെയ്തു ഞങ്ങളോടെന്നാകിൽ
ഇല്ലൊരു വിവാദമതു ചെയ്യുന്നില്ല ഞങ്ങൾ
മുല്ലബാണവൈരിയാണെ തെല്ലുമില്ല നീക്കം
ലക്ഷ്മീപതിയന്നേരമന്നരുളിച്ചെയ്തു
ലക്ഷ്മണ നിന്നോടു ഞാനൊന്നുരചെയ്യുന്നു
വാരിജാക്ഷിയായ സീതാദേവിയെ നീ നാളെ
തേരിൽവെച്ചു കൊണ്ടുപോയിക്കാനനത്തിലാക്കി
പോരിക മറിച്ചു നമ്മോടന്നുരിയാടൊല്ലാ

എന്ന മൊഴി കേട്ടവനു വന്ന ദുഃഖം ചൊൽവാൻ
പന്നഗശയൻ വേണമെന്നുമെന്നാതെ ചൊല്ലാവൂ
ജ്യേഷ്ഠനാമനുജനും മഹാജനങ്ങളും മറ്റും
പാട്ടിൽ വരുത്തീടുവാൻ പലരുമുണ്ടു പാർത്താൽ
എന്നവരെയൊന്നുമല്ലാതെന്നോടരുൾ ചെയ്തു
മന്നവൻ നീ ഗോഷ്ഠി ചൊന്നാലെന്തു ചെയ്‌വു ഞാനോ
ഇഷ്ടകഷ്ടമൊക്കെയുമെൻ ജ്യേഷ്ഠനരചെയ്താൽ
ഒട്ടുമേ വിവാദം ചെയ്കയില്ലയിന്നു ഞങ്ങൾ
എന്നു ചൊല്ലിയന്ന്യനാളുഷസി കാലേ ബാലൻ
സ്യന്ദനവും കൊണ്ടുവന്നു വാഹനവും കെട്ടി
സുന്ദരിയാം സീതയോടു വന്ദനവും ചെയ്തു
സ്യന്ദനത്തിലേറുക മുനിവനേ പോവാൻ
കൊണ്ടൽവേണിയായ സീതാ ചെന്നു തേരിലേറി
മണ്ടുമാറടിച്ചു തെളിച്ചോടിച്ചു സുമന്ത്രർ
കണ്ടകനിവാസവും വനങ്ങളും കഴിഞ്ഞു
കണ്ടു ചില പൊയ്കകളും വാരിയും കടന്നു
കണ്ണാതാ വെടിഞ്ഞു തപം ചെയ്യും മുനിതന്റെ
അണ്ടർകോൻതൻ ദിക്കിലതിഘോരമാം വനത്തിൽ
കൊണ്ടലണിവേണിയാളാം സീതയെയിറക്കി
തൊണ്ട വിറച്ചിണ്ടലോടെ വന്ദനവും ചെയ്തു
കണ്ണുനീരും വാർത്തു കേണു മണ്ണിൽ വീണതുണ്ടു
പുണ്ഡരീകലോചനാമുഖാംബുജവും പാർത്തു
കേണിടുന്ന ലക്ഷ്മണനോടേവമൂചേ സീതാ
വന്നിടുവാനെന്തു ദുഃഖം കാരണം നിനക്കു
മന്നവനാം രാമനെന്തു ചെയ്തു നിന്നെ ബാല

എന്നതു കേട്ടിണ്ടലോടെ ലക്ഷ്മണൻ പറഞ്ഞു
മന്നവനാം രാമദേവനെന്നോടരുൾചെയ്തു
ഇന്നിലത്തിൽ ദേവിയെ വെടിഞ്ഞു പോവാനയ്യോ
എന്ന മൊഴി കേട്ടു സീതാ മോഹിച്ചങ്ങു വീണു
പിന്നെയങ്ങുണർന്നിതന്നു കേണിടുന്ന നേരം
വന്ദനവും ചെയ്തുകൊണ്ടു ലക്ഷ്മണൻ മറഞ്ഞു
എന്നനേരം വന്ന ദുഃഖം സീതയാൾക്കു ചൊൽവാൻ
പന്നഗാധിനായകനുമൊക്കിൽ പണി പാരം
കണ്ണുനീരിതപ്പുറവും വീണടനൊലിച്ചും
മണ്ണിൽ വീണു മോഹം പൂണ്ടു പിന്നെയുമുണർന്നു
മസ്തകം കൊണ്ടപ്പുറമിപ്പുറവും തല്ലും
ഹസ്തതലംകൊണ്ടു ദേവി മാറിടത്തടിച്ചും
എൻപുരാനേ രാമദേവനെന്തുചെയ്തു ഞാനൊ
നിൻ പദങ്ങളെന്യെ മറ്റൊരു ഗതിയില്ലയ്യോ
മംഗലനായുള്ള നിൻ മുഖാംബുജം മറന്നി-
ട്ടിങ്ങനെ വനേ കിടന്നു ഞാൻ മരിക്കമാറായ്
പണ്ടു ഞാൻ നിമിത്തമായിക്കൊണ്ടു ചെയ്തതെല്ലാം
കൊണ്ടൽവർണ്ണ രാമ നീയുമിന്നു മറന്നയ്യോ
ബാല്യകാലേ വിൽമുറിച്ചു മാലയിട്ടോരെന്നെ
നീലനിറം പൂണ്ട ഭവാനിന്നു മറന്നയ്യോ
മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ ഭാർഗ്ഗവനെ വെന്നു നമ്മെക്കൊണ്ടു
നിർഗ്ഗമിച്ച രാമദേവനിന്നു മറന്നയ്യോ
കാനനത്തിൽ പോകുന്നേരം കൊണ്ടുപോയോരെന്നെ
മാനശാലിയായ ഭവാനിന്നു മറന്നയ്യോ
രാക്ഷസിയാം ശൂർപ്പണഖാ മൂക്കു മുല മുൻ

ള്ളവനായ ലക്ഷ്മണനെന്നു മന്നാഞ്ഞോ
രാവണനൊളിച്ചു നമ്മെ കൊണ്ടുപോയ മൂലം
കോപമോടെ വന്നവനെന്നൊ മന്നാഞ്ഞോ
വഹ്നിയിൽ ചാടേണമെന്നു ചൊല്ലിയനിമിത്തം
പിന്നെയാമെന്നോതിടാതെ ചാടി വഹ്നി തന്നിൽ
ഇത്തരം പല പ്രകാരം രക്ഷ ചെയ്തു പോന്ന
നാഥനാം നിനക്കിതെന്തു തോന്നീടുവാൻ ബന്ധം
ഭർത്തൃപാദരക്ഷ ചെയ്വാൻ ഗമനമുണ്ടായിട്ടോ
ചിത്തതാരിൽ മറ്റു പല കാംക്ഷയുണ്ടായിട്ടോ
എന്തുകൊണ്ടിക്കാനനത്തിൽ സന്ത്യജിച്ചു നമ്മെ
വെന്തു വെന്തുരുകുന്നെന്റെ മാനസമെൻ നാഥ
പണ്ടു വിധിശാസനത്തെക്കണ്ടുകൂടയാകും
ഘോരമൃഗജാലമായ കാനനേ കിടന്നു
നീരജാതലോചന ഹേ ഞാൻ മരിക്കമാറായ്
ഇപ്രകാരം ജാനകീടെ ദുഃഖവാർത്ത കേട്ടി-
ട്ടപ്രദേശേ കാട്ടുമൃഗമൊക്കെ നിന്നുപോയി
വാരിധിലെ ഗംഗയൊഴുകാതെ നിന്നുപോയി
അപ്പൊഴുതേ വാല്മീകിമുനിയുമെഴുന്നെള്ളി
ഉല്പലാക്ഷിയായ സീതാം കണ്ടരുളിച്ചെയ്തു
ഇപ്പൊഴെന്റെ മന്ദിരേ ഗമിച്ചുകൊൾക നീയും
ഉല്പലാക്ഷി ഖേദിയാല്ല രക്ഷ ഞാനിതുണ്ടു
അപ്പൊഴുതേ ദേവിയാളെ കൊണ്ടുപോയ് മുനീന്ദ്രൻ
ശില്പമായ പർണ്ണശാലതന്നിലാക്കി മോദാൽ
അക്കാലത്താലക്ഷ്മണൻതാൻ നിർഗ്ഗമിച്ചീടുമ്പോൾ
കശ്മലനൊരുത്തൻ ശബരൻ തസ്കരനാം കിരാതൻ

നില്ക്ക നില്ക്ക താതതാത മൽക്കരവിഷ്ടത്തെ
ധിക്കൃതിയായോൎത്തുകൊണ്ടോമൽക്കാടിതിലൂടെ
ഉൾക്കണ്ഠനിലേതുമൊരിളക്കവും കൂടാതെ
മൂല്ലോടെ നടപ്പതു നിനക്കിലിഹ ചിത്രം
ഇത്തരം പറഞ്ഞുടനടുത്തീടുന്നവരോ-
ടുത്തരം സൌമിത്രിയതിശ്രദ്ധയാലുരത്തു
ചിത്രമിതു ചിത്രം വനപദവിയെ പോവാൻ
ഇത്ര ശുദ്ധബുദ്ധരാം നിനക്കറിവേണമെന്നൊ
ചിത്തതാരിലെത്തിയ മതത്തൊടിത്ഥം ചൊന്നാൻ
മൃത്യുപത്തനത്തിലിന്നിയൎത്തുമിസ്സൌമിത്രി!
ആരതെന്നിതെന്നോടെടോ ചിന്തയുമെന്ന്യേ
നിരസത്തോടെ ചോദിച്ചീടിനർത്ഥം കേൾ
പണ്ടു കലിമഹനാമയോദ്ധ്യ പാൎത്ഥിവനുള്ളിൽ
സന്തതിയില്ലാഞ്ഞുണ്ടായ സന്താപത്തെത്തീൎത്തു
കൌശികനെന്നോടുകൂടിക്കാനനത്തിൽ ചെന്നു
നിശിചരിയാം താടകയെ നിഗ്രഹവും ചെയ്തു
രാക്ഷസരെക്കൊന്നു യാഗരക്ഷചെയ്തു സാര-
സാക്ഷിയാമഹല്യതൻെറ ശാപവുമൊഴിച്ചു
ചെന്നു ജനകപുരിയിൽ ചാപവും മുറിച്ചു
സുന്ദരിയാം സീതയെ സ്വയംവരം കഴിച്ചു
അന്നയോദ്ധ്യയാം പുരിക്കായാഗമിക്കുന്നേരം
വന്നു തടുത്തൊരു ഭാൎഗ്ഗവനെ വെന്നു
മോദമോടയോദ്ധ്യ പുക്കു മേവിടുന്ന കാലം
താതനുടെ വാക്കിനാലെ താപസാകൃതിയായ്
സാദരം വനേ ഗമിച്ചു സീതയോടും കൂടെ

വീതശങ്കം കാലം വിരാധനെ വധിച്ചു
താവകകുലമതായ രാവിനെ കഴിപ്പാൻ
താപസഗണത്തിനൊരു ദീപകമതായി
പഞ്ചവടി തന്നിലങ്ങു പാർത്തിടുംകാലം രാ
ത്രിഞ്ചരന്മാരെ വധിച്ചു ത്രിശ്ശിരാഗ്രജാദീൻ
മാനിയാം ദശാസ്യൻ വർത്തമാനമതു കേട്ടു
മാനിനോടെ മാതിരി തന്മാതുലം ചമച്ചു
സ്യന്ദനത്തിലേറിക്കൊണ്ടു സാനന്ദം ഗമിച്ചു
സുന്ദരിയാം സീതതൻറെ സന്നിധിയിൽ വിട്ടു
പൊൻമൃഗം ചാടിക്കളിച്ചപ്പോളു സീത കണ്ടു
കണ്മിഴിക്കാനന്ദകരം കാണെന്നോതുമിന്നു
കാന്ത പിടിച്ചിങ്ങു നൽകുക മടിച്ചീടാതെ
കാന്തയാഗിനിക്കിതു കളിച്ചിരിപ്പതിന്നു
ശാസ്ത്രമാർക്കുള്ളാശ നിജഭർത്താവോടല്ലാതെ
ആരോടുമുരചെയ്തീടുമാറില്ലതുമല്ല
വല്ലഭനാം പാതി നിജവല്ലഭയെന്നല്ലോ
ചൊല്ലീടുന്നു പാരിലിതു ചൊല്ലേറുന്ന വീര
തെല്ലു കൃപയില്ലയോ നീ ചെല്ലടുത്തു കിന്നു
വല്ലവിധവും നിൻ കരപല്ലവത്തിലാക്കി
വില്ലാളിവീര കൊണ്ടിങ്ങു മെല്ലവേ പോന്നിടാം
മല്ലീശതുല്യ മടികൊല്ല കല്യാണാംഗ
തിങ്ങീടുന്നൊരാശയാമൊഴിഞ്ഞതിങ്ങിനെകേ
ട്ടങ്ങുപോയനേരമൊട്ടുകനു നിന്നു മാനം
പോയതു കണ്ടിട്ടതിനെ സായകേന കൊന്നു
മായമെന്ന്യേ പോരുംപോളു മായാസീതയാകും

ജായയെക്കൊണ്ടു ദശവദനൻ പോയ ശേഷം
ആയതാക്ഷിയെയന്വേഷിച്ചായവരന്നേ പോംപോൾ
പക്ഷിപുംഗവൻ തനിക്കു മുക്തിയും കൊടുത്തു
സത്വരം കബന്ധനേയും മൃത്യുപുരി ചേർത്തു
അദ്രിവരോപരി വാണ മിത്രപുത്രനാകും
സുഗ്രീവനോടൊട്ടു തമ്മിൽ സഖ്യവും ചെയ്തേറ്റം
ഉഗ്രനായ ബാലിയേയും നിഗ്രഹിച്ചു രാജ്യം
വ്യഗ്രതകൂടാതെ ഭാസ്കരാഗ്രസുതനായി
നൽകിയംഗുലീയം വായുനന്ദനൻ വാങ്ങീട്ടു
വൈകിയാതെ ലങ്ക പുക്കു വൈദേഹിയെക്കണ്ടു
വൃത്താന്തം ഭേടിച്ചോത പേടിയും കൂടാതെ
ചാടിക്കടന്നോടി മോദത്തോടു വന്നു ചൊന്ന
വാർത്ത കേട്ടുടനെ താനും ചീർത്ത കോപത്തോടെ
മാർത്താണ്ഡാത്മജാതിയായ മർക്കടന്മാരോടും
പാർത്തിടാതാഴിയിൽ സേതു തീർത്തു ലങ്കയിൽ പോ-
ശ്ശീത്തിയോടു രാവണാദി രാത്രിഞ്ചരൌഘത്തെ
മാർത്താണ്ഡാത്മജപുരത്തിൽ ചേർത്തു ജനകജയെ
ആർത്തിയിൽനിന്നാശു കരയേറ്റിയാദരിച്ചു
താർത്തേന്മൊഴിയാം ജനകപാർത്ഥിവസുതയെ
ധൂർത്തിൽനിന്നു കാത്തയോദ്ധ്യാധാത്രി ചേർത്ത വിദ്ധ്യ-
വാരിധിയാകുന്ന രഘുവീരസോദരൻ താൻ
പോരാടേണമെങ്കിലിഹ ദോർദ്ദിടുക ക്രൂര
ലക്ഷ്മണനിദം പറഞ്ഞു തൽക്ഷണമെന്നതോ-
രക്ഷിതിയിൽ നിന്നു ശരീരമങ്ങരു ശുരോ

കാലപുരി പോകയിതു കാലമെന്നയച്ചു
കാലംപുക്കയോദ്ധ്യ ശൌൎയ്യശാലിയാം സൌമിത്രി
ഉല്ലലാക്ഷിക്കന്നു രണ്ടു ബാലകരുമുണ്ടാ-
യപ്പൊഴുതശലവരം കുലശരൊന്നിവർ
അപ്പുത്രന്മാൎക്കു മുനി വിദ്യയും പഠിപ്പി-
ച്ചപ്പുരിയിൽ വാഴ്കയെന്നനുഗ്രഹവും നല്കി
ചാപബാണങ്ങൾ മുനി കൊടുത്തു ബാലന്മാൎക്കും
ഭൂപതിസുതർ വനത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചീടുമ്പോൾ
ഘോട്ടുകാർ പലരൊത്തു കാട്ടൂടെ വരുമ്പോൾ
വാട്ടമെന്യേ ചെന്നടുത്തു ഭൂപതി സുതന്മാർ
ഘോട്ടുകാരെ നിങ്ങളിതിൽ പാതി തന്നല്ലാതെ
കാട്ടൂടെ ഗമിപ്പതിന്നയക്കയില്ല ഞങ്ങൾ
കേട്ടു കോപം പൂണ്ടുടനെ ഘോട്ടുകാർ പറഞ്ഞു
നാട്ടുവാഴി രാഘവന്നു കാഴ്ചവെപ്പതിന്നായ്
ഘോട്ടുകൊണ്ടു പോണു ഞങ്ങൾ പോകനീ വഴിക്കു
ബാലകരേ രാഘവന്റെ വാൎത്ത കേട്ടെന്നാകിൽ
കാലപുരം പുക്കിരിക്കും നിങ്ങളിരുപേരും
രാമദേവനിങ്ങു വന്നു ഞങ്ങളെജ്ജയിച്ചു
ഘോട കൊണ്ടുപോവതിന്നയക്കയുള്ളു ഞങ്ങൾ
ഘോടടിച്ചു ഭൂതലത്തിൽ തള്ളിവിട്ടു ബാലർ
ഘോട്ടുകാരുഴറി രാമൻ തന്നെയറിയിച്ചു
പണ്ടു പണ്ടേ കൊണ്ടുപോരും ഞങ്ങൾ ചില കാഴ്ച
ഉണ്ടു കാട്ടിലിന്നു രണ്ടു ബാലർ നടക്കുന്നു
കണ്ടു പിടിപെട്ടടിച്ചു കാഴ്ചയും പറിച്ചു

കൊണ്ടുപോരും ഞാനെന്നുരണ്ടു കാട്ടിലിരിക്കുന്നോർ
രാമനാമം കേൾക്കകൊണ്ടു പേടിയില്ലവൎക്കു
നാമിവിടെക്കൂടിവന്നീ വാൎത്തയുണൎത്തിപ്പാൻ
ആക്ഷിതിപതിയുമതു കേട്ടരുളിച്ചെയ്തു
ലക്ഷ്മണ വരിക നീയും കേട്ടില്ലയോ വാൎത്ത
പണ്ടുപണ്ടേ കൊണ്ടുപോരും ചോറ്റുകാരെയിന്നു
മണ്ടുമാറടിച്ചവരെ കാൎയ്യവും പറിച്ചു
കൊണ്ടു വാ നീ ലക്ഷ്മണനെയെൻ വില്ലുമമ്പുമിപ്പോൾ
കണ്ടുകൊൾക കാലരാജ്യം വാഴുമിന്നവരും
എന്നനേരം മാരുതിയും ലക്ഷ്മണനുമൊപ്പം
വന്ദനവും ചെയ്തു ഞങ്ങൾ പോവതെന്നു ചൊല്ലി
യാത്രയുമയച്ചനേരത്തോടി കപിവീരൻ
മാത്രയൎദ്ധംകൊണ്ടു ചെന്നു ബാലകരെക്കണ്ടു
ചീൎത്ത കോപത്തോടെയവരോടു യുദ്ധം ചെയ്തു
മുഷ്ടിയുദ്ധം ചെയ്തവനെക്കുട്ടികൾ പിടിച്ചു
കെട്ടിയിഴച്ചങ്ങു കൊണ്ടുപോയി ദേവി മുമ്പിൽ
പുഷ്പകെട്ടുകെട്ടി കൊണ്ടു കാഴ്ചയായി വെച്ചു
അംബികേ നീ കേൾക്ക കൊട്ടും കാനനത്തിന്മദ്ധ്യേ
നമ്മോടെതിര വാനരൻ വന്നൊരു യുദ്ധം ചെയ്തു
ദുൎമ്മതിയായുള്ളവനെക്കൊൽവതിന്നു ഞങ്ങൾ
അംബതന്നിയോഗം വേണമെന്നു കൊണ്ടുവന്നു
സാരസാക്ഷി സീത ചെന്നു നോക്കീടുന്ന നേരം
മാരുതിയെക്കണ്ടപ്പോഴു കണ്ണുനീരൊലിച്ചു
പെട്ടപാടു ചൊൽവതിന്നരിക്ക പണി പാരം

ബാലരെയെൻ താതനു സമീപമാറൊ നിങ്ങൾ
ചാലവെയഴിച്ചു വന്ദിച്ചീടുവിൻ വൈകാതെ
ദുഷ്ടനാം ദശാസ്യനെന്നെക്കട്ടുകൊണ്ടുപോയി
പട്ടിണി കിടത്തി ലങ്കതന്നിൽ കൊണ്ടെവെച്ചു
അന്നവിടെ വന്നു ലങ്കാരാജ്യമൊക്കെച്ചുട്ടു
ഉന്നതനാം രാവണന്റെ വീര്യം കരിച്ചു
എന്നവനെയെന്നറിഞ്ഞു കിട്ടി ബാലന്മാരേ
മാതൃവാക്യം കേട്ടഴിച്ചു മാരുതിയെ ബാലർ
സാദരമവന്റെ കാല്ക്കൽ വീണു നമസ്കാരം
ചാപലശീലന്മാരേ മഹാമതേയിതെല്ലാം
ബാലരായ ഞങ്ങളറിഞ്ഞീലയൊട്ടുമയ്യോ
ചാലവെ നമസ്കരിച്ചു ദേവി പാദപത്മം
വായുപുത്രൻ വന്ദനം ചെയ്യാവോളം വണങ്ങി
അപ്പൊഴുതേ ലക്ഷ്മണനെക്കണ്ടു ബാലന്മാരും
തൃപ്പദയുഗ്മം നമിച്ചു വന്ദനവും ചെയ്തു
അപ്പൊഴുതേ വന്നു ഹരി രാമനോടു ചൊല്ലി
രാമദേവൻ താനുമന്നു വേഗമെഴുന്നെള്ളി
മാരുതിയെക്കണ്ടു വാർത്തയൊക്കെയറിഞ്ഞു ചെയ്തു
മാരുതിനിയോഗത്താലെ ഭൂമിയും പിളർന്നു
ഭൂമിപുത്രി ഭൂമി തന്നിൽ പോയ്മറഞ്ഞാളപ്പോൾ
ബാലരേയുംകൊണ്ടു രാമൻ പോന്നു തൻപുരിയിൽ
മംഗലം വരുവതിന്നായ്വാണീടുന്ന കാലം
സംഗതികൂടാതെ തമ്പിതന്നെയും വെടിഞ്ഞു
ലക്ഷ്മണൻ വെടിഞ്ഞുപോയ ദുഃഖമോടു രാമൻ
ഇക്ഷിതിയിൽ വാഴ്കയില്ലയെന്നുറച്ചു പിന്നെ

സത്വരം ഭരതനും പടജ്ജനവുമൊപ്പം
ശേഷമാം മുനിവരന്മാരംബരമാതരെല്ലാം
എന്നുവേണ്ടയോദ്ധ്യതന്നിൽ വാഴുമവരെല്ലാം
ചെന്നു സരയൂനദിയിൽ മുങ്ങിയെഴുന്നീററു
എന്നേരമംബരത്തിലുള്ള വാർത്ത ചൊൽവാൻ
ഇന്നു പണിയെന്നതു നമുക്കു പറയാവൂ
സ്യന്ദനങ്ങളുമംബരത്തിലൊക്കവേ നിറഞ്ഞു
അന്നേരത്ത പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടു വർഷവും തുടങ്ങി
മന്ദമന്ദം താണു വന്നു സുപർണ്ണയാനമപ്പോൾ
എന്നതു കണ്ടവരും കേറി യാനംതന്നിൽ
സുന്ദരിമാർ ഗന്ധർവ്വസ്ത്രീമാരു പാട്ടും കൂത്തും
ഗന്ധർവ്വന്മാർ വാദ്യവും തുടങ്ങിയതുനേരം
അപ്രകാരം രാമദേവനുമെഴുന്നള്ളി.

ഉത്തരരാമായണം കഥാതിപ്പാട്ടു സമാപ്തം.

പാതാളരാമായണം.

കുറത്തിപ്പാട്ട്.

കാമവൈരിതന്റെ തിരുമുമ്പിലതിമോദാൽ
കാതരത നീക്കി വിളയാടിനോരു തത്തേ
മാമ്പഴമിതാദികളെ ഭക്ഷണവും ചെയ്തു
ആമയം കളഞ്ഞു പുനരാമോദമോടേററം
താമരവിലോചനൻ ചരിത്രമതു ചൊൽക
തച്ചരിതം കേൾക്കയിലൊരാനന്ദമുള്ളിൽ
സന്തതം മുഴുത്തു ചമയുന്നു കിളിപ്പെണ്ണേ
പത്മജനും ദേവകളും പാൽക്കടലിൽ പുക്ക
ശാർങ്ഗിവീതൻ കാന്തനോട് ഖേദമുണർത്തി
വന്ദനങ്ങൾ ചെയ്തപൊഴുതാദിദേവൻ ചൊന്നാൻ
മന്ദതകൾ തീർപ്പതിന്നു മാനുഷനായ് ഞാനും
രാക്ഷസരെ നിഗ്രഹവും ചെയ്തു നിങ്ങൾക്കെല്ലാം
രക്ഷണം കഴിപ്പതിന്നു സംശയമതില്ലാ
എന്നരുളി നാഥനും മറഞ്ഞതിന്നശേഷം
ഇന്ദിരാപതി പുരമയോദ്ധ്യയതിൽ വാഴും
മന്നവനാം പംക്തിരഥപുത്രനായ് ഭവിച്ചു
തത്സഹരായി മൂന്നു ബാലരും ജനിച്ചു
തത്സഭയിൽ മോദമോട് മന്നനും വസിച്ചു

കൌശികനുമപ്പൊഴുതയോദ്ധ്യയിൽഗമിച്ചു
കൌതുകം കലൎന്നു നൃപവീരനോടുരച്ചു.

ഇരട്ടി.

കഴിഞ്ഞും യാഗത്തെ മുടക്കും ദുഷ്ടരെ
വധിച്ചു കൊൾവതിന്നായി കരുണയോ-
ടയിതരിക നിന്നുടെ സുതനാം
രാഘവൻതന്നെ ദശരഥൻ പുനരിതു
ഗ്രഹിച്ചുള്ളിൽ പെരികെ താപം പൂണ്ടു
നിജഗുരുവായ വസിഷ്ഠൻ തന്നുടെ
നികടേ ചെന്നതിതാപാൽ
മുനിവചനങ്ങളുണൎത്തിച്ച നേരം
മുനിയുമൊന്നരുൾചെയ്തു കനക്കെ
താമസമരുതു പുത്രനെ കൊടുക്ക കൌ-
ശികൻ പക്കൽ തവ സുതൻ പുനരൊരു
പുരുഷനൊന്നരപ്പതിന്നതിമോഹം
തപനകോടികൾ പ്രഭ കലൎന്നൊരു
സരസിജേക്ഷണൻ രാമൻ
സഹജനായുള്ള ഫണിപതി നൂനം
ധരിക്ക ഭൂപതിമൌലേ
ഗുരുവചനങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടുടൻ
സുതരെ മോദമതാൎന്നു
കുശികപുത്രനു കൊടുത്തു കാലിണ
തൊഴുതുനിന്നതിതോഷാൽ.
ബാലരോടും കൂടവേ തിരിച്ചുടൻ മുനീന്ദ്രൻ
കാനനത്തിൽ ചെന്നപൊഴുതാശു രഘുനാഥൻ

രാക്ഷസിയാം താടകയെ നിഗ്രഹവും ചെയ്തു
തൽക്ഷണമായാഗപുരിപുക്കതും രക്ഷിച്ചു
സുന്ദരാംഗിയാമഹല്യാശാപവും കൊടുത്തു
സുന്ദരീ വിദേഹപതിനന്ദിനിയെ വേട്ടു
വന്നുപൊരുതൊരു കുഠാരായുധനെ വെന്നു
ചെന്നു നിജരാജപുരിതന്നിലങ്ങിരുന്നു
താതനഭിഷേകമതുചെയ്യുതിനൊരുക്കി
മാതൃനിജകേകയാപതിസുത മുടക്കി
രാഘവനും തന്മനസ്സിൽ താപമതു പോക്കി
രാജ്യപതി തന്റെ തിരുപാദമതു നോക്കി
വന്ദനകൾ ചെയ്തു നിജഭാമിനിയുമായി
തന്നുടെ സഹോദരനോടൊത്തഥ തിരിച്ചു
വിണ്ണവർ വന്ദ്യൻ പെരിയ കാനനേ വസിച്ചു
പശ്ചിമഗിരിക്കു പുനരർക്കനും ഗമിച്ചു
ലക്ഷ്മണനും കാത്തുനിന്നു വില്ലതും ധരിച്ചു
സൂര്യനുദിച്ചപ്പോൾ നിജകർമ്മവും കഴിച്ചു
ഭൂരിമോദാൽ ഗംഗയും കടന്നവർ തിരിച്ചു
ചിത്രകൂടംതന്നിലവർ ചെന്നുടൻ വസിച്ചു
തത്ര ഭരതാദികളെ പോവതിന്നയച്ചു
പഞ്ചവടി പുക്കു വസിച്ചീടിനൊരുകാലം
പഞ്ചദ്വയവക്ത്രനുടെ സോദരി നികാമം
പഞ്ചശരവാസിനിയാം സുന്ദരി കണക്കെ
അഞ്ചുശരമാലിനൊടു വന്നവൾ കനക്കെ
ചഞ്ചലവിലോചനനാം രാഘവൻ ശ്രവിച്ചു
കൊഞ്ചിയവൾ നിന്നു ചില വാർത്തകൾ കഥിച്ചു

വാണരിതങ്ങൾ കേൾക്കയില്ലായെന്നാവളുടക്കേ
പുഞ്ചിരി കലർന്നു രഘുനാഥനും തടുക്കേ
ലക്ഷ്മണനാമുള്ളതിൽ കോപവും മുഴക്കേ
തൽക്ഷണമസ്സുന്ദരിതൻ കൊങ്കകൾ മുറിച്ചു
രാക്ഷസി ഖരന്റെ തിരുമുമ്പിലെ പതിച്ചു
രൂക്ഷതകലർന്നൊരു രാക്ഷസർ പറക്കേ
രാഘവനും കോപമോടെ വന്നവരെയൊക്കെ
കൊന്നു വചനങ്ങൾ ഖരൻ കോപമോടു കേൾക്കേ
തന്നുടെ പടാളികളെയൊക്കവെ വിളിച്ചു!

ഇരട്ടി.

പിന്നെ വമ്പട ജനത്തോടൊന്നിച്ചു
പൊരുവാനായ് ഖരനപ്പോൾ വരുന്നതു
കണ്ടു തെരുതെരെയൊക്കെയൊടുക്കി
ജാനകീനാഥൻ കരുത്തു കൈകസീസു-
തയും രാവണസവിധേ ചെന്നൊരുനേരം
കരങ്ങൾ തങ്ങളിലടിച്ചു രാവണൻ
പൊടിച്ചു പല്ലുകളെല്ലാം● പെരിയ
കോപികൾ കലർന്ന മാരീചൻസവിധ-
മതിൽ പുക്കു പറഞ്ഞതു കേട്ടു
കനകമാനിന്റെ വിചിത്രമാകൃതി പൂണ്ടു
പരന്നവണ്ണം പോയ് ജനകനന്ദിനീ-
പതിയെ ദൂരവേയാക്കി പരമാത്മാവിനെ
എടുത്തു രാവണൻ ഗമിച്ചപ്പൊഴുതോരം
പൊരുവതിനായി വരുന്ന പക്ഷിതാൻ

ചിറകു ബന്ധനംചെയ്തു കനകനി-
ർമ്മിതമിയന്ന ലങ്കയിൽ ഗമിച്ചശിംശപാമൂലേ
കനകതുല്യയാം ജനകപുത്രിയെ
ഉഴന്തി മന്ദിരേ വാണു രഘുപതി
നിശിചരപതിമാരെ നിധനം
ചെയ്തതിമോദാൽ മണിപാഴന്ന സ്ഥല-
ത്തു ചെന്നങ്ങു തിരഞ്ഞു കാണാഞ്ഞു
താപാൽ കമലലോചനൻ സഹജൻ-
തന്നോടും നടക്കും നേരത്തു കാണാൎ
ദ്വിജവരാകൃതി കലൎന്ന മാരുതി
സുതനോടൊന്നിച്ചു രാമൻ സഹവം-
സുഗ്രീവസഹിത സഖ്യവും സരസം
ചെയ്തിതോക്കാൽ അമരേശാത്മജവധവും
ചെയ്തുടൻ അഖിലവാനരരോടും
ഒരുമിച്ചു വന്നു ജലനിധിയിൽ ചിറ-
തൊടുത്തു ലങ്കയിൽ പുക്കു നിശിചരരെ
അഖിലവും കൊന്നു ദശമുഖാത്മജനാകും
ത്രിശികഠം മുനിനാം പതിതൻ വൈരിയെ
വധിച്ചു സൌമിത്രിതാനും അഖിലരുമൊത്തു-
വസിച്ചു നാളതിൽ ദശമുഖൻ ചെയ്തതെല്ലാം
അഖിലമെന്നോടു കഥിച്ചു പൈങ്കിളി!
മടിച്ചീടാതെ നീ തെല്ലും.

കഥ ആരംഭം.

രാവണന്റെ സഖി പാതാളമതിലുള്ള
രാവണനെ നിഗ്രഹം കഴിച്ച കഥ ചൊൽ നീ

പത്തുമുഖയുദ്ധമതിൻ കൌശലവുമെല്ലാം
ചിത്രമോട കേൾക്കയിലിന്നാഗ്രഹമെനിയ്ക്കു
സന്തുഷ്ടമോട പാൽപ്പഴം ഭുജിച്ചുടൻ നിനക്ക
ചിത്തമതിലുള്ളതൊരു ദീനതകൾ പോക്കി
എന്നതിനെ കേട്ട ശുകസുന്ദരിയാൾ മന്ദം
വന്നിരുന്നു പാൽ പഴം ഭുജിച്ചരുളിച്ചെയ്തു
കേൾക്കയെങ്കിലിന്നു ഞാൻ കഥിപ്പേനൊരുവാർത്താ
ദുഃഖമതൊഴിഞ്ഞു സുഖം വന്നിടുവാനായി
പത്തുമുഖൻ ജാനകിയെ കട്ടതിനെ പേർത്തു
തത്പുണ്യനായ മുരവൈരി രമഭർത്തു
അർക്കകുലമന്നവനാം രാഘവനും ചീർത്തു
മർക്കടരും സുഗ്രീവനുമാകയവരൊത്തു
സിന്ധുജലമത്തിലെ വഞ്ചിറ തൊടുത്തു
അന്തമതി രാവണനെൻറ കോട്ടയിലടുത്തു
ചന്തമോട കോട്ടകളെ ആകവേ തകർത്തു
ചാവതിന്നു വന്നവരെ കാലനു കൊടുത്തു
മേഘശബ്ദൻ തന്നനുജൻ ആകമതികായൻ
ആഹവം തുടർന്നു വന്നടുത്തൊരു പ്രഹസ്തൻ
കോപമോട വാജിമുകളേറി ത്രയവക്ത്രൻ
ചാവതിന്നു കുംഭനും നികുംഭനുമകമ്പനൻ
പേപെരുത്ത കുംഭകർണ്ണൻ മുമ്പിൽ മകരാക്ഷൻ
നാമിനിയിരിയ്ക്കരുതു എന്നു വിരൂപാക്ഷൻ
പോക പോക എന്നു ചൊല്ലി വമ്പൊട ധൂമ്രാക്ഷൻ
വൈകരുതു പോരിനാഥ എന്നവനുന്മത്തൻ
വൈകുവതിനെന്തു ബന്ധം എന്നനുജൻ മത്തൻ

വെല്ലുവതിനുണ്ടു ഛമ എന്നു മഹാപാൎത്ഥൻ
കല്യമതിയായ ജനമൊക്കെയൊരുമിച്ചു.

ഇരട്ടി.

തിങ്ങുന്നിരുപുരസേനകളും തമ്മിൽ
അൎണ്ണവംപോലെ കാണായി
അൎജ്ജുനന്റെ സേനകൾ കൈക്കൊ വരുന്നൊരു
വൎണ്ണം വിഭീഷണൻ കാണായി
മൊട്ടുവാഴത്തടിയൻ കുംഭകൎണ്ണനെ
പൊന്നൻ കരങ്ങുകൾ കാണായ്
ഖണ്ഡിച്ചു മൎക്കടർ രാക്ഷസർ തൻതല
എണ്ണമില്ലാതോളം ചൂഴായ്
പുണ്ഡരീകാക്ഷൻ ഭഗവാനോടു പൊരാൻ
പൊൎണ്ണന്മാർ നിരകൾ വന്നായി
പണ്ഡിതന്മാർ നിരകൾ വന്നു ഗമിച്ചൂടോ
അൎണ്ണവ നാണം വരായി
എണ്ണേടാ നിങ്ങടെ അൎജ്ജുനന്റെ പത്തു ശി-
രസ്സുകളും വിണ്ണിലൊന്നായ്
ഭിണ്ഡിപാലാദികൾകൊണ്ടു ഖണ്ഡിച്ചുടൻ
വിണ്ണിലാക്ഷണത്തും പാരായ്
കണ്ണുകൾ രണ്ടുമേ ചോരയെടാ നിങ്ങടെ
പൊണ്ണത്തപ്രവൃമിന്നു പാഴായി
എണ്ണി എണ്ണിത്തടികൊണ്ടടിച്ചൊക്കെയും
മുണ്ഡനാഞ്ചെയ്യത്തും പാരായ്.

ശ്ലോകം നാട്ടരാഗം.

പൊൽത്താർമാനിനി നായകൻ ദശഗളൻ
മേഘോപമശ്ശൂർപ്പിതൻ
ഉഗ്രൻ നൽഘടകർണ്ണനാം സഹജനാം
കുംഭോദരൻ കുംഭനാം
ചിന്താം ചിത്രവരും പ്രഹസ്തതുതിയ
വക്ത്രാദിവീരാദിയും
മൃത്യുഗ്ഗേഹനിവേശമാക്കമഖിലാൻ
നാഥന്നു സൌമിത്രിണാം.

കുമ്മിപദം.

ഇങ്ങിനെ ചൊല്ലിയ മർക്കടരും പുന-
രൊന്നായടുത്തു രണം തുടങ്ങി
ഭംഗിയിൽ വന്നുള്ള രാക്ഷസസേനയെ
ഭംഗം വരുത്തി യമന്നു നൽകി
കുംഭനെന്നുള്ളവരവ്വിധം വാന-
മുമ്പനാം സുഗ്രീവൻ താനടുത്തു
കമ്പംവരുത്തിച്ചവിട്ടിയവൻ തല
ഖണ്ഡിച്ചു വാനവർ നാട്ടിലാക്കി
മാരികണക്കെ ശരം പൊഴിച്ചവരും
മായാവിയാം മകരാക്ഷൻ തന്നെ
മായാമയനായ രാമൻ തിരുവടി
മാരണം ചെയ്തിതു മംഗലമായ്
വില്ലും കലച്ചു വരുമതികായനെ
നല്ലനാം സൌമിത്രിതാൻ വധിച്ചു
സ്വർല്ലോകവാസിയാക്കിടിനാൻ ദേവകൾ-
ക്കെല്ലാർക്കുമാപത്തു തീർത്തിനാൽ

ആയിരം പാരമാം ലോഹശൂലത്തിനാൽ
ആയാസം പാപവന്മാർ ചേൎത്തു
ആഹവത്തിന്നൊടുക്കം കാമികളൊന്നൊ
രാഘവൻ കൊന്നു പാലിച്ചു ലോകം
അന്തമില്ലാതെ ശരങ്ങൾ തൂകിവരും
ചെന്താർശരാസമനിന്ദ്രവൈരി
തൻതല ഖണ്ഡിച്ചു സൌമിത്രി താനതി
സന്തോഷമോടു വസിച്ചുവിടെ
വാൎത്തയറിഞ്ഞു ദശമുഖനും
ആൎത്തുവിളിച്ചു കരഞ്ഞുടനെ
ചീൎത്തു ജയിപ്പതിനെളുതായുപായങ്ങൾ
പേൎത്തു നിനച്ചു ഉടനെ മനം
ഞാനുപൂൎവ്വപാതാളലോകമതിൽ മമ
സോദരമാം രാവണൻ താൻ നിനച്ചാൽ
അന്നമിരാമനാക്കും കപികൾക്കും
ബന്ധനമാൎഗ്ഗമിന്നതിനാൽ
ഇത്തരമോൎത്തു ധരിച്ചു ദശാനനൻ
പത്തനെ മേവുംവിധൌ
സത്താപമന്നുമിച്ചക്കാമന്നോരം
പാൎത്തതാൽചെയ്തിതു രാമചന്ദ്രൻ
അസ്തമനത്തിന മുമ്പെയൊടുക്കിയ-
തെല്ലാം മതിമതി ഇന്നു നാം
സന്നൂസമാനരായ് ഹന്നൂപരാക്രമൻ
പന്ത്രായുധനെ വധിച്ചിടാം നാളെ.
ഇപ്രകാരമാലോചനയും കൊടുത്തു രഘുനാഥൻ

ക്ഷിപ്രമോടു ഭക്തിപൂർവ്വം സന്ധ്യയും നമിച്ചാൻ
അപ്പൊഴുതെ വായുസുതൻ കോട്ടയും ചമച്ചാൻ
അന്നവിടെ രാമദേവൻ തമ്പിയുമായ്പ്പാർത്താൻ
അന്നിശിയിൽ പംക്തികണ്ഠനൊന്നു പുനരോർത്താൻ
അന്നു ഗ്രഹിച്ചു പാതാളത്തു രാവണനേർത്താൻ
വന്നവനും നിന്നു ദശവക്ത്രനെ വന്ദിച്ചാൻ
കൊണ്ടൽവർണ്ണനായ രാമൻതന്നുടെ ശരത്തെ
കൊണ്ടുവാനന്നു ഭവിച്ചിട്ടു മരണത്തെ
ഇണ്ടലോടഥ ധരിപ്പിച്ചുള്ള വിഷമത്തെ
കണ്ടതുകൊണ്ടത്ര മൂർത്തി ചൊന്ന വചനത്തെ
മെല്ലവേ ഗ്രഹിച്ചു സഖി ചൊല്ലി വിരവോടെ
തെല്ലുമൊരു ഭീതിയിതുകൊണ്ടുവരാവില്ല
ഇന്നു നിൻ ശത്രുക്കളായ മായാനരന്മാരെ
ചെന്നുകൊണ്ടുപോയി ഞാനും വീരരന്മാരെ
കൊന്നു ഭദ്രകാളി ബലിനൽകാമിന്നവരെ
എന്നു പറഞ്ഞനന്തരം താനെ പാദചാരെ
വന്ദനവും ചെയ്തുകൊണ്ടു സത്വരം ഗമിച്ചു.

ഇരട്ടി.

ലങ്കേശസന്നിധൌ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു
ഹുങ്കാരമോടവൻ പോകേ
ശേഷവും കാലവിളംബങ്ങളുംകൂടാതെ
ലോകമന്ത്രിമാരെയാകെ
വരുത്തി സത്വരം അയച്ചു ലങ്കയിൽ
കരുത്തനാമവരാകെ
രാത്രിയിൽ വന്നവർ മായാനിദ്രപരായ്

പെരുത്ത യത്നങ്ങളാ നോക്കെ
പോരാഞ്ഞു രാവണൻ താനും പുറപ്പെട്ടു
ആരാഞ്ഞു നോക്കി ചുറ്റുകെ
പരന്ന വൻപടക്കൂട്ടവും കോട്ടയും
സരസാ കണ്ടുകൊണ്ടീടുകെ
മാരുതിതന്നുടെ കോട്ട കടപ്പുറം
എങ്ങിനെ എന്നവരോക്കെ
ചന്ദ്രഹാസായുധൻ തന്നുടെ സോദര
വേഷവും പൂണ്ടുകൊണ്ടീടുകെ
ചെന്നാനരാമനുടെ നാമവും കൂപ്പിട്ടു
ഉൾപ്പുക ചെന്നു പുക്കുകെ
മായനരന്മാരെ കണ്ടെത്തിയുടൻ
മായാവി താനും ഗമിച്ചു
മായമകന്ന വിഭീഷണനാം അതാ
വായുസുതനെ വിളിച്ചു
മാനസം ഭിന്നിച്ച പവമാനാത്മജനാം
കണ്ണിച്ചു കോട്ടയിലാകെ
പക്ഷതിഗോത്മജനാമാം സുതനൊന്നും
കാണാഞ്ഞുഴന്നോരു നേരം വീകെ
വൈകമൊന്നപി മാരുതിയന്നേരം
ഐക്യമൊന്നുടൻ നോക്കെ
കിഷ്കിന്ധാധിപനാം സുഗ്രീവനമത്രു
കേട്ടു വിഷണ്ണനായോകെ -
നേരാർക്കുതന്നിൽ കിടക്കും പടജ്ഞനാം
ദരകെ എണീറ്റു നിരക്കെ
പാർശ്വയിൽ നമ്മുടെ ദുരിതലക്ഷണം

എന്നവരാർത്തു വിളിക്കെ
രാക്ഷയിലെത്ര വിചിത്രമെന്നു ചില
മർക്കടർ പാർത്തു വിയർക്കെ
കഷ്ടതകൾ നമുക്കിന്നു ഭവിച്ചതും
ഒട്ടല്ല ചൊൽവതിനൊക്കെ
ദുഷ്ടനാം രാവണൻ പെട്ടെന്നു വന്നിനി
ഒട്ടല്ലഹമ്മതി ചെയ്യും
ഒട്ടുമതിനൊരു ഭംഗമിന്നവരാ
പെട്ടപാടും വൃഥാ തിന്നു
നാട്ടുവാസം ഇടിവെട്ടും കണക്കായി
നാളെ നാമപുത്രനാം ചൊല്ലി
നോക്കുക ഇന്നവൻ പാതാളലോകവും
കാക്കും ജനത്തെയും മെല്ലെ
നൊടിയിടകൊണ്ടങ്ങൊടുക്കി വീരനാം
രാവണൻതന്നെയും കൊല്ലും
ശുദ്ധമായുള്ളൊരു പാതാളലോകത്തി-
ന്നൂടുവഴിയറിയട്ടെ
പെട്ടെന്നവിടമൊഴിച്ചു ലങ്കാപോലെ
ഭസ്മീകരിപ്പാൻ വരട്ടെ.

ഇങ്ങിനെ വായുതനയൻ തിങ്ങിന കോപത്താൽ
ഭംഗമൊരാതുള്ള വാർത്ത ചൊൽവതിനൊക്കെ
മംഗലസോദരൻ വിഭീഷണനാം ചൊന്നാൻ
ശംഭുസുതൻ ഭഗവാനിന്നു വരമെന്നാൽ
ശംഭുവരാവക്രമിന്നു ഭേദിപ്പതിലിന്നാൻ
ദിനകരാമിച്ചുള്ളവു പ്രാണനെ ത്യജിപ്പൂൻ

സാദരം നീ പോകമെങ്കിൽ മാർഗ്ഗവും ഞാൻ ചൊൽവൻ
സിന്ധുതന്നിലുണ്ടൊരു പങ്കജമതിന്നാൽ
സാധുഗുണശീലനാകും നീ ഗമിക്കിൽ കാണുമാൻ
സാഹസമേറെ വേണം അവ്വഴി ഗ്രഹിപ്പാൻ
എന്നുമൊഴി കേട്ടനേരം വന്ദനങ്ങൾ ചെയ്താൻ
ഇന്നു നിശി പോയന്നാലും മുൻപിൽ വരുവൻ ഞാൻ
വന്നതില്ല മാസമൊന്നാകിൽ മമ ജീവൻ
ചെന്നു കാലരാജ്യമേ വാഴുന്നു എന്നറിക
ഇത്തരം പറഞ്ഞു രാമഭൃത്യനും ഗമിച്ചു
സത്വരമീ വൻപടങ്ങളങ്ങളൊരുമിച്ചു
രാമജയ രാമജയ എന്നവർ ജപിച്ചു
താരണാദിവാസികളായ ദേവകളും സ്തുതിച്ചു.

ഇരട്ടി

ഹരിഹരി ഹരി ജയജയജയ
കരുണാ സാഗരസിന്ധോ
മരിമരിമരിപാതാളരാവണൻ
എരി എരി പാരിന്നു
പരിപരിപരിപാലിക രാഘവാ
പുരിപുരി സുരലോകം
പതിപതിപതി അയോദ്ധ്യാധിപതി
ഗതി തരിക നീ വന്നു
ഇത്തരം രാമസങ്കീർത്തനം
സത്വരമുത്തമൻ മാരുതി ചൊന്നു
സത്വരം വാരിധിതന്നിലൂടെ
ഗമിച്ചൊരുക്കെത്തിരഞ്ഞവനന്നു

പതമജം അണ്ണവം തന്നിൽനില്ക്കുന്നതു
അങ്ങഥ കണ്ടവൻ നിന്നു
ഭാസ്കരരശ്മികളില്ലാത്ത രാത്രിയിൽ
പങ്കജം മുകളമായുണ്ടു
ദിനകരദേവനൊ ഉദിച്ചഥ
ദീനത പാരമുടൻകൊണ്ടു
സൂൎയ്യദേവദേവനാം മനോരത്തു
വൈകം വന്നുദയം കണ്ടു
പരിചിൽ വികസിതമുകളമനോരം
സരസാ ചെന്നതിൽക്കൂടെ
വിരവാം മാരുതി ഗമിച്ചു
കീഴ്പോട്ടു ഭൂമിശിഖികളിൽക്കൂടെ
കടത്താൻ തകൎത്തുപോകവെഴില്ലൊരു
കോട്ടപ്പുരയതും കണ്ടു
തെരിക്കന്നവിടം കടപ്പതിനായി
നടന്നു മടികം പൂണ്ടു
വീരപരാക്രമനായ മത്സ്യാത്മജൻ
പെരുത്ത കോപവും പൂണ്ടു
വരുന്ന വരവു കണ്ടു മരുൽസുതൻ
മെല്ലവെയൊന്നു വിരണ്ടു
കരുണവെടിഞ്ഞ മത്സ്യപുത്രനാം
പരിചിലെടുത്തു മെല്ലെ
കടപ്പാനിപ്പരിതന്നിൽ ബന്ധം
നിനക്കെന്തടാ വാനരകീടാ
കാട്ടുകരണൻ നീ ഏകനോ വീരനോ

ഓടെടാ മർക്കടവീരാ
ചാട്ടംപിഴക്കയാൽ കൂട്ടംപിരിഞ്ഞു നീ
ഓടി ഗമിച്ചതോ മൂഢാ
പാട്ടിൽ വരുത്തുവനെന്നു പറഞ്ഞുടൻ
ചാടിക്കുതിച്ചൊരുനേരം
നില്ലെടാ നിന്നുടെ പ്രൌഢതയൊക്കയും
അടക്കടക്ക നീ എന്നു
ഉച്ചിച്ചുമർപ്പിച്ചു മാരുതി പിന്നെയും
തിട്ടമൊടടുത്തു മെല്ലെ
പാട്ടിൽ വരുത്തുവനെന്നു പറഞ്ഞുടൻ
കടിച്ചു പല്ലുകളെല്ലാം
പിടിച്ചു തങ്ങളിൽ തുടങ്ങി യുദ്ധവും
മോടികലർന്നിതു പോരും
ചാടിയുമോടിയും കൂടെക്കുതിക്കയും
മാടിവിളിക്കയും കൂടെ
തട്ടിയും മുട്ടിയും തലകൾ തങ്ങളിൽ
കൊട്ടി മടക്കയും പിന്നെ
കൂടെക്കൊടുക്കയും പാടേ വിയർക്കയും
മുഷ്ടിയുദ്ധം ബഹു ചിത്രം
കെട്ടില്ല പാട്ടിലുറപ്പതിനിന്നിഹ
പെട്ടപാടും ഏറെയുണ്ടു
കെട്ടോരമവർ തമ്മിൽ പൊരു-
തിട്ടമാർക്കൊരു ജയമില്ല
ചടഞ്ഞു മാരുതി താടിയിൽ വിരലും
കൊടുത്തു മെല്ലവേ കേട്ടു

ഇന്നു നിൻ കുലവും താതമാതാക്കളും
നിന്നുടെ നാമവും ചൊൽക
എന്നതു കേട്ടു പറഞ്ഞു മത്സ്യാത്മജൻ
നന്ദിയോടാദരപൂർവ്വ്വാൽ.

വാനരകുലോത്തമനാം മാരുതിയാം ധീമാൻ
മാനവനാം രാഘവന്റെ ദൂതനായയോദ്ധ്യനാം
മാനിനിയാം സീതയെത്തിരവാനായി വന്നാൻ
ദീനതകൂടാതെ വൻകടൽ കടന്നുപോയാൻ
കായമതു തന്നിൽനിന്നു ബീജവും ജനിച്ചു
മായാജലം സിന്ധുതന്നിൽ വന്നുടൻ പതിച്ചു[1]
മത്സ്യരാജ്ഞി അന്നതിനെ ഭോജനം കഴിച്ചു
മത്സ്യാത്മജനായിവിടെ ഞാനുത്ഭവിച്ചു
ഹസിതമോടന്നു കടൽത്തീരേ ഞാൻ വസിച്ചു
തൽസഖിയായുള്ള വായുദേവനും കൊതിച്ചു
ഉത്സംഗേ ചേർത്തന്നെയവൻ തൻമടിമേൽവെച്ചു
മൽപ്രീതികളൊക്കെയുമവനങ്ങനുഷ്ഠിച്ചു
തുഷ്ടിയോടു ഞാനിവിടെ പാർത്തിരുന്ന കാലം
ദൃഷ്ടിയിൽ കാണായിവന്നീ രാവണനൊരുന്നു
ഇഷ്ടമോടു വന്നവനെന്നരികിൽനിന്നു
തന്നു തന്റെ രാജ്യമതിൽ വന്നു വാഴ്ക എന്നു
ഇമ്പമോടു ചൊൽവതിനെ കേട്ടു ഞാനും വന്നു
ഇപ്പുരത്തിലുഗ്രമായ കോട്ടതന്നിലിന്നു
ഇപ്രകാരം ഞാനുമിങ്ങു വാണീടുന്നു മോദാൽ
ഇത്തരം മത്സ്യാത്മജന്റെ വാക്കുകളെ ശോഭനാൽ
സത്വരം ശ്രവിച്ചുടനെ മാരുതിയും മോദാൽ

ഉത്തമനാം രാമദേവൻതന്റെ ഭക്തന്മാരിൽ
ഭൃത്യനായ ഭൂതനൊന്നറിക നീയുമെന്നെ.

ഇരട്ടി.

സുഗ്രീവനാകിയ വാനരേന്ദ്രൻതന്റെ
അഗ്രെ വസിപ്പവരായി
ഉഗ്രത ഏറിയ മന്ത്രിമാർ നാലുണ്ടവരിൽ
വച്ചിന്നു ഞാൻ മുമ്പൻ
അഗ്രജനാകിയ ബാലി കപിശേഖ..
നഗ്രനാട്ടീന്നുപൻതന്നെ
ഞാനവൻതന്നുടെ മന്ത്രിയായുള്ളോരു
വാനരൻ വായുതനയൻ
ഹനുമാനെന്നുള്ള പൂർണ്ണനാമവും
ഇന്നു മറ്റാർക്കുമുണ്ടാകാ
മാനംകെടാതധിപൻ തന്നെയൊട്ടകലവോൻ
രാഘവരോടും തിരിച്ചു
ശക്തരായുള്ളോരു രാക്ഷസസേനയെ
പോർക്കളംതന്നിൽ വധിച്ചു
തക്കമറിഞ്ഞിന്നു പാതാളരാവണൻ
വെക്കമപ്പുരിയിൽ വന്നു
ലക്ഷ്മണരാമന്മാരെന്നുടെ കോട്ടയും
ഉൾപ്പുക്കു ചെന്നു പതുക്കെ
ശീഘ്രമായി ദേവന്മാരെയെടുത്തുടൻ
ദുർഘടനായിങ്ങു ഗമിച്ചു
ധിക്കാരം ചെയ്യുന്ന വീരനെ ഇന്നു ഞാൻ
കൊൽവതിനായിട്ടു പോന്നു
നന്നാ നാ വരികാ മത്സ്യനാ ഇന്ത്യതാ

നന്നനന്ന ബാഹുചിത്രം ആനന്ദമാനനായ്
നന്ദനനോ മന്ദം പിടിച്ചു പുൽകിയനേരം
എന്നുടെ അച്ഛനെന്നാകിൽ ഇന്നനിജ
വിശ്വരൂപസ്വരൂപവും കാണ്ടം
അന്നുമുതൽസുതൻ നന്ദനൻ കാണവെ
നിജാകൃതിവേഷംകാട്ടി അടിമലർകൂപ്പി
സ്തുതിച്ചു സുതനും ഏറിയ കേളികൾ ചെയ്തു
അകത്തു കടന്നു മാരുതിയപ്പോഴേ തകൃത്തു
കണ്ടവരൊക്കെ അതികൃശതരംപൂണ്ടൊരു വാനര
നാധികസുന്ദരൻ താനും അരിയവെല്ലുവാൻ
പണികളൊത്തുടൻ പെരിയവീരനും
തോഷാൽ അവിടെയുള്ളൊരു പെരിയ
ശാലയിൽ അകമേ ചെന്നു വസിപ്പാൻ
അന്നേരം മാവണസോദരി കുംഭവും വഹിച്ചു
വരുന്നതും കണ്ടാൻ അകമേയുള്ളൊരു
വാർത്തകൾ പലവിധകലമ്പിപ്പോവതും കേട്ടാൻ
അരികെ ചെന്നുടനവളോടുമായി
അധിക വൈകൃത്യവും വീണ്ടാൻ അവളുമവ-
രോടറിഞ്ഞു ലഘുവിൽ സരസാ കേണു പറഞ്ഞു
അതിനൊരു പണി മാരുതിയന്നേരം
അംഗനാതന്നോടു ചൊല്ലീ അധികസുന്ദര
വായുതനയന മണ്ഡൂകവേഷവും പൂണ്ടു
അവളുടെ കുംഭമെടുച്ചു ജലമൊട്ടു
വഹിച്ചു നടയുംകൊണ്ടു അകത്തു ചെന്നവൻ
പാടി വെള്ളിയതിൽ അരിലവിസ്മയത്രപൻ

ആനന്ദമോടങ്ങു ചെന്നു വാനരവീരൻതാൻ
അധിപതിയായുള്ള മായാരൂപന്മാരെ കണ്ടാൻ
അതും ഗ്രഹിയാതെ പൂട്ടുതാഴികളെ ദാസൻ
അകലം വെടിഞ്ഞു ഭൂമിദേവികളിൽ വീരൻ
ഹാനികൂടാതങ്ങുറക്കി ആസ്ഥയോടു പിന്നെ
ആലംബനം കൂടാതെ കണ്ണുറങ്ങുന്നു
ആസകലവും തിരഞ്ഞു പുല്ലോടവുമൊന്നു
ആവരണങ്ങളൊക്കയും തകർത്തവൻ നടന്നു
ആയാസങ്ങൾ തീർത്തിനം പകപങ്ങളും തിന്നു

ഇരട്ടി

ചാടിയുമോടിയും പാടിനടന്നും
കാട്ടിലൊളിച്ചുമുടനെ ചെടികൾ തൊടികൾ
തടികൾ തന്നിലും തടത്തിൽ കേറിനടന്നും
പടികൾ മടികൾ കൊടിമരങ്ങളിൽ
ചാടിയിരുന്നു കടന്നും പൊടിയായുള്ളോരു
വൃക്ഷശാഖകളിൽ കൊടിപോൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നും
തട്ടുകൾ മേടകൾ പാഠശാലകൾ
കേറി തകർത്തുപലരെ കൊടിമാരണനിരിക്കു
മാനവരൊ വാടിമതിമൂർച്ഛിതന്മാർ വാടിയ
ഉടലും റോടിയുമേറും കൊടിയവരവര്
മന്നു മടിയിലിരിപ്പോരോടി വരുന്ന പോൽ
ഇടെപ്പൂ ഭാവവും കാട്ടും മട്ടലർവേണിയാം
രാവണപത്നിയോടടുത്തു വാനരവീരൻ
മോടി കലർന്നോരോ ലീലകൾ കണ്ടവൾ

ഭൎത്താവുതന്നൊടു ചൊല്ലീ പാൎത്ഥിവ
ഇന്നു കളിപ്പാനിവനെ നീ ചെൎത്തു
തരേണമരികിൽ പാൎത്തു നിനച്ചവൻ
പെൎത്തു പിടിപ്പാനായ് പൃത്ഥിയായോടിനടന്നു
തക്കം നിനച്ചിട്ടു മാരുതിയും ബത
കൂടെ പതുക്കെ നടന്നു കാനനം
കന്നിയുമായിട്ടൊരുമിച്ചൊരെത്തു
മൎക്കടവീരൻ അന്തരം കണ്ടങ്ങു വാ-
ലാൽപിണച്ചിട്ടു സത്വരം ബന്ധനംചെയ്തു
അംബുഗിരിയിലിരിക്കും ക്രമത്തെ
പെട്ടന്നവിടെ മറിച്ചു ദുഷ്ടനാം
രാവണന്തന്റെ വിധിയതു പോലെയണ-
ഞ്ഞെരുക്കിച്ചു വെട്ടനിടിപോലെ ശബ്ദവും
കൈകൊണ്ടു രാവണൻ മാറടിച്ചുവീണു
ഹാഹാ വിധിവശമെന്നു പറഞ്ഞുടൻ
പ്രാണനുമങ്ങു ഗമിച്ചു പാതാളലോകം
ലോകരായവരൊക്കെ മാരുതി തന്നുടെ
രൂപം താനതാങ്ങാം മാരുതി പിന്നെ
നിനച്ചുടൻ തങ്ങളിൽ തങ്ങളിൽ കൊന്നു
ലോകം കൈകയൊടുങ്ങിയ നേരത്തു
പാവനൻ വായുതനയൻ താപസി ത-
ന്നുടെ നന്ദനനെ പുരി വാഴിച്ചഭിഷേകംചെയ്തു
പാൎത്ഥിവരാകുന്ന ഭഗവന്മാരെയും
മെല്ലെ എടുത്തു തിരിച്ചു പൃത്ഥിമേവിച്ചു
മാനസ്സൊടു മാരുതി ലങ്കയിൽകൊണ്ടിങ്ങുവച്ചു

സീമയില്ലാതോളം ദേവവൃന്ദങ്ങളും
പുഷ്പവൎഷങ്ങളുംചെയ്തു ബുദ്ധിമാൻ മാരുതി
കോട്ടയും തീൎത്തുടൻ സാമോദമോടുവസിച്ചു
ഇത്തരം ചൊല്ലിക്കിളിമകളന്പോടു
സന്താപമങ്ങു ഗമിച്ചു.

പാതാളരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്
സമാപ്തം.

കിരാതം

കുറത്തിപ്പാട്ട്.

എങ്കിലൊ പണ്ടൊരുകാലം പങ്കജബാണനാരി
തിങ്കൾചൂടും ശങ്കരൻ പരൻ പുരസംഹാരി
തങ്കഴൽവണങ്ങീടുന്നോർ സങ്കടമൊഴിപ്പാൻ
പങ്കജാക്ഷിയായ മലമങ്കതൻ മണാളൻ
തിങ്കൾകുലജാതനായ പാത്ഥനുള്ളിലേറും
സങ്കടമൊഴിച്ചു വരം നൽകുവതിന്നായി
വൻകിരാതമൂർത്തിയായ് ഭവിച്ചൊരു കഥയെ
പങ്കഹരമായതു ഞാൻ ഭാഷയായ് ചൊല്ലുന്നേൻ
ടങ്കമൊടു മാന്മഴുധരിച്ചീടും മഹേശൻ
വൻകരിതൻ വേഷമാണ്ടു വൻപൊടുവിലേശൻ
പങ്കജാക്ഷിയായിടുന്ന ഗൌരിയുമക്കാലം
തൻകരിണിയായുടൻ കരത്തിലനുകൂലം
ശങ്കവിട്ടു കാനനങ്ങൾതോറുമനുവേലം
പങ്കജാസ്യകേളിചെയ്തു സഞ്ചരിക്കും കാലം
അംഗജാരിക്കന്നു സർവ്വമംഗലയായിടും
അംഗനായിലന്നുടൻ പിറന്നൊരു കുമാരൻ
മംഗലാത്മാവായൊരു മാതംഗമുഖനെന്റെ
ഇംഗിതങ്ങളാം വരങ്ങൾ നൽകുവാൻ തൊഴുന്നേൻ
ഭംഗിയോടെ വാണിയും വിളങ്ങുകെന്റെ നാവിൽ
മംഗലം വരുവാൻ കൃപചെയ്ക മൽഗുരുവും

കാരണോന്മാരായിട്ടും കല്യാണമൂർത്തി കൃഷ്ണൻ
വാരിജാക്ഷൻ തന്റെ ഭക്തരായ പാണ്ഡവന്മാർ
വൈരമുള്ളിലേറെയുള്ള കൌരവന്മാർ തന്നാൽ
ദൈന്യമേറി പാരവും ഭവിച്ചവരെന്നല്ല
ഭൂരിഖേദം ചെയ്യുമപകാരവുമൊന്നല്ല
ഘോരനാം ശകുനികളുച്ചതിനാൽ ചതിച്ചു
ധീരരത്തു സത്യമംഗളീതിയാൽ സഹിച്ചു
സാരസാക്ഷിയാം ദ്രുപദപുത്രിയൊരുമിച്ചു
പാരമഴൽപൂണ്ടു ഘോരകാനനം പ്രാപിച്ചു
ചീരജടാധാരികളാം താപസരൊന്നിച്ചു
ഭൂരിമോദംകേശവപാദാംബുജവും നിനച്ചു
വാരിജാക്ഷൻ തന്നായവാസരം ഭജിച്ചു
ധൈര്യമോടെ ദ്വൈതകാനനാന്തരേ വസിച്ചു

ഇരട്ടി

മാനശാലികളാകും പാണ്ഡവന്മാരിവണ്ണം വൻകാട്ടിൽ
ദീനമാർന്നു വാഴുന്നനാൾ വേദവ്യാസനെഴുന്നെള്ളി
മാകൾ വെവ്വേറെ പകുത്തമാമുനിവരനെക്കണ്ടൊരു നേരം
പായതാതെ കളകം പൂണ്ടവർ വിനവിൽ ചെന്നു വണ
(ങ്ങി)
ദുർന്നയമേറും വൈരികളാലെ വന്ന ഖേദമുണർത്തി
വന്ദനം ചെയ്തു നിന്ന ധർമ്മജൻ തന്നോടരുൾമുനിശ്രേഷ്ഠൻ
അരികളെ വെന്നു വരുവാൻ വിജയൻ ഹരഭജനം ചെയ്യേ
(ണം)
വന്മതിനാൽത്തന്നെ സകലദുഃഖമൊന്നൊഴിഞ്ഞുപോകയൊരുശേ
(ഷം)

ഉഗ്രവീൎയ്യമേറീടുന്ന വൈരികളെ വെൽവാൻ
ഉൾക്കതന്നിലാശപൂണ്ടു ഫല്ഗുനനുമപ്പോൾ
അഗ്രജന്മാരെ തൊഴുതനുഗ്രഹവും വാങ്ങി
ഭൎഗ്ഗസേവചെയ്‌വതിന്നായ് നിൎഗ്ഗമിച്ചു വേഗം
മന്ദരഗിരിനികടേ ചെന്നതിഗംഭീരൻ
മന്നവനാം പാണ്ഡുവിന്റെ സുന്ദരകുമാരൻ
മന്ദമതുമെന്നിയേ വളൎന്ന ഭക്തിയോടെ
നിന്നു ശിവസേവയും തുടങ്ങിയതിധീരൻ

ഇരട്ടി

ധരണിതന്നിലതൊരു കാൎയ്യ-
നിക്കൊണ്ടുതരഘോരമല്ലൊ
ഹരഹരതുടൎന്നോരുതപം മുനി-
വരന്മാരാലുമസാദ്ധ്യം
അതുകേട്ടിന്ദ്രനുമധികമാധി-
പൂണ്ടബലമാരോടരുളി
അധുനാ നമ്മുടെ തനയൻ ഫൽ-
ഗുനനിഹ ചെന്നിതുകാലം
കരുതിയിന്നെന്റെ പദം ലഭിപ്പാനാ-
സ്ഥയിൽ ഭക്തിയോടേറം
നരനും മന്മഥഹരനാം ദേവനെ
തരസാ സേവ തുടൎന്നു
ഹരനും ചരണഭജനം ചെ-
യ്യുന്നോൎക്കഖിലകാമദനല്ലൊ
അതിനാൽ പാൎത്ഥന്റെ വ്രതഭംഗം
ചെയ്യാനധുനാ നിങ്ങൾ പോകേണം.

ഇപ്രകാരം വാസവന്റെ കല്പനയെ കേട്ട
ക്ഷിപ്രമങ്ങു നിർഗ്ഗമിച്ചാരുല്പലാക്ഷിമാരും
സൽപ്രമോദം പാണ്ഡവൻ തപസ്സുചെയ്തീടുന്ന
തൽപ്രദേശം നോക്കിയവരങ്ങുടൻ നടന്നു
സൽപുരുഷൻ പാർത്ഥനുടെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു
ചില്ലുമായലീലകൾ പലതുടൻ തുടർന്നു
വേണുവീണാമദ്ദളനിനാദവും മുഴക്കി
എണ്ണമിഴിമാർ മധുരഗാനവും തുടങ്ങി.

ഇരട്ടി

നലമെറും നവരസം കല്യാണിയും നയത്തിലാടി വരാടി
ചലമിഴിമാരങ്ങലസാരതാനവും പല പല രാഗം തേടി
ചന്തമൊടുടൻ പാടിനല്ല ചന്താടിയങ്ങുരസിച്ചും
ബന്ധുരാംഗികൾ കുന്തിപുത്രന്റെ മുമ്പിലങ്ങു കളിച്ചും
പന്തണിമുലമാർ ഹരിയുടെ ബന്ധുവാം വിജയന്റെ
മതിയിളക്കുവാൻ പല പല യത്നം മതിമുഖിമാർ തുടർന്നു
മതിയായില്ലപാരതിലേതും പാർത്ഥൻ മതിയിളകാഞ്ഞവരും
അതിയായ നാണംകലർന്നു മത്തേഭഗതിമാരങ്ങു ഗമിച്ചു.

അതു മൂട്ടം ശങ്കരനെ ക്കുറിയന്നു പാർത്ഥൻ
ഏറിയൊരു ഭക്തിപൂണ്ടു സേവചെയ്യും കാലം
വാർദ്ധിജാക്ഷനുറ്റബന്ധുവായ പാണ്ഡവന്റെ
ദുർഘോരമായൊരു സമാധികാരണത്താൽ
പേടിപൂണ്ടശേഷമങ്ങു ലോകവും വിറച്ചു
പാരിടമങ്ങാകവേ മറിക്കുമെന്നാച്ചു
ഭാരമഴൽപൂണ്ടു വാനോർ താപസരൊന്നിച്ചു
പാർവ്വതീശൻ തന്നോടു സന്താപമറിയിച്ചു.

ആയതിശയാൻ സ്വീകരിച്ചൊര ഭാവമെല്ലാം കാണാഞ്ഞു
ആതുരരായി വന്ന ദേവനാരികളും ദൂരിമായം
ആയവസ്ഥകൾ ചെന്നു പാർവ്വതിദേവിയോടറിയിച്ചു
ആയതു ഗിരിരാജനന്ദിനിയായ ഗൗരിയും കേട്ടു
പോയശേഷവുമീയവസ്ഥകൾ കാന്തനോടറിയിച്ചു
സുമശരരിപോ സുമുഖ നീ മമ രമണ കേൾക്ക കൃപാലോ
കുമതികളായ ശത്രുക്കളെ വെൽവാൻ സുമതി പാണ്ഡുക (മാരൻ
യമസുതാനുജസഹജനായീടും വിജയനാശപ്പെട്ടല്ലൊ.

വൃത്രവൈരിപുത്രനിപ്പോളത്ര വന്നു മായം
എത്രനാളുണ്ടിങ്ങു സേവ ചെയ്തിടുന്നു നിന്നെ
അത്രപാർത്ഥനിന്നപായമെത്തുവതിനുണ്ടൊ
അന്യമതങ്ങളീടുക ഭവാൻ വിശയമെന്ന്യേ
മംഗലാംഗിയായ സർവ്വമംഗലയിവണ്ണം
ഭംഗിയോടുണർത്തിയോര വാക്കു കേട്ടു നാഥൻ
അംഗജാരിതാനുമദ്രികന്യയെപ്പുണർന്നു
തിങ്ങിനമോദം ഗിരിജാകാന്തനാദരം ചെയ്തു

അഖിലഗീർവ്വാണതരുണിമാർ കൂപ്പും
അചലനന്ദിനി ബാലേ
നിഖിലവും നിന്നാൽ വിദിതമെങ്കിലും
നീയതു കേൾക്ക സുശീലേ
മഹിളമാർമണി വലമഥനന്റെ
മകനു ചേർന്നിഹപോലെ
മടിയുണ്ടായിട്ടല്ലരുളുവാൻ വരം
മനസി മംഗലശീലേ

അല്പമാനമല്ല പാൎത്ഥനാ-
നല്പധൈൎയ്യപയോധി
ഉല്പലാക്ഷി ധരിക്കവനുള്ളി-
ലല്പമില്ലൊരാധി
കരബലമുള്ളപുരുഷരിൽ സുര-
വരസുതനൊടു തുല്യൻ
കരുതുകപാരിലൊരുവനുമില്ലിതു
കരുതിവേണ്ടാക്കം ശല്യം
ഒരുപുരുഷനു വരേണ്ടും ഗുണ-
മഖിലവും പാൎത്തുകണ്ടാൽ
വരതനുമണേ കരുതു പാൎത്ഥനിൽ
മരുവുന്നായതുമൂലം

പാരമുള്ളിലുണ്ടുഗൎവ്വമായതു ശമിച്ചു
പാണ്ഡവൻ നൽവരമതുളിയാൽ ഫലിച്ചു
ആയതിനും കാരണമുണ്ടാൎയ്യമതിപ്പോൾ
ആയതാക്ഷി കണ്ടുകൊൾക ശൌൎയ്യമൎജ്ജുനന്റെ
ഞാനൊരു കിരാതവേഷം പൂണ്ടു പാൎത്ഥൻ മേവും
കാനനത്തിൽ ചെന്നു വേട്ടയാടി വിഹരിക്കും
മാനവനുമെന്നോടപ്പോൾ ചെറു കലഹിക്കും
മാനിനീ നിനച്ചകാൎയ്യമൊക്കയും സാധിക്കും
നീയുമമ്പൊടിന്നൊരു കിരാതനാരിയായി
നീലവേണി പോരികാ നമ്മോടിഹ സഹായം
വേടരായിട്ടിന്നു ഭൂതവൃന്ദവും പോരേണം
കേടൊഴിച്ചു പാൎത്ഥനസ്ത്രം നല്കീടുവാനിപ്പോൾ.

വാർമതിചൂഡം ദേവനിങ്ങിനെ പാർവ്വതിയോടരുളി
പ്രേമമോടൊരു ഘോരവീരകിരാതനായിച്ചമഞ്ഞു
പുരഹരനുടെ ജടമുടിനല്ല പുരികുഴലായ് ഭവിച്ചു
നിടിലക്കണ്ണൊരു കുറിയായിതീർന്നു നെടിയ പാമ്പുകളേ (ററം
വിലസും ഹാരങ്ങൾ വിളങ്ങി വാസുകി വലയമായി ചമ (ഞ്ഞു
കരിത്തോലങ്ങുടൻ കറുത്തപട്ടായി ത്വരിതമങ്ങു ഹരന്റെ
വെളുത്ത പൂവൽമെയ് കറുത്തു കാണായി കരത്തിൽ വി (ല്ലുമമ്പും
വഹിച്ചു കൈരാതവപുശ്രീ കണ്ടേററം രസിച്ചു ഗൌരിയു (മപ്പോൾ
തരത്തിൽ തന്നുടെ വരനു തുല്യമായെടുത്തൊരു വേഷമ (പ്പോൾ
പുരികുഴലേററം അഴകിൽതിരുകി ചില തളിരുകൾ ചൂടി
തെളിവേറും ശംഖിൻവളകളും കയ്യിൽ ഗളത്തിൽ താലി (കപാലം
നിറമേറും കുന്നിക്കുരുമാലചാർത്തി മുലമേൽ കുങ്കുമം തേച്ചു
ഉടുത്തുതാനൊട്ടു കറുത്ത പൂഞ്ചേല എടുത്തു കട്ടയും കോ (ലും
കരത്തിലീവണ്ണം ധരിച്ചു രൂപവും തരത്തിലങ്ങു വിളങ്ങി
എന്നതുകണ്ടപ്പോഴേ ഹരൻ കിരാതമൂർത്തി
സുന്ദരാംഗിയായ ഗൌരിതന്നോടും മദഹരൻ
കന്ദബാണവൈരി ഭൂതവൃന്ദമൊരുമിച്ചു
നന്ദിയോടെ കാനനം പുക്കിന്ദുമൌലിദേവൻ

വൻപെഴുന്ന കിങ്കരന്മാരമ്പിനോടെ വേടർ
തമ്പുരാന്റെ മീശക്കൊമ്പർ കയ്യിൽ നല്ല വില്ലും
അമ്പുവാളും വൻകുന്തമോടിതമ്പുത്തുലമേന്തി
ഇമ്പമോടെ വേട്ടതന്നിൽ കൂട്ടതായി കേചിൽ
കറുത്ത കക്കരത്തലവന്മാരുടെ
കഴുത്തിൽ ചങ്ങല പൂട്ടി
കരത്തിലങ്ങുടൻ പിടിച്ചു വേടന്മാർ
തരത്തിലങ്ങു നടന്നു
ഉരത്തബാണങ്ങൾ തറച്ചു മണ്ടുന്നൊ-
തറച്ചു പന്നികൾ പിമ്പെ
ഉറപ്പിലാത്തുകൊണ്ടുടനെത്തി ശരം
തൊട്ടുത്താവൻ മെയ് പിളർന്നു
ചാട്ടമേണങ്ങളോട്ട ബാണങ്ങൾ
കൂടെയങ്ങു തുടർന്നു
ആടൽപ്പൂണ്ടൊരൊ കന്നരങ്ങളെ
തേടിപ്പോയങ്ങൊളിച്ചു
എണലോചനയായ ശൌരിതൻ
ചേണെഴുന്ന കടാക്ഷം
എണമോട്ടുടൻ ബാണവുംകൊണ്ടു
നാണിച്ചിട്ടെന്നപോലെ
പലഗിരിയിലും വനതതിയിലും
പരിചൊടെ വേട്ടയാടി
കല കരികളും പല ഹരികളും
പെരിയൊരു ഭയം തേടി
കലയും പുലിയും കലയും പേടമാൻ

കലവും പേടിപ്പൂണ്ടോടി
തലയും മുലയുമുലയവേ നട-
ന്നലം മലമകൾ വാടി
ഇപ്രകാരം ലീലപൂണ്ടു മുപ്പുരാരി ദേവൻ
സപ്രമോദം വേട്ടയാടി തത്ര വാമദേവൻ
കെല്പുടയ പാണ്ഡവൻ ഭജിച്ചിടും പ്രദേശം
ക്ഷിപ്രമങ്ങു വൃന്ദമോടൊപ്പമൊരു നേരത്തു
ദുർമ്മദമേറുന്നൊരു സുയോധനനിയോഗാൽ
നിർമ്മലനാം പാണ്ഡവനിയമവിഘ്നം ചെയ്വാൻ
മുന്നമയച്ച മൂകനെന്ന ദൈത്യവീരൻ
തന്നുടെ ദുഷ്കർമ്മയോഗാൽ വന്നു ചാടി മൂഢൻ
ഉറച്ചൊരു പന്നിത്തടിയൻ വടിവാ-
യ്ളിച്ചു കോപമൊടപ്പോൾ
ഉറച്ചു പാർത്ഥനെ വധിപ്പാനാ-
യവനടുത്തനേരം കിരീടി
അഴിച്ചു നിഷ്ഠയുമവിടെ നേത്രങ്ങൾ
മിഴിച്ചു നോക്കിയ നേരം
തടിച്ച പന്നിയെ തരസാ കണ്ടപ്പോ-
ളെടുത്തു ഗാണ്ഡീവം കയ്യിൽ
ഊക്കെഴുന്നൊരു ശരം തൊടുത്തുടൻ
ലാക്കു നോക്കിയയച്ചു
ചാക്കടുത്തൊരു വൻകിടിക്കു-
മാക്കമോടെ തറച്ചു
തൽക്ഷണമൊത്തു കിരാതനുമൊരു
മാർഗ്ഗണം പ്രയോഗിച്ചു

വെക്കമക്കിടിപ്പൃഷ്ഠഭാഗേ
താച്ചവനം പതിച്ചു
ബാണബന്ധുവാം കിരാതബാണവും തിരിച്ചു
മാനിയായ പാണ്ഡവൻെറ കാക്കലേ പതിച്ചു
കാണിയും വൈകാതെ തൻെറ ബാണമെന്നാച്ചു
പാണിയിലങ്ങാക്കി ഇന്ദ്രസൂനവും വസിച്ചു
മായയാ കിരാതമൂർത്തിയായൊരു മഹേശൻ
ആയതുകണ്ടർജ്ജുനൻെറ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു
ആയതാക്ഷിയായ ഗൌരിയൊടുമഥനിന്നു
പേയതായ വാക്കുകളവനോടരുൾചെയ്തു.
കടിലദ്ധമ്മതെ ജള്ള ഭവാനടെ
പടുത നന്ന നന്നോനാം
മടിയാതെന്നുടെ മഹിതബാണത്തെ
തൊടുവാനെന്തെടാ മൂഢാ
പടുതയുമുള്ള നി ശരങ്ങൾ മോഷ്ടിപ്പാൻ
പഠിച്ചവിദ്യയിതൊടെ
പിടിച്ചുമേടിപ്പാൻ പരസ്പമങ്ങിനെ
നടിച്ചു ഭക്തിയുമുള്ളിൽ
കുളിച്ചു പൊയ്ക്കയിൽ പുലർകാലേ
ചാമ്പൽ കുഴച്ചു മെയ്യിലുംതേച്ചു
കളിച്ചുകൈതവമകമേ ഭാവവും
വെളുപ്പിച്ചുതാഴെക്കൊടെ
അടച്ചു കണ്ണുകളതികപടം നീ
ഭക്ഷിക്കുമിത്തൊഴിൽ കൊള്ളാം.
ബോധമുള്ളിലേറമുള്ള ധർമ്മജന്മാവിൻെറ

സോദരനാം ഭീമനാസഹോദരനിവണ്ണം
വ്യാധരാജൻ തന്നുടെ ദുർഭാഷണങ്ങൾ കേട്ടു
ക്രോധമുള്ളിലേററവും വളൎന്നരുളിച്ചെയ്തു.
മൂഢത്വമതമേറെയുള്ളൊരു വേടകീട ദുരാത്മൻ
പോട വന്നടുത്തിടുക തരമോടു നീച നിനക്ക
പാടവപ്പെറാരെന്തറിഞ്ഞതും വേടകശ്മലാ നീയെന്റെ
നിടിലം മതിയൊടുതുമ്പയും ചൂടും ശങ്കരൻ തന്റെ
ചരണഭജനസമയേ വന്നിഹ താപസാ തീണ്ടിയ നിന്റെ
ചരിതമോൎക്കിലെന്തുരചെയ്‌വൂ വകതിരിവില്ലാത്ത വേട(ന്റെ
ശരം തൊടുമൊ നീ തടികിലും സുമശരരിപുഭഗവാന്റെ
കരുണയാൽ കരഗതന്തരമൊത്തു ശരമയുതമാമെന്റെ
എത്രയും മമതാപമേറും നമ്മുടെ കുലത്തിൽ
ശുദ്ധമായ നിൎമ്മലചരിത്രമെന്തറിഞ്ഞു
നിസ്ത്രപം നീ മൂഢനാകകൊണ്ടത്രെ പറഞ്ഞു
അത്രയുമല്ല ദൌരാത്മ്യമിപ്പരിചേറ്റേറും
എന്നിവണ്ണം പാണ്ഡവന്റെ വാക്കു കേട്ടനേരം
മന്ദഹാസം ചെയ്തു വേടൻ പിന്നെയും കഥിച്ചു
നന്നു നന്നു നിന്നുടെ കുലമഹിമയെല്ലാം
മന്നിലിന്നറിഞ്ഞവരിനൊന്നൊന്നോടു സമാനം.

കശ്മലമൊരു ദാശകന്യക
പെറെറാരു സുതനുണ്ടായ്
വിഷ്ടപത്തിൽ പ്രസിദ്ധവാൻ
വേദവ്യാസനായതവൻപോൽ
പുഷ്ടമോദമവന്റെ സോദരൻ

ചെയ്തു രണ്ടു വിവാഹം
ഇഷ്ടി പൂണ്ടു വസിച്ചു പിന്നെ
മരിച്ചുരാജനക്കാലം
വിധവമാരായ സംറജമാർക്കുമാ-
രിയവരോടും രമിച്ചു
വിശയം കൂടാതങ്ങവരിലമ്മുനി
സുതരെയും ജനിപ്പിച്ചു
ഒരുവനന്ധനായ്പരൻ പാണ്ഡനായി
വരുമോ നന്നായകൃത്യം
ഇരുവരിൽ മൂപ്പോർക്കൊരുനൂറു
പുത്രരതിസമർത്ഥരുണ്ടായി।
കേട്ടുകൊള്ളിനിയും തമ്പി വേട്ടരണ്ടെന്നിട്ടും
കഷ്ടമവർ രണ്ടിലും ജനിച്ചതില്ല ബാലർ
നഷ്ടമോദം കാനനം പുക്കംഗനമാരോടും
വിട്ടു മോഹം പാരമ്യവും തപസ്സുചെയ്തു വാണു
കേട്ടടനങ്ങായവസ്ഥ കാട്ടിലപ്പോളെന്റെ
കൂട്ടുകാരായുള്ള ചില മാനവരണെത്തി
ഇഷ്ടമോടെ പെണ്മണിമാരോടു ചേർച്ചകൂടി
പൊട്ടരായ ഞങ്ങൾ നാലഞ്ചുടൻ ജനിച്ചു
ഹരഹരന്തനം വിധി ബലവാ-
നൊന്നഖിലസമ്മതമല്ലോ
അറിയ ദുർമ്മതേ പുനരഹോ
നിങ്ങളൊരുമിച്ചെയ്തതും കൂടി
ഒരുതരുണിതൻ കരം പിടിച്ചതും
കരുതിക്കാണെടാ മൂഢാ

പെരിക ധൎമ്മമോ വക-
തിരിവില്ലാത്തൊരു പരിഷ ഞാനൊടാ
അരിയെ പൌരുഷം നടിച്ചു ധൂൎത്തുകൾ
കഥിപ്പതെന്നോടു കൂടാ
അരികളോടു ചൂതടലിൽ തോററനാൾ
തരുണി തന്നുടെയോട
വിരവിൽ ചെന്നുടനഴിച്ചു കാർകുഴൽ
പിടിച്ചിഴച്ചീലയോടാ
പെരിയ വിക്രമം പുനരന്നൊരു പോയ്
പറക മാനവകീടാ
വണ്ണമേറും വാഴപോലെ പൊണ്ണനായ ഭീമൻ
അണ്ണനാം നിൻ തമ്പികൾ നീ എണ്ണമററിവണ്ണം
കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചവിടെ കണ്ടുനില്ലുയല്ലെ
പെണ്ണുടത്ത പൂണ്ടുകിലഴിച്ചതോൎമ്മയില്ലെ
തിണ്ണമരികളോടു തോററു പിന്നെ നിൻെറ
അണ്ണനാം മൂത്തണ്ണനോടു തമ്പിമാരും നീയും
പെണ്ണിനോടു പോയടവിതന്നായും പ്രാപിച്ചു
ഷണ്ഡരായ നിങ്ങളും വിഷണ്ണരായ് ഭവിച്ചു
കണ്ടു കാടുകൾ തോറുമങ്ങഥ മണ്ടിയേറെ നടന്നു
കണ്ട കാട്ടുനരി തിന്നുമങ്ങു പൈകൊണ്ടു മേനി തളൎന്നു
ഇണ്ടൽ പൂണ്ടു നടന്നു നാളൊരു ശുദ്ധനായ മുനീന്ദ്രൻ
കണ്ടു ചൊന്നുപദേശമെങ്ങു സത്യമെന്നു നിനച്ചു
കരബലത്തിനാലൊരുവിധത്തിലും
രിപുബലത്തിനെ വെൽവാൻ
കരുത്തില്ലാത്ത നീ കരുതിവന്നിങ്ങു

ഭജിച്ച ദേവനും കൊള്ളാം
കരിന്തോലണിഞ്ഞവനൊരിക്കലാടയായ്
പുലിത്തോലണിഞ്ഞൊരു നേരം
ഒരു നേരം പുനരൊരുവക നാസ്തി
കരുതവന്റെ ചരിത്രം
അമ്പിനോടെ നീ ഭജിക്കും തമ്പുരാൻ വിചിത്രം
പാമ്പുകൾ നല്ലാഭരണം ചാമ്പലംഗരാഗം
ഇമ്പമോടെ കേളൊരു മലയവന്റെ ഗേഹം
സംപ്രതി ധരിക്കമാത്രു കൂററനവൻ വാഹം
ചെമ്പകപ്പൂമ്പാണനോടെ ചേർച്ചയുള്ള ദേഹം
അമ്പു കൂടാതെരിച്ചു നിസ്തുലനഗേഹം
ഡംഭനായ നീയതൊന്നും ബോധിയാതെ വന്നി-
ട്ടുംഭവാം മുക്കണ്ണനെ ഭജിച്ചതും ദുർമ്മോഹം
ഭാഷണങ്ങളിവണ്ണം ശങ്കരഭൂഷണങ്ങളതായി
ഭാഷണം ചെയ്യുന്നേരം പാർത്ഥനും രോഷമോടു കയർത്തു
ഏറ്റു ചൊന്നു വേട മൂഢ നീ എന്തറിഞ്ഞു ഹരന്റെ
ഹന്ത ഹന്ത മഹത്വമിന്നു പുരാന്തകൻ ഭഗവാന്റെ
ഹര ഹര പുരഹര വിഭൂഷണഗിരിമനോകമിവണ്ണം
ഉരചെയ്യുന്നൊരു നാവരിയാതെ നിന്റെ മുഖവുമൊ ന്നാനട
(ങ്ങി
വരിക നമ്മോടു പൊരുവാനാണെങ്കിലറിയാമന്നേരം
(ശൌര്യം
പെരികിന കരിമലപോലുള്ള നിന്നുടലടിച്ചു പൊടിപ്പൻ
ചിത്തകോപം പൂണ്ടിവണ്ണം പാർത്ഥനരചെയ്തു
ചേർത്തു ഗാണ്ഡീവം കരേ താനനസ്വയോടന്നേരം
കൂർത്തുമൂർത്ത സായകങ്ങളേറവും തൊടുത്തു

പേൎത്തുമുടൻ വേടനുടെ മൂൎത്തിയിൽ കൊടുത്തു
ആയതു കണ്ടന്നു വാനോരാകവേ വിറച്ചു
മായമേറും വേടരാജൻ താനുമന്നെയ്തുത്തു
ധീരനായ പാണ്ഡവനന്നെയ്യു ശരമെല്ലാം
ഘോരമായ വിൽമുനയാൽ തല്ലിയങ്ങൊടിച്ചു
പഴിച്ചു പാരവും ചിരിച്ചതു കണ്ടു
ജ്വലിച്ചു കോപവുമുള്ളിൽ
പെരുത്തു പാൎത്ഥനുമടുത്തു ബാണങ്ങൾ
തൊടുത്തു പാരം ചൊരിഞ്ഞു
അത്തുനേരം പുരാരിതൻവക്ഷം
മേറിയതിയായിട്ടു മുറിഞ്ഞു
ഘോരവിജയനാതനുടെ ശരങ്ങളാ-
ലരുണബിംബം മറഞ്ഞു
എടുത്തു ദിവ്യാസ്ത്രവും പലതുമന്നേരം
തൊടുത്തുടൻ പ്രയോഗിച്ചു
തടുത്തു വേടനുടനതൊക്കെയും
മറുത്തു ബാണമയച്ചും
ഹരനും നരനും അകതാരിൽ കോപ-
മൊരുപോലേറമുദിച്ചു
ഘോരഘോര ഘോരസമരം നാരദ-
മുനിയും കണ്ടു രസിച്ചു
ധീരനായ വേടനും കിരീടിയുമീവണ്ണം
ഘോരമായെതിൎത്തിടുന്ന പോരതിനെക്കണ്ടു
പാരമങ്ങുപായമുണ്ടാം പാൎത്ഥനെന്നുറച്ചു
ഗൌരിയും ചെന്നീശ്വരനോടിങ്ങിനെ കഥിച്ചു

മൂഢബുദ്ധേ നീ ധരിക്ക വേടനല്ലിദ്ദേഹം
ഗാഢരോഷം കാമനെ ചുട്ടൊരു ശൌര്യഗേഹം
പാടവങ്ങളേതുമിവനോടിഹ ഫലിക്കാ
പാർവ്വതീശനാമവനെസ്സന്തതം ഭജിക്ക

കെൽപുടയ ധനഞ്ജയനോടിങ്ങപ്രകാരം ഭവാനി
ചില്ലമോടരുൾചെയ്ത വാക്കുകൾ കേട്ടു ഹന്തകിരീടി
മതിയിലേറമതികോപംപൂണ്ടു മലമകളെ കയർത്തു
മതി മതി മൂഢേ ഗുണദോഷം മമ പറവാനാളു നീയോടി
മടിച്ചു പോരിൽ വന്നിടയിൽ വീഴാതെ മറയത്തങ്ങു നീ (പോടി
ഉദിച്ച കോപത്തെ ശമിപ്പിപ്പാനെന്റെ മിടുക്കു നിനക്കു (ണ്ടോടി
മികച്ചു കാളുന്ന മമ ശരാഗ്നിയിൽ മരിച്ചിടാതെ നീ ചാ (ടി
ശമിച്ചുകൊണ്ടാലും മടിക്കേണ്ട വല്ല മലകൾ കാടുകൾ (തേടി_

കുന്തി പെററ നന്ദനന്റെ കോപമേവം കണ്ടു
പന്തിയല്ല കാര്യമെന്നു പാർവ്വതിയുമപ്പോൾ
പന്തിടഞ്ഞ പോർമുല കല്യങ്ങവേ ശമിച്ചു
കാന്തനുടെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നുടൻ നിനച്ചു
വാക്കിതിനാലേ ശമിച്ചില്ലൂക്കിവന്റെയെന്നു
വാട്ടമഴൽ പൂണ്ടു മലമകളുമന്നേരം
നോക്കിയുടൻ പാർത്ഥനെയ്തീടുന്ന ശരമെല്ലാം
പൂക്കളായ് ഭവിക്കയിന്നു ശീഘ്രമെന്നരുളി

വിജയനെയ്തീടും ശരങ്ങളന്നേരം
വിവിധസൂനങ്ങളായി

വിജയം കൂടാതങ്ങവിടെക്കണ്ടൊരു
സമയേ ഹന്ത കിരീടി
സുമശരങ്ങളാൽ പുരമഥനന്റെ
തിരുമെയ് കാണാതെ മൂടി
സമരവൈഭവമതു കണ്ടന്നേരം
ജനമഖിലം കൊണ്ടാടി
മരുത്തിന്നകതാരെടുത്ത തമ്പിതൻ
കരുത്തു കണ്ടേവം ദേവീ
ഉരത്ത ബാണങ്ങളിവൻ ശരധിയി-
ലൊടുങ്ങിപ്പോകെന്നരുളി
കരുത്തൻ ഫല്ഗുനൻ ശരമില്ലാഞ്ഞപ്പോ-
ഴെടുത്തു ഗാണ്ഡീവം കയ്യിൽ
കൊടുത്തു വേടന്റെ ശിരസ്സിൽ ഗൌരിക്ക-
മുദിച്ചു സന്തോഷമുള്ളിൽ

മായയാലൊരു കിരാതനായ ദേവനപ്പോൾ
മാനസത്തിലല്പമൊരു കോപവും നടിച്ചു
ആയതു കണ്ടങ്ങു വാനോർനായകൻ ഖേദിച്ചു
മായമകന്നുള്ള മുനിമാരുടൻ ഭജിച്ചു
അംഗജാരിതന്റെ തിരുമൌലിയിൽ വാണീടും
ഗംഗയുമക്കാർമുഖത്തെയങ്ങുടൻ പറിച്ചു
തുംഗമേറും തന്നുടെ തിരയിലങ്ങൊളിച്ചു
തിങ്ങിന വൻകോപമോടെ പിന്നെയും കിരീടി
നഷ്ടമാക്കുവനിന്നു വേടനെയെന്നുറച്ചകതാരിൽ
പുഷ്ടകോപമണഞ്ഞു ഹന്ത കിരാതനായ ഹരന്റെ
പുഷ്ടിചേരുന്നൊരു ഘോരമൂർത്തിയിലൊട്ടുമേ മടിയാതെ
മുഷ്ടിയങ്ങു ചുരുട്ടിവന്നൊടു കുത്തിയങ്ങു നെറിച്ചും

കരംപിടിക്കയും പാരം തടുക്കയുമുടൻകൊടുക്കയുംകൂടെ
മദം മുഴുക്കയും ജയം കഥിക്കയും മരം പറിക്കയും പാടേ
അടിക്കയും മാറത്തിടിക്കയും ചോരവടിക്കയുംകൂടക്കൂടെ
അടിച്ചും പിടിച്ചും തൊഴിച്ചുംവഴിച്ചുമിഴച്ചുമരിശത്തോടെ
കീർത്തിയേറും പാർത്ഥനും കിരാതനുമീവണ്ണം
ചീർത്തകോപം പൂണ്ടു തമ്മിൽ നേർത്തു പോരിടുമ്പോൾ
ഘോരനായ വേടരാജൻ പാർത്ഥനെ കാൽകൊണ്ടു
കോരിയങ്ങെടുത്തു പാരം ദൂരവെയെറിഞ്ഞു
പാരെഴുന്ന ഭൂതലത്തിൽ ചെന്നവൻ പതിച്ചു
പാരമിപ്പോൾ പാണ്ഡവന്റെ ശക്തിയും ക്ഷയിച്ചു
വീരനാം വിജയനഹങ്കാരവും ശമിച്ചു
വിസ്മമേറും വേടനങ്ങു കണ്ടുടൻ ഹസിച്ചു
കണ്ണൊരായിരമുള്ളവനു പിറന്നപൂരുഷനവൻ
മണ്ണിൽവീണു കിടന്നു ഹന്ത
വളർന്ന താപമൊടുള്ളിൽ
തിണ്ണമങ്ങു വിഷണ്ണനായി
നിനച്ചു പിന്നെ നരേന്ദ്രൻ
മണ്ണുകൊണ്ടു ചമച്ചു ഭക്തി-
യോടങ്ങൊരു ശിവലിംഗം
പലമലരുകളാൽ പുനരർച്ചിച്ചു
പരിചിൽ പാണ്ഡുതനുജൻ
മലർശരാരിതൻ ചരണസേവന-
മതിമാനങ്ങു തുടർന്നു
വിനയമോടേറെ വിജയ-
നർച്ചിക്കും വിവിധസൂനങ്ങളെല്ലാം

വിശയം കൂടാതങ്ങുടനെ
വേടന്റെ മുടിയിലൻപൊടു കണ്ടു
വിശ്രുതനാം പാൎത്ഥനങ്ങു
പിന്നെയും നോക്കുമ്പോൾ
വിസ്മയമോരോന്നു വേടരാജനിൽ കാണായി
അമ്പിനോടു ചെഞ്ചിടയുമമ്പിളിയും കണ്ടു
ഉമ്പർനദിയോടു നല്ല തുമ്പമാലകണ്ടു
മട്ടലർബ്ബാണന്റെ മേനി ചുട്ടമിഴി കണ്ടു
ഇഷ്ടമോടെ ഫണികുണ്ഡലങ്ങൾ കണ്ടു
ഭംഗിയേറും നാസികയും ചില്ലികളും കണ്ടു
അംഗജവിരോധിയുടെ കൺമുനകൾ കണ്ടു
തൊണ്ടിപവിഴമിളയതളിരും കണ്ടുമൌലികനിക്കും
ചുണ്ടുരണ്ടുമമന്ദസുന്ദരമന്ദഹാസവും കണ്ടു
മതിയും നാണിച്ചു നടക്കൊള്ളും
മുഖമതിയുമങ്ങുടൻകണ്ടു
നലമൊടെ മാനം മഴുമൃഗായുധം
വിലസും തൃക്കൈകൾ കണ്ടു
പുലിത്തോലാടയുമുദരം നാഭിയും
തുടകൾ ജാനുകൾ ജംഘ
അലസതകൂടാതനിശം സന്ധ്യാ
നടനം ചെയ്യുന്ന നേരം
ഝലഝലമെന്നു കിലുങ്ങും
പൊന്നണിച്ചിലമ്പുമങ്ങുടൻകണ്ടു
കോമളചെന്താമരയോടൊത്ത നല്ലപത്തും

രാമനെയും നഖാംഗുലികളുരുപത്തും
മംഗലമിയന്ന രൂപമിങ്ങിനെ കിരീടി
ഭംഗിയോടെ ഹന്തവേടപുംഗവനിൽ കണ്ടു
വാമഭാഗേ പാർവ്വതിയാം ദേവിയേയും കണ്ടു
വാമതകൂടാതെ പാർത്ഥൻ പിന്നെയും നോക്കുമ്പോൾ
ദന്തിമുഖനാറുമുഖനന്തികേ ശാസ്താവും
ചന്തമോടെ പോററിയേറും ക്രൂരനമവിടെ
തുംഗശൌര്യമിയന്ന പാർഷദപുംഗവൻ നന്ദികേശൻ
ഭൃംഗിയോടഥ ഭൃംഗിരിടിതുടങ്ങിയുള്ള ഭൂതങ്ങൾ
ഭംഗിയോടു നിരന്നു നിൽപ്പതു മറ്റുടനെ കാണായി
അംഗജാരിക്രൂരഷം കിരാതനല്ലിവൻ പുരാരെന്നുമംഗലാം
ഗിരിശവരനിയെന്നറിയാതിവളെ ഞാനിന്നു
തുംഗരോഷവശേന ഹന്തപഴിച്ചുരോകമിതെന്നു
ഹരഹര ചെററുമറിയാതീശനോടപകാരം ചെയ്യേനെന്നും
അരിയചിന്ത പൂണ്ടഥ വിജയനമിതി നതികൾ തുടർന്നു
അമ്പിളിയോടാറുചൂടും തമ്പുരാനേ നാഥ
അമ്പിനോടെ കാത്തുകൊൾക മാം ഭുവനനാഥ
ചെമ്പുലിത്തോലോട ശൂലം മാന്മഴു കപാലം
പാമ്പുകളെലുമ്പുകൾ ധരിച്ച നിന്റെ കോലം
അന്തകാരേ സന്തതവും ചന്തമോടിന്നെന്റെ
അന്തരംഗം തന്നിൽ വിളങ്ങീടുവാനായ്നിന്റെ
ചെന്തളിരടിയിണകൾ കൈവണങ്ങീടുന്നേൻ
ഹന്ത നീയൊഴിഞ്ഞു മമ പിന്തുണയില്ലന്യൻ.
കാൽത്തളിരിണചേർത്തു മാനസേ പേർത്തുമങ്ങു ഭജിപ്പോൻ
ഓർത്ത കാമിതമേകിയന്പിനോടാർത്തിതീർക്കും കൃപാലോ

ഏററമിങ്ങറിയാതെ ഞാൻ ചെയ്ത വമ്പിഴകളശേഷം
പോററി നിന്മനതാരിലായതു ചേൎത്തിടൊല്ല മഹേശൻ
ദുരിതവാരിധി തരണംചെയ്വാനിന്നൊരു നല്ലപാലമിനി
(ന്റെ
ചരണതാരിണ ശരണംപ്രാപിച്ചു ഭജനംചെയ്യുന്നോരെ
(ന്റെ
പെരിയ സങ്കടമഖിലം തീൎത്തിപ്പോൾ വരമരുളുവാനെ
(ന്തേ
കരുണയെന്നിഹിങ്ങുള്ളവാക്കാണതും കരുണാകരാതലേ
(ശംഭോ

ദുഷ്ടനായ കൎണ്ണനും ശകുനി മുമ്പായുള്ള
വിഷ്ണുപവിരോധികളാം കൌരവസമൂഹം
ഒട്ടൊഴിയാതെ വധിച്ചു ചേരുവാൻ വിസ്മയം
ഒട്ടുമേ വൈകാതെ വരമിന്നരുളീടേണം
അഷ്ടമൂൎത്തിയായ നിന്നോടേററവും വിരോധം
പൊട്ടനായ ഞാൻ പലതും ചെയ്തതും പോരാഞ്ഞു
കഷ്ടമയ്യോ ലോകമാതാവായ ദേവിയേയും
ഒട്ടുമറിയാതിഹ ദൂഷണങ്ങൾ ചൊന്നേൻ

പൃഷ്ടപാതകനായ ഞാനറിയാതെ ചെയ്തപരാധം
വിഷ്ടപത്തിനധീശ നീ സകലം ക്ഷമിച്ചരുളേണം
ത്രിവിധമായുള്ള ദുരിതഹാരിയും വരുവാനൊന്നുടെ നാഥ
വിബുധവാഹിനീധര കനിവെന്നിലുതകണംഗൌരിനാഥ

ഹരഹര ഭവഹര മഹേശ്വര വരദപാലയ ശംഭോ
ഹരിഹരമുഖസുരവരാൎച്ചിതപദ കൃപാലയ ശംഭോ
ത്രിപുരശാസന ഗിരിശശാസന ഹര ഗിരീശ നമസ്തേ
നരകശാസനശരവിഷാശന ഭവഭൂതേശ നമസ്തേ
സകലദുരിതഹരണകരുണാ വരുണവാസ നമസ്തേ
ശമനദമന മദനമദവിശമന ശിവ നമസ്തേ

ഭക്തിയോടെ പാർത്ഥനേവം ചെയ്ത സ്തുതി കേട്ട
മുക്തിദനാം ശംഭു സകലേശ്വരനപ്പോൾ
ഏറ്റവും തെളിഞ്ഞു നാഥനാര കനിവോടെ
ഏറ്റുകൂടാതങ്ങു പാരിൽ വീണഥ കിടക്കും
പാണ്ഡവനെച്ചെന്നു തൃക്കൈകൊണ്ടെഴുന്നേല്പിച്ചു
മണ്ണുമങ്ങുടനൊഴുക്കും കണ്ണുനീരും നാഥൻ
തിണ്ണമങ്ങുടൻ തുടച്ചു കൈകളാൽ തലോടി
ബന്ധമുള്ളതാകവേ കളഞ്ഞങ്ങിച്ചെയ്തു
മതിമതി ബാലമതിയിൽ സന്താപം
മതിപരാക്രമരാശേ
അതിയായുള്ള നിൻകരബലമിപ്പോളു-
റിവാനിച്ചെയ്തതെല്ലാം
കണ്ടു മറ്റൊന്നും കരുതിയില്ലതി
കഠിനധൈര്യപയോധേ
കരളിൽ സന്താപമിനിയൊട്ടും വേണ്ട
സുപർവ്വപ്രവരസൂനോ
അരികളായ വൻകടൽകടപ്പാനി-
ന്നരിയ തോണിയായുള്ള
ശരമിതു പാശുപതമിന്നു തവ
പരിചോടങ്ങു തരുന്നു
വിരവിൽ വാങ്ങുക വിജയ വന്നീടും
വിജയമെന്നും നിനക്ക
ഹരനേവം പറഞ്ഞു പാർത്ഥനു
ശരവും വരവും നൽകി
ഗിരിശനചലമകളോടൊരുമി-
ച്ചവിടെത്തന്നെ മറഞ്ഞു
അരിയ കൗതുകം പൊങ്ങി പാർത്ഥനു-
മുടനെയങ്ങു ഗമിച്ചു.

കിരാതം കൈകൊട്ടിപ്പാട്ട് സമാപ്തം.

ശ്രീകുരുംബയമ്മ.

കുറത്തിപ്പാട്ട്.

ലോകനാഥേ! കൊടുങ്ങല്ലൂർ ശ്രീകുരുംബയമ്മേ!
നീ കനിഞ്ഞിയടിയങ്ങൾക്കാകുലം തീർക്കണം.
ദേവമർത്ത്യഭുജംഗാദി ജീവജാലമെല്ലാം
കേവലമാശ്രയിക്കും നിൻ ചേവടി കൂപ്പുന്നേൻ.
കാലടി ചേർന്നുനൂപുരച്ചേലെഴും കണങ്കാൽ
ചാലവേയഞ്ചെമ്പൻ തൂണിക്കാലുപോലെയല്ലോ.
പ്രേതപീഠാസനം വാഴും ഭൂതനാഥകന്യേ
സ്ഫീതമാം നിൻ തുടരണ്ടും ചേതസി ചിന്തിച്ചാൽ
കൊമ്പനാനത്തലയുള്ള തമ്പുരാന്റെ സാക്ഷാൽ
വമ്പിയന്ന തുമ്പിക്കൊപ്പിച്ചമ്പിൽ വർണ്ണിച്ചീടാം.
പട്ടുടയാടയാൽ മൂടപ്പെട്ട നിൻ നിതംബം
എട്ടു മൂർത്തിയുടയോൻതന്നെത്തുന്ന മോക്ഷം
ആലിലയല്ല സമമാവും കോലിനാറിൻ മദ്ധ്യം
മൂലതായേ! മൂലോകത്തിന്നാലംബനസ്ഥാനം
ഘോരദൈത്യകടൽമാലച്ചോര ചോലപോലെ
ചേരുമാപ്പോർമുലരണ്ടും ചാരുശൈലംപോലെ
എട്ടു തൃക്കൈകളിൽ വാളും വട്ടകയും പിന്നെ
കൊട്ടുമണി വൻപരിചത്തട്ടു ചീറും സർപ്പം
പുഷ്ടശൂലം പടഹാംഗമാം ദുഷ്ടദൈത്യശീർഷം
ഇഷ്ടമോടിയ്യെടുത്തിന്നും നീ സ്പഷ്ടമേന്തിടുന്നു
താലിമാലമണിയിവ ചേലിലണിഞ്ഞാലും

ചാലെ നിന്റെ മോടി വേണ്ടുംപോലെയാകുന്നില്ല
ഭൂതകന്റെ കടൽമാല മാറു മുട്ടുംവണ്ണം
ഭൂഷണമായണിഞ്ഞ നിൻ ഘോരതയ്ക്കു ചേരും.
സോമബിംബോപമം പുത്തൻ താമരയ്ക്കും തുല്യം
കോമളം നിൻമുഖം ദംഷ്ട്രാഭീമമത്രേ ചിത്രം!
ചുണ്ടു തൊണ്ടിപ്പഴം ചീരത്തണ്ടുകൾക്കൊത്താലും
രണ്ടു ദംഷ്ട്രകളും ചാടിക്കൊണ്ടു കണ്ടാൽ ഘോരം
കുണ്ഡലങ്ങളാന സിംഹം ചണ്ഡമല്ലോ രണ്ടും
ഗണ്ഡമാകും കണ്ണാടിക്കും മണ്ഡനാംപോൽ വീണ്ടും
സങ്കടക്കാർക്കടൻ ദുഃഖവൻകടൽ കടപ്പാൻ
കൺകട തൊട്ടതോ നീളെ നിൻകടാക്ഷപ്പാലം
ഭക്തരേക്കേവലം ജീവന്മുക്തരാക്കും നോട്ടം
ശക്തരാം ദൈത്യരെജ്ജീവന്മുക്തരാക്കും ചിത്രം
തോറിനില്ലസുരർ പാറിടും സമരാരേ
നേരിമേൽക്കണ്ണാകും ചെന്തീ ചൊരിടും ചിതയിൽ
ആളിയാടും പുക ചിന്നിപ്പാളിയെന്നോയെന്തോ
കാളിയമ്മേ! ചികുരഭൃപാളിയായ്ക്കാണുന്നു
കേശപാശത്തിനും മേലായുഗ്രമാം കിരീടം
ശ്രീശശിലേശവുമേന്തിപ്പേശലം വിശേഷം
ദേവി നിൻ 'പാദാദികേശ' മീവിധമോർത്തന്നാൽ
ആവിലം തീരുമേ ഭാഗ്യശ്രീവിലാസം കിട്ടും
അന്തമേകും വസൂരിക്കമന്തകാരികന്യേ!
അന്തകന്റെ 'വരണ്ടാ'കും വൻതലേത്തട്ടിക്കും
ലോകനാശം ചെയ്യുമീ മട്ടാകെയെല്ലാറ്റിനും
'ഏകമൂല'പ്രയോഗം നിൻശ്രീകടാക്ഷമമ്മേ!

നീ മയക്കി നിറപ്പിക്കും കോമരത്തെപ്പോലും
ഭൂമിയിൽപ്പേടിയാതാരെൻ സ്വാമിനി പൊന്നമ്മേ!
ഭീഷണവേഷമാണേലും ഭീഷണി കാട്ടീടും
ശേഷമുള്ളോരെ നീ പുണ്യപ്രേഷണം ചെയ്യുന്നു
ബ്രഹ്മാവിന്റെ നാവിൽ വാഴും പെൺമണിയും നീയേ
ചിന്മയശ്രീ വിഷ്ണുമാറത്തമ്മയാളും നീയേ
അമ്മഹാദേവാർദ്ധമാകുമമ്മ സാക്ഷാൽ നീയേ
ബ്രഹ്മതത്വക്കുഴമ്പാകും ചിന്മയിയും നീയേ
സർവ്വവാക്കും പൊരുളാകും സർവ്വവുമേ നീയേ
അവ്യയമാം ചിദാനന്ദദിവ്യതത്വം നീയേ
വേദവാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും വാദങ്ങൾകൊണ്ടും
വൈദികന്മാരറിയുന്നൊരാദിമൂലം നീയേ!
ആസ്തികന്മാരെതിരായി നാസ്തികന്മാർപോലും
ആസ്ഥയോടെ പറഞ്ഞെത്തുന്നാസ്ഥലവും നീയേ
കണ്ട നാനാമതങ്ങൾകൊണ്ടുലോകം മട്ടിൽ
കൊണ്ടുചെല്ലുമൊരേ സത്താം രണ്ടു വസ്തും നീയേ
എന്തിനേറെപ്പറയുന്നു ഹന്ത സൂക്ഷ്മത്തിങ്കൽ
ചിന്ത്യവുമാച്ചിന്തിപ്പോനും ചിന്തനയും നീയേ.
പുത്രമിത്രകളത്രാദി ചിത്രമായയാലേ
ഇത്രിലോകം മയക്കുന്നതത്രയും നീയത്രേ.
നിന്നെയാരാണറിയുന്നോൻ പിന്നെയവർക്കെന്നും
മന്ദതയില്ലവൻ നിത്യാനന്ദപൂർണ്ണനത്രേ.

ശുഭം.

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി